

DUMITRU V. MARIN

111 VALORI NAȚIONALE PENTRU VAȘLUI

– JURNALISM CULTURAL –

EDITURA PIM
IAȘI, 2019

... ARGUMENT:

... 1/2 secol pentru OPERĂ...

... ACȚIUNI ȘI ACTIVITĂȚI DE TOP, în câteva domenii esențiale vieții...

... SPIRIT DESCHIS, uneori pătimaș, MEREU ÎN COMPETIȚIE...

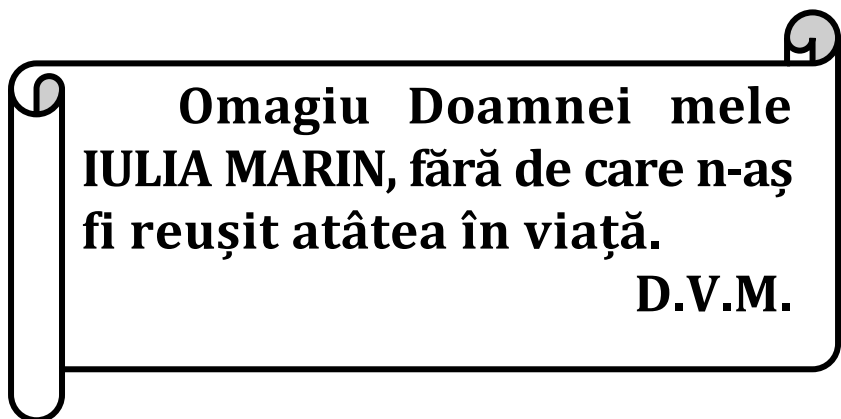
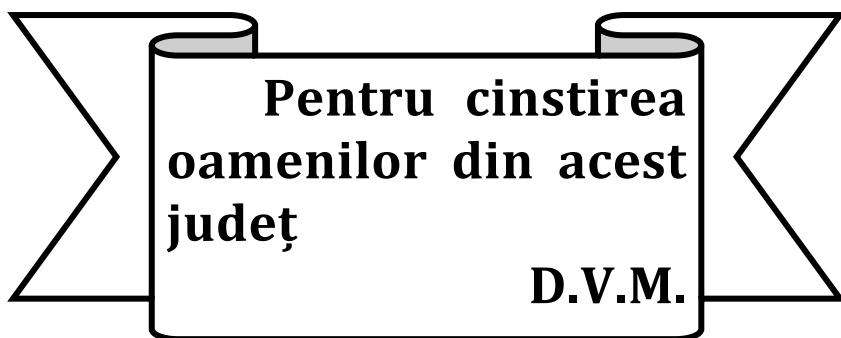
... ADVERSARI ȘI DUȘMANI... de mare putere și CLASĂ...

...Prietenii și prețuitori pe măsură...

... chiar are HARUL DE A FACE...

D.V. Marin este

...UN OM AL ACESTUI TIMP...!

DUMITRU V. MARIN

**111 VALORI NAȚIONALE
PENTRU VASLUI**

– JURNALISM CULTURAL –

**Editura PIM, Iași
2019**

**MOTTO: „Eu sunt omul muncii și
faptelor mele imposibil de egalat vreodată.”
Dumitru V. MARIN**

**Tehnoredactare: Cătălin Sîmpetru
e-mail: csimpetru@yahoo.com**

**Web site: www.marindumitru.ro
www.tvv.ro
E-mail: marintvv@gmail.com;
Tel./Fax: 0235.361.236; 0744.231.380**

DUMITRU V. MARIN

**111 VALORI NAȚIONALE
PENTRU VASLUI**

– JURNALISM CULTURAL –

„Mișcându-se cu dezinvoltură între Vaslui - Iași - Bacău - București sau Krakovia - Istanbul, Londra – Moscova – New York - Montreal, capabil să fie deopotrivă performant ca manager, reporter, operator tv, conducător auto, scriitor, editorialist, monografist, capabil să se dedice unor riscante inițiative politice, om de lume și în același timp întreprinzător eficient, Dumitru V. Marin ni se propune ca un model de umanitate, dezirabil acum și, relativ, în viitor!

Performer de excepție, creator prin excelență, personalitatea lui D.V. Marin nu va putea fi ajunsă sau egalată prea devreme, dacă nu cumva, niciodată.

D.V. Marin, este și rămâne unic în istoria Vasluiului.”

**Prof. univ. dr. Alexandru Ionescu,
laureat al Academiei, 2015**

Cuprins	7
111 VALORI NAȚIONALE DINTR-UN SECOL PENTRU VASLUI	13
1. VASILE ADĂSCĂLITEI, universitarul –folclorist.....	15
2. VAL ANDREESCU, omul metaforei	17
3. CRIN ANTONESCU, omul promisiunilor	21
4. ALEXANDRU ARȘINEL: „Viu și eu la Festival”	23
5. IOAN BABAN: „am plecat, că mi-a furat căciula”	32
6. ILIE BALACI – un fotbalist mare..., „minunea blondă”	38
7. NICOLAE BALAN, dirijorul, promotorul.	41
8. OVIDIU BALAN: „mă... tu ești, Trică?”	43
9. GEORG BARTH, un neamț mai altfel.....	50
10. MIHAI BATOGBUJENIȚĂ, comandorul scriitor, epigramist	52
11. TRAIAN BĂSESCU, președinte de stat, deputat	56
12. RADU BELIGAN, actorul miștocar	69
13. IOAN BERDAN, un chimist... diluat.....	72
14. ANA BLANDIANA, ...nu numai poetă.....	76
15. DUMITRU BRĂNEANU, dr. ing. dar... și mare scriitor.....	79
16. P. S. IOAN CASIAN – CANADA: „viitorul sună bine!”	85
17. V.I. CATARAMĂ: cu fălcile mutate de bățai, evocare	88
18. NICOLAE CEAUȘESCU... și noi, poporul.....	90
19. VIOREL CHEPTINE – general cu har și alți generali.....	103
20. CONSTANTIN CHIPER, colonelul... învățatul	107

21. LAURENȚIU CHIRIAC, istoric și critic	109
22. CONSTANTIN CIOPRAGA... optimistul!.....	115
23. EMIL CONSTANTINESCU –președintele țării, profesor, prieten.....	117
24. NICOLAE CONSTANTINESCU: mămăligă, știe să facă?	126
25. ÎPF PATRIARH DANIEL - VIZIONARUL.....	134
26. IORDAN DATCU, istoric al folclorului	136
27. IOAN DĂNILĂ, universitar alecsandrinian.....	139
28. ION DEDIU, ecologist și academician basarabean.....	144
29. EUGEN DEUTSCH, înțeleptul.....	147
30. MIRCEA DINESCU, poet și... revoluționar.....	150
31. CONSTANTIN DUDU IONESCU, ministrul CDR-ist	152
32. GEORGE FILIP – CANADA, dar, poet național.....	154
33. JOSCHKA FISCHER, șarmant ministru ecologist german	156
34. ADRIAN FOCHI, omul de mare suflet	159
35. NĂSTASE FORȚU, impresionistul.....	162
36. PETRU FRĂSILĂ, prieten în media	164
37. CORNEL GALBEN, dintotdeauna prieten.....	170
38. GHEORGHE GHEORGHIU DEJ, la țară, la Giurgioana.....	175
39. TUDOR GHEORGHE, oltean, compozitor, om	177
40. IANCU GRAMA, poetul... navetist.....	179
41. ADRIAN GRAUENFELS, prietenul de la distanță	181
42. MARCEL GUGUIANU: Eu... celebru?"	183
43. ION ILIESCU, un președinte... (România).....	186

44. GRIGORE ILISEI, reporterul-scriitor fără frontiere.....	197
45. ALEXANDRU IONESCU – prietenul adevărat, de 3 decenii.....	200
46. IORGU IORDAN, academicianul cel sfătos	206
47. MUGUR ISĂRESCU, guvernatorul de ieri și de azi, prim ministrul, candidatul la președinție	211
48. VASILE LARCO, epigramistul, prietenul, poetul	214
49. VALERIU LUPU, medic pediatru, coleg, prieten, exeget.....	218
50. DUMITRU V. MARIN, doar: RECORDURI, RECORDURI, NUMAI... RECORDURILE / Pentru memoria istoriei	224
51. IOAN MASSOFF, intelectual bun la toate	228
52. TEODOR MELEȘCANU, șef A.P.R., ministru și când nu trebuia	230
53. CONSTANTIN MÂNDRU: să dăm puternicilor lumii cât... ..	231
54. ȘTEFAN MILCU: Toți suntem tineri, unii de mai multă vreme.....	235
55. IONEL MIRON, cel cu iarba vieții	237
56. MIHAI MIRON, sau rugbystul în televiziune	242
57. ALEXANDRU MIRONOV, știință, nu glumă.....	247
58. FRANCOIS MITTERAND, președ. Franței... ȘI PROPAGANDA!... ..	250
59. P.S. IGNATIE MUREȘANUL, SMERITUL.....	254
60. ADRIAN NĂSTASE, bogatul... controverselor	259
61. ILIE NĂSTASE, Ion Țiriac și, mai ales, Simona Halep ș. a.....	261
62. ALEXANDRA NECHITA, atunci, copilă	265
63. ION N. OPREA, bădia din Priponești.....	267
64. LETIȚIA OPRIȘAN, o mignonă, (dar) mare pictoriță	279
65. LUDOVIC ORBAN, cel de azi... e președintele PNL	281

66. MATILDA PASCAL COJOCĂRIȚA miss –cântareată de populară..	283
67. P.F. TEOCTIST – PATRIARHUL ROMÂNIEI	285
68. PAPA IOAN PAUL AL II-LEA, la Kracovia	288
69. OVIDIU PAPADIMA, om adevărat.....	293
70. ADRIAN PĂUNESCU, poet bun, politician rău.....	294
71. MARIAN PETCU, un aprig... muncitor	298
72. FLORIN PIERVIC, actor cu memoria fantastică	300
73. ALEXANDRU PIRU, rector de treabă	303
74. MIHAI POP și școala românească de folclor.....	306
75. GHEORGHE POPA, hidrogeochimistul.....	310
76. STELA POPESCU sau frumosul... desfășurat	323
77. ADRIAN PORUMBOIU, ambițios și cu noroc.....	325
78. CORNELIU PORUMBOIU, de-ai noștri, până la... Cannes.....	328
79. ION GHEORGHE PRICOP: „tu ești cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile!”	330
80. ȘTEFAN RACOVITZĂ, genevezul	335
81. NICOLAE RAINEA, fluierul fermecat al țării.....	337
82. DAN RAVARU – destin de prețuită personalitate locală	338
83. TITUS RAVEICA, filozof, președ. CNA: „să nu fii, berbec...”	340
84. REGELE MIHAI I... fără regat.....	342
85. JAMES ROSAPEPE, ambasadorul si noi	348
86. ANGHEL RUGINĂ sau... miracolul economic promis	350
87. JONATHAN SCHEELE, era șeful.....	354
88. VALENTIN SILVESTRU sau prietenul fără prieteni	362

89. MIRCEA SNEGUR – președintele basarabenilor!	371
90. NICHITA STĂNESCU, într-o de neuitat seară bârlădeană ...	377
91. ION STOIA, emblema în cercetare	382
92. GHEORGHE STOIAN, „mare în toate”	383
93. DANIELA STRACCAMORE... de Roma, Italia	387
94. ÎPS LAURENȚIU STREZA, un mitropolit cult	390
95. LAURENȚIU ȘOITU, ieșean de la Șuletea, sau universitar	392
96. MIHAI ȘORA... Chiar, 102(!)	395
97. FAMILIA TĂNASE... cei de după Costică	396
98. VASILE TĂRĂȚEANU– cel care vrea să fie un bun român ...	398
99. CĂLIN POPESCU TĂRICEANU, alt... prim	407
100. RĂZVAN THEODORESCU: „îl știu pe domnul Marin”	410
101. BEN TODICĂ, cel de peste mări și țări	413
102. CONSTANTIN TOMA – un mare prieten	421
103. VIRGIL TROFIN, care n-a mai ajuns succesor	425
104. AVRAM D. TUDOSIE: speranța ca certitudine	427
SERIALUL ACADEMICIANULUI TUDOSIE: <i>UN DESTIN</i>	
„CULTURAL” UNIC: DUMITRU V. MARIN	430
105. CORNELIU VADIM TUDOR, poet, politician	442
106. MIRCEA VARVARA, profesor–exemplu	443
107. NICOLAE VĂCĂROIU, prim ministru, la Vaslui, drept, cam ciudat	450
108. GRIGORE VIERU, tot poet național	451
109. VARUJAN VOSGANIAN, armean, poet, politician înăscut	455
110. GHEORGHE VRABIE, folcloristul afectuos.	457

111. C.D. ZELETIN: D.V. Marin... a avut cu ce.....	459
ADDENDA	470
OPERA - TABLOU SINTETIC – Dumitru V. MARIN	472
ICONOGRAFIE	498
PERSONALITĂȚI evocate: (în ordine alfabetică).....	507
REZUMAT	511

111 VALORI NAȚIONALE PENTRU VASLUI - JURNALISM CULTURAL -

Motto: „Că vis al morții-eterne, e viața lumii întregi”
(M. Eminescu).

M. Sadoveanu: Oameni și locuri (1908)

N. Iorga: Oameni cari au fost (1934)

D.V. Marin: 111 valori naționale... (2019)

Valorile reprezentative pentru românism care s-au ivit pe lume și de pe aceste meleaguri, sau, aripa muncii lor a atins și Vasluiul, și, au îndrumat, au convorbit ori colaborat cu autorul acestor rânduri, iată *sine ira et studio* rostul acestor însemnări.

De la bun început trebuie spus că oricât de vechi ar fi acest târg devenit oraș, apoi din 1968 centru de județ, el a avut mereu un handicap irecuperabil: apropierea de Iași, fostă capitală a Moldovei, care i-a absorbit constant creiere, activitate creativă, fonduri, altfel spus avere materială și spirituală (n-a lipsit nici tentația capitalei). Oricât de mare boier a fost Nicolae Milescu Spătaru consacrat în China și la Moscova, de învățat enciclopedistul Dimitrie Cantemir atât de apreciat la Istanbul, Berlin și Moscova, de bogat ar fi fost Emil Racoviță, consacrarea i-a venit din ce a realizat la Cluj și pe vasul de cercetare Belgica, oricât de avuți au fost Codrenii, Rosseteștii sau Rășcanii și alții de aceeași talie, tot între valorile naționale s-au evidențiat. Ei, doar, s-au născut pe aici, că apoi viața i-a purtat pe unde le-a oferit modalități de exprimare a capacităților personale. Și, a fost dintotdeauna imposibil ca într-un sat devenit târg după 1400, ajuns oraș doar în urmă cu câteva

decenii, ca și un geniu să se afirme fără să aibă norocul unei familii bogate, a unor părinți luminați și un locușor de descoperiri minore. Un exemplu: ca Dimitrie Cantemir să ajungă „filozof între regi și rege între filozofi” (zice învățatul Leibnitz) și între cele 10 personalități ale lumii, în secolul XVIII, trebuia să existe un viteaz oștean ca acel Constantin Cantemir ajuns și domnitor care să-l trimită la înalte școli din Europa și Asia.

Au încercat unii să dea totul pe plan local pentru ai lor („decât la oraș codaș, mai bine-n satul tău fruntaș”) dar au fost înfrânți de spiritul provincial, de dușmăniile mărunte, de neputinți și răutăți omenești. Unii au crezut că venind aici ar avea câmp de largă afirmare... o tristă iluzie. Alții, niște Firfirici (monedă mărunță) au intrat în politică unde au tot jucat cum li s-a cântat. Puțini din toată această lume și-au vrut și s-au bucurat de porția de libertate.

Încercarea noastră este consacrată unor valoroși ai științei și culturii române care, prin eforturi personale, capacități individuale, să fie prețuiți pentru munca lor, iar însemnările de față să prezinte în eboșe fugare profiluri, acte și fapte. O nouă precizare: numai dintre acei cu care autorul a venit în contact direct, (scrisa lui Arghezi : „vreau să te pipăi și...”), deci lucrarea capătă și caracter memorialistic și de document istoric. Și altceva: sunt câțiva dintre ei încă în viață, dar nu se mai pot ilustra la modul creativ atins cu ani în urmă. Nu cred că poate fi o scădere, ci ilustrarea unui evantai mai complet de mari realizări cultural-științifice-politice sau de altă natură. Începem cu, doar câțiva, dintr-o listă lungă (peste 280), cu influențe directe în „demnitatea” mea publică de jurnalist, fără nici o îndoială, cel mai mare din istoria culturală a județului Vaslui.

1. VASILE ADĂSCĂLIȚEI, universitarul – folclorist

Profesorul ieșean universitar dr. Vasile Adăscăliței pe care îl căutam pentru a mă înscrie în Cercul de folclor al Universității „Al. I. Cuza” nu era greu de găsit în fața decanatului, pe unde trecea adesea, într-un timp fiind și prodecan. Era bucuros de noi participanți întrucât mai toți căutau disciplina de bază, literatura, cu dezavantajul că mereu se schimbau profesorii.

L-am ascultat într-o Sesiune de comunicări universitare și mi s-a părut că e tare bun pentru teatru și că tema aleasă de el e minoră, întrucât veneam de la țară și mi se părea că n-a cercetat-o destul și nici n-a pătruns-o: eram studentul cârcotaș.

La cursuri, mi-am schimbat părerea, și noutățile, pentru mine, erau Jocurile dramatice cu măști, adică cele consacrate sărbătorilor de iarnă și prezente, în Vrancea și la priveghiuri, din copilărie fiind interpret și purtător de folclor. Descrierile mele l-au interesat, m-a pus să fac și eu o comunicare, apoi m-a cooptat în grupul de culegători de teren, în care calitate am colindat mai ales județul Iași, fiind printre cei care au descoperit și comentat evoluția calului țigănesc (cu variante: **1.** pe ulița mică, cu multe expresii obscene în textul care însoțea jocul și **2.** „pe ulița mare” extrem de antrenant și avântat) având o înfățișare în gri a capului, mai mare și oarecum disproporționat. Interpreții erau de toată isprava, spre deosebire de țigani, ursari, moșnegi,

fiecare cu specific dar oarecum mai lenți. La Plugari, Vlădeni, Ceplenita căiuții erau formația căutată de public.

Am participat de mai multe ori cu grupul la cercetări de teren și am fost tare surprins că, în 1971, când a scos volume de Datini și Obiceiuri de Anul Nou, eu nu am figurat nici cercetător, nici culegător, fapt care a dus la răcirea relațiilor dintre noi. Am dat cu el Licența pentru absolvirea Facultății de filologie (tema TUDOR PAMFILE, folclorist și etnograf) și mi-a acordat nota maximă, am participat la mai multe manifestări cu cărțile sale, el fiind în grațiile funcționarilor de la Centrele de îndrumare a creației populare din Moldova. A fost un mare folclorist, din care cauză nu prea era înghițit în cercurile universitare și ca doctor în știință i s-a creat un cabinet-arhivă special, unde ani de zile am discutat probleme ale creației contemporane în prea plăcute convorbiri, fără tutun și alcool, deși le agreea.

În urma cercetărilor mele de teren mai sunt, astăzi, circa 3500 de texte nevalorificate, din ce în ce mai neinteresante pentru că aparțin unui timp îngropat.

Tot ce am scris eu despre Jocurile dramatice cu măști și Teatrul folcloric propriu zis sunt reacții la ce a scris Vasile Adăscăliței, căruia îi port prețuirea studentului și omului de azi.

OPERĂ (SELECȚIUNI):

– DE LA DRAGOȘ LA CUZA-VODA: legende populare românești (1966)

– Folclor din împrejurimile Sucevei (culegere)

– Istoria unui obicei – PLUGUȘORUL

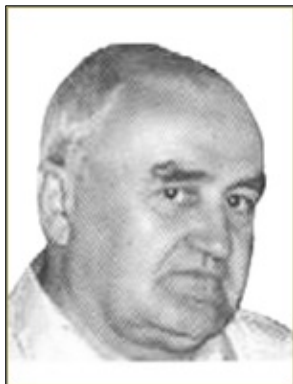
– Concert etnologic în cuvinte (2006)

– Teatrul folcloric din județul Iași (1969);

– Cuza Vodă în tradiția populară (1970);

– Pedu, pedu, pohadku (1980)

2. VAL ANDREESCU, omul metaforei

Unul dintre cei mai loiali, competenți și mari creatori pe care i-am avut în preajma mea poartă acest nume. Aproape 10 ani a fost angajatul de bază al unității de presă pe care o conduc și la data apariției acestei cărți. Val a fost omul ziarului unde a scris reportajele curente și multe interviuri pe care le-a plasat și pe net, a făcut intervenții radiofonice cu multe-multe relatări în direct, ne-a reprezentat cu

cinste și competență în sute de împrejurări unde s-a prezentat pe sine și pe omul de presă. Am crezut și cred că are mare valoare și personalitate.

De altfel, am avut rar oameni de asemenea demnitate și încredere în ceea ce trebuie făcut, de aceea a avut întotdeauna deplina libertate de acțiune: om de mare nădejde. și adesea confident. Boala care l-a doborât n-a putut fi decât spre suferința amândurora.

Val a fost mare poet; Val a fost mare prozator; Val a fost un mare ziarist; Val a fost un personaj de legendă.

A nu se crede că aceste rânduri ar fi scrise în moment de euforie, ci de regret că de ani buni presa, poezia, proza vasluiană sunt lipsite de condeiul unui om dedicat, a unui reprezentant mereu creativ cum, din păcate, nu mai sunt azi, doar la aproape 3 ani de la îmbolnăvirea lui. Rândurile de față nu sunt decât recunoașterea unor merite clare, publice, concrete... și, tipărite.

VAL ANDREESCU – DE ZIUA LUI –

Editorialul de față îi este consacrat omului, domnului, creatorului și colegului Val Andreescu, gata să împlinească (mâine) niște ani (adaugând însă, data nașterii: 25 martie 1949) plini cu de toate, începând de la mari iubiri și încheind cu mari supărări: tot ce e omenesc!

Cuvintele mele se vor pentru suflet: al lui, al meu, al dumneavoastră; deci, nici un fel de analiză, nici vreo privire sintetică. De ce? Se împlinesc destul de mulți ani de când ne cunoaștem și tot mulți de când lucrăm împreună, el fiind în ipostaza de redactor șef atât al ziarului, cât și al revistei, principalul meu ajutor, reazem, oponent, sfătuitor. Aș zice că Val este buna parte din existența jurnalistică a acestui județ (și nu numai) pentru că opera sa de acest profil se vede la apariția fiecărui număr de ziar. Acuși ziarul împlinește 20, redactorul ca șef 10!!!

Desigur, are și operă literară de cea mai ridicată valoare. Nu mă sfiesc a scrie că e unul dintre cei mai buni epigramiști ai României, este un poet mare și un romancier foarte mare. În articolul „Elite culturale vasluiene” din Meridianul Cultural Românesc l-am nominalizat ca epigramist și romancier. Nu din afecțiune, ci din recunoașterea unor merite după nopțile lui de nesomn și de creație.

Și Dumnealui are pretenția ca mă cunoaște îndeajuns, adică aceeași credință ca și a mea, că-l cunosc după 1/2 de căruță cu sare consumată împreună.

E un tip săritor și „neleneșu” (cum zicea cronicarul), de bază la treabă. Foarte priceput în fosta lui meserie și foarte orientat în actuala ocupație. E un ziarist al acestor vremuri, un mânuitor excelent de metafore printre jurnaliști.

Loialitatea lui este îndestul probată încât viitorul să fie proiectat într-o conlucrare profitabilă. Suntem ambii avantajaji de disputele din domeniul filozofiei, jurnalisticii, literaturii, istoriei, politicii pentru că, chiar dacă nu ne convingem de părerile celuiilalt (cam rar), știm că putem să avem o opinie avizata în plus.

Spunem adesea că e un tip deosebit pentru că dincolo de preocupările mai mult sau mai puțin zilnice sau bănoase, își arată o bucată de suflet pe care se poate mereu construi. Val are o foarte mare calitate: trezește simpatie datorită propensiunii sale față de convorbitor (sau subiectul tratat). Dacă l-ai pune să înjure, nu știe; dacă-l lași să vorbească, o dă repede pe poezie, deci pe frumoasa comunicare.

Defecte? Are!

Dar de ce acum, la aniversare, să i le găsim, când trebuie să fim la fel de pozitivi cum e el în atâtea și atâtea ocazii vizibile atât în ziar, cât și în cărțile sale. Conștient ca „inter arma silaent musae”, prietenul nostru e pe cât de împăciuitor, pe atât de constructiv. Are el o vorba: „și, știu ce spun...” pe care o împrumut și eu: cuvintele, destul de puține, în raport cu câte i se cuvin, ar schița un portret al contemporanului, colegului, omului entuziast din cadrul Curentului Cultural Informațional Vasluian în care nu prea crede dar pe care-l susține cu mintea, voința, condeiul, fapta.

N-as zice ca Val e „un erou al timpului nostru” (Lermontov) ci un creator al acestui moment istoric, al acestui timp care îngenuncheaza un popor, o limbă română, o aspirație națională în context global.

Doar istoria pe care o desenează și stimulează el, prietenul nostru Val, și nu „istoria va decide”(!!) îi asigură o autoritate pe care o recunoaștem și care se va transmite, poate „urmașilor și urmașilor urmașilor nostri” din care o fărâmă,

clar unică, este revista internațională Meridianul Cultural Românesc. De la Vaslui.

**Meridianul Iași – Vaslui – Bacău
Joi, 24 martie 2016**

**De la stânga la dreapta: Val Andreescu, Anca Moldoveanu, Mihai Batog - Bujeniță, Cornelia Ursu, Dumitru V. Marin, Valeriu Lupu –
8 Februarie 2015 –
La... „nașterea” M.C.R.**

3. CRIN ANTONESCU, omul promisiunilor

Pentru atitudinea sa cam aparte și pentru coafura sa specifică tânărul profesor ajuns ministru era o nadă jurnalistică. De câte ori am fost în capitală, „era plecat” și n-am reușit să-l evaluez.

Să rămânem înțeleși: nu am fost colecționar de chipuri, fotografii și imagini. Am avut întotdeauna autoritate printre colegi, am avut destulă îndrăzneală pentru a aborda și cele mai incomode persoane publice dar, mai ales, am fost mereu interesat să furnizez telespectatorilor, radioascultătorilor și cititorilor subiecte și soluții de interes. Niciodată, absolut niciodată, n-am urmărit cheful, avantajul material (am echilibrat cu facturi oficiale), relația subterană. N-am fost un obișnuit al crâșmelor.

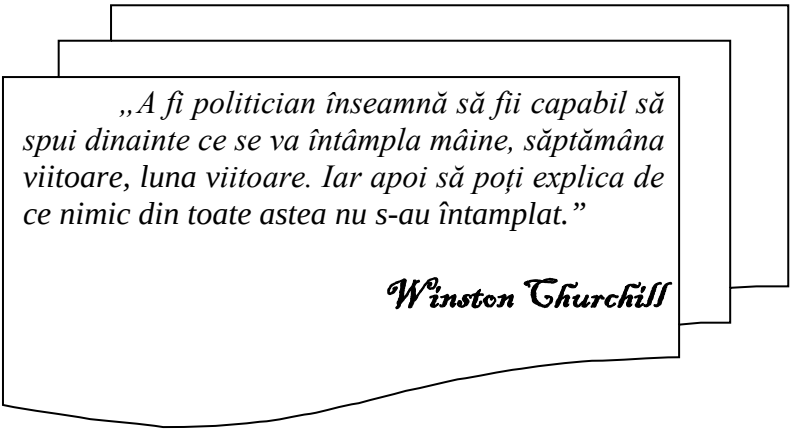
Am participat la destule întâlniri cu cel ajuns președintele liberalilor, mai ales că l-am scotocit în legătură cu activitatea sa într-o școală din comuna Solești-Vaslui, unde, meteoric, a predat istoria, l-am susținut în proiectul său cu USL (Uniunea Social Liberală) împreună cu Victor Ponta, președintele PSD, deși, cunoscând năravurile politice (doar am fost 18 ani lider județean de partid) n-am crezut că se va și realiza. Oricum, pesediștii l-au lucrat în foi de viță și destul de repede. Guralivul politician și-a luat tălpășița, chiar din politică, abandonând PNL-ul.

Avea darul de a convinge în destul de puține cuvinte, era oarecum fermecător în ditirambele pe care le expunea liber și... public, cu un fel de șarm specific marilor politicieni. Numai că în vârtejurile și lucrăturile specifice politicii n-a rezistat și s-a retras... la Strassbourg.

M-a sprijinit în campania electorală în calitate de candidat la Primăria Municipiului Vaslui, a vorbit în fața televiziunilor despre meritele mele social-culturale-politice (în conferințele de presă), am realizat materiale de presă speciale pentru TVV, radio Unison, ziarul Meridianul, evident difuzate în județ. N-a lipsit poza cu el, mereu afișată în campania electorală, Crin având momentul său în vârful valului politic înspumat.

Nu mă simt tentat să-i reproduc din textele debitate la Vaslui, sau la conferințele de presă, deși are exprimări favorabile, chiar laudative ca pentru orice candidat la primărie, în alegeri.

Cu siguranță eu sunt cel care a dat, Crin a luat...

„A fi politician înseamnă să fii capabil să spui dinainte ce se va întâmpla mâine, săptămâna viitoare, luna viitoare. Iar apoi să poți explica de ce nimic din toate astea nu s-au întâmplat.”

Winston Churchill

4. ALEXANDRU ARȘINEL: „Viu și eu la Festival”

Capacitate de orientare, dacă nu minte multă a avut acest mare artist (comic), contemporanul nostru. Îl cuprind în volum, pentru că deja are o vârstă respectabilă. E încă directorul Teatrului satiric „Constantin Tănase” din București, de mulți ani, e încă prezent în tot felul de show-uri pe plan național, poate ca o prelungire fericită a vârstei-talente, poate pentru că are pâine și cuțit ca director...

Veneam cu trenul de la București spre Vaslui, la clasa I (cred că prima dată în viață), chiar ca principal organizator al Festivalului Umorului „Constantin Tănase” ediția a II-a, Comitetul de cultură nu-mi acorda ca inspectorplata la clasa I, dar pentru că aveam sarcină să-l însoțesc pe marele actor Radu Beligan (era tot la clasa I, încuiat cu o fetișcană foarte frumoasă), mă aflu pe holul vagonului, cam pe la ora 2. La un moment dat un tânăr cu părul cârlionțat, lung și bogat mă abordează, intrăm la „basme”, îi povestesc despre Festival pentru care caut concurenți și că îl conduc pe Beligan. Se plângea tânărul că are de schimbat la Mărășești și că are mult de mers până la Dolhasca lui, dar că a terminat IATC (teatrul), că e actor de comedie, caută să se angajeze, că e falit, drept care mă întreabă:

– Aș putea veni și eu, chiar la amatori, măcar să-mi decontați trenul.

– Da, chiar te rog, dar va fi greu, pentru că eu propun, președintele aprobă. Va depinde și de președintele Juriului (bănuiam că va fi Beligan, dar a fost criticul de teatru Valentin Silvestru).

M-am trezit pe la Tecuci cu Arșinel, cel necunoscut și în căutarea unui post la București, în compartiment, spunând că și-a schimbat traseul și că merită să încerce, mai ales că-l poate vedea Beligan. Președintele Comitetului de Cultură și Artă l-a acceptat bucuros, dar nu la amatori ci la primul său recital de actor. Nici nu știu dacă l-a plătit, dar aprecierea lui Valentin Silvestru a contat enorm, mai ales că printre amatori nu se deslușeau cine știe ce talente (a câștigat un ardelean, ajuns director de Casă de cultură, de care n-am mai auzit ca interpret).

Răstimp de 50 de ani am păstrat direct și indirect legătura, chiar după ce a ajuns director. A dobândit gloria având-o parteneră pe Stela Popescu. Cu ocazia realizării scrierii cărții **„Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase”/ Vaslui/ Mărturii, Documente, Fotoalbum”**, Iași, Pim, 2010, 218 pag. am realizat un lung interviu telefonic consemnat ca atare și difuzat la radio și reluat în ziarul Meridianul. Reproduc interviul:

SUCCES FĂRĂ APLAUZE:

Interviu telefonic cu Alexandru Arșinel, 17 septembrie, 8.25 – 8.50 (fragmente):

– *Un întemeietor al Festivalului Umorului, mai precis eu, de la Vaslui, la 40 de ani de la prima ediție, afirmă că v-ați lansat la Vaslui. Comentați?*

– *N-aș spune că m-am lansat la Vaslui, aș spune că Vasluiul a constituit unul dintre momentele importante ale devenirii mele ca actor de revistă. Vasluiul a însemnat*

întâlnirea cu lumea bună a umorului românesc, a celor care într-un fel sau altul la vremea aceea, și cred că nu numai la vremea aceea, păstrau tradiția marelui actor, întemeietorul revistei moderne românești, Constantin Tănase. Și asta se datora mai multor factori: în primul rând celui care a fost mentorul acestui festival, regretatul critic și scriitor Valentin Silvestru, originar din județul Vaslui. Cel care a pus mult suflet, multă dragoste pentru aducerea în prim planul activității culturale românești a acestei mari personalități căreia îi datorăm tradiția și numele teatrului pe care am onoarea să-l conduc.

–A început de la ediția a II-a, Valentin Silvestru.

– Cunosc lucrul ăsta. Pe mine m-ați întrebat de persoana mea cum se poziționează în cadrul acestui festival. O altă personalitate căreia îi păstrez o amintire deosebit de dragă este cel care în condițiile de atunci a pus suflet și a dat gir din toate punctele de vedere ca acest festival să se desfășoare la cel mai înalt nivel, mă refer la primul secretar de atunci, domnul Tănase.

–Gheorghe Tănase.

– Un om atașat acestui moment și dăruit în totalitate, suportând toate chichițele marilor actori și colectivelor care au trecut de-a lungul anilor pe acolo. Era o manifestare pe care o așteptam cu emoție mai toți cei care de-a lungul anilor am fost implicați în acest festival.

–În județul Vaslui ați fost totdeauna iubit, așteptat, respectat. Vă puteți explica?

– În general artiștii au fost bine primiți în Moldova. Când era foamea mare sau îți era foame...

– Așa e...

– ... zona unde puteai să fii sigur de rețete maxime era Moldova. Și, sigur, că pe itinerariul nostru, și datorită tradiției care s-a creat în ani de zile în jurul orașului Vaslui, Vasluiul

era unul dintre cele mai vizitate județe în perioada aia. Țin minte că făceam Vasluiul, făceam Bârladul, făceam Hușul. Huși... unde era o persoană care ne iubea foarte mult, mă refer la regretatul inginer, domnul Neamțu...

–Ion Neamțu.

– care totdeauna ne primea cu drag și își pune...

–Zghihara la bătaie...

– ...toate la îndemâna artiștilor. Aș vorbi însă de prima mea participare, pentru că spuneai la început că acolo m-am lansat. Acolo am făcut într-adevăr primul recital. Acest recital îl datorez în mare măsură încurajării pe care mi-a dat-o la vremea aceea Aurel Storin. Invitația era trecută în avizier pentru toți artiștii care voiau să participe și-atunci vă dați seama că... mă tenta sau nu mă tenta, aveam curajul sau nu-l aveam pentru că știam cine participă la acel festival. Și Aurel a zis: Tu ai posibilitatea să faci un recital foarte bine. Atunci, cam timp de o săptămână, mi-am încropit un recital...

–Chestia aia cu un cuier și hainele schimbate, rolul schimbat.

– Și mi-aduc aminte chiar de întâmplări inedite, că mi-ai pus și această întrebare, a fost discursul primului secretar Gheorghe Tănase care la întâlnirea cu toți artiștii a spus la un moment dat: Vă mulțumesc că ați participat și anul acesta la Festival, pentru noi este o mare onoare, și mai ales tânărului actor Alexandru Arșinel, care și el este moldovean deal nostru, și care s-a văzut că nu și-a pregătit recitalul în tren de la București până la Vaslui. Iar o altă poveste pe care n-am s-o uit niciodată și pe care mi-a relatat-o regretatul gazetar și om de televiziune Buhoiu...

–Aristide Buhoiu.

– Aristide... îmi spunea: Ții minte că eu am scris prima cronică vis-a-vis de prezența ta la Vaslui? Zic: Țin minte Aristide. Și zice: Să-ți mai spun un lucru. Când ai intrat tu în

scenă eram în fosă cu regretatul mare actor Caragiu și tocmai voiam să ies și ai atacat momentul respectiv cu un monolog și Caragiu a zis: Stai, mă, să-l văd pe ăsta. Cine-i ăsta? Și Buhoiu a spus cine. Și-a stat Caragiu pe tot momentul meu care a fost de vreo 25 de minute și când a plecat de-acolo a spus: ăsta o s-ajungă un mare actor. ăsta a fost un moment care m-a tușat și m-a bucurat pentru tot restul vieții.

– **M-a tușat și m-a bucurat, îmi place termenul. Teatrul de revistă a avut un rol, zicem noi, mare...**

– Permanent până acum vreo 10 ani, când direcțiile acestei festival tradițional „Constantin Tănase” n-au mai adunat în jurul lui personalități ale umorului românesc.

– **Cei de la butoane?**

– Da. Cei de la butoane, din nefericire. Un festival care se numește „Constantin Tănase” nu are prezența primului teatru de revistă care este urmașul tradiției lansate și inovate de Constantin Tănase, nu participă.

– **Ei au motivat că le-ați cerut bani mulți.**

– Nu, nu. Noi niciodată nu cerem bani mulți. Noi cerem rețeta sălii, atâta tot. Și, sigur, cazarea și masa respectivă pentru oameni. E un festival. Un festival dispune de niște bani. Nu, nu, nu le-am cerut bani mulți. Ei nu s-au ținut de cuvânt, sau nu au știut să se țină de cuvânt, pentru că la ultima noastră participare la Vaslui a fost perfect și i-am rugat, dacă tot venim mai multe zile, să jucăm și la Bârlad, iar când am ajuns la Bârlad acolo nici nu ajunseseră afișele noastre. Deci nu s-au interesat deloc, și atunci le-am spus de la obraz niște lucruri, pentru că în clipa în care eu mă angajez cu o acțiune, eu nu mai dorm noaptea și ziua ca să mă pot ține de cuvânt și să nu mă fac de râs.

– **Aș vrea să rememorați faptul că din 1982 până-n 1996, 1998 perioada aceea a fost cea mai intensă și valoroasă a festivalului...**

– Da...

– ... dar din 1992 și 1994, și despre noi cei de la Televiziunea Vaslui. Ați fost oaspetele meu în repetate rânduri în studiourile noastre...

– Da... așa-i.

– ...singur și împreună cu doamna Stela și Cristina Stamate, mai toți artiștii mari ai momentului ați refăcut Festivalul Umorului la noi, în studioul Televiziunii Vaslui. Păstrați vreo impresie?

– Mi-aduc aminte cu plăcere și probabil că memoria peliculei o poate confirma.

– Oricum, sper că v-am făcut o bună impresie, vreau să-mi trag un pic spuza pe turta mea, o bună impresie primirea și difuzarea pentru că atunci aveam o difuzare excepțională, în toată Moldova.

– Da, da, știu dom' profesor. Vorbeam despre susținerea venirii colectivului Teatrului "Constantin Tănase".

– Domnul Popa Popas ne spunea alaltăieri, tot cam pe la ora asta, tot telefonic: Eu am fost primit cu onoruri pretutindeni în țările lumii, cam în vreo 200, sintetizez, dar nu și la Cotroceni. Presupun că nu același lucru s-a întâmplat cu dumneavoastră care, nu vă fac o flatare ca să zic așa, constatăm că sunteți unul dintre cei mai mari artiști ai țării. Spuneți-mi din punctul ăsta de vedere cum stați cu comunicarea cu mass-media, o vedem că sunteți prezent, dar cu cei simpli care vă aplaudă.

– Vreau să vă spun că cei din mass-media mă solicită tocmai datorită unui contact permanent pe care-l am cu publicul, pentru că publicul este cel care, în ultimă instanță, îți dă notorietate, îți dă popularitate, iar din punctul ăsta de vedere cred că stau destul de bine. Faptul că în ultimii 10 ani am fost nominalizat de fiecare dată la „10 pentru România”, am ieșit pe locul I o dată, de două ori pe locul 2. Faptul că în '95 în

sondajul Televiziunii Române am ieșit cel mai iubit actor din România, faptul că de-a lungul ultimilor ani în sondajul „cei mai credibili oameni din România” am ieșit în primele 5 locuri iar anul trecut am ieșit pe locul 2, demonstrează că plătitorii, spectatorii, cei care de fapt dau aceste voturi, sondajele fiind făcute nu cu cei din mass-media ci cu cel care ne pune gradele pe umăr, se pare că am ieșit destul de bine.

– În străinătate ați fost destul de mult...

– De multe ori, de multe ori.

– ...oarecum suntem la curent...

– Din Canada până-n America Latină, până-n Africa, până-n Australia, Asia, toată Europa. Am fost chemați, am avut această mare bucurie să fim invitați de comunitățile românești...

–Deci ați vorbit tot în românește.

– Da. Este un gen care nu poate fi vorbit decât în românește și un gen care nu se poate adresa decât în cea mai mare măsură publicului de origine română, public care ne iubește și care ne-a solicitat, public care a simțit că ne-am dăruit viața aproape 50 de ani lui, cu sufletul deschis, fără menajamente față de cei care într-un fel sau altul se află în colimatorul nostru, am reprezentat, în ultimă instanță, oful cetățeanului pe scenă.

– Tot Popa Popas zicea... zice: o propoziție, o frază de încheiere domnul Popas. Dumnealui a zis așa, și a accentuat de două-trei ori: Gândiți-vă că nu ne aveți decât pe noi, gândiți-vă că numai pe noi ne aveți, vorbea de caricatură și acuma vreau să contragem și despre artă și umor.

– N-aș pune punct în ceea ce privește dezvoltarea genului, perspectiva genului în țara noastră. Este un gen atât de popular izvorât din dorința poporului român, spiritului românesc încât cred că este fără sfârșit...

– Trebuie să fie, totuși, ar fi o modificare spre tentă vulgară a umorului...

– Asta ne-a adus democrația, asta ne-a adus Revoluția, dar ea nu s-a infiltrat și pe scena Teatrului de Revistă „Constantin Tănase”. În condițiile în care mass-media a mediatizat ani de zile formațiile de amatori vulgare, artiști cu o tentă în vorbire suburbană, Teatrul „Tănase” a reușit să-și mențină o anumită calitate tradițională și iată că din ce în ce publicul a fost atras de această curățenie tradițională a poporului românesc care este un umor de spirit, un umor educativ, un umor care intervine chirurgical în aspectele negative ale societății noastre fără să fie nevoit să folosească vulgaritatea și mitocănia.

– **Mai știți de alte festivaluri de umor domnule Arșinel?**

– În țară?

– **Da.**

– **Vă spun că mai sunt la Gura Humorului, la Aiud, la Bistrița, la Craiova...**

– Am fost invitat la Gura Humorului, chiar anul trecut, am dat un spectacol, mi-aduc aminte, pe o ploaie torențială și că în fața noastră, ce n-am avut la acest festival –succes am avut, n-am avut aplauze– toată lumea era cu umbrelele în mână, dar era o mare de umbrele, chiar m-a impresionat și n-am avut un aparat de fotografiat să văd, umbrelă lângă umbrelă cum săreau în sus în semn de mulțumire așa o ridicau în sus, o tremurau. A fost un moment deosebit acolo la Gura Humorului.

– **Am reținut – succes fără aplauze, o expresie care chiar îmi place ca și gazetar. Domnule Arșinel ați avut o deosebită bunăvoință să ne dați și prin telefon interviul de față. Dacă totuși vreți să transmiteți un salut spectatorilor, auditorilor, cititorilor mei și-ai dumneavoastră. Un cuvânt de salut.**

– Ascultătorii postului de...

– **De televiziune, Tv.V on line și Radio Bârlad, ziarul Meridianul, pe astea le reprezintă în secunda asta.**

– Mă bucur că am ocazia și prilejul oferit de domnul profesor doctor Dumitru V. Marin să transmit cititorilor ziarului Meridianul, postului de radio Unison Bârlad-Vaslui și postului de televiziune on line din Vaslui, toată dragostea mea personală și dragostea și prietenia colectivului de Teatru „Constantin Tănase”. Iubim Vasluiul, iubim spiritul marelui actor Constantin Tănase al cărui moștenitor suntem noi cei de la Revista din București.

17 septembrie 2010

**1992 – Dumitru V. MARIN cu Stela Popescu și
Alexandru Arșinel**

Alexandru. Arșinel este fără vreo îndoială unul dintre cei mai mari artiști români, cu roluri mari și importante pe scenă, în teatre, în filme, dar și ca bun conducător al unuia dintre cele mai bune și necesare teatre românești. Poate... simțul de orientare, insistența, valoarea, au făcut dintr-un oarecare în tren un mare artist al națiunii.

5. IOAN BABAN: „am plecat, că mi-a furat căciula”

Profesorul de la Laza, unde și locuia, a fost promovat inspector la Comitetul județean de cultură și artă la propunerea mea, după ce am efectuat un control amănunțit la Căminul Cultural Laza condus de un profesor de istorie Vasile Ilie, unde era și o cunoscută brigadă artistică de agitație despre care am scris de câteva ori.

A fost bine primit și încurajat să facă „minuni în cultura vasluiană” lipsită de scriitori, de personalități, de pregătire superioară a personalului, marea majoritate având la bază liceul, iar vreo câțiva Școala profesională. Așa că Ioan cam mofturos mormăia în barbă „cum să faci cultură cu analfabeții?” și aproape jumătate de an a inspectat cu sârg unitățile culturale, căminele, bibliotecile, casele de cultură și era mereu însărcinat să contribuie la organizarea spectacolelor de orice fel, în special consacrate P.C.R. Ne împăcam foarte bine, numai că, după un spectacol aniversativ cu artiști din județ, i s-a furat o căciulă, de la un costum național, pe care el o luase pe inventar. Supărat foarte Ion și-a dat verbal demisia și nu l-am mai văzut la etajul V, din Palatul administrativ.

După Revoluție a fost promovat inspector școlar, o calitate pe care a îndeplinit-o exemplar, deși era pus să-și sancționeze colegii mai neascultători sau nepregătiți. I-a prins bine perioada, a debutat în proză și poezie și aproape în întregime creația sa este din ultimii 14 ani din viață. Trebuie spus că scrie bine, conținutistic, tematică unică, cu peste 15 volume tipărite. Chiar s-a consacrat scrisului, el, familistul cu 4 copii foarte buni la carte, ajunși, toți, persoane de prim rang în învățământul local, și directori de unități școlare. Prietenia părinților a determinat și apropierea copiilor care făceau echipe de fotbal pe maidane, cu rezultate... generatoare de încredere și optimism.

Deși, în prezent, Ioan este foarte retras în lumea cărților lui, rămâne ca un prieten loial și statornic, dar mai ales ca o personalitate cu rol cultural semnificativ în Agora vasluiană.

*

Ioan Baban s-a născut la 6 august 1937 în satul Albești, comuna Delești, județul Vaslui într-o familie de țărani, considerați, după 1948, mijlocași.

Este cel de-al patrulea copil din cei zece ai familiei lui Pavel Baban și al Elenei (născută Chiratcu). Tatăl era un om priceput la toate și mânuia cu măiestrie creionul negru cu care realiza caricaturi și portrete ale celor din jur. În plus cânta la vioară, în tinerețe avându-l drept maestru pe un cunoscut lăutar din zonă, Jompa, un ȋigan deștept din Făstâci, azi comuna Delești. Bunicul dinspre tată a fost în două rânduri primar al comunei Delești din partea Partidului Țărănesc.

Viitorul profesor și scriitor a urmat cursurile școlii primare din satul natal între anii 1943-1947, după ce învățase să scrie și să citească din cărțile fraților mai mari și fiind un copil dotat cu o bună memorie, a fost atras de timpuriu de

lumea cărților. În anul 1943, când în școală s-au instalat nemții, în timpul războiului, cum modesta bibliotecă fusese scoasă afară, el lua din grămăjoara de cărți ceea ce îi plăcea, iar după ce le citea, le pune la loc. Așa i-a cunoscut pe Mihai Eminescu, pe Alexandru Vlahuță și pe Petre Ispirescu.

Deși a luat premiul I în fiecare an școlar, viitorul cărturar a rămas acasă după absolvirea școlii primare, pentru că familia numeroasă cu greu își putea agonisi traiul zilnic după război și nici nu se punea problema trimerii lui la școală, la oraș. La toate acestea s-au mai adăugat și anii de foamete din 1946-1947. Un an pierdut pentru școală a avut un efect descurajator.

Când, în 1948, în urma intrării în vigoare a unei noi Reforme a Învățământului, s-a înființat Școala Elementară de 7 ani din comuna Delești, satul reședință de comună, aflat la circa trei kilometri de satul natal, Ioan Baban s-a dus în clasa a V-a a acestei școli, fiind nevoit să facă naveta de șase kilometri zilnic, timp de trei ani și pe vreme bună și pe vreme rea. În cei trei ani de școală elementară a fost un elev remarcat de profesori, premiant la sfârșitul fiecărei clase. În 1951, după absolvirea școlii elementare, a dat concurs de admitere la Școala Medie de 10 ani, fostul și viitorul Liceu "Mihail Kogălniceanu", iar din toamna următoare și până în 1954 a urmat cursurile acestui liceu. Dă examenul de maturitate (așa se chema atunci bacalaureatul) și se încadrează în învățământ ca profesor suplinitor la Ivănești și Bălteni, după ce se prezentase la examenul de admitere la Facultatea de Filologie a Universității din Iași, dar fiind nevoit să renunțe din pricina acelorasi dificultăți materiale.

Între anii 1955-1958 este militar în termen, efectuându-și serviciul militar la București la aviație, iar din ianuarie 1959 până în 1973 este pe rând, profesor necalificat, apoi calificat, titular și director al Școlii Generale de 8 ani, apoi de

10 ani, din comuna Laza. În 1960 este student la Facultatea de Filologie a Institutului Pedagogic de trei ani din Iași, cursuri fără frecvență, absolvent în 1963, iar din anul 1965 urmează cursurile fără frecvență ale Facultății de Filologie a Universității "Al. I. Cuza" din Iași, licențiat în 1970 cu o teză despre romanul lui Mihail Sadoveanu. În 1964 a promovat examenul de definitivat, în 1971, examenul de gradul doi, în 1980, examenul de gradul I. În 1973, în urma concursului de ocupare a unor posturididactice devine profesor titular de limba și literatura română la Liceul Nr. 1 (azi Ștefan Procopiu) din Vaslui. Între anii 1977-1980 a fost director al Școlii Generale nr. 1 din Vaslui, iar între anii 1990-1995, inspector școlar de limba și literatura română la Inspectoratul Școlar Județean Vaslui. Apoi, până la pensionare și după, a predat limba și literatura română la Liceul „Emil Racoviță” și Colegiul Economic „Anghel Rugină” din Vaslui.

Deține Diploma de profesor evidențiat, obținută pentru realizările deosebite în domeniul didactic. În 1997 se pensionează, dar continuă să lucreze ca profesor la liceele din oraș și la alte școli. Cititor pasionat încă din fragedă copilărie, și-a încercat condeiul și în timpul cursurilor liceale, dar la vremea aceea se ajungea foarte greu în publicații.

Debutează cu versuri în presa locală, Vremea nouă, în 1968, după ce, în 1966 apăruse într-o dezbatere cu Mircea Radu Iacoban în revista Iașul literar despre Mihai Eminescu, revizor școlar, având în vedere că la Școala Laza, unde Ioan Baban era director, mai exista copia procesului verbal încheiat de marele poet în urma vizitării școlii în primăvara anului 1876. În anii următori a lărgit aria colaborărilor la publicații ca: Tribuna învățământului (la această publicație a fost un colaborator permanent între anii 1990-1998, timp în

care a publicat numeroase eseuri, articole, comentarii cu caracter didactic și literar), *Vremea nouă*, *Adevărul*, *Școala bărlădeană*, *Vocea Hușului*, *Cronica*, *Gazeta de Est*, *Apolo*, *Ethos*, *Est*, *Părerii tutovene*, *Convorbiri literare*, *Îndrumătorul cultural*, *Adevărul literar de Vaslui*, și ca redactor, ș.a.

Poetul Ioan Baban a debutat cu volumul *Norii* cu melancolii, în 1999, în care cultivă o lirică a marilor întrebări sub zodia unui neomodernism echilibrat (Eseu prozaic, *Adevăruri simple*, *Brâncușiană*, *Nedumerire*, etc.). În Ispite lirice multe teme se reiau, dar motivele se nuanțează, iar o reîntoarcere la valorile clasice ale poeziei este ușor observabilă în Năluca, *Imn moldav*, dar și o abordare neomodernistă a motivelor lirice ca în *Cotidiană*, *Un clown*, *Arghezană*, *Algebră*.

Volumul *Neguțătorul de drum* din 2002, apărut într-o ediție bilingvă, româno-engleză, traducerea aparținând Ancăi Dascălu, este interesant prin diversitatea motivelor lirice, unele dintre ele abordate într-o manieră postmodernistă și privesc raportul eului liric cu realitatea în care trăiește: *Neguțătorul de drum*, *Creație*, *Formulări deșarte*. Nu lipsesc poemele care repun în circuit motive mitologice: *Sunt un pescar*, *Tomis*, *Călătorie*, *Biblică*. Despre acest ciclu, Emilian Marcu spune: "Poezia de introspecție a unor universuri mute rămâne teritoriul cel mai drag lui Ioan Baban" (Emilian Marcu, în *Convorbiri literare*, nr. 7, 2005, p. 136).

În *Apele tăcerii*, din 2002, se îmbogățește registrul liric al autorului cu atitudini lirice noi, excluzând din capul locului ideea că poezia nu mai servește la nimic, ci e doar artă pură. Rugă dă întreaga măsură unei asemenea percepții. Universul liric al lui Ioan Baban confirmă ideea că poezia are mari posibilități de exprimare, iar un popas în universul liric al acestui poet oferă clipe de grație și reflecție.

*Proza lui Ioan Baban cuprinde povestiri, nuvele și romane. Proza scurtă, în genere, are ca la Liviu Rebreanu, legătură cu romanul. Dacă în povestiri și nuvele eroul este un individ aflat permanent într-o stare de conflict cu lumea în care trăiește și nu găsește calea de comunicare, fiind de cele mai multe ori un învins (Bombele lui Fronea, Sfârșitul prea timpuriu al unei povești triste), în roman eroul, având vocația adevărului și dreptății, se ciocnește de o lume încremenită în tipare greu de înlăturat. Puterea este aceea care oferă individului o caricatură de libertate. Din această pricină trebuie să facă eforturi ca să răzbată la liman. Nici Dorin din Tărâmul interzis și nici Toma Berdiu din **Anotimpul imposibilei iubiri** nu sunt niște învinși, sfârșitul romanelor este deschis spre un adevăr atât de mult căutat. Narațiunea obiectivă și subiectivă ori toate deschiderile narative se pot descoperi în proza lui Ioan Baban, din acest punct de vedere el fiind un povestitor de talent.*

În 1989 a primit un premiu național pentru proză scurtă din volumul Dincolo de bine și de rău, apărut în 1998. A primit deasemenea un premiu pentru manuscrisul volumului de umor Păcală și Tândală în Europa la Festivalul Umorului de la Vaslui, diplome de onoare și distincții la Saloanele de Carte.

Extras din: „IOAN BABAN biobibliografie realizată de Liliana Moga” – BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ „NICOLAE MILESCU SPĂTARUL” VASLUI.

6. ILIE BALACI – un fotbalist mare... „minunea blondă”

Întâlnire memorabilă, la stadionul Dinamo din București, unde am asistat la un antrenament condus de antrenorul Mircea Lucescu (ajuns cel mai mare antrenor român), în teren fiind mijlocașul naționalei Ilie Balaci și alți componenți ai marii echipe Dinamo. Am călcat din nou ducându-l de mână pe fiul meu Daniel-Cernat care juca foarte bine la cei 16 ani ai săi în echipa Moldosin din divizia C, unde era mijlocaș și omul cu pasa decisivă. Antrenorul, profesor C. Dragomir, m-a convins că are o tehnică remarcabilă și o viziune în joc deosebită, deci ar putea să joace în echipe mari, chiar dacă e încă elev.

Iată-ne pe lângă gradenele stadionului, „în groapă” unde Mircea Lucescu striga strașnic la jucători, exersând diferite scheme de joc, apostrofându-i pe unii, încurajându-i pe alții, lăudând rar și blând. Fugeau în draci mai toți din cele două echipe (de bază și rezerve), eu privind cu interes ca fost jucător la Politehnica Iași, Daniel cu admirație față de voinicii care se tot tăvăleau pe iarbă.

În pauză a venit lângă noi mofturosul dar foarte talentatul jucător Ilie Balaci, pe care l-am abordat fără vreo opreliște și acesta mi-a răspuns la mai multe întrebări, l-a examinat la picioare, pipăindu-i genunchii lui Daniel, l-a pus să

jongleze o minge și după vreo 30 de atingeri l-a oprit, l-a întrebat cum învață, și dând mâna cu mine:

– Poate ajunge mare fotbalist, dar îi trebuie o echipă mare. Mai căutați-mă, să se pregătească cum trebuie, mă găsiți aici pe Dinamo.

Între timp, un fel de slugă cărător de mingi și echipament îl descălță de ghete, îl ajută să se schimbe, îi ia bagajele și îl conduce la mașina proprietate personală (rar pe atunci). A durat cam ½ oră, întâlnirea.

L-am urmărit pe Ilie Balaci cu toată simpatia în pofida faptului că le avea crunt cu alcoolul, probabil, din prea multă faimă și bogăție ca orice oltean încrezut. Chiar îmi plăcea ca mijlocas.

După 1989 și Balaci s-a risipit în lume, a jucat, a antrenat, a venit în țară, însoțea la meciuri fie pe Dinamo, fie Craiova. Așa se face că i-am mai luat câteva interviuri la București și Iași. Pe stadionul Emil Alexandrescu din Iași nu cred că era prea treaz, dar a vorbit cursiv, corect românește și, mai ales, a făcut o analiză a meciului de toată frumusețea și interesantă cât se putea, cu nume, faze, greșeli de jucător, de arbitraj, de crainic al stadionului. Era cu alți doi fotbaliști cu care comenta, spărgeau semințe coapte și dintr-un șipușor cu whisky mai sorbeau pe rând. Ne-am întreținut și la cabine un timp.

Pe mine m-a interesat influența lui în rândul tinerilor fotbaliști, deci și pentru „viitorul” jucător Daniel, juniorul. Am pus între ghilimele pentru că foarte curând acesta a călcat într-o groapă pe terenul de la Bălteni, și-a rupt meniscul și s-a cam lăsat de fotbal, după ce, cu ajutorul lui Balaci l-a consultat doctorul echipei naționale, Tomescu.

Am cunoscut mulți fotbaliști de marcă din România și deplasat împreună cu echipa de liga I, F.C.Vaslui, am relatat pentru grupul de presă Cvintet TE-RA, și presa națională, din

Praga (Cehoslovacia), Roma (Italia), Atena-Panathinaikos (Grecia), Liepaja (Lituania), Chișinău, din Cipru (echipa Omonia) ș.a.

Am realizat interviuri interesante și adesea spumoase cu Florin Prunea, Fl. Marin, Gh. Popescu, E. Pap, majoritatea componenților de la F.C. Vaslui și mulți alții, dar cel mai la suflet mi-a fost acum recent decedatul Ilie Balaci, olteanul până în măduva oaselor.

Ca o notă de curiozitate: Daniel, cel care îi cerea ajutor, a ajuns avocat și Președintele Comisiei de Disciplină a Federației Române de Fotbal, în care calitate a judecat în repetate rânduri fapte „extrafotbalistice” ale lui Ilie Balaci, fostul său idol în fotbal.

*

Ilie Balaci (n. 13 septembrie 1956, Bistreț, Dolj, România – d. 21 octombrie 2018, Craiova, România) a fost un jucător și antrenor de fotbal din România. Supranumit „Minunea blondă”, Balaci s-a consacrat ca unul dintre cei mai buni jucători români de fotbal. Cariera sa de fotbalist se leagă de marile succese obținute de Universitatea Craiova la începutul anilor 1980. Din păcate, a avut un final prematur de carieră, din cauza deselor accidentări. Cea mai gravă dintre ele, care practic a pus punct carierei de fotbalist a lui Balaci, a fost provocată de fundașul băimărean Grigore Arezanov, într-un meci de campionat, jucat la Baia Mare, la 21 februarie 1984.

Ca antrenor a avut performanțe notabile cu echipe din Africa de Nord și din zona țărilor arabe.

În martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv” clasa a III-a, pentru participarea la Campionatul European din 1984 și pentru întreaga activitate.

A devenit cetatean de onoare al Municipiului Drobeta-Turnu Severin post-mortem.

7. NICOLAE BALAN, dirijorul, promotorul.

De fapt vreau să sugerez rolul profesorului Nicolae Balan în ansamblul vieții culturale a județului pe care, cultural, l-a servit ca foarte puțini alții: a predat muzică și artă componistică, a condus un Ansamblu de valoare națională și europeană „Trandafir de la Moldova”, a susținut sute și sute de spectacole în toată lumea, s-a întors la vatra strămoșească, în satul Mitoc de lângă Bârlad, unde nu are, totuși, o bătrânețe liniștită și nici pensie corespunzătoare, deși chiar ar merita pensie specială (nu tot felul de polițai corupți). E împăcat cu soarta și se plânge că-l uită lumea, pe el, care, aduna multe, multe mii de spectatori și telespectatori. A rămas limpede și... sfântos.

Destinul dirijorului Nicolae Balan l-a purtat mult în lume, i-a permis să lanseze foarte mulți cântăreți de muzică populară (Mioara Velicu, Silvia Ene, Matilda Pascal Cojocărița și f. mulți alții), iar ansamblurile sătești organizate de el (ex. Ivănești-Vaslui) s-au încununat cu premii naționale.

*

N: 8 februarie 1935

Reporter: Nicolae Balan, este un personaj extrem de cunoscut pentru că ce a realizat domnia sa în cei peste 70 de ani de muncă artistică rămâne unic. Pe ce dată te-ai născut și unde, domnule Balan?

Nicolae Balan: M-am născut pe 8 februarie 1935 în comuna Sârbi, județul Tutova, satul Mitoc. Acum este comuna Banca, județul Vaslui.

R: Ne întâlnim astăzi, 2 noiembrie 2018, pe scena Casei de cultură din Vaslui, dumneata însoțind o fanfară de la Băcești, așa cum făceai odinioară cu Ivăneștii tăi; cum ai reușit să faci asta?

N.B.: Revenind pe această scenă mi-a revenit în minte momentul când am făcut inaugurarea Casei de cultură, în 1972, înainte de Festivalul umorului (erai și tu pe acolo). Aici am făcut primul spectacol, când trebuia să vină tovarășul Ceaușescu. Ce muncă era atunci, ce spectacole... bineînțeles că aceste amintiri mă cam dor pentru că mă gândesc ce tânăr eram atunci. Acum însă, anii mă cam apasă. Ce am făcut astăzi este ceva firesc pentru că atunci când depui suflet treaba iese bine. Eu nu-mi permit să-mi bat joc de meserie pentru ce am făcut în viață, și mi-a plăcut.

R: Ai fost un dirijor de seamă căruia mulți soliști de muzică populară îi datorează cariera iar acum nu te lași de fanfară; ce-ți veni, omule?

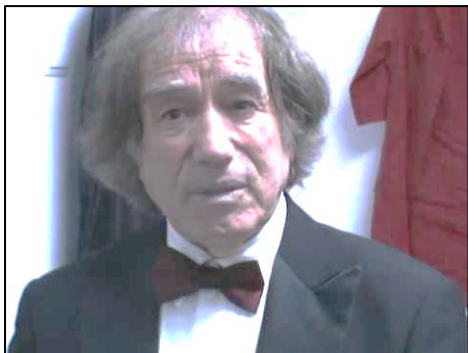
N.B.: Vreau să spun un lucru. Cât am fost în activitate am făcut de toate: am făcut orchestră cu surdo-mușii, am făcut orchestră la Murgeni, am făcut orchestră la Negrești, am făcut fanfară la Crețești, la Zorleni, la Vaslui... și unde nu am mai făcut..., am avut formații corale de nu știam cum să mai scap de ele; acum mi-e dor de acele vremuri.

R: Eu mi-aș dori să conduci încă mulți ani această Fanfară de la Băcești.

N.B.: Și eu mi-aș dori dar totul depinde de cum se simte organismul meu.

R: Să trăiești, Nicolae Balan, mai este nevoie de tine.

8. OVIDIU BALAN: „mă... tu ești, Trică?!“

Mare compozitor și dirijor, născut: 11 august 1942 în satul Bouroș, Corbița, județul Vrancea. Gimnaziul, studiază la Podu-Turcului; Liceul de Muzică nr.1 București cu diploma de bacalaureat, anul 1963, Conservatorul de Muzică „Ciprian Porumbescu”, cu diploma de licență în muzică, în anul 1968. În februarie 1976 i s-a decernat Premiul criticii muzicale pentru interpretarea simfoniei a IX-a de Beethoven și a creației românești. A primit numeroase titluri și premii la concursuri internaționale. Universitatea „George Bacovia” i-a conferit, ca recunoaștere a întregii activități în afirmarea spiritualității băcăuane, titlul de Membru de onoare al comunității academice. În anul 2004 a primit titlul de Cetățean de onoare al orașului Ploiești pentru merite artistice și promovarea culturii muzicale ploieștene peste hotare.

Întâlnire după 60 de ani!

Din sala Teatrului V.I.Popa din Bârlad, unde peste 250 de reprezentanți ai firmelor vasluiene așteaptă să se decerneze Diplomele pentru cei din TOP pe județ, răzbat învăluitoare și cuceritoare vestite opere simfonice intrate în patrimoniul cultural al omenirii. Filarmonica de stat Mihail Jora din Bacău a fost angajată să prezinte o selecție dintre cele mai cunoscute creații muzicale ale lumii, Dansul slav nr.8 de Dvorjak, Dansul

maghiar nr. 5 de Johannes Brahms, Uvertura la opera Liliacul, Polka - la vânătoare - de Johann Strauss, în total 15 piese. S-a produs și soprana Georgeta Grigore care a contribuit la realizarea unei stări emotive excepționale în rândul publicului.

Dirijorul nu era altul decât, "internaționalul" OVIDIU BALAN, o personalitate muzicală intrată de decenii în rândul marilor valori ale lumii. M-am întrebat adesea ce l-a individualizat pe Ovidiu cel din satul aproape desființat astăzi, Bouroș, de lângă Giurgioana spre Podu-Turcului, jud. Bacău. De mic era un bun interpret vocal și instrumentist, cu omofoniul lui l-am anunțat ca interpret la o serbare unde eram prezentator (cls.a IX-a) la Giurgioana, când și acel sat era în floare...

Acum, destul de îmbătrânit, cu părul alb dar tot lung, cu o chelie vizibilă în creștetul capului, preocupat într-atât de transmiterea mesajului muzical încât sărea și într-un picior, schița pași de dans, sugera prin unduirile corpului și mai ales prin jocul brațelor starea de grație specifică marilor interpretări orchestrale și...dirijorale. Omul acesta este copilul care mi-a rupt piciorul, împreună cu fratele lui, într-un meci de fotbal pe terenul de lângă Liceul din Podu Turcului? Cât se mai regăsește din lutul de la Bouroș sau clisa de la Giurgioana, din copilul foarte necăjit cu haine peticite, flămând și la dus și la întors parcurgând cei 7 km dintre liceu și casă în fiecare zi... S-o fi schimbat, așa îmbătat de glorie? S-o fi realizat ca mare muzician, de talie mondială, fără dubii, dar cât a mai rămas din copilul cu care mă întâlneam la învățătură ?

Desigur, nu l-aș mai fi recunoscut pe stradă nici în Podu, nici în Bacău, cu atât mai mult în vreun oraș din Statele Unite unde s-a stabilit cu soția și cei doi copii, chiar dacă aș fi fost pe acolo. Nici el nu m-a recunoscut decât după un interviu de o jumătate de oră. Am avut avantajul de a fi știut cine e el dar după discuție și recunoaștere „răsfoindu-mi o carte dintre cele dăruite nici el n-a rămas dator... ”măi Trică, tu ești un

mare jurnalist, măi, mă bucur tare mult că de pe văile alea am ajuns câțiva de talie națională. ”Se referea la un campion olimpic (tot Marin) din Giurgioana, generalul Viorel Cheptine din satul Strâmba (Vâlcele de azi). ”S-au născut și pe la noi... oameni!”

A fost și este imposibil să pot reda simțirile momentului. Interviu realizat vă stă la dispoziție în continuare:

Reporter: Bună seara, maestre Ovidiu Bălan, v-aș ruga să stați mai la lumină cu mine să vă fac o surpriză de viață. Dacă vă spun că sunt peste 60 de ani de când nu ne-am mai văzut. Domnule Ovidiu Bălan pe unde ați umblat că de la Strâmba, Boul Roșu de unde ești tu, pe la Podul Turcului...

O: Toate dealurile astea le-am revăzut, venind aici, acum 2-3 ore.

R: Și mai vii din Statele Unite ale Americii? Am înțeles că tu nu mai ai pe nimeni pe la Boul Roșu!

O: Nu mai am pe nimeni acolo, toată familia mea este în Statele Unite și eu cu profesia mea sunt mai mult peste hotare, prin trenuri, prin avioane.

R: Ce voi face eu să-ți stimulez memoria să știi cu cine stai de vorbă?

O: Încerc să întorc timpul așa... poate îmi voi aduce aminte.

R: Îți aduci aminte cu cine ai cântat pentru prima dată la o serbare la Giurgioana?

O: Da... făceam naveta la Podul Turcului.

R: Deci, realizezi acum cu cine stai de vorbă?

O: Trec anii pe lângă noi, nu prea îmi amintesc...

R: Domnule Ovidiu, am scris 26 de cărți. Îți spun că am ajuns cel mai de seama jurnalist vasluian și moldovean. Am televiziune, radio, ziar și revistă internațională. În atâtea și

atâtea cărți și articole ce am scris eu, peste 1.000 de editoriale, m-am mândrit cu Giurgioana.

O: Locurile respective au dat oameni de valoare în toate domeniile. Și în artă, și în industrie...

R: Tu ești un cap de operă, cum zice un vechi prieten.

O: Asta mi-a fost soarta, am plecat de acolo la 14 ani.

R: Ai plecat cu un omofon!

O: Da, așa este.

R: Pe unde ai umblat domnule dirijor, Ovidiu?

O: Am înconjurat lumea.

R: În prezent ai 74 de ani?

O: Da. Am împlinit vârsta de 74 de ani.

R: Prin urmare, în 74 de ani, ai trecut de 74 de țări?

O: Da, mult mai multe.

R: Tu vii la Bacău să te mai încarci cu energie sau vii pentru altceva?

O: Ce se întâmplă, sunt legat sufletește de aceste locuri. Eu sunt de mai bine de jumătate de secol în fața acestei orchestre, vă dați seama că e crescută de mine, am făcut un sediu la Bacău, special. Nu pot să zic că singur am realizat acel sediu, da măcar sub conducerea mea s-a întâmplat. Mă bucur că las în continuare pentru Bacău, pentru tineri în general, un loc unde se pot hrăni și unde pot să se dezvolte spiritual, după sunetul muzical.

R: Eu am mai avut asemenea emoții când l-am filmat François Mitterrand. Acum știi cine sunt? Cum îmi ziceai în copilărie?

O: Noi făceam naveta către Podul Turcului și ne întâlneam. Fratele meu, care era mai mare decât mine cu doi ani, făcea naveta cu noi și era bucuria noastră când ne întâlneam...

R: Eu vreau să scormonești în memoria ta și să îți aduci aminte cum mă porecleați.

O: Nu mai știu exact care era poreclă, eu nu prea am pus porecle...

R: Deci, te-ai mai reîncărcat pe dealurile acelea dărâmate, acum?

O: Mă mai duc, dar foarte rar, cam de 2-3 ani de zile nu am mai fost pe acolo. Nu am mai avut timp și nu am avut ocazia. Americanii au nevoie de mine acolo și alții au nevoie de mine și atunci mă împart. Stau câte patru luni pe acolo, apoi, plec din nou. De exemplu, acum vreau să plec în China, am vreo 20 și ceva de concerte. Acesta este al VIII-lea an de când merg în China.

R: Mă bucur că ai ajuns și tu la capătul lumii, că porți emoțiile ei, dar te mai simți român?

O: Da, bineînțeles, eu nu am renunțat la cetățenie, sunt încă cetățean român. Tot ce este în mine este român.

R: La revista la care colaborează 326 de scriitori din toată lumea, Meridianul Cultural Românesc, vorbesc despre „Crima culturală împotriva limbii române în formă continuată”, comentezi ce scriu eu acolo?

O: Nu prea... Când merg în China, eu merg cu orchestră internațională. Sunt oamenii din fiecare țară, fac două zile repetiții, îi pregătesc să fie excepționali. Noi în fiecare seară schimbăm locul în care cântăm.

R: De la Mihail Jora, câți duci cu tine?

O: Anul acesta sunt cam 3 care merg, acum 7 ani de zile am mers cu toată Filarmonica.

R: Domnule Ovidiu, erai un tip extrem de modest, discutam foarte bine, aveai un glas moale dar acum ești mai aspru la vorbă. Întrebarea este alta: pe tine, ca român, presupun că totuși ai o simțire mai aparte, în ce măsură te ajută graiul românesc.

O: Câteodată mă ajută și mă mândresc cu asta. Imediat după Revoluție eu am fost onest cu colegii mei, eu am fost

numit director la această instituție și am muncit până în anul 1994. De atunci au trecut 26 de ani și eu am rămas alături de ei.

R: Comentează te rog ce spun eu mai departe: „Tu ești unul dintre cei mai dinamici dirijori pe care i-am văzut vreodată” și nu uita că am fost și la Viena, și-n New York, și-n multe alte țări, unde am mai urmărit și concerte. Nu spun că am urmărit numai asta deoarece munca mea de jurnalist este alta. De exemplu, cum îți vine să sari pe scenă, când ești în calitate de dirijor?

O: Nu-mi dau seama când fac asta, deci, este în contextul tensiunii interioare, îmi vine să prind tensiunea sălii, totul ce fac, fac involuntar și când îmi dau seama mă opresc.

R: Deci trăiești muzica pe scenă.

O: Da, așa e. De fapt primele formații pe care le-am dirijat au fost formații de muzică populară. Eu eram student și avem formație de muzică populară în zona cealaltă, peste deal, în zona Adjudului. Am avut o fanfară formată din 40 de oameni, am avut un taraf, tot așa, de vro 30 și ceva de instrumentiști din satul respectiv.

R: Domnule Ovidiu cine te-a ales ; soarta pe tine sau tu ai influențat soarta?

O: Eu cred că sunt și produsul unui destin, pentru că eu o luasem pe linia petrol-chimie. Făcusem școala de petrol și chimie și acolo am avut primul contact cu formații instrumentale. Am fost atât de impresionat și atât de captat de toată această treabă iar când am terminat această școală am rugat părinții și le-am spus că eu vreau să continui, să nu mă opresc la profesia respectivă. Am urmat școala de muzică și așa am intrat, fără să știu nimic, iar când am terminat, după 10 ani cu tot cu liceu, am dat concurs pe postul de dirijor și am câștigat concursul și de atunci am rămas ca dirijor.

R: Dragă domnule Ovidiu, eu îți mulțumesc foarte mult pentru acest interviu și mă bucur nespus că ne-am revăzut după peste 60 de ani.

Ovidiu: Mă...stai așa, acum știu, tu ești...Trică a lui Marin...

**Articol apărut în revista internațională
MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC Nr. 7-8/2016**

*Prof. dr. Dumitru V. Marin și
dirijorul Ovidiu Bălan
– revedere după 60 de ani –*

9. GEORG BARTH, un neamț mai altfel

N-aș putea preciza cum a apărut printre bunii mei prieteni, domnul acesta, care, din Passau-ul domiciliar, îmi trimite mailuri zilnic din ce citește sau apreciază el, acolo, în Germania. De câțiva ani, de la apariția Meridianului Cultural Românesc, în 8 febr. 2015, am corespondat cu mare intensitate (îi trimitem ziarul și Revista, imediat la apariție, răspunde imediat), am convorbit telefonic și afectiv ca doi

oameni care se prețuiesc, se respectă, au același obiectiv publicistic și aceeași cauză nobilă de apărut: limba română. Exsibianul e de o mare probitate și înțelegere, e un familist de tip vechi adică cu credință în valorile tradiționale (foarte afectuos cu fiica sa, pe care o iubim, astfel și noi, adică nu numai eu, ci toți moldovenii de la revistă și ziar) și în prietenie.

Bineînțeles răspundem cu aceeași măsură.

Deși trăiește de decenii în Vest, Georg rămâne un adevărat...român: se exprimă absolut corect și nuanțat în limba română, selectează ce i se pare valoros în presa actuală, comentează articole și cărți, recomandă autori de valoare. Pot exemplifica... zeci.

Esențial apare că datorită lui Georg Barth am scurtat distanțele fizice, distanțele spirituale, deosebirile de orice natură în folosul comunicării și al progresului necesar în zilele noastre. Fără efortul și prietenia lui Georg, noi am fi chiar mai săraci sufletește.

*„D-lui Director general,
Prof. dr. Dumitru V. MARIN*

*Multe mulțumiri de pe malul Dunării din
Bavaria/Germania.*

*Desigur, chiar dacă (deocamdată) am primit minunata
revistă de nivel internațional MERIDIANUL CULTURAL
ROMÂNESC numai sub formă de „pdf” – totuși sunt foarte
încântat...*

Nu doar de cele peste 150 de pagini (cantitativ)

*Vreau să remarc calitatea – repet, la nivel internațional
(vezi traducerile) – dar mai ales articolul semnat de Dl. George
Roca din Australia(!) – PĂCATUL TRADUCERILOR
NEPROFESIONALE.*

Subscriu la cele afirmate în respectivul articol.

*În asteptarea revistei tipărite – ptr a fi trimisă în final la
BIBLIOTECA ROMÂNĂ de la FREIBURG im Breisgau – vă
doresc multă sănătate și să auzim numai de bine.*

Cu deosebită stimă și respect”

Georg BARTH – noiembrie 2018

10. MIHAI BATOG BUJENIȚĂ, comandorul scriitor, epigramist

Comandorul acesta a aterizat în literele românești după ce a încercat destule avioane supersonice în cerul fără frontiere. Acum exersează proza, poezia epigrama și conducerea Cenaclului ALPI (adică Asociația Literară „Păstorel” Iași), și, și mai sigur metafora... fără frontiere. Fără îndoială este o mare personalitate a vieții culturale ieșene, un promotor fără odihnă, o fire cu totul deschisă la valori clare, fie afirmate, fie gata să

îmbobocească.

Cine vrea să vadă pe viu ședințele lunare ale ALPI de la Biblioteca Județeană Iași (unde prezidează cu un clopoțel fermecat devreme ce-i invită pe toți la... metaforă), să priceapă ce înseamnă să scoți o revistă de umor neavând la dispoziție fonduri – BOOKLOOK – cine vrea să afle că e foarte activ în paginile MERIDIANULUI CULTURAL ROMÂNESC, și împreună cu soția sa, d-na medic și dr. în științe Cornelia Ursu ne completează număr de număr, și mai ales, cine vrea să se mire de cât reușește domnul acesta să scrie și... să mai fie și om de treabă, cred că chiar poate să le afle pe toate. Pentru că, Mihai, comandorul de prin ceruri, are disponibilitățile sufletești aici pe pământ și lângă noi: e mereu prezent.

A participat la înființarea revistei noastre M.C.R., la multe lansări de cărți, cu noi și fără noi, în toată țara, pare a fi mereu cam pe unde le trebuie oamenilor să fie. Dacă aș fi invidios, aș avea pentru ce, dar mă mulțumesc să fiu bucuros că ne cunoaștem bine, ne prețuim reciproc, ne potrivim pași, gânduri, condei, într-o bătălie unică: sănătatea și menținerea limbii române între granițele ei, adică în toată lumea.

Consider că pentru o istorie corectă a culturii naționale aceste mărturisiri trebuie să fie cunoscute.

*

LA ANIVERSAREA VÂRSTEI DE 75 DE ANI

Pentru domnul profesor doctor Dumitru V. Marin împlinirea celor șaptezeci și cinci de ani nu este un prilej de bilanț, chiar dacă rodnic, ci, mult mai mult, semnul unei noi primăveri creatoare.

Privind în trecut domnia sa poate vorbi despre frumoase realizări în plan cultural și profesional, însă preferă să privească spre viitor cu speranța împlinirii proiectelor, nu puține, pe care și le dorește, alături de noi colegii și prietenii săi, să le vadă prinzând viață spre bucuria iubitorilor limbii și culturii românești.

La mulți ani stimate domnule profesor și ne exprimăm convingerea că Dumnezeu este întotdeauna alături de cei care au gândul spre fapta cea înălțătoare!

LUI D.V.M. LA ANIVERSARE

*Pe muchie șaptezeci și cinci bătuți
E vârsta ta, iubit confrate,
Dar tot ce ai făcut aparte,
Pe mulți nu-i lasă, din păcate... muți.*

**Comandor,
Mihai BATOG - BUJENIȚĂ - Iași
(M.C.R. nr. 5/ 2016)**

**Din cartea 75 - D.V. Marin - Volum aniversar
Editura PIM Iași, 2016**

CÂTEVA DINTRE CĂRȚILE PUBLICATE:

1. **BINE CĂ AI RÂS IERI**; poezie umoristică; 2002 ed. Ars Longa. DEBUT.
2. **SĂ RÂDEM DE OAMENI CA NOI**; proză scurtă; 2003 ed. Ars Longa
3. **HALIMAUA**; roman; 2004 ed. Timpul
4. **TUSEA MĂGĂREASCĂ**; roman; 2005 ed. Ars Longa
5. **VIȚELUL PRIVIT DE DEPARTE**; roman; 2005 Ars Longa
6. **FERIȚI LINIA – TREC PROȘTI FĂRĂ OPRIRE** -; proză scurtă; 2006 ed. Ars Longa
7. **ALBA-NEAGRA**; roman; 2007 Ars Longa
8. **OSPĂȚ CU RĂDĂCINI DE MIT**; roman; 2007 Ars Longa
9. **MIRACOLELE DE LA GLODENI**; roman; 2008 Ars Longa

10. **CALENDELE MĂGARILOR**; proză scurtă; Ars Longa 2008
11. **LA PAS PRIN MĂRILE SUDULUI**; roman; ed. Cronica 2009
12. **PING-PONG CU MINGEA DE CÂRPĂ**; proză scurtă ed. Ars Longa 2010
13. **CÂNTECE DE SHOMERIE**; poeme ironice; ed. Ars Longa 2011
14. **TRIUMFUL INDOLENȚILOR**; roman; ed. Ars Longa 2011
15. **DIAMANTELE DE CRETĂ**; proză scurtă; ed Ars Longa 2012
16. **CONSPIRAȚII DE APARTAMENT** proză scurtă ed. Ars Longa 2013
17. **BÂNTUIND PRIN PARADIS** roman, ed Ars Longa 2013
18. **CĂZUȚI DIN CER** proză scurtă, science-fiction umor; ed. Ars Longa 2013
19. **DANTELA DE URZICI** ed. Tipomoldova 2013
20. **IMNUL CUCUVELELOR** ed. Ars Longa 2014
21. **CLUBUL CARAGAȚELOR** ed. Ars Longa 2015
22. **PRINTRE OAMENI ȘI CĂRȚI**; cronici de carte, articole, studii și comunicări științifice, etc... ed. Ars Longa 2015
23. **ÎN VÂRFUL ACULUI** roman polițist ed. Ars Longa 2016
24. **AVIATORI IEȘENI**; documentar, împreună cu c-dor. CONSTANTIN IORDACHE; Ars Longa 2007

11. TRAIAN BĂSESCU, deputat, președinte de stat

Traian Băsescu (n. 4 noiembrie 1951, Murfatlar, azi în județul Constanța) este un politician român, care a îndeplinit din 2004, 10 ani, funcția de președinte al României. După ce a absolvit în anul 1976 Institutul de Marină „Mircea cel Bătrân” din Constanța, a urmat o carieră de ofițer în marina comercială, fiind între 1984 și 1987 căpitanul petrolierului de mare tonaj „Biruința”.

Între 1981-1987 a fost comandant de navă în cadrul flotei comerciale a RSR. A fost membru al Partidul Comunist Român.

La alegerile legislative din 1992 a fost ales deputat de Vaslui din partea FSN (1992 - 1996).

A îndeplinit funcția de Primar General al Municipiului București, din iunie 2000 până în decembrie 2004.

Președintele României între anii 2004 - 2014.

*

Traian Băsescu mai are un an din cei 10 ai mandatului său reînnoit, în pofida celor 2 suspendări și a referendumului defavorabil. În acest de-al doilea n-am fost nici măcar tentat să-l filmez, deși am avut ocazii. N-a mai răspuns la telefon, n-am mai comunicat în vreun fel, deși-mi promisese că am oricând

intrare. Am asistat la o bătălie degradantă între palate, cu consecințe grele pentru țară, inclusiv pentru noi, micii întreprinzători. Integrarea în Uniunea Europeană pe care o prezentase Ioschka Fischer la întâlnirea „forței a III-a”, ecologiștii, de la Hotelul Berlin din Budapesta, pe 30 noiembrie - 2 decembrie 2001, când am văzut că se lucra la Constituția Statelor Europene, încă neterminată și nepusă în practică, integrarea de azi cu pierderea independenței și suveranității României, cu atentatul violent asupra limbii române și a altor elemente de individualitate a poporului român...este fapt împlinit! Cu limba română e jale mare!

Cred că Traian Băsescu este cel mai ascultător președinte dintre cei 27 și că este inefficient când trebuie să apere drepturile națiunii din care provine.

*Cred că în acest răstimp nu va fi liniștea creativă știut fiind că **inter arma silent musae**. De aceea, pentru că este ultimul președinte de care am fost aproape (deși l-am intervievat și pe Crin Antonescu, azi, posibil)... îl întreb: QUO VADIS, HOMINE?*

BĂSESCU... și, Traian!

Primul interviu la TV din cariera lui politică la Vaslui: de o parte cu camera video în față eu, preopinenți președintele Consiliului Județean Vaslui, Constantin Alexandru, deputat de Vaslui, ing. Emil Cojocaru (†), deputat Traian Băsescu și deputat Georgică Alexandrache (†) la sediul partidului.

După o oră de discuții în care i-am umilit în fel și chip, demonstrând că nu sunt pregătiți pentru asemenea demnități, ceilalți 3 s-au ridicat, dar Traian a rămas în polemică evidentă și... zâmbind!

M-a primit ca Primar al Capitalei după puține minute de așteptare; mai întâi a fost ministru al transporturilor unde am

avut intrare liberă. De câte ori ne-am întâlnit mă întreba dacă nu vin alături de el.

În campania electorală, la masa de la hotel Europa m-a întâmpinat vesel: „nea Marine, să trăiești!”. I-a lăsat pe toți, inclusiv pe Tăriceanu, să aștepte, ne-am îmbrățișat, m-a asigurat că va fi alături de noi... să-l sprijin... Comunica încredere și sinceritate!

Din păcate, ori caracterul lui, ori multiplele obligații prezidențiale l-au îndepărtat de vasluieni și de noi! Ba, cred că și de țara pe care o are de administrat!

Dintr-o discuție telefonică, imediat ce a fost ales: „din câte vă cunosc, nu veți fi inactiv!” „Se înșeală toți aceia care cred că nu fac ce vreau eu!”. Tocmai îl înlăturase pe Petre Roman, iar ce a făcut din Theodor Stolojan (loialul său) rămâne caracteristic. Știam că-l va mazili pe candidatul obosit, imediat ce am scris un editorial în care l-am văzut inert, moale și lipsit de vitalitate pe Stolo. Tot așa când acesta o luase tare cu noul partid PD-L când era clar că e doar un paravan pentru... voturi. Era timpul când făcea băi de mulțime!

O remarcă simplă: ori m-a primit și atunci a fost afabil, strălucitor, rememorativ (ba chiar mi-a propus șefia pe județ a PD, dar n-a fost de acord omul de cadre Vasile Blaga) ori, nu mi-a răspuns deloc la telefon.

Un episod onorant din timpul mandatului său a fost candidatura lui Marin D.V. la Primăria Vaslui, sprijinit la fața locului de Primul Ministru Tăriceanu și destui miniștri dar nu și de liberalii locali care m-au săpat bine-bine, deci am avut rezultat slab, foarte slab. Am fost tentat să cred că la 67 de ani sunt tot tânăr, ce-i drept cam de multă vreme tânăr, dar ghemul dușmăniei locale s-a desfășurat cum nu-mi trebuia. Acum, după un timp, spun încă o dată că m-am risipit destul ca să nu știu cine sunt!

Deși i-am condus la nivel județean 18 ani pe ecologiști, nicideată autoritatea mea n-a fost exclusiv politică. Nicideată.

SECETA ȘI BĂSESCU altă Ciurma lui Caragea!

Seceta cea mai cumplită în istoria noastră a fost cea de pe timpul lui Papură Vodă, poreclit așa de moldoveni pentru că trebuiau să macine papură ca să-și mai astâmpere foamea. Lacurile și râurile secând, vitele și oamenii mureau de foame pe capete și atunci a fost bejenie, mai ales cei de la câmp refugiindu-se la munte, și destui în lume, noțiunea de graniță neexistând. Blestemele împotriva domnitorului se mai păstrează în folclor.

Ciurma de pe timpul lui Vodă Caragea a fost cea mai mare epidemie din Țările Române, ultima în istoria noastră, soldată cu serioase pagube în țară și cu impresionantă suferință umană.

Singurul tratament, frecția cu rachiu dar boala se lua de oriunde și oricând, comunitățile neștiind să se apere de flagel. Altă depopulare, alte blesteme împotriva domnitorului, ultimul fanariot. De data aceasta se păstrează ceva documente scrise, Caragea fiind la rândul său un cărturar. Populația s-a bejenit.

1946, seceta de după Război, calamitate după calamitate, urmată de altă calamitate, venirea rușilor! Instalarea bolșevismului a influențat major destinele poporului român care însă n-a mai plecat în bejenie ci a rămas să construiască socialismul cu față comunistă. Comentez numai, seceta, printre efectele ei cumplite. Am trăit-o din plin. Și astăzi revăd dealurile pârjolite ale Giurgioanei și comunei Podu Turcului. Secaseră izvoarele seculare (satul e atestat acum 500 de ani), Zeletinul era o imensă panglică de nisip fierbinte,

„ceaunele” mari din pământ uscat fără pic de vegetație, pe ici pe colo cu cadavre de animale diferite, pământul cu crăpături în care-și rupeau vitele și noi copiii, picioarele. Pădurea ne-a salvat atunci și știrul, caprița, troscotul.

Nu doresc nimănui să aibă la masă doar borș cu știr iar când să se întindă la pământ să-și suplimenteze masa cu troscot (ăsta era mai bun la gust! antireumatic!) În cămășoale lungi de cânepă toți ne ascundeam de soarele vânt!

2012, anul celor 4 calamități: alegeri locale (un tur), Referendum (un tur, dar tot cheltuieli mari), alte alegeri (care urmează) și mai ales SECETA în plină „desfășurare”!

Sunt îngrijorat că multă lume nu gândește la ce ne așteaptă.

Sunt îngrijorat că politicienii absentează de la frământările și căutările pentru ziua de mâine. Sunt îngrozit că seceta a prins toată România și o bună parte din Europa! În esență, nici eu nu pot da soluții decât să îndemn la cumpătare și calm. Să strângem de pe câmp orice se poate, inclusiv știrul pe care să-l depozităm și frunze de copaci pentru hrana animalelor, pentru că vânzarea lor nu e cea mai bună soluție.

Ca totul să fie cel mai rău, iată, revine Traian Băsescu, nu cu soluții, ci cu răzbunare, gata să-i răspopească pe mulți. Imposibil însă, pe toți cei 7,4 milioane de oameni.

Bomboana de pe colivă a explodat zilele acestea când a anunțat că s-a sculat („de mă voi scula ... pre mulți am să popesc și eu” - Lăpușneanul) și să vedem noi ce urmează ...!

Când vitele mor de foame din cauza secetei...

Când oamenii sunt în pragul deznădejdi...

Când forțele politice-s divizate iar U.E. ne desfășurează legi, limbă, obiceiuri, dușmănie generală ne trebuie?

La seceta din 1946 oamenii au strâns rândurile într-ajutorându-se și protejându-se de ruși.

Oare acum nu găsim calea solidarității românești?

*Chiar dacă vreo 3 milioane sunt în BEJENIE, chiar dacă
cineva e inconștient...*

Doar n-a dat ciuma, fraților!

**(Meridianul, an XIV, nr. 36 (957),
joi, 06 septembrie 2012)**

ADMINISTRAȚIA PREZIDENȚIALĂ

***Mesajul Președintelui României, Traian Băsescu,
cu ocazia aniversării a 15 ani de la înființarea
Studioului TV Vaslui***

*Prin activitatea sa, Studioul TV Vaslui a dovedit că
opinia publică are nevoie de informare constantă și obiectivă.
Sunt sigur că telespectatorii Studioului TV Vaslui se bucură
de o radiografie complexă a zonei, a comunității din care fac
parte. Societatea românească are nevoie de informație, de
seriozitate și dedicație, lucruri pe care colectivul Studioului TV
Vaslui le-a dovedit din plin, în toți acești ani. Sunt convins că
veți reuși în continuare să fiți unul dintre liderii media, la
nivel local și regional.*

*Ca fost parlamentar de Vaslui mă leagă multe de acest
județ. De multe ori, Studioul TV Vaslui a fost pentru mine o
sursă de informație extrem de utilă pentru a înțelege mai bine
nevoile oamenilor din această zonă.*

*Studioul TV Vaslui performează în spațiul media,
făcându-se util vasluienilor și pentru acest lucru doresc să
felicit echipa redacțională.*

*Vă urez la mulți ani cu audiențe cât mai ridicate și
materiale de calitate!*

**Cu toată aprecierea,
Traian Băsescu,
Președintele României**

D.V. MARIN – Traian BĂSESCU
În acțiune... în campanie electorală
Noiembrie 2004

Pe secetă: SCROAFA-N COPAC sau BĂSESCU ÎN AVION

Bănescu vrea avion în care să stea măcar 24 de ore în aer.

Pe pământ oamenii sunt înnebuniți de secetă și Bănescu vrea înc-o ruptură de cei care l-au apărât la referendum: mai întâi e împotriva legii pensiilor, deci îi arde la polonic pe pensionari, adică taman pe cei care l-au sprijinit masiv, iar acum, când pământul arde, vitele mor, țăranii n-au ce să adune de pe câmp, orașenii mor de căldură și de sete, el, Bănescu și instituția prezidențială vor avioane scumpe cu care să-și asigure

„traiul” în caz de... ce? pericole la granițe (nu...) revolte interne? (încă, nu), secetă (asta, da!).

Mi s-a părut o bătaie de joc nemaiîntâlnită ca atunci când populația e amenințată de foamete (sigură, după o asemenea calamitate)) popularul Băsescu să vrea avioane scumpe! Țara arde și baba (pardon!, Băsescu) se piaptână.

Mi se pare că nu reacționăm corect (mai ales guvernării) la calamitatea începutului de secol și mileniu în care recolta autohtonă e compromisă, zootehnia cade pe bucățele multe și mici, viața socială se dezintegrează din cauza unei generații cu nota 10 la școală, dar cunoștințe de 5 și poftă de muncă de 3 (mare zăpăceală!...).

Și când exodul românilor e provocat (și) de politicile de sus...

M-am revoltat să văd indiferența unor aleși care cred că a sta cu mâna întinsă în UE ar fi o salvare pentru noi. Am apreciat atitudinea lui Adrian Porumboiu în emisiunea de la TV.V (de duminică, 22 iulie) care aplică un principiu just: să facem ce putem noi, oricât de bine și apoi... să nu așteptăm mila altora !

M-am revoltat să văd cum parlamentarii își acordă tot felul de drepturi și măririi de lefuri (ce-or fi făcut ăștia, să merite?), m-am revoltat să aflu de afacerile oneroase ale unor politicieni și funcționari, care fură din banul public, deci din impozitele pe care le plătim...

Culmea că cei mulți nu mai au și nu mai pot avea nici un cuvânt de spus! (Chestia cu votul e... iluzie, pe bani!)

Tot la culme e minciunăria din politica românească!

Întrebarea e, NOI CE PUTEM FACE?

Să îndemn la revoltă, nu pot și nu vreau; nu e o soluție.

Dar organizarea unor acțiuni se impune. Cine va face CEVA, va avea tot sprijinul nostru!

Ar fi curios, cum putem să împiedicăm scroafa să urce-n copac, adică renunțarea la avioanele lui Băsescu și să-l

determinăm să-și întoarcă privirea spre nevoile reale ale poporului.

Ori, chiar s-a îndepărtat de noi toți și are mare nevoie de avion să-și scape pielea?! Absolut sigur, cu asemenea acțiuni, e definitiv în aer.

**(Meridianul, An IX, nr. 29 (707),
joi, 26 iulie 2007, Editorial)**

Nov. 2004 - cu președintele Traian Băsescu

*

În vara lui 2009, de fapt în august, președintele Traian Băsescu, a participat la o întâlnire cu fermierii din județul Vaslui, organizată exemplar de cel mai important om de afaceri, Adrian Porumboiu.

Ferma de vaci de la Târzii - Oltenești era perfect pusă la punct, inclusiv cu muzica liniștitoare pentru mulgătoarele care să dea mai mult lapte. Ad-hoc s-a organizat o grădină de vară cu spațiu închis, cu scaune pentru aproximativ 300 de persoane. Câțiva fermieri, printre care și tânărul doctorand Dan Hurduc au înfățișat principalele probleme ale agriculturii vasluiene, mai ales că era an de secetă.

În final a luat cuvântul președintele Traian Băsescu, după care ne-a acordat un (alt) interviu. Cu părere de rău am constatat neputințele prezidențiale și apoi lipsa oricărui efect, inclusiv legat de cererea de a fi implicate în agricultură societățile de asigurare.

Traian Băsescu era pe val, fermierii i-au cerut sprijinul, a venit, a făcut baie de mulțime pe o căldură înăbușitoare, ba chiar a ciocnit un păhărel cu gazdele și, evident, a tot plecat.

Înjurăm... BINE!

Am citit câte ceva despre CRIZA dintre 1929 - 1933 (cu Vasile Roaită al ei); am trăit criza de demnitate și de creativitate din perioada „socialistă”. Am anticipat CRIZA ACTUALĂ, românească și mondială (editorialele-s martori) spunând că dispărând războaiele, pier și unele motoare sociale, iar cine a apucat locuri la masa bogaților, va arunca greutatea pe cei sărmani; țările bogate pe... noi.

Nu mi-am închipuit că va fi așa de ASPRĂ și grea, și neiertătoare!

Adevăratul triaj acum începe. Am intrat cu toții, speră fiecare și scapă cine poate!

Valul de proteste și greve subliniază neputința guvernanților, unde nu văd nici o capacitate, decât politrucci la

ciolan, de a chibzui, cântări și împărți rezultatul muncii unui neam ajuns la sapă de lemn!

Vinovați:

1. Traian Băsescu. Președintele, nu omul politic conflictual și nestatornic; nu ambițiosul peste măsură, nu... omul ! Președintele care „face”, guvernul trage (ce de scandaluri...!), poporul... rage! Adică strigă și tot... înjură că nu trăiește bine! cum i-a promis candidatul. Președintele care s-a tot răfuit cu ceilalți, în loc să construiască viitorul țării, al lui, al tuturor !

2. Guvernele. Niciunul cu altă grijă decât taxe și impozite, distrugerea întreprinderilor mici și mijlocii, angrenate steril, neproductiv, într-o bătălie... cu președintele!

3. Partidele politice mari, adică astea 3. Care l-a dat pe... Mesia și nu știm nici noi, care a realizat ceva pentru viitorul nației?

4. Noi. Cei mai vinovați pentru că am votat pentru un chibrit, un blid de mâncare, un șpriț, pe cine nu trebuia; pentru că ne-am obișnuit să nu mai muncim, așteptând mila statului, care trebuia să sece odată și odată; pentru că n-am găsit sistemul de valori pe care să-l respectăm și să-l urmăm. Noi, care ne mâncăm unul pe altul, care suntem cei mai deștepți din lume, în a-l denigra pe altul, a fura, a înjura... Noi, care mâncăm și nu gândim!

5. Dacă nu este cumva și Dumnezeu de vină, cei de la U.E. sunt. Se dovedește că n-am știut ce să facem cu libertatea.

Și atunci?

– Dispar subvenții pentru agricultură. Adică pentru mâncarea ieftină, locală, imediată. Pare mai ieftină cea de afară (cartofii!) dar cu ce preț, oameni buni!

– Industrie? Pe unde mai e?

– Serviciile? Jale și iarăși jale.

– Emigrație? Asta da, și... mai crește!

Efecte imediate: petice la haine, încălțăminte proastă, încălzire așîșderea, jafuri și tâlhării, alte probleme sociale! Nu pot excepta PRESA.

Acum e regrouparea cea mare. Chestiune de câteva luni. Băieții aceștia buni sau răi, meseriași și nu prea, săvârșesc o muncă utilă, uneori produc bucurii. Sunt prost plătiți dar suflete de luptători. Cine să-i sprijine, știind că pentru fiecare întreprindere e un viitor incert ! Cel mai bogat om din județ înregistrează deficite, proporțional, fiecare întreprinzător.

Marți, 6 septembrie 2009, era o agitație cu aglomerație deosebită, la sediul PD-L. Foamea și speranța unei munci bine plătite îi face... directori și căței ascultători pe mulți. Epurarea pesediștilor e procesul inițiat de ei imediat ce au fost luați la guvernare. Pâinea politică e o slujbă, variabil, temporară. Dacă nu e alta!...

Răscoală sau revoltă populară nu mai e posibilă, că vin scutierii. De furat mai merge ceva, de strigat în piața publică, așa și așa. Dar de scrâșnit și de înjurat cu năduf, nu poate fi oprit nimeni.

Înjurăm... BINE!

**(Meridianul, An XI, nr. 30 (808),
joi, 8 octombrie 2009)**

*

Am rămas contrariat că în ambele mandate ale sale, bătălia politică a ajuns cu totul vulgară și neproductivă. Nu cred că n-a încălcat legea uneori, apropo de pământurile cumpărate, dar atacurile suburbane la persoane, îl vor târî în multe procese și mare lucru să nu ajungă ca Adrian Năstase. În acest timp, tabloidizarea, dezbaterile TV au atins adesea grotescul.

La împlinirea vârstei de 70 de ani, deși am scris împotriva politicii lui, cum se vede din presă, am primit următoarea felicitare:

Domnule Profesor,

Împlinirea acestei vârste, de care mă înștiințați, mă obligă să rememorez faptul că primul meu interviu de politician vi l-am acordat Dvs. la Vaslui, unde am fost ales deputat.

Îmi aduc aminte și de campania electorală din 2004 când Dvs. ați spus și scris că am venit candidat și plec Președintele României, așa cum s-a și întâmplat.

În toate întâlnirile și respectiv interviurile pe care vi le-am dat ați dovedit cea mai aleasă corectitudine și desăvârșit profesionalism ca un adevărat lider în televiziune, radio, ziar.

Nu mai știu ce cărți ați editat în afară de teza de doctorat și „TVV - 15 ... explozia”, dar cred că aveți opere bune realizate și importante.

Sper să rezistați vremurilor și să continuați cu toată forța.

**Cu toată aprecierea,
Președintele României,
Traian Băsescu
(11 aprilie 2011)**

**(Extras din cartea „Ceaușescu... Băsescu, Mitterand -
Snegur - Iliescu, Lucinski -Constantinescu –
Regele Mihai I, Evocări de reporter”
Editura PIM Iași 2014)**

12. RADU BELIGAN, actorul miștocar

Festivalul Umorului, Vaslui, 1972, ediția a II-a, alergător de serviciu doctorandul D.V. Marin, deja aflat în ceva conflicte cu colegii care-l săpau, după moda oricărei vremi. Trebuia contactat, lămurit, antrenat în mobilizarea unor nume mari Valentin Silvestru și Radu Beligan, considerat atunci și ca nume de scenă și ca funcție deosebit de important pentru că era vicepreședinte al Uniunii mondiale a teatrelor (aproximativă denumire), era Directorul Teatrului Național (vechea locație, nu se construise actualul) și membru în Comitetul Central al PCR. Deci trebuia să i se arate respect și supunere; cu primul aspect eram de acord, dar, când am pătruns în biroul lui (după așteptarea de rigoare) deși nu era singur, nu m-am arătat deloc slugarnic și tocmai asta i-a plăcut, dar tot m-a reclamat la președinte că l-am înfruntat. M-a plasat și el la Ioan Massoff, secretarul literar, critic teatral și un om de mare calitate, să mă ajute s-aducem actori de calitate și spectacole la Festival.

Dat fiind că intrase în acțiune și Valentin Silvestru, atunci o mare autoritate critică, la această ediție am avut și mulți și valoroși actori prezenți, în primul rând Teatrul satiric muzical condus de Dinescu.

Pentru economii a hotărât că merge cu trenul clasa I, că îl însoțesc. S-a încuiat în compartiment cu o foarte frumoasă tinerică îmbrăcată cu fuste în culori diferite dispuse orizontal, așa că am discutat cu Arșinel cel necunoscut pe care l-am adus

la Vaslui. Beligan a avut onoruri la Vaslui cum cred că n-a avut nicăieri. A dat și un recital.

După Revoluție a revenit de mai multe ori, singur sau cu Teatrul Național unde era „regele” și cam dicta totul. Am realizat mai multe interviuri cu el deși nu-mi plăcea că era miștocar, nu-l suportam să se dea atotștiutor și-i vorbea de rău pe vasluieni. Modul de comportament îi asigura un fel de autoritate suplimentară și influență publică. De câte ori a fost la Vaslui (de vreo 6 ori) a adus spectacole de excepție, de câte ori eram între 4 ochi îmi mai spunea:

„– Nu lua totul în seamă,tinere!” L-am întrebat despre fidelitatea în căsnicie : „e o prostie ” a răspuns sec.

Adaug că în fața camerei de luat vederi se purta normal, chiar timid, spre deosebire de Stela Popescu, cea care devenea exuberantă și volubilă. Pentru că lucram la cartea „Personalități vasluiene, printre cei vreo 80 era și el. Cu Radu Beligan am tranșat definitiv ideea că ar fi vasluian: „fii, domle liniștit, dacă am trecut pe aici, înseamnă că sunt vasluian?.”

FILMOGRAFIE:

– *O noapte furtunoasă* (1943) - arhivarul de judecatorie
Rica Venturiano

- *Visul unei nopți de iarnă* (1946) - Milica Dumitrescu
- *Răsună valea* (1949) - Niky
- *Bulevardul “Fluieră Vântu”* - scurt metraj (1950)
- *Lanțul slăbiciunilor* (1952)
- *Vizita* (1952) - Domnul cu scrisoarea
- *Arendașul român* (1952)
- *O scrisoare pierdută* (1953) - Agamemnon Dandanache
- *Afacerea Protar* (1955) - Profesorul Andronic
- *Casa de pe strada noastră* (1957) - voce

- Momente "Caragiale" - Tren de placere (1958) - Mihalache Georgescu
- Două lozuri (1960) - voce
- Directorul nostru (1960) - voce
- Bădăranii (1960) - Felippetto
- Celebrul 702 (1962) - Cheryl
- Lanterna cu amintiri (1963)
- Pași spre lună (1964) - Călătorul
- Castelanii (1966)
- Șeful sectorului suflute (1967) - meteorologul Gore
- Realitatea ilustrată (Serial TV) (1969)
- Explozia (1972) - Profesorul Luca
- Întoarcerea lui Magellan (1974) - profesorul
- Agentul straniu (1974)
- Când trăiești mai adevărat (1974)
- Tată de duminică (1975) - procurorul Grigore Manta
- Povestea dragostei (1976) - povestitor
- Singurătatea florilor (1976) - medicul Ovidiu Pavel
- Cuibul salamandrelor (1976) - Profesorul Luca
- Instanța amână pronunțarea (1976)
- Premiera (1976) - dirijorul Mihai Dan, soțul directoarei
- Povestea dragostei (1977) - povestitor
- Brațele Afroditei (1978)
- Aurel Vlaicu (1977) - Ilarie Chendi
- Iancu Jianu, zapciul (1980)
- Rețeaua „S” (1980) - colonelul de Securitate, Dumitrescu
- Iancu Jianu, haiducul (1981)
- Întoarcere la dragostea dintâi (1981)
- Galax, omul păpușă (1983)
- Horea (1984)
- Trahir (1993) - Vlad
- Urmașii Marelui Anonim (1997)
- După-amiaza unui torționar (2001) - Profesorul
- Măria Sa, Birlic! (2010) - el însuși
- Mari actori romani (2008) - voce
- Medalia de onoare (2010) - Ion I. Ion

13. IOAN BERDAN, un chimist... diluat

Ioan este azi un tip fără răbdare în comunicare. De câte ori am vorbit cu el, era tot pe grabă, parcă plictisit de viață, grăbit să se întoarcă la căsuța lui cu grădină. Nu-l interesează de loc gloria postumă, nu cine știe cât soarta celorlalți, evident nici viața publică. E adeptul principiului că atât a putut face în viață, se mulțumește cu atât. Solicitat să-și adune amintirile a trimis impresii de călătorie prin diverse țări, drept care le ignor. Dar... nu pot ignora activitatea sa de om de știință, drept care iată-l în cele ce urmează pe tăvădăreșteanul nostru de la care am copiat la algebră (se așeza astfel încât să văd bine), deși nu eram chiar slab, că altfel puteam rămâne corigent...

S-a născut la 9 august 1941, în comuna Vultureni, jud. Bacău din părinții Ioan și Elisabeta Berdan. Primii ani ai copilăriei i-a petrecut în satul natal, sub îngrijirea și educația părinților. În anul 1948, la vârsta de 7 ani, este înscris ca elev în clasa a I-a la școala general nr.5 din Tecuci, unde, va absolvi, de altfel, în 1955, cursurile ciclului gimnazial.

Din dorința de a fi mai aproape de familie, în septembrie 1955 devine elev, în clasa a VIII-a, la Liceul teoretic „Al. Vlahuță” din Podu-Turcului care era în cel de-al doilea an de existență. Aici, sub îndrumarea unui colectiv de profesori tineri și entuziaști (Mircea Varvara, I. Grama, Vasile Pandele) dobândește solide cunoștințe de cultură generală și aptitudini

practice, printre care cele de chimie, care îi vor marca evoluția viitoare. Aceasta și pentru că, profesorul său de chimie, Vasile Pandele, i-a insuflat dragostea și interesul pentru studiul fascinant al Chimiei și al științelor exacte. Nu întâmplător, în iulie 1959, în urma examenului de admitere, cu o concurență de 6 candidați pe loc, devine student la cursurile de zi ale Facultății de Chimie, din cadrul Universității „Al. I. Cuza” Iași. De altfel, marea majoritate a absolvenților singurei clase de la liceul din Podu-Turcului, au devenit studenți grație serioasei pregătiri din timpul școlarizării care s-a realizat cu prima promoție cu patru ani de liceu.

Perioada celor 5 ani de studenție i-a permis înțelegerea și aprofundarea notiunilor, conceptelor și legităților de bază ale chimiei, și, cu acest fundament, o solidă pregătire de specialitate. Printre profesorii pe care i-a avut aici, cunoscuți ca specialiști în țară și străinătate se remarcă: Ioan Zugrăvescu, Radu Ralea, Margareta Poni, Eugen Papafil, Magda Petrovanu, Vasile Ababei etc.

După terminarea studiilor universitare, în 1964, este numit ca preparator la Catedra de Chimie Anorganică din cadrul aceleiași facultăți a Universității „Al. I. Cuza” Iași. Ulterior, urcă ierarhiile treptelor universitare, în urma unor concursuri, și ocupă succesiv funcțiile de asistent (1966), lector (1975), conferențiar (1990) și profesor (1992). Începând cu anul universitar 2006-2007 este profesor consultant la aceeași catedră.

În anul 1974 își susține teza de doctorat, cu titlul: „Combinatii complexe cu Tl (III)”, sub conducerea științifică a d-lui prof.dr. Nicolae Calu. În perioada 1978 – 1982, este detașat în Algeria, pe baza unui contract, unde funcționează ca profesor asociat la Universitatea din Sidi-Bel-Abbes.

În calitate de cadru didactic, în paralel cu activitatea didactică și științifică a îndeplinit o serie de munci de răspundere la nivelul catedrei, facultății și Universității „Al. I.

Cuza” Iași. Astfel, a fost șeful Catedrei de Chimie:.. anorganică timp de 11 ani (1992-1995, 2000-2003, 2004-2006), membru al Consiliului Profesorat al Facultății de Chimie (1990-2006), membru al Senatului Universității „Al. I. Cuza” Iași (1972-1974).

Activitatea didactică a cuprins toate formele de învățământ (cursuri, seminarii, lucrări practice) cu studenții anilor I-V, cu masteranzii și cu doctoranzii. Astfel, a fost titularul cursurilor: „Chimia nemetalelor”, „Chimia metalelor”, „Structura și reactivitatea substanțelor anorganice”, „Reactivitate și mecanisme de reacție în chimia anorganică”, „Elaborarea materialelor anorganice” (în limba franceză), „Chimia compușilor organo-metalici (în limba franceza), „Chimie anorganică avansată”; „Strategii de sinteza și caracterizare a compușilor chimici” etc.

A îndrumat peste 100 de studenți în elaborarea lucrărilor de licență și peste 70 de profesori de gimnaziu și liceu în finalizarea lucrărilor metodico - științifice pentru obținerea gradului didactic în învățământ.

A efectuat cursuri de pregătire și de perfecționare cu profesorii de chimie în vederea obținerii definitivatului și a gradului didactic II și a făcut parte din comisiile de examen pentru definitivat și gradele II și I în învățământ. Este autor și coautor al unui număr de 15 manuale și cărți de specialitate apărute la Editura Universității „Al. I. Cuza” Iași, Editura I.P.Iași, Editura USM – Chișinău (R. Moldova).

Activitatea științifică se referă la 3 perioade distincte, și anume:

- pregătirea tezei de doctorat (1964 - 1974);
- cercetare științifică cu caracter relativ independent (1975 - 1989);
- cercetare științifică independentă corelată cu cea în calitate de conducător de doctorat (1990 – până în prezent).

Direcțiile de cercetare vizează atât teme fundamentale cât și cu caracter aplicativ. Rezultatele cercetării s-au concretizat

în 98 lucrări științifice, dintre care 32 publicate în reviste cu ISI în țară și străinătate. De asemenea este autor și coautor la 14 brevete de invenție. A finalizat peste 50 de contracte de cercetare științifică, la o parte din acestea fiind director de grant obținut prin competiție la nivel de CNCSIS.

În calitate de conducător de doctorat, are 9 doctoranzi cu tezele susținute și confirmate de Comisia centrală CNATDCU.

Este membru al Asociației Oamenilor de știință și al Societății de Chimie din România.

A participat la numeroase manifestări științifice din țară și străinătate, ca de exemplu:

- Cea de a 29-a Conferință Internațională de Chimie Coordinativă, 20 - 27 iulie 1992, Lausanne - Elveția;
- Conferința de Chimie Coordinativă de la Chișinău (R.Moldova), sept. 1996 și sept. 2000;
- Conferința Societăților de Chimie din țările Est - Europene; 20 - 27 iunie 1998, Halkidiki (Grecia);
- Saloanele Internaționale de Inventică, Bruxelles (Belgia) 1992, 1994.
- A efectuat o serie de specializări și a predat cursuri în străinătate: – Stagiul de 4 luni - specializare în spectroscopie și magnetochimie; aprilie - iulie 1972 Wrocław - Polonia;
- Stagiul de documentare de 2 săptămâni în iunie 1999 la Univ. Orleans – Franța;
- Detașare pe o perioadă de 4 ani (1978 -1982) ca profesor - cooperant la Universitatea din și din Belabes Algeria.

A fost membru într-o serie de comisii de la nivelul Ministerului Educației și cercetării: ● expert evaluator al CNCSIS (1996 - 2006); ● membru al Comisiei CNATDCU din cadrul MECT (2003 - 2006); ● membru al Comisiei de evaluare a burselor studențești în străinătate (2000 - 2004).

În prezent pensionar cu grijă pentru o căsuță cu livadă, Ion este un personaj bonom, agreabil și politicos.

14. ANA BLANDIANA, ...nu numai poetă

În mediul studențesc și la Cenaclul studenților de la Casa de cultură a Studenților de la Iași, unde frecventam cercurile culturale (dans, cu care am fost și în străinătate) și morse, Otilia Coman nu era dintre cei/cele mai prețuite, dar Ana Blandiana (inspirat pseudonim) s-a impus atenției și... criticii constructive, pentru că era foame nu glumă de poeți, între care Adrian Păunescu și Marin Sorescu se purtau ca niște genii în viață. Și Ana Blandiana a spart niște tipare și mai ales a rezistat într-o concurență cu tinere și vârstnice. Era o voce nouă în poezie, drept care a avut parte de promovarea pe care orișicine și-ar dori-o.

Ne-am re-revăzut cu ocazia întâlnirilor cu scriitorii din județul Vaslui (organizate de mine, ca inspector ce eram) și la alte manifestări publice, dar după Revoluție (1989) a fost intens promovată pentru ceea ce am numi, „drepturile cetățenești”, poetei convenindu-i de minune postura de luptătoare cu cuvântul.

Am promovat-o de câte ori am avut ocazia (de multe ori) prin TVV și prin Unison Radio, automat și prin Meridianul. În câteva rânduri am publicat-o în Revista internațională Meridianul Cultural românesc. Era și rămâne model de limbă măiastră, după părerea mea cu o poezie inegală, dar toată creația ei servind scopului declarat al Revistei: bătaia pentru limba română.

Mai adaug că tot ce înseamnă literatură și în special poezie scrisă de femei face parte din politica de promovare în această revistă, azi, cu 534 de colaboratori din toată lumea, iată, având și un nume reprezentativ: Gabriela Ana Balan, din județul Vaslui.

10 martie 1994 - Interviu cu poeta Ana Blandiana

Imaginile rămase pe pelicula TVV rămân dovezile imbatabile ale prezenței poetei Ana Blandiana și a luptătoarei cu același nume, în arhiva noastră și în sufletele vasluienilor.

*

Ana Blandiana (Otilia Valeria Rusan, n. Coman; n. 25 martie 1942, Timișoara, România) este o scriitoare (autoare a 26 de cărți publicate în română și a 60 de volume apărute în 26 de limbi) și luptătoare pentru libertate civică din România.

În luna mai 1990 a reînființat Centrul PEN din România, pe care l-a condus până în 2004. În noiembrie 1990 s-a numărat

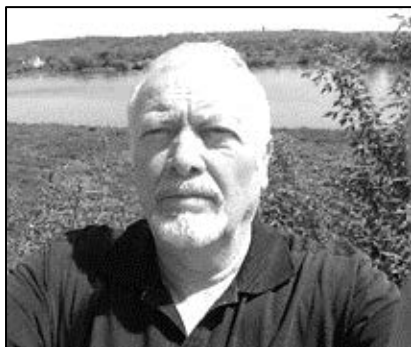
printre fondatorii Alianței Civice (președinte între 1991-2002). În ianuarie 1993 a fost inițiatoare, împreună cu Romulus Rusan, a Memorialului Sighet, iar în aprilie 1995, a Academiei Civice, pe care le conduce de la începuturi până în prezent.

Este membru corespondent al Academiei Române (din 2016)

CARTI DE POEZIE:

- Persoana întâia plural, 1964
- Călcâiul vulnerabil, 1966;
- A treia taină, 1969;
- 50 de poeme, 1970;
- Octombrie, Noiembrie, Decembrie, 1972;
- Poeme, 1974;
- Somnul din somn, 1977;
- Întâmplări din grădina mea, 1980;
- Ochiul de greier, 1981;
- Ora de nisip, 1984;
- Stea de pradă, 1986;
- Alte întâmplări din grădina mea, 1987;
- Întâmplări de pe strada mea, 1988;
- Poezii, 1988;
- Arhitectura valurilor, 1990;
- 100 de poeme, 1991;
- În dimineața de după moarte, 1996;
- La cules îngeri, 1997, 2003, 2004;
- Cartea albă a lui Arpagic, 1998;
- Balanța cu un singur talger, 1998;
- Soarele de apoi, 2000;
- Refluxul sensurilor, 2004;
- Poeme (1964-2004), 2005;
- Întoarcerea lui Arpagic, 2008;
- Patria mea A4, 2010;
- Pleoape de apă, 2010;
- În bibliotecă, 2018
- Variațiuni pe o temă dată, 2018

15. DUMITRU BRĂNEANU, dr.ing. dar... și mare scriitor

Trăim într- o lume în care goana după bani, tehnologie, facilități materiale și a unui consumeism nesățios , duc în fapt la distrugerea valorilor tradiționale ale acestei planete, valori acumulate de a lungul multor ani de civilizație, de sacrificii umane și materiale. Lumea

noastră pare că a luat-o razna și acești ani îndelungați de pace par a fi creat o plictiseală generală. Este tot mai greu să te indentifici cu cei de o cultură cu tine. Globalizarea dăunează grav sănătății individuale și culturale. Acest proces duce la desnaționalizare, desculturalizarea individului și la o sclavie modernă, în sensul în care individul este un număr acolo pe un display și într-o bază de date, care poate fi orcând sacrificat pentru interesul mai marilor lumii acesteia.

Fac parte dintre aceia destul de puțin, care încearcă să pondereze entuziasmul față de procesul globalizării prin arma nevinovată a scrisului. M-am format într-un regim de stânga ,iar după optzecișinouă am rămas tributar acelorasi ideii de stânga, fiindcă sunt un om care iubește oamenii și tradițiile noastre creștine. Am rădăcinile adânc înfipte în pământul acesta românesc, și cu nici un chip n-aș putea să mă dezvolt spiritual și cultural în altă parte a lumii. Chiar mă consider un plăieș de a lui Ștefan cel Mare, dar nu unul războinic. În

general mării scriitori ai acestei lumi au fost sau sunt de stânga. Prin poeziile sau articolele mele încerc și am speranța să și reușesc să aduc un strop de încredere în inimile și sufletelor celor care încă nu și-au vândut sufletul Anticristului globalizării. Este din ce în ce mai greu să convingi oamenii care au devenit sclavii pântecului și nu pot privi mai sus de linia orizontului, că limba și valorile noastre spirituale sunt cea mai mare bogăție a acestui popor. Să ne convingem semenii că trebuie să ne cunoaștem istoria ca să știm ce vrem și pe ce căi să mergem în viitor. Că trebuie să ne promovăm personalitățile culturale și științifice mai întâi în rândul tineretului nostru și apoi în plan internațional. Rămân un umil slujitor al scrisului și a încercării alături de mulți alți români adevărați, să mențin respectul pentru noi înșine și în valorile autentic românești. Am șansa să fiu contemporan și prieten cu una din acele personalități care simt, trăiesc și construiesc cu migală de albină fagurii culturii contemporane românești.

*
* *

Profesor, ziarist, scriitor, animator cultural, om de radio și televiziune, Dumitru V. Marin este o personalitate complexă, care marchează prin activitatea sa o perioadă istorică la fel de complicată ca cea de dinainte și de după 1989, din viața culturală și social – politică a vasluienilor și nu numai.

Într-o lume dominată de politicieni, multinaționale, afaceriști veroși, procurori și o administrație a statului supraîncărcată, este foarte greu pentru un om de cultură să-și facă auzită vocea în spațiul public, în chestiuni legate de perenitatea limbii române sau evoluției spiritualității românești.

Totuși prin perdeaua aceasta groasă de fumigene sunt și voci care aduc un aer proaspăt de spiritualitate, de mândrie

națională. Una din aceste voci este cea a profesorului Dumitru V. Marin.

Profesorul univ.dr. Alexandru Ionescu, premiat al Academiei, spunea despre acesta: „Performer de excepție, creator prin excelență, personalitatea lui D.V. Marin se propune ca un model de umanitate dezirabil acum și, relativ, în viitor”. Cu adevărat profesorul dar și omul de cultură poate constitui un model pentru tinerii care aspiră să realizeze valori culturale în viața lor.

Vă veți întreba ce legătură poate exista între Tudor Pamfile, etnofolclorist, scriitor, ziarist de la începutul secolului XX și profesorul D.V. Marin. Vorbim de un secol distanță între cei doi și totuși multe lucruri îi apropie și îi fac complementari. Sunt promotorii acelorași idei de culegere, promovare, conservare și inducere în conștiința opiniei publice de pretutindeni a valorilor spirituale și materiale a lumii satului românesc. În aceeași măsură și a patrimoniului cultural românesc. Fiecare cu metodele și posibilitățile tehnice ale perioadei respective, dar scopul fiind același – apărarea culturii, limbii și ființei naționale, cu oameni, opere și fapte. Tudor Pamfile, ofițer și apoi propus în Academie și-a pus în slujba folcloristicii toată energia intelectuală dar și cea materială și a reușit în 15 ani o operă impresionantă, într-un domeniu mai puțin cercetat la acea vreme. În perioada 1908 – 1916, apar cele mai valoroase opere pamfiliene, cum ar fi: Mitologia românească, Agricultură la români, Cromatica, dar și cele mai numeroase culegeri de mituri, legende, cântece, obiceiuri, etc. din lumea satului podișului moldovenesc, iar revista „Ion Creangă”, rămâne pururi nume de referință.

A fost dat ca altcineva peste decenii să cerceteze și să aducă la lumina rampei, atât prin teza de doctorat cât și prin articole publicate, opera marelui folclorist Tudor Pamfile, tipărind și o antologie de proză populară, nimeni altcineva decât inimosul profesor D.V. Marin.

Coborători din plăieșii mării sale Ștefan cel Mare, de pe meleagurile Tutovei și Bârladului, cu rezonanțe istorice, ca un arc peste timp și locuri, cei doi și-au asumat destinul istoric de a cinsti cu armele scrisului, memoria înaintașilor.

Oameni ca Tudor Pamfile au fost predestinați să salveze o operă nescrisă a comunităților rurale din această zonă, operă întreruptă aproape brusc prin anii șaiszeci odată cu industrializarea României.

Dezvoltarea industrială a României era o realitate istorică și nu așa cum au afirmat mulți „cretini și cozi de topor” că a fost una forțată. Din păcate odată cu acest proces, lumea rurală s-a golit de conținut spiritual, de acei intelectuali nativi, care erau păstrătorii datinelor, ritualurilor, a cântecelor, tradițiilor și spiritualității comunităților respective. După această perioadă nu mai putem vorbi decât izolat de „veșnicia născută la țară”. Aripile veșniciei au început să se frângă în interiorul ei!

Astăzi din păcate în zona Podișului Moldovenesc nu mai găsești depozitari ai memoriei locului, mai ales că aceste comunități rurale sunt îmbătrânite, reduse la o mână de oameni, iar puținii tineri care au mai rămas sunt „memorii vide”. Doar izolat câte un profesor inimos, cu dragoste pentru locurile natale, a mai salvat ce se mai putea salva! Unul dintre acești oameni destoinici este și profesorul D.V. Marin, o adevărată instituție care a știut mai bine decât oricine altul să se folosească de mijloacele moderne de comunicare pentru a salva ceea ce se mai poate salva din patrimoniul cultural al spiritualității autentice românești. Omul este măsura lucrurilor sale!

Zbătându-se ca peștele pe uscat, cu ajutor foarte subțire din partea autorităților, ca și Pamfile, și-a pus la bătaie întreaga pricepere și trudă situând-se în fruntea unor aspiranți care să alimenteze un suflu nou cerut de momentul istoric actual. A fost timpul marilor realizări cu mijloace mult diversificate față de acum un secol: radio, televiziune, presă scrisă și online. Este meritul profesorului Marin de a fi adus un nou suflu după anii nouăzeci,

într-un județ anchilozat în propriile neputinți culturale și sociale. A înființat primul post de televiziune privată din România – pionier absolut în acest domeniu, dar și două posturi de radio, ziarul Meridianul, Revista Meridianul Cultural Românesc. A fost omul care a simțit direcția din care bate vântul schimbării și modernizării și s-a pus în slujba acestui curent, dominându-l pentru zona vasluiană și nu numai! Nicăieri în România nu s-a datorat atât de mult la atât de puțini într-o mass-media incipientă în democrația capitalismului sălbatic, spune cu durere autorul. Mare adevăr într-o lume a mercantilismului, a prăpastiei tot mai adânci între bogați și săraci, a lipsei mecenatului cultural, într-o zonă considerată cea mai săracă din UE. Din păcate, Dumnezeu a croit greșit lumea în sensul că intelectualilor oameni de cultură nu le-a dat bani, ci doar patriotism și putere de muncă, în timp ce șmecherilor, mai puțini dotați, le-a dat bani dar nu și minte ca să o folosească în mecenatul cultural național sau local.

Mai trebuie încă un fapt de semnalizat. Munca multor etnofolcloriști ca Tudor Pamfilie, Artur Gorovei, Simion Fl. Marian ș.a., în secolul trecut, prof. D.V. Marin, I. Brezeanu, C. Manolache și mulți alții în zilele noastre care sunt depozitarii unei istorii speciale etnografice și spirituale a acestui popor, a conservării specificității neamului nostru în concertul popoarelor lumii, pare a rămâne un fapt aproape singular prea puțin apreciat de tinerele generații.

Din păcate acapararea tinerilor de tehnologia actuală, duce la o ruptură greu de reparat, între generația facebook-ului și cele care au creat o cultură națională folclorică sau cultă. Ne alăturăm și noi afirmațiilor profesorului D.V. Marin, care trage un semnal de alarmă cu perspicacitatea-i caracteristică: „Bătălia pentru limba română se află astăzi la răscruce sub ciocanele necruțătoare ale globalizării ca latură a istoriei lumii cu elemente specifice culturii existențiale încă în definitivare”. Să ne fie foarte clar că într-o lume a globalizării vor rezista acele popoare cu o cultură și credință puternică.

Cine nu rezistă devine istorie pentru generațiile viitoarelor secole. Să ne ajute Dumnezeu și să ne dea mintea moldoveanului cea de pe urmă, în a ne uni forțele intelectuale și culturale, în a salva poporul român de la dispariție. „Patria mea este limba română”, versul lui Nechita să rămână hrană și călăuză pentru viitoarele generații de astăzi și până în veșnicie!

(D. Brăneanu)

(Extras din cartea ... 77... Noduri culturale și semne amicale, Ed. PIM, Iași, 2018 – 397 p.)

*

PUBLICE:

- Suntem fiii acestui timp etern (2000);
- Însemnări de pe acoperișul vieții;
- Vară târzie;
- A obosit lumina;
- Pe muchede poem (ediție bilingva româno-engleză);
- Pelerin la templul cuvântului; (antologie ”opera omnia”);
- Condamnat la dragoste,
- Destrămarea lumii (Editura Ateneul Scriitorilor, 2016),
- Poeme pentru mai târziu (2018).

16. Preasfinția Sa IOAN CASIAN – CANADA: „viitorul sună bine!”

„Et in Arcadia ego” ar fi un rezumat al călătoriilor, ca întotdeauna private, în Montreal și o bună parte a Canadei, totul datorită fiului meu Sergius-Lucian Marin, stabilit în orașul de pe fluviul St.Laurent, din provincia Quebec. Să vă spun în treacăt că m-a purtat ca pe brațe pe mine și doamna Iulia prin imensitatea Canadei, printr-o parte a Statelor Unite ale Americii, după ce am trecut pe la... Niagara.

Nașul de cununie al lui Sergius este un preot oltean...Ion Ceașu, tare de treabă, care la una dintre slujbe l-a avut în inspecție pe Episcopul Americii de Nord și Canadei, P.S. Cassian, care a oficiat mai multe slujbe în parohia preotului care își crește prin mari eforturi o parohie creștină, în bătaie cu adversități greu de bănuț.

Cum tocmai apărusem ca invitat la televiziunea canadiană și P.S Cassian oficiase niște cununii, am fost invitat de acesta la masă într-un restaurant românesc și, evident, am avut mai multe schimburi de păreri. Om de televiziune, puteam scăpa, eu, prilejul unui interviu?

Trebuie să fiu, însă, scurt și rezum:

– Pentru cei 55000 de români din Montreal sunt 14 parohii, cu preoți români de diferite vârste (unul a decedat în august 2018) care își asigură cu eforturi proprii enoriașii.

– Nu există nici o bibliotecă și nici vreo școală (nici vorbă de facultate) în limba română. Pe lângă parohii, preoții se îngrijesc de colecții de cărți cu rol de bibliotecă publică.

– Nu există nici o librărie numai cu carte românească, sunt câteva cenacuri întreținute de persoane particulare (alte informații la George Filip).

– „Viitorul sună bine” a zis P.S. Cassian care constata că ortodocșii din Quebec (el avea o arie cu mult mai mare de păstorit) se înmulțesc și că pentru a nu-și uita limba mulți vin la biserici, ca autentice centre de cultură și cu preoți dedicați, însă, religiei noastre; ei plătec taxe și se autofinanțează.

M-a surprins cât de român se arată acest slujitor al Domnului, dar și al limbii și poporului roman cât e în Canada.

Bineînțeles interviul s-a difuzat pe post, a fost copiat de mai mulți enoriași, despre el s-a scris în presa din Canada (mai mult interes avea episcopul) și în România.

*

Preasfințitul Părinte Ioan Casian (Livius-Ionel Tunaru), fiul preotului Ioan Tunaru și al preotesei Mariana, s-a născut în data de 20 februarie 1969, în orașul Comănești, județul Bacău.

A urmat școala elementară și liceul industrial, clasa matematică-fizică, în orașul natal, între 1975-1983, respectiv 1983-1987. În perioada 1989-1993 a fost student al Facultății de Teologie Andrei Șaguna din Sibiu, absolvind cu teza de licență în drept canonic Iconomia în Biserica Ortodoxă sub îndrumarea Prof. Dr. Ioan Floca.

Între 1993-1995 s-a aflat în Mănăstirea Sf. Ioan Botezătorul din Ierusalim. În acest timp a urmat cursuri de greacă veche, de franceză și de inițiere în tehnica picturii și restaurării de icoane. În 1995, cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Serafim al Germaniei și Europei de Nord, a fost tuns rasofo.

Între 1995-1998 a urmat cursurile Universității Pontificale Sf. Anselm de Canterbury (Roma) – Facultatea de

Istorie și Spiritualitate monastică și Patristică și Institutul Pontifical Oriental, Specialitatea Istorie, Artă și limbi clasice (greaca și latina veche). A absolvit cu lucrarea Drumul spre libertate: un studiu al comentariului asupra rugăciunii Tatăl nostru al Sf. Maxim Mărturisitorul, profesori coordonatori fiind Jeremy Driscoll și Maciej Bielawski.

La sfârșitul studiilor, a fost chemat la Paris de Înaltpreasfințitul Părinte Iosif Mitropolitul Ortodox Român al Europei Occidentale și Meridionale. A îndeplinit funcția de secretar administrativ al eparhiei până în anul 2002. În aceeași perioadă a condus corala parohiei Sfânta Parascheva și Sfânta Genoveva (Paris) și a fost redactor-traducător al revistei Sfântul Ioan Casian.

În 24 iunie 2001 a fost hirotonit preot pe seama Mănăstirii Înălțarea Sfintei Cruci (Malvialle, Franța). În data de 1 noiembrie 2001 a primit tunderea în monahism. A viețuit puțină vreme în Mănăstirea Sfântul Ioan Botezătorul din Maldon, Essex, Anglia.

Între anii 2002-2003 a fost preot paroh la Biserica Sfântul Iosif din Bordeaux. Din aprilie 2003 până în iunie 2006, preot paroh la parohia română Sfântul Ierarh Nicolae din New York (USA). În 2004 a fost ridicat în treapta de arhimandrit.

Arhimandritul Ioan Casian a fost propus pentru funcția de Episcop-vicar de Înaltpreasfințitul Părinte Nicolae, actualmente Mitropolitul Ortodox Român al celor Două Americi. A fost ales în această funcție de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în ședința din 2 martie 2006. În data de 2 iulie 2006 a fost hirotonit în Catedrala cu hramul Sfinților Împărați Constantin și Elena din Chicago.

În ședința Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din 28 octombrie 2016, Preasfințitul Părinte Ioan Casian de Vicina a fost ales Episcop Ortodox Român al Canadei. Cereșonia de întronizare a avut loc duminică, 7 mai 2017, în Biserica Sfântul Gheorghe din Saint Hubert, Montreal, Canada.

Sursa: Facebook – Biserica Ortodoxă Română

17. V.I. CATARAMĂ: cu fălcile mutate de bătaie, evocare din comunism

Îl includ pe profesorul vasluian, doar pentru merite didactice și ceva contribuții literar-publicistice, pentru că atunci când l-am cunoscut, la el acasă lângă spitalul Drăghici, avea fălcile strămutate de bătaia primită la Securitatea vasluiană.

Am intrat prin spatele

casei, cu mare fereală, eu însumi riscându-mi postul de inspector și profesor de limba română recent căpătat prin concurs în orașul Vaslui, el riscând altă serie de bătaie, după tipicul vremii, pentru prizonieri. Era din grupul foștilor elevi legionari,... își afirmase ideile într-o parte a presei ieșene, făcuse destulă închisoare, n-avea serviciu, trăia greu, greu. Apucase să predea la niște școli și era foarte prețuit pentru harul și pregătirea sa, la fel ca și profesorul de muzică Petrea Didilescu, cel care a înființat ansamblul pionieresc „Izvorașul”, astăzi, nici în vreun fel de memorie...

V.I. Cataramă avea un talent oratoric ieșit din comun, o logică a argumentării așa de clară încât făcea auditoriul să fiarbă, să participe la tema expusă. Îi plăcea mult să vorbească despre „Junimea”(!!!) fiind printre întemeietorii cercului

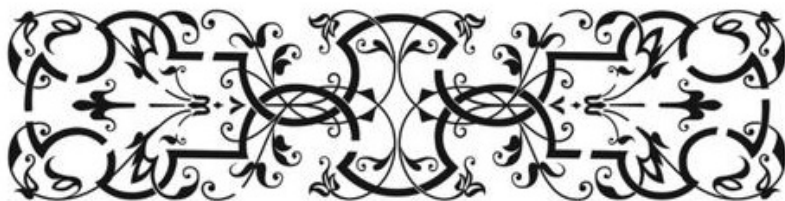
Junimea nouă: în plină perioadă proletcultistă, așa că i s-a administrat atâta bătaie încât să tacă molcom.

Evident că nu era primit în adunări publice, unde nu se știa ce va spune în momentele de izbucnire a revoltei personale, drept care el mai scria unele studii a căror manuscrise s-au pierdut, sau fiica sa prof. Greta Lascăr le-a ars, pentru că era mereu amenințată să rămână muritoare de foame. Acum cred, că și ea, mai ales ginerele, erau informatori locali, dar nu vreau să cad în păcat. Cu siguranță, reabilitarea prof. Vasile Ion Cataramă a tot întârziat până la sfârșitul vieții, iar mintea sa strălucitoare n-a fost aproape de loc utilizată.

Cele câteva lucrări publicate nu-i asigură loc important în istoria culturală locală: n-a putut reuși mai mult în acel timp de dictatură. Pentru acea vreme de mare secetă intelectuală în viața târgului, raionului și apoi județului Vaslui, i se șterge legenda, dar rămâne prin cele câteva opera publicate cu foarte mare dificultate. Prea a fost redus la tăcere... să nu-l pomenim.

N-am să pot uita niciodată privirile sale pline de recunoștință pentru că-l vizitez, că discutăm îndelung probleme de literatură, că risc tare mult, trecând pe la el, atunci paria în mărunțelul târg Vaslui, unde era o joacă de copil să-l urmărești pe „legionarul” și familia lui.

„Târgul nostru”, e o scriere consistentă.

18. NICOLAE CEAUȘESCU... și noi, poporul

Oricine în lumea asta s-ar mândri dacă ar fi vorbit, ar fi strâns mâna sau ar fi slujit un șef de stat. Nicolae cel mult hulit în ultimii ani „a domnit” un sfert de secol, a umblat mult în țară și străinătate, și-a asigurat dominația personală ca un adevărat dictator. Pentru lucrurile și faptele folositoare românilor va fi destul de curând reabilitat și repus pe un soclu. Nu va avea destinul lui Ion Antonescu, acel „dictator” care ne-a băgat în Război, care a fost doborât printr-un

complot coordonat de Regele Mihai I, căruia i se pune în cărcă holocaustul din România. Cum evreii nu sunt dispuși să ierte, va dura mult până să-și aibă și el soclul național. Ceaușescu va fi reabilitat mult mai repede de istorie și politică..

Am dat de 3 ori mâna cu acest șef de stat autoritar și neiertător cu cei care nu se supuneau, drept care fiecare pas social îi era adus la cunoștință, după care aprobat de el. Într-o vizită prin județul Vashui (1971) după ce a fost întâmpinat cu urale prin porumbiștile de la Ghergheleu, a aterizat cu elicopterul la Moldosin și adus cu autoturismul special la Sediul Județean PCR, în clădirea Poliției județene. de azi. Se construia actualul Palat administrativ și lângă el, la roșu, un magazin universal. Pe traseul de la mobilă la centru era o mare de oameni iar eu, ca inspector la cultură, aveam sarcină specială de pază în fața Sediului. A dat mâna cu aproape întreg grupul, a

întrebat ce-i cu clădirea în construcție care n-avea ultimul etaj gata. Intrat în Sediul PCR a țipat la toată lumea și fostul comandant al Miliției s-a scăpat pe el. Pe Primul Secretar l-a luat la rost că de ce a permis să facă magazin lângă Partid, ca să meargă oamenii la WC chiar în fața organelor? După vreo 2 ore de discuții a ieșit mai îmblânzit, iar a dat o mână moale și ușor îndreptată înspre pământ cu noi și... orașul s-a ales cu actuala clădire a Muzeului și Bibliotecii (masivă și extrem de friguroasă). Nu este altfel nici în Casa de cultură, la care am fost „diriginte de șantier” (un fel de băgător de seamă) și care s-a inaugurat la Ediția a II-a a Festivalului Umorului din vara lui 1972, la care am fost printre realizatorii primelor 3 ediții, recomandat de faptul că eram doctorand în științe și aveam articole publicate.

Statuia de la Podul Înalt

În vederea sărbătoririi Bătăliei de la Vaslui, din 10 ianuarie 1475, s-a luat hotărârea să i se ridice o statuie (corp, coroană, sabie) în centrul orașului și o alta ecvestră la Băcăoani, comuna Munteni de Jos, unde istoricul ieșean Constantin Cihodaru de la Toporăști-Vaslui de loc, argumenta că a avut loc marea confruntare de la Podul Înalt. La fel am crezut și eu care am organizat, oficial, mari spectacole populare în aceste locuri și am ajuns

să vorbesc de pe scenă la 5000 de oameni. Tot pentru această sărbătoare am fost desemnat om de legătură dintre regizor și instituțiile locale la turnarea filmului Ștefan cel Mare, Vaslui, 1475, cu intervenții directe în timpul bătăliei filmate în mlaștina de la Laza.

Ca inspector la cultură am fost delegat (tot drumul în camion neacoperit, înghețat bocnă de un ger de toamnă, pentru a supraveghea deplasarea și starea exponatelor) să le prezint împreună cu sculptorul pe ambele, la Casa Scânteii din București, într-o mare expoziție cu zeci de astfel de propuneri (și pentru alte județe) organizată în toamna lui 1973. Am descris întâlnirea aceasta în volumul „Ceașescu...Bășescu...” așa că pe scurt:

Cine a făcut machetele astea? Din cauză că toți ceilalți au cam înghețat de teamă, așa că am dat eu lămuririle.

– De ce mărețul Ștefan privește în jos, tovarășe? Abia acum sculptorul care-și vedea opera (mulți bani) respinsă „a intrat” cu motivele lui și a ieșit cu ce-a hotărât Ceașescu.

– Nu trebuie ca să fie sugerată renunțarea la luptă, el este simbol de vitejie, deci să privească spre înălțimi, tovarășe...

Am mai intervenit și eu cu un fel de poezie patriotică și că „am înțeles” așa că a trecut la cei de la Bistrița. A rămas cam o oră tot vânturând exponatele și analizând cu consilierul său valorile intrinseci. La ieșire, din nou mi-a strâns mâna mie și la alți vreo 3, cu aceeași palmă moale și înclinată înspre pământ cam la 45 de grade, ca să impună respect și obediență.

– Tovarășul de la...Vaslui (i s-a suflat) să veghezi personal cum iese lucrarea și Tănase să-mi raporteze...

Nu ieșea, oricum nimeni din cuvântul lui, că se trezeau schimbați în câteva ore. Și, la Partid erau salarii mari, nu glumă, ca de 4 ori salariul meu, 650 lei plus indemnizație de inspector, 150 lei. Basta mașini la scară, avantaje la

cumpărături, influență politică și socială neegalată. N-am ajuns niciodată în structurile Partidului.

Trebuie să spun că era un fel de competiție în acele timpuri când totul se baza pe bunăvoința celor din conducerea de Partid, iar în urma îndrăzelii de la București, cu primul secretar de la Vaslui, ne salutăm amical. Nu m-a ajutat prea mult deși îmi pregăteam un doctorat (și am fost singurul doctor în știință din județ aproape 20 de ani), că m-au prelucrat „tovarășii” în flori de viță. Strigam lozinci ca și ceilalți, dar nu participam la demonstrațiile aniversative – mare defect – mă preocupau temele științifice, elevii folclorului, presa timpului... scriam. Ca orice „om din popor”.

Ceaușescu... și poporul...

CEAUȘESCU - ROMÂNIA, MÂNDRIA MEA!

Nicolae Ceaușescu (n. 26 ianuarie 1918, Scornicești - d. 25 decembrie 1989, Târgoviște) a fost un om politic comunist român, Secretar general al Partidului Comunist Român, șeful de stat al Republicii Socialiste România din 1967 până la căderea regimului comunist, survenită în 22 decembrie 1989. La 22 decembrie 1989, printr-un decret al CFSN semnat de Ion Iliescu, a fost constituit Tribunalul Militar Excepțional. La 25 decembrie 1989, soții Nicolae și Elena Ceaușescu au fost judecați în cadrul unui proces sumar de acest tribunal, condamnați la moarte și executați la câteva minute după pronunțarea sentinței.

La 4 decembrie 1957, având gradul de general-locotenent de armată (fiind șeful Direcției Superioare Politice a Armatei și adjunct al Ministrului Forțelor Armate), Ceaușescu a condus unitățile militare care au înăbușit răscoala țăranilor din Vadu Roșca (jud. Vrancea) care se împotriveau colectivizării forțate.

La trei zile de la moartea lui Gheorghiu-Dej, în martie 1965, Ceaușescu preia funcția de secretar general al Partidului Muncitoresc Român (acesta era numele Partidului Comunist Român la acea vreme, după asimilarea forțată, în 1948, a unei aripi a Partidului Social Democrat). Una dintre primele acțiuni ale lui Ceaușescu, odată ajuns la putere, a fost redenumirea Partidului Muncitoresc Român în Partidul Comunist Român.

La 28 martie 1974, Marea Adunare Națională instituie funcția de președinte al Republicii Socialiste România, iar Nicolae Ceaușescu este ales în unanimitate și devine astfel primul președinte al României.

Între 1970 - 1974 am fost promovat inspector la Comitetul de Cultură al județului Vaslui (proaspăt înființat) începând cu 3 martie, după ce fusesem director al Școlii generale Măcărești, comuna Prisăcani, județul Iași, 6 ani. Aveam sarcini culturale dar și destule de partid, drept care am fost verificat de cadrele de partid Vaslui la sânge, și noroc de primarul de la Prisăcani, Gafița care a spus că nu-mi dă drumul pentru că sunt foarte bun și că îi reclamă și la Ceaușescu.

Recomandare mai bună nici că putea fi și vicepreședintele de la Consiliul Județean Vaslui, V. Amariței a vorbit personal la Iași să mi se dea drumul.

În perioada aceasta, 1 martie 1970 - 1 martie 1974, secretarul general a venit de 3 ori în județul Vaslui, dar am dat de două ori mâna pe parcursul unei vizite: când a strâns mâinile celor care-i făceau coridor de mulțime în drumul către Consiliul județean, și în clădirea actualului sediu al Poliției județene, unde eram printre cei care-i asiguram paza împreună cu civili de diferite proveniențe.

N-am făcut niciodată parte dintre informatori sau colaboratori ai securității și în martie 1974 a trebuit să trec la catedră izgonit de un tractorist - propagandist - Bran, mare președinte la cultură.

Au fost strângeri de mână protocolare (avea o mână moale, rece, inertă, întinsă într-un unghi să i se simtă autoritatea).

A 3-a oară a fost la Casa Scânteii (Casa Presei Libere) când i-am prezentat grupul statuar de la Băcăoani, unde a fost odinioară teatrul bătăliei lui Ștefan cel Mare, din 10 ianuarie 1475. Am transportat cu un camion pe Ștefan cel Mare călare, din ipsis, aproape în mărime naturală și s-a organizat expoziția care trebuia să decidă cui se acordă fondurile. Un frig...

În holul Casei Scânteii, unde era o mare expoziție care să prefigureze investițiile pentru următorul cincinal, a fost nevoie să prezint eu grupul statuar la rugămintea marelui sculptor Mircea Ștefănescu care apoi și-a expus viziunea. Tăcere, pași, emoții... în concluzie, Ceaușescu:

„- Tovarășe de la Vaslui... Marin (i s-a suflat), de ce Ștefan cel Mare privește în jos? Avem nevoie de măreție și independență...” Având în vedere înălțimea soclului și dealului, i se dăduse o înclinare capului...

La plecare am fost dintre pușinii cu care a dat mâna. Am păzit toată noaptea sculpturile - machetă duse direct la atelierul Uniunii Artiștilor Plastici. Peste vreo 3 luni am fost trimis să verific piesele componente și am intrat în burta calului de bronz ciocănind în stânga și în dreapta și căutând crăpături. Misiunea mea s-a încheiat înainte de amplasarea statuii la Băcăoani, dar pregătirea terenului, soclului și turnarea propriu-zisă m-au avut supraveghetor, pălmaș și observator.

Ca inspector la Comitetul de Cultură am vizitat 388 de sate din cele 436 din județul Vaslui îndrumând activitatea culturală, stațiile de radioficare, bibliotecile (unde am introdus

cataloagele alfabetice și tematice, clasificarea zecimală), în câteva zeci făcând cercetări etnofolclorice de teren (texte, fotografii, înregistrări). Am îndrumat construcția Căminelor culturale de la Berezeni și Dragomirești, am fost diriginte de șantier la Casa de cultură Vaslui, am participat la Sesiuni de comunicări la Craiova (și în juriul festivalului „Maria Tănase”, descoperind-o pe cântăreața Ionela Prodan), Caraș-Severin, Târgoviște, București ș.a., am organizat primele 3 ediții ale Festivalului Umorului, căruia i-am găsit numele și am dus Vălărețul de la Voinești - Vaslui la Festivalul obiceiurilor de iarnă de la Muzeul Satului - București (1971). Pe linie de partid n-am fost promovat pentru că, de regulă, aveam... păreri.

Prima dată l-am văzut pe lângă mine la aniversarea bătăliei de la Mărășești (1917) când s-a organizat la Mausoleu și pe lângă, un grandios spectacol de sunet și lumină, primul pe care l-am privit din interiorul mulțimilor adunate fără eforturi. A venit de la gară cu un ARO decapotabil, mereu făcând semnul său specific de salut; era îmbrăcat într-un costum gri, cu părul ușor grizonat, cu un tricou pe gât, fără șapcă; a stârnit multă simpatie, dar nu i s-a organizat primire triumfală (raportul gărzii, doar).

Eram la București (studiam în Biblioteca Academiei), când se aștepta vizita lui Nixon. Cu această ocazie am văzut cum în cel mult 3 luni, în loc de câțiva ani, s-a construit podul pasarelă peste linia de centură de la Otopeni, iar când a trecut convoiul oficial, împreună cu toată familia salutăm entuziast venirea președintelui american, prima în statele socialiste, care și-a încheiat discursul cu 4 cuvinte în limba română spre delirul mulțimii „trăiască batalia (prietenia) romana amaracana!”... Numai Papa a mai avut parte de asemenea entuziasm (la destui ani încoace).

A urmat o perioadă de prigoană și împotriva mea, de care nu-mi face plăcere să scriu.

CEAUȘESCU, prin județ (Vaslui)

Dezhumarea lui Ceaușescu (măicuță, câte legende și povestiri pentru istorie...!) e un act nesurprinzător, dar neașteptat, fără tam-tam-ul „emergent” operațiunii. Dintr-odat’subiectul a trăsnit în presă (că tot apar, acum, ploile din senin) și există un sistem de dezbateri care de care mai... stalinist! L-am re-auzit pe cântărețul epocii de aur, Adrian Păunescu ridicând osanale într-o așa zisă „analiză contemporană”. O jigodie de om atunci, un pupincurist acum, un poet mare al țării pe care-l respect pentru literatura lui, ce e ca poet, și pentru că a susținut cauza Basarabiei în care nu mai crede. Reabilitarea lui Ceaușescu (doar după 20 de ani de când l-au împușcat) nu e departe.

O mare personalitate anihilează pe numeroase altele (pe câți a scurtat de cap Ștefan cel Mare, să domnească 47 de ani...) și Nicolae cizmarul nu face excepție. Era temut, respectat, adulat și prețuit iar ordinul lui (șoptit, dar și în Congrese) era lege!

În cei 25 de ani de domnie geniul din Carpați a avut esențial o zi de revoltă, în vara lui 1968, strigând aprig contra expansiunii armate comuniste.

Era titlu de mare glorie să fie adus mai ales la inaugurări și evenimente propagandistice, deci și în județul Vaslui, mai în toate orașele, în special centrul administrativ. Era un aparat propagandistic (din care am făcut parte ca inspector la cultură) bine pus la punct cu teroriști vocali (vestiții aplaudaci) care creau atmosferă de euforie și... lirism.

Eu eram tare mândru că am dat de câteva ori mâna cu el, cu degetele molatice, ușor înclinate spre pământ care produceau efectul de supunere și entuziasm: „am dat mâna cu Ceaușescu” era ca o binecuvântare la Muntele Athos (nu se

vorbea nicum de asta) sau a vreunui sfânt de prin calendar. Totul, dar absolut totul, era organizat cu entuziasm socialist și popular. A coborât, chipurile neanunțat, din elicopter, la Ghergheleu - Codăești: secetă, țărani (locali) și agricultori (cu ochi albaștri) cam vreo 30 la cei 10 localnici de pe câmp. Tiva la Vaslui, unde urlam la elicopterul în care se afla, săștie cât e de iubit !

A inaugurat școli și fabrici la Bârlad, Huși, Negrești, Vaslui și în câteva comune. Putea coborî pe stadion dar era primit pe platforma industrială, astfel: el întâi, apoi cei 2 câini special dresați pentru atentatori, la deplasarea sa în urale prin mulțime. Cei din primul rând se scăpau pe ei de așteptare, de frica de cei doi câini premergători alaiului, emoția de a strânge mâna moale a conducătorului iubit. Urale, urale, lozinci de recunoștință, atașament.

Muzeul din Vaslui e „opera directă” a lui Ceaușescu. Sediul Consiliului Județean era în cel al Poliției județene, începuse să se construiască mare magazin alimentar, urma să se construiască Palatul administrativ.

După ce i-a luat la rost pe șeful poliției (tare „demn” dar ud în pantaloni) și pe primul secretar, a avut aproximativ următoarea remarcă: „Centrul civic e loc serios, nu cu bețivi la cumpărături, tovarășe arhitect, să formulați propuneri”... N-a spus ce, s-a ales Muzeu, s-a re-încărcat cu actualele coloane toată clădirea care e extrem de friguroasă ! Și, norocul Bibliotecii județene !

Statuia de la Băcăoani, inclusiv cu înălțarea locului, e aprobată special de șeful statului. Am alergat la Iftimie Bârleanu și i-am dus în camion deschis copia, am ridicat și șlefuit, am susținut (pregătit, chiar de sculptor în atelier) forma actualăși credibilitatea istorică, la „Casa Scânteii”. După expunere, am scris, mi-a întins mâna (singurului din toată mulțimea) și a zis „bine”, după care a trecut la ansamblul din

centrul Sucevei, apoi la Târgoviște. Erau însă, alții, destui, experți care mi-au trasat sarcini, inclusiv la Uniunea Artiștilor Plastici !

Să precizăm: se crea atmosfera patriotică; se utiliza imaginea izbăvitorului cu dexteritate; se pedepsea imediat și aspru nesupunerea. Știa de cozi, știa de nemulțumirile populației, de minciunile administrației, cu planul cincinal și oricât de putred, monumentul său nu și-l putea refuza.

Pot și eu să fiu mândru că ne-am strâns mâinile cu președinții Nicolae Ceaușescu, Francois Mitterand (Franța), Mircea Snegur, Petru Lucinski (Republica Moldova), Ion Iliescu, Emil Constantinescu, Traian Băsescu sau Regele Mihai I. Pe Smirnov, nu-l mai pun. Nici pe Voronin, că m-a arestat, când, încă, nu era „șeful”.

Cam câți au reușit asta, și, nu numai din Țara Românească?

(*Meridianul*, an XII, nr. 30 (849),
joi, 29 iulie 2010, editorial)

LENIN IN FAȚA LUI CEAUȘESCU, DE FAPT, INVERS!

Oarecum amuzant e ceea ce istorisesc acum. În august 1980 s-au organizat Jocurile Olimpice de vară la Moscova. 26 de persoane (vreo 14 n-au primit aprobare să plece cu noi) ne-am urcat în tren până la Kiev apoi Leningrad - Moscova cu avionul.

Zilele din capitala Uniunii Sovietice au însemnat V.D.N.H. (Parcul Expoziției cu realizările socialismului sovietic, imens, muzee și expoziții în aproximativ 100 de clădiri mamut, cu emblema primului cosmonaut din lume, Gagarin în vârful unui soclu arcuit de vreo 100 de metri, chiar am intrat într-o rachetă) câteva meciuri (pe stadionul Lenin eram atât de supravegheați că dacă voiai să lovești pe unul, erai împiedicat

până să cobori mâna), vizita la Mausoleul lui Lenin. Am pornit dez-dimineatăși am ajuns în fața învățătorului popoarelor cam pe la prânz datorită cozilor imense, cu multe mii de oameni în Piața Roșie, unde, lângă zidurile roșii ale Kremlinului este amplasată clădirea din marmură roșie și neagră cu sicriul lui Lenin (înghețat, mereu înghețat, zicea ghidul).

L-am văzut mic de statură cu fața galbenă, cu perii bărbii ca după 2 zile nebărbierit, cu ochii închiși dădea impresia de viu, totuși, dar contrasta puternic, chiar foarte, cu imaginea tip care se difuza la noi: cu chelia mare, în poziția avântată a unui discurs, pumnul drept strâns, plutind deasupra steagurilor roșii - proletare. M-am oprit circa 3 secunde după care am fost împins de valul excursioniștilor. În secunda de oprire l-am „văzut” pe Ceaușescu, atunci pe valul de simpatie populară în România. Era mai puternic decât Lenin pentru că era viu, pentru că era conducătorul statului român, pentru că ideologia oficială începuse să nu mai fie cea marxist - leninistă ci a socialismului multilateral dezvoltat de culoare românească. Am trăit sentimentul acesta: Ceaușescu mai puternic decât Lenin!

În Mausoleu, cu Lenin care părea viu sub lumini, de față, cu mii de excursioniști împrejur, în cadența cu totul specifică a schimbării gărzii, un ceremonial necesar întrucât soldații nici nu pot clipi în post, supravegheați la sânge de nu mai știam cine.

Deși am umblat binișor în lume, n-am mai avut cumva ideea supremației României a vreunei mari personalități sau a conducătorului ei față de altcineva, fără sau conducător.

Sunt dator memoriei socrului meu Vasile Cernat din Țepu, satul lui Tudor Pamfile, care a murit cu credința că Ceaușescu va cădea curând, el și regimul lui care l-au condamnat politic, la câtă pușcărie a putut duce, deși eu n-am putut să cred asta, decât în decembrie 1989, după ce am

îngenunchiat în piața Vasluiului, când toată lumea cânta „Deșteaptă-te Române!”.

O precizare în legătură cu momentul de revoltă a lui Nicolae Ceaușescu din 21 august 1968. Eram la tratament la Sângeorz - Băi când s-a auzit de invazia sovietică, dimineață, iar la ora 16:00 a avut loc marea adunare populară, când șeful partidului și statului striga că ne vom apăra independența inclusiv cu armele.

Invazia armatelor celor 5 state membre ale Tratatului de la Varșovia a fost „o mare greșeală. Nu există nici o justificare, nici un motiv pentru a admite ideea intervenției militare” striga Ceaușescu somând „să se pună capăt amestecului în treburile interne ale altor state, ale altor partide” pentru că „întregul popor român nu va admite nimănui să încalce teritoriul patriei noastre”. O mai mare adeziune la cuvintele sale n-a mai avut, cred, niciodată.

Consecințe: a) până seara stațiunea s-a golit; eram director de școală la Măcărești - Iași și am luat primul tren până la Iași de acolo, 32 km pe jos, și noaptea; b) Am intrat „în dispozitiv de luptă pentru patrie” și patrulam zi și noapte, câte 2, între Prisăcani și Măcărești, pe malul Prutului cu câte o secure în mână, să respingem... atacul(!). Rușii au dat drumul la tot felul de motoare, noi ziceam că-s tancuri, și vreo 4 zile ne-au rupt urechile, sufletele, răbdările; eram mândri să ne apărăm de ruși, dar cu ce... cu securile și ciomegele?

După ce s-a anunțat cererea de primire a lui Teajelnikov, ambasadorul, gata cu gălăgia secretarului general, dar mișcarea „tancurilor” tot a continuat. Era o mobilizare patriotică și afectivă a tuturor satelor de lângă Prut, cu cetățenii îngrijorați pentru că ei ar fi fost primii înrobiți, călcați, pedepsiți, despre care am făcut destul haz mai târziu.

Până atunci se făceau excursii cu Biroul de Turism pentru Tineret (care asigura verificarea candidaților,

aprobarea listelor și revenirea în țară a acestora), cam singura posibilitate de a vedea Chișinăul ca parte a U.R.S.S. Ce minune era să observăm cât seamănă cu Iașul marilor iubiri. Pe clădirea Parlamentului R.S.S. Moldovenești trona figura uriașă a lui Leonid Brejnev cu câteva îndemnuri de partid (și ce de hoși împrejur !). Românii cumpărau electrice și ceasuri, duceau pungi de plastic să le schimbe pe ruble. Toate legăturile au fost întrerupte, dar... de la Măcărești se întreba încă și, se auzea peste Prut, ce le mai fac rudele...

Am învățat repede să facem antene sofisticate de TV Chișinău și să urmărim programe sovietice în limba rusă, rar în limba română, așa că eram la curent mai mult cu ce se întâmplă în Marea Uniune decât la București de unde recepționam cele 2 ore, cu tot felul de știri despre cuplul prezidențial... în alb și negru! Primele televizoare color sau portabile, de acolo s-au adus, trecute ilegal granița. M-a îngrozit rusofilia populației de neam cu noi, temătoare să se exprime în limba română, totdeauna pe la colțuri și cu fereală. Cu foarte mare greutate am pătruns la Biblioteca Națională din Chișinău pentru a studia câte ceva despre Tudor Pamfile, revista Ion Creangă sau Glasul Basarabiei și chiar despre poezii moldoveni.

Adevărul e că eram tare izolați ca limbă, țară și popor. Și, pentru noi, Ceaușescu era cel puternic...

**(Extras din cartea „Ceaușescu... Băsescu, Mitterand -
Snegur - Iliescu, Lucinski -Constantinescu –
Regele Mihai I, Evocări de reporter”
Editura PIM Iași 2014)**

19. VIOREL CHEPTINE – general cu har

(CHEPTINE, GENERALUL ȘI MULȚI ALȚI GENERALI)

De observat că printre cei aproximativ 1000 de intervievați au fost mulți generali începând de la Ministrul Forțelor Armate Nicolae Spiroiu (1991-1994) interviuat în Cabinetul său de la M.F.A. din București, care chiar tremura în fața aparatului de filmat pe care-l purtam ca pe o cutie minunată pe umeri, și mărturisesc, eram presar

puternic, pentru că orice spunea se putea interpreta și pe baza asta el schimbat... repede. Nicolae Militaru a fost cel mai scorțos fost ministru, următorii mai accesibili și cu mare temere să nu cumva să nu dea bine pe sticlă. Lista celor de prin ministere (pentru că am filmat și la Poliție, și la Marină, și la Pompieri și Poliția de frontieră) este destul de mare, eu urmărind grade superioare, că chiar voiam măsuri folositoare țării; ultimul general mi-a asigurat protecție la Costești în timpul revoltei minerilor conduși de Miron Cozma. Am ratat întâlnirea cu Șeful de Stat Major al Armatei, Ștefan Gușă, iradiat (cred eu) și repede...mort!. Dar am discutat mult în contradictoriu cu Cătălin Dudu Ionescu, ministru, după „pacea de la Cozia” la

care am fost prezent. Munca mea de reporter m-a adus și aproape de Victor Atanasie Stănculescu, cu rolul determinant în succesul răsturnării lui Ceaușescu, și a condamnării lui la moarte, în perioada lui Victor de glorie și de frământări. Și generalii se îngrămădeau...pe sticlă.

La comanda Corpului de Armată cu sediul în Iași, a ajuns generalul Viorel Cheptine, cu un an mai mic decât mine, dar tovarășul meu de joacă din copilărie. Era fiul unui sătean sărac din satul Strâmba, negricios, osos, voinic, bun la sport și la carte. În toată copilăria și studiile gimnaziale la Podu Turcului, ne-am înțeles foarte bine generat și de faptul că mă considera premiantul generației și un fel de poet. Mai mult, s-a căsătorit cu o vecină frumoasă și bună la carte Dorina Dorin, ceva mai mică decât noi, dar îndrăzneată și răzbătătoare. Așa că Dorina lui Zaharică i-a asigurat liniștea și echilibrul atât de necesare în făurirea unei cariere militare.

Ca general i-am luat interviuri la Poligonul de trageri de la Mogoșești-Iași, apoi la Vaslui, unde a venit într-un control, chiar pe terenul de instrucție unde ne-am reîntâlnit după niște ani, și de unde m-a invitat la Regiment, la Iași. Ei, năzdrăvanul acesta de general a strâns în platoul dinspre Copou câteva detașamente, și când m-am prezentat pentru o altă filmare a pus să mi se prezinte onorul și să defileze cam vreo sută de ostași. Comandantul defilării era adjunctul său, ajuns și el general Mircea Chelaru, după trecere în rezervă „un oștean de nădejde” în PRM-ul lui Corneliu Vadim Tudor, naționalist recunoscut cu care mă cunoșteam de prin 1980.

Și cu generalul, apoi politicianul Chelaru am făcut mai multe interviuri și ne-am întâlnit de zeci de ori. L-am întrebat pe Viorel Cheptine, ce e cu defilarea și onorul militar cu care m-a întâmpinat. Răspunsul:

– Măi, Trică, ce-am reușit noi, nu va mai reuși nimeni, niciodată. Eu general dintr-un fel de nimeni, tu mare om de

televiziune și de cultură cu autoritate în toată Moldova. E felul meu de a-ți arăta respectul pentru perioada când jucam țurca lângă izvorul de la Budăi (o cișmea între Giurgioana și Strâmba). Meriți onorul militar cu un general (Chelaru) care să bată pas de front în fața ta. Și-apoi, nici nu știi tu cât m-ai încurajat ca exemplu în viață. Și încă ceva: tu ești un personaj important în județul Vaslui, președinte de partid, consilier, șef de televiziune; cam al dracului după cum te-au vorbit la masa festivă. Da, eu știu cine ești de atâția ani!

A venit la aproape toate manifestările organizate de mine la Iași, la Vaslui, la Podu Turcului, la Giurgioana (6 nov.2011). Aveam și eu grijă de „ridicarea lui” pe un fel de pedestal al valorilor, GENERAL, nu?

Generalul Viorel Cheptine, pifanul, era un incomod vorbăreț dar cu care ne simțeam aproape perfect împreună și noi și familiile noastre, extrem de apropiat prieten cu fratele meu prof.Victor Marin. Îmi spunea uneori că dacă n-aș fi ajuns așa de sus, nu știa dacă ar mai fi fost așa de aproape, casta lor având destule pretenții de noblețe. Chiar că era un om deosebit.

UN ALT general:

NICOLAE ROTARU, GENERALUL DE LA PODU

Generalul bârlădean Nicolae Rotaru, și el absolvent al Liceului „Alexandru Vlahuță” din Podu Turcului, mi-a fost în bătaia puștii (camerei) mai întâi în calitate de comandant al unei unități militare din Bârlad și s-a purtat cu decență, demnitate, competență și disciplină militară. Materialul amplu realizat atunci, a avut un impact deosebit în creșterea încrederii în armata română. De formație tehnică nu mi-a putut răspunde ce s-a întâmplat cu Regimentul 3 Roșiori, unde a activat până la moarte, în 1921, Tudor Pamfile, membru supleant al Academiei, dar vorbea bine, liber, răspicat cu o oarecare strâmbătură a facies-ului și, de regulă, documentat.

După trecerea în rezervă am colaborat de multe ori, el devenind un intreprinzător privat și persoană publică implicată în protecția mediului.

A participat la întâlnirile promoțiilor liceului, iar la întâlnirea de 55 de ani de la absolvirea noastră, în 1959, organizată pe 29 mai 2014 a avut o expunere plină de învățăminte pentru mai multe generații. L-am inclus printre personalitățile reprezentative de pe Valea Zeletinului, în volumul aniversativ „Prima clasă/personalități de pe Valea Zeletinului”, Iași, Pim, 330 pag. Oricum ca militar și cetățean (este și coautor al unei cărți evocatoare despre clasa sa), ca om Nicolae Rotaru și-a făcut datoria către viață.

ALȚI GENERALI: Nicolae Secară (din Bălănești, dar jucam fotbal la Podu), Chestorul (generalul de poliție) Ion Neamțu (cu care am jucat volei săptămânal, la Vaslui) comandorul Ioan Țarină (de loc din Giurgioana...mea) ș.a.,ș.a. Și mai mulți colonei = comisari mi-au trecut prin reportaje (!?).

Împlinesc un evantai divers cu mari personalități cu care am colaborat, i-am interviewat, nu numai i-am cunoscut, de la care am mai învățat câte ceva și în primul rând că rigoarea și spiritul de dreptate se moștenește dar, mai ales, permanent, se apără.

20. CONSTANTIN CHIPER, colonelul... învățatul...

Pentru un om stabilit departea de Vaslui, întoarcerea pe acasă e o triplă problemă : banii pentru drum, scopul călătoriei (din motive de recunoaștere a valorilor, arareori e invitat) și, cel mai rău, lumea în care a trăit se micșorează, faptele militare nu mai sunt la modă, într-un cuvânt neiertătoarea uitare (și prețuire, măcar) datorită căreia nu mai găsește acel rost al întoarcerii acasă. Colonelul se simte un dezrădăcinat chiar în comuna lui.

Omul este deosebit, comunicativ, liniștit, prezentabil. Militarul nu prea mai impresionează pe nimeni decât la sărbători naționale sau depuneri de coroane. Istoria nației pe care o reprezintă nu mai e element de educație și patriotism (globalizare, da).

Ne-am reîntâlnit la inaugurarea monumentului eroilor de la Bogdănești-Fălciu, în 2018, și la o serie de manifestări cultural-patriotice și m-am bucurat că „nu se dă”, nu capitulează și mai scrie când poate.

Și eroii au, totuși, vârstă...

*

Col. (retr.) Constantin Chiper s-a născut la data de 23 ianuarie 1936, în satul Valea Siliștei, comuna Boușori (azi Solești), județul Vaslui. Părinții săi, Ioan și Ștefaneta, au fost agricultori cu gospodărie medie.

Cariera militară: locotenent (1958-1961), locotenent-major (1961-1965), căpitan (1965-1971), maior (1971-1977), locotenent-colonel (1977-1982), colonel (1982-1993).

Funcții îndeplinite în timpul carierei militare: șef stație de radiolocație P-10 (1958-1960), tehnic la Atelierul de reparat tehnică de radiolocație (1961-1963), instructor cu activitatea de tineret pe unitate (1964-1968), lector de științe sociale (1969-1971), lector șef (1972-1981), șef de catedră (1981-1984), locțiitor politic al comandantului Centrului de Instrucție al Trupelor Radiotehnice (1985-1989), șef al Cursurilor din Centrul de Instrucție al Trupelor Radiotehnice (1989-1993).

Activitatea obștească desfășurată după trecerea în rezervă: secretar al Comisiei de Istorie Militară, Filiala Prahova, vicepreședinte al Organizației Județene Prahova a Cadrelor Militare în Rezervă și Retrageră, vicepreședinte al Asociației Naționale Cultul Eroilor, filiala Prahova (de la înființarea ei, la data de 24 octombrie 1994, și până în ianuarie 2010), președinte al Asociației Naționale Cultul Eroilor, filiala Prahova (din luna ianuarie 2010), vicepreședinte al Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria” (din anul 2004), redactor șef al Colectivului de Redacție al revistei România Eroică, director al Colectivului de Redacție al revistei Prahova Eroică.

Activitatea publicistică: realizarea (în calitate de autor și coautor) a 16 lucrări de istorie și monografie militară, publicarea a sute de materiale în presa civilă din județele Prahova, Vaslui, Bacău și Suceava, în săptămânalul Observatorul Militar, în revistele România Eroică, Prahova Eroică și Plăieșii Suceava, participarea la sute de sesiuni de comunicări științifice, simpozioane, mese rotunde și evocări științifice în țară (București, Ploiești, Sibiu, Timișoara, Oradea, Vaslui, Iași, Roman, Suceava, Bacău, Piatra Neamț, Focșani și Galați) și în Republica Moldova (Chișinău și Cimișlia).

Sursa: <http://www.cultuleroilor.ro>

21. LAURENȚIU CHIRIAC, istoric și critic

Deși tânăr, Laurențiu are OPERĂ și destui dușmani care nu vor putea să-l ajungă niciodată, pentru că are o minte deschisă, memoria documentului și răbdarea cercetătorului adevărat. Nu-mi poate fi deât prieten.

CĂRȚI ȘTIINȚIFICE PUBLICATE:

1. Edificiile religioase medievale din zona și ținutul Bârladului. Repere istoriografice, Iași, Editura Opera Magna, 2006.
2. Monumentele religioase medievale din zona Bârladului, Iași, Editura KOLOS, 2007.
3. Muguri și flori de voie bună, coautor: Dumitru Apostolache, Bârlad, Editura Sfera, 2012.
4. Memoria Timpului. Gheorghe Alupoaei, Iași, Editura PIM, 2015.
5. Situl arheologic "CURȚILE DOMNEȘTI" din Vaslui. Monografie (în colaborare cu cercet. șt. Costică Asăvoaie).

DUMITRU V. MARIN ȘI RENĂȘTEREA CULTURALĂ ROMÂNEASCĂ

Profesorul-editor **DUMITRU V. MARIN** a realizat totul cu banii săi, fără a pretinde că s-a jertfit, rămânând ca viitorimea să judece impresionanta sa influență în domeniul mass-mediei, publicisticii, învățământului și a culturii. Faptul că a intrat în contact cu o serie de personalități din țară și din afara ei a constituit o onoare pentru domnia sa, dar a atras pentru sine stima și respectul acestor spirite pozitive. Cu o experiență de peste șase decenii în domeniul învățământului, a culturii și a presei, Profesorul doctor **DUMITRU V. MARIN** se situează printre acei oameni care contează întru luminarea cetății și deschiderea acesteia către lume și viață. Profesor, ziarist, scriitor, animator cultural, om de radio și televiziune, **DUMITRU V. MARIN** este o personalitate complexă, care marchează prin activitatea sa o perioadă istorică la fel de complicată ca cea de dinainte și de după 1989, din viața culturală, socială și politică a vasluienilor și nu numai.

Cu o bogată **activitate didactică** – director, inspector și profesor la mai multe școli și licee din Vaslui și nu numai – și cu o pasiune aparte pentru **cercetarea folclorului românesc** (o sumedenie de texte populare și obiceiuri culese și încă neprehlucrate din foarte multe sate moldovenești și o teză de doctorat legată de revista “Ion Creangă”, dar și de viața și activitatea ilustrului folclorist Tudor Pamfile), **DUMITRU V. MARIN** a dobândit repede prestigiul și admirația contemporanilor săi.

Ca inspector la Comitetul de Cultură al Județului Vaslui, **DUMITRU V. MARIN** a participat la multe reuniuni științifice, alături de mari nume ale vremii: academicienii Iorgu Iordan și Al. Piru., prof. dr. Mihai Pop, cercetătorii Ovidiu Bârlea,

Ovidiu Papadima, Adrian Fochi, dr. Ioan Vlăduțiu, dr. Gheorghe Vrabie etc. și a organizat diferite activități culturale. Se remarcă ca un **om de cultură** extrem de performant și are o voce distinctă în ambientul cultural. Nu întâmplător, numele prestigiosului profesor doctor **DUMITRU V. MARIN** este legat pe veșnicie de cultura județului Vaslui, întrucât el a asigurat în această zonă o activitate cultural-istorică, jurnalistică și etnografică extrem de consistentă. Distinsul **Profesor** este cel care a lucrat mereu la zidirea fundamentelor culturale ale cetății Vasluiului și, în general, ale județului Vaslui, contribuind la cristalizarea unui spirit autohton și la afirmarea unor personalități culturale locale, fapt pentru care oricând el își merită lauda și cinstirea noastră, a celor care îl cunoaștem. Tocmai de aceea, pe bună dreptate, **DUMITRU V. MARIN** poate fi considerat un excelent **creator de cultură locală**.

Profesorul doctor **DUMITRU V. MARIN** e și un foarte bun **publicist**, el remarcându-se mai întâi cu realizarea unei **Monografii a Liceului „Mihail Kogălniceanu” din Vaslui** (în 1990), dar și a altor 28 de cărți publicate, multe dintre ele abordând curente literare, culturale și informaționale, studii etnografice și de personalități, proză populară, interviuri cu oameni politici și de cultură etc. E un editorialist și un comentator mai aparte, de multe ori controversat și care are darul de a neliniști pe cei fără de putință.

DUMITRU V. MARIN a fost un deschizător de drumuri în **mass-media locală și națională**, pentru că încă din 1990 a înființat prima televiziune privată din România – TV VASLUI, după care a deschis două posturi de radio în rețea - UNISON RADIO, pentru ca mai apoi să dea naștere ziarului “MERIDIANUL” - ca for jurnalistic de conceptualizare și dezbatere a unor importante idei. A înființat, astfel, cel mai cunoscut Grup de presă din țară – CVINTET TE-RA. Nu în ultimul rând, prin crearea de câțiva ani a internaționalizatei

reviste **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** (cu 414 colaboratori din toată lumea), a reușit să adune mai toate spiritele importante ale vremii și să le dea posibilitatea să se exprime liber în pagini de cultură și civilizație românească. Așadar, **DUMITRU V. MARIN** a ajuns cel mai mare **jurnalist** vasluian din toate timpurile, cu recorduri în domeniu și cu jurnaliști competenți pe care i-a format (printre care se remarcă Lucian Pârvoiu – corespondent al TVR la Bruxelles, Cătălin Striblea de la BBC și alte televiziuni private, Mihai Ursu de la Londra, Cristi Lapa de la ziarul Obiectiv de Vaslui). În fond, meritul cel mai mare al prof. dr. **DUMITRU V. MARIN** a fost să-i determine pe semenii săi să se ridice spre orizonturile cunoașterii și ale luminii cultural-spirituale, iar prin ceea ce a făcut important pentru comunitate a devenit un adevărat **formator de opinie** în rândul cetățenilor. Această adevărată **școală vasluiană de jurnalism** - în jurul căreia s-au coagulat talente condeie - a constituit o adevărată rampă de lansare a valorilor, pentru că a cerut mai mereu o cantitate enormă de viață și de noblete sufletească. În fond, generații întregi de jurnaliști, redactori și reporteri ai săi au lucrat la zidirea spiritului și au contribuit la cunoașterea unor oameni deosebiți ai locului.

La ceas aniversar, lui **DUMITRU V. MARIN** i se cuvin aceste gânduri de evidențiere a mării sale personalități și a faptelor sale deosebite, arătându-i omagiul nostru în fața extraordinarelor merite pe care le are! Totodată, acest cărturar nu a abdicat niciodată de la culturalitatea vasluiană și a participat activ și s-a implicat în importante activități cultural-artistice ale urbei pe care o slujește cu sufletul. Însă, marea cucerire posibilă a profesorului **DUMITRU V. MARIN** în cetatea Vasluiului e aceea că nu a fugit din fața vieții și a provocărilor ei. A știut să adulmece frumusețea vieții, s-a grăbit încet. De aceea, și-a câștigat libertatea de a avea aici succese,

eșecuri, bucurii, responsabilități, învățând să se descurce cu ele. Din toate acestea, a rămas prizonierul propriei conștiințe, dar a devenit ceea ce gândea cu adevărat! Un creator de cultură și un spirit liber!

DUMITRU V. MARIN rămâne pentru noi o viață împlinită de om care și-a clădit singur faima și care iată că a intrat deja în binemeritata-i poveste unică. Vârsta acestui dinstins domn e doar un teanc de călătorii culturale care s-au îngrămădit de-a lungul anilor într-o veritabilă devălmășie a sufletului său, fiecăre acțiune a inițiativelor sale culturale, literare, jurnalistice sau de orice fel fiind dulcele dor de toate pentru oameni și pentru Pământul pe care l-a străbătut cu pașii inimii. De altfel, sufletul său e o dulce zăbavă a alergării departelui, către spirit și valoare! Creația sa literară, cea cultural-istorică și cea jurnalistică constituie șoapte fidele a unor clipe de seducătoare anarhie sufletească, tumultul dorințelor sale visate, dar și un dat al Dumnezeiescului din el!

Din acest punct de vedere, **DUMITRU V. MARIN** constituie o matrice a unui spirit rafinat care pulsează diafanic către noima culturală și către curata renaștere interioară a oamenilor de creație. Tocmai de aceea, hoinara sa inimă a fugit mai mereu către străfundul neastâmpărului celorlați. De fapt, **Profesorul** și-a ancorat creația în zona spritului și a înălțimilor culturale ale județului Vaslui. Freamătul grațios al creației lui e o suavă descătușare de lumină hărăzită, revărsată imagistic într-o estetică a trăirilor sufletești, dar și osimfonia plăcutelor clipe intense ale creației. Sufletul său ascultă și acum în goană cum noaptea picură egal penumbra gândului său pribeag! În fond, galopul fierbinte al înzvăpăiatei sale inimi e un surghiun al neastâmpărului a toate ce-i fințează, dar și zborul care veghează cu aripi de iubire asupra creatorilor adevărați și asupra actelor autentice de cultură. Chemarea atavică a sufletului său vine din graba fecundă a lumii care îl neliniștește

și care-i determină o binecuvântată sorbire cu nesaț a flămândului elixir al destinului său și al culturii locale.

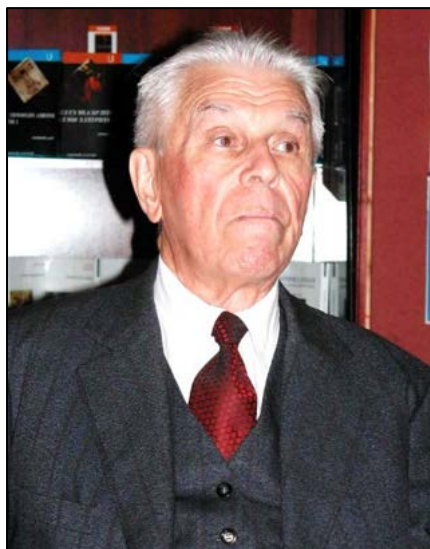
Așadar, **DUMITRU V. MARIN** este un depozitar al memoriei locurilor pe care le-a străbătut cu pașii inimii și un colecționar al unei istorii etnografice și spirituale a neamului românesc din care se trage. Tocmai de aceea, **DUMITRU V. MARIN** este un destin de om colosal, cuprinzător și integrativ în efortul de revigorare culturală românească, susținător frenetic al valorilor autentice, slujind LIMBA ROMÂNĂ, FAMILIA, SATUL, GLIA, NEAMUL și ȚARA ROMÂNEASCĂ. Are meritul de a fi un catalizator de talente, căci le însuflă acestora dorința de a face ceva care să merite și să dăinuie, fiind călăuză în drumul devenirii lor.

În fine, gândul și imploziile sale de neliniști îl răstignesc pe **Profesor** în spiralele timpului, iar cântul sufletului său respiră mai mereu înspre văzduhurile spiritului uman. Globul intim al adâncurilor sale profunde se rostogolește în fiecare an în fluiditatea contrastelor sale, **Profesorul** ascultându-și răbdător intuiția valorii, iar umbletu-i și-l pornește totdeauna dinspre el înspre departe. **Profesorul DUMITRU V. MARIN** și-a așezat deja efigia în templul eternității, urmând ca - prin exemplul său de abnegație și stăruință în a reuși - să-i ajute și pe alții să pășească în împlinirea lor spirituală și vocațională.

(Dr. Laurențiu CHIRIAC)

(... 77... NODURI culturale și semne amicale,
Ed. PIM Iași, 2018, p. 112... 117)

22. CONSTANTIN CIOPRAGA... optimistul!

Să înțelegem: a fost un ales universitar, critic literar, mare autoritate critică și filologică, îndrumător al studenților printre care mă aflu; ca prizonier în Siberia a îndurat chinuri cumplite (câtă foame și bătaie !); contemporanul nostru era un tip calm, păr alb, vorbă domoală, expresie fermă, definitivă. Debutul meu în prețuita revistă Cronică, cu două articole, lui i se datorează. Ani mulți (a fost

un longeviv) am combătut pe scene, reviste, scrieri pe stricători de limbă; am scris despre el, n-a scris despre mine. În pofida suferințelor afișa un optimism tare molipsitor.

*

Constantin Ciopraga (n. 12 mai 1916, Pașcani – d. 2 februarie 2009, Iași) a fost un critic și istoric literar român, poet, memorialist, profesor universitar, scriitor, membru de onoare al Academiei Române.

VOLUME:

- „Calistrat Hogaș“, București 1960
- „George Topârceanu“, București 1966

- „Mihail Sadoveanu“, București 1966
- „Portrete și reflecții literare“, București 1967
- „Literatura română între 1900 și 1918“, Iași, Junimea, 1970
- „Hortensia Papadat-Bengescu“, București 1973
- „Personalitatea literaturii române“, Iași 1973 (versiune franceză 1985, versiune engleză 1981, ed. revăzută și adăugită, 1997)
- „Ecran interior“, versuri, Iași 1975
- „Între Ulysse și Don Quijote“, Iași 1978
- „Mihail Sadoveanu. Fascinația tiparelor originale“, București 1981
- „Propilee. Cărți și destine“, Iași 1984
- „Nisipul“, roman, București 1989
- „Poezia lui Eminescu. Arhetipuri și metafore fundamentale“, Iași 1990
- „Amfiteatru cu poeți“, Iași 1995 (ed. II revăzută, 2001)
- „Caiețele privitorului tăcut“, memorii, Iași 2001
- „Perspective“, studii critice, Iași 2001
- „Baltagul. Privire critică“, Cluj-Napoca, 2002

23. EMIL CONSTANTINESCU – președintele țării, profesor, prieten

O apropiere de tip special a fost cu Profesorul universitar doctor, Rectorul Universității București care a fost desemnat de către Convenția Democratică a României candidat la Președinția României și... a ajuns Președinte în exercițiu pentru 1996 – 2000. În campania electorală a ajuns la o întâlnire cu publicul proiliescian și doar în parte susținător al CDR din Sala Casei de cultură Vaslui, de unde am

efectuat transmisie în direct pe TVV și Unison Radio: act de mare curaj pentru mine și echipa mea dat fiind publicul delirant prospd. Transmisia în direct (rarissimă în acele timpuri, și la tehnica existentă) s-a încheiat cu interviul meu cu Emil Constantinescu, pe care n-am încercat de loc să-l cruț, dar a răspuns strălucit la toate întrebările, inclusiv pentru ce poartă țcălie. Cei vreo 600 de spectatori din sala de spectacole au păstrat o disciplină model care l-a impresionat pe candidat („ce ascultat ești, domnule!) și doar la întrebări cheie murmurau și șoșoteau satisfăcuți de cum îl presam. Mi-am făcut datoria de jurnalist, fapt pentru care președintele Constantinescu m-a prețuit toată viața, dar colaborarea cu totul rară și valoroasă a fost numai pe linie politică, întrucât după expirarea mandatului său, președintele a ajuns conducătorul formațiunii Alianța Populară care s-a contopit prin absorbție cu Federația Ecologistă

unde, decenii am fost președinte de județ cu 11% din partid. Am devenit cel mai important președinte de filială din țară pentru că am avut 234 de consilieri, a 4-a forță din județul Vaslui, și, implicit un foarte apropiat al președintelui Constantinescu. N-au fost puține discuțiile intime, în cabinetul său, întrucât îl interesau părerile „de jos, din teritoriu” și eu eram un adevărat mediu de informare ca om, ca jurnalist (TV., Radio, Ziar), ca președinte de filială, ca autor de carte și dr. în științe (el era mereu înțepat că a părăsit Rectoratul), chiar ca prieten de natură specială cum a zis el. Senzația mea este că eu i-am folosit lui și nicidecum invers.

Au fost numeroase întâlniri de partid, la lansările de cărți ale lui Emil Constantinescu, ale lui Dumitru V. Marin, ale prietenului comun, prof.univ.dr. Alexandru Ionescu (de care mă leagă o prietenie frățească de 3 decenii) în București și în țară, alte colaborări cu Asociația pe care o conduce fostul președinte al Statului, inclusiv întâlniri în județul Vaslui. Ce ne-a apropiat?

În ciuda glasului său pițigăiat și a barbișonului care-i ascute figura, a poziției sale sociale foarte înalte, profesorul universitar doctor Emil Constantinescu este foarte prietenos și afectiv. Pare a rezona cu nevoile și durerile altora, ia decizii rapide și...favorabile. Am discutat despre meseria sa, și-a prezentat din operă în interviuri, a afirmat hotărât drepturile omului. Deși ne-a băgat în NATO și Uniunea Europeană, e un adevărat patriot român. Și, nu ca să-mi facă mie plăcere, este și el în bătaie pentru limba română. Dintre autografe, cel de pe vol. *Adevărul despre România*”, (ed.Universalia, 2004, pentru perioada 1989 – 2004) mă onorează îndestul pentru sinceritatea sa: „Domnului Profesor Dr. Dumitru V. Marin – o revelație tardivă dar strălucitoare, în care am descoperit o comuniune de idealuri și caracter”, Sinaia, iulie 2004 (cu puține zile înainte de alegeri, pentru care eram la Consfătuire acolo). Dacă m-am

simțit apropiat, prețuit public, popularizat de o asemenea personalitate... a fost destul?

**Nov. 1996 - Prima vizită a
președintelui
Emil Constantinescu**

Din mediul politic am fost prețuit de sumedenie de actanți: Corneliu Vadim Tudor (ce nu știe lumea, că și înainte de 1989), Adrian Păunescu, poet mare, dar în ultima perioadă a vieții politician, nu glumă, cu care ne-am cunoscut la cercurile studențești, la Iași, Theodor Meleșcanu, în

2019, Ministrul Afacerilor Externe, întemeietorul partidului A.P.R., Theodor Stolojan, mare liberal (mai multe interviuri), Antonie Iorgovan, „părintele Constituției”, coleg de partid și mare prieten, Mugur Isărescu (un evreu tare deștept, interviavat ca prim-ministru), acad. Ioan Pop de Popa, medic și...însingurat rău, Ludovic Orban, azi, președintele PNL, cu 8-9 interviuri realizate, Varujan Vosganian, un armean șiret și deștept, fost ministru al Economiei...listă foarte bogată, probată cu autografe, declarații, interviuri. Volumele Marin 70 și 75 DVM, chiar ...77 Noduri culturale și răspunsuri amicale sunt dovezile scrise ale prețuirii de către peste 150 de personalități de rang național, din toate domeniile de activitate. Jurnalismul m-a oferit posibilitatea să fiu printre ei, cu unii să ajung prieten, pe unii să-i iau corespunzător în furculiță, pe altele câteva sute să-i menționez doar.

Spun încă o dată că am avut noroc de porția mea de independență și libertate, drept care am scris exact cum am gândit liber; cele peste 35 de cărți sunt dovada,,scrisă.

Mare șansă în viață, pe care am fructificat-o acceptabil, mediatic.

EMIL CONSTANTINESCU – VALOARE NAȚIONALĂ

Emil Constantinescu (n. 19 noiembrie 1939, Tighina, acum în Republica Moldova) este un politician și om de știință român. Constantinescu a fost președinte al României între anii 1996 și 2000; din 1966 este cadru didactic al Facultății de Geologie a Universității din București.

A parcurs toate treptele carierei universitare ca asistent, lector și conferențiar la Facultatea de Geologie (1966 - 1990). Din 1991 și în prezent este profesor de Mineralogie la Universitatea București.

În 1996, CDR a câștigat alegerile locale și parlamentare iar Emil Constantinescu a fost ales prin vot direct (cu 7 milioane de voturi) Președintele României, pentru un mandat de patru ani. În perioada mandatului său prezidențial (1996 - 2000), România s-a angajat într-un larg proces de reformă în economie, justiție și administrație.

Cărți: „Tetralogia Timpul dăruirii, timpul zidirii”; „Cele două fețe ale zidului”, București, Editurile Universală, 2002, 685 p.; „Pietre de încercare”, București, Editurile Universală, 2002, 900 p.; „Lumea în care trăim”, București, Editurile Universală, 2002, 914 p.; „Cărțile schimbării”, București, Editurile Universală, 2002, 740 p. etc.

Venit la Vaslui, în campanie electorală, în cadrul unei manifestări la Casa de Cultură, prof. univ. dr. Emil Constantinescu a fost huiduit serios, chiar dacă organizatorii s-au străduit să-i asigure ordine și liniște.

L-a impresionat că atunci când am realizat transmisia în direct la TV.V. s-a făcut liniște, liniște, și a comunicat ce credea adecvat momentului. „Dom’ profesor, dar ai autoritate aici, nu glumă”, mi-a șoptit încântat. El reprezenta democrația abstractă, primită cu huiduieli, în contrast de cea palpabilă promovată de iliescieni.

„– Chiar credeți în democrația occidentală?”

„– Asta-i încă anarhie, dar fără bătălie nu se poate.”

„– Bine, dar un profesor universitar, doctor, prorector, nu se mânjește zdravăn în troaca politică, mai ales că acum nu se face după vreun fel de regulă...”

„– Sunt Rector al Universității București. Ca să răspund pentru telespectatori: cineva trebuie să se sacrifice în numele acestui ideal suprem, altă orânduire socială, poate chiar monarhie, mult prea necesară neamului nostru...” La drept vorbind, când l-am auzit de monarhie, m-a cam pierdut instantaneu de client. În întregimea ei Convenția Democratică, mare alianță politică, n-a mai intrat în Parlament datorită orientării promonarhice, inexistenței candidaturii lui Emil Constantinescu, și promovării tuturor loazelor tinere (promovarea tineretului...) care au vândut partidul încă de când era la putere după ce au părăduit economia țării (pentru Vaslui am „n” exemple!).

Că dl. Emil Constantinescu a fost un înfrânt politic, a recunoscut și dânsul...

Am convorbit de 18-20 de ori, mai ales după ce a fost doar președintele Acțiunii Populare care înglobase Federația Ecologistă din România și eu am rămas președintele Organizației județene Vaslui a Acțiunii Populare, cu organizații și liste complete în județ, 234 consilieri locali etc. Cea mai mare realizare ecologistă din țară, reprezenta 11% din Partid; a IV-a putere locală.

M-am mirat mereu de unde atâta energie la o uscătură de om, binecunoscut pentru bărbuța lui (barbișon) și cu voce pițigăiată. Emil Constantinescu, președinte al României între 1996-2000, are cu adevărat principii, are valoare umană, are realizări în specialitatea de geolog, are, are... dar a avut imensa greșeală de a nu candida în 2000 pentru PNȚCD. și așa a ieșit practic din arena politică și el și partidul. Mi-a expediat în decembrie 2005: „Pentru Crăciun și Anul Nou vă urez din toată inima sănătate și bucurie în casă și în suflete. Sărbători fericite!”, și multe alte asemenea mesaje.

Frământările politice, și dușmăniile, și lucrăturile au făcut ca această mare valoare națională să fie marginalizată, deși, intrarea țării în NATO și U.E. i se datorează. Autograful de pe cartea sa „Adevărul despre România” îmi acorda și mie partea leului, declarată și la Congresul de fuziune cu PNL: „vă prezint un învingător, învingător prin muncă, merite naționale prin activitatea politică, autoritate morală locală recunoscută...” dl. prof. dr. Dumitru V. Marin (București, 18 aprilie 2008, ora 11, Congresul de absorbție de către P.N.L.).

În pagina luminoasă a existenței mele valorosul prof. univ. dr. Emil Constantinescu este o jertfă pentru România, pentru care-i rămân prețuitor toată viața.

**Domnului Prof. dr. Dumitru V. Marin,
Director General Televiziunea Vaslui**

MESAJUL

**Domnului Emil Constantinescu
Președintele României 1996-2000**

Salut cu prețuire și afecțiune aniversarea celor 15 ani de existență a Televiziunii Vaslui, care a devenit, în tot acest timp, un promotor al dorinței de a evalua lucrurile și oamenii fără

prejudecăți, cu profund respect pentru deontologia jurnalistică. Am remarcat, atunci când am avut plăcerea să fiu invitat de onoare al Televiziunii Vaslui, onestitatea intelectuală și orgoliul meseriei bine făcute.

Vă felicit din toată inima pentru împlinirea a 15 ani de la înființare și, în mod special, pentru dimensiunea civică a programelor pe care le-ați promovat de-a lungul vremii, și mă gândesc în mod special la demersul de educare a concetățenilor în spiritul adevărului, al democrației și al responsabilității fiecăruia.

*Acestea sunt motivele pentru care doresc să felicit echipa TV Vaslui și în mod deosebit pe domnul prof. dr. Dumitru V. Marin, cel care a imprimat acestei echipe spiritul valorilor și al performanței, și să vă adresez un călduros **La mulți ani**, cu dorința și speranța că veți continua să oferiți oamenilor obișnuiți lucrul cel mai firesc cu putință, aflarea adevărului.*

9 decembrie 2005

Emil Constantinescu

Președintele României 1996-2000

*

Autograf: Emil CONSTANTINESCU, **ADEVĂRUL DESPRE ROMÂNIA**, (1989-2004): „Domnului Profesor Dr. Dumitru V. Marin - o revelație tardivă dar strălucitoare, în care am descoperit o comuniune de idealuri și caracter.”

Sinaia, iulie 2004

*

Pe una dintre cărțile sale autografiate mi-a scris cuvintele de mai sus, dar acestea sunt doar câteva, mult prea

puține în raport cu declarațiile din interviuri sau cu efuziunile sentimentale reciproce de la zecile de întâlniri de partid sau legate de activitatea Fundației pentru democrație pe care a întemeiat-o, cu atât de apreciată activitate astăzi.

Subliniez că n-am fost foarte activ în ședința A.P. de la București din cauza oboselii și a respectului pentru președinte; învățam mereu și răspundeam când eram întrebat.

N-am amestecat niciodată partidul cu televiziunea.

Vaslui, mai 2004 - cu președintele Emil Constantinescu

OMUL CARE SFINTEȘTE LOCUL

L-am cunoscut pe profesorul dr. Dumitru Marin cu ocazia unei întâlniri la Vaslui cu reprezentanți ai societății civile și simpatizanți ai Convenției Democratice, înainte de

alegerile din 1996, când i-am acordat și un interviu pentru postul de radio și televiziune pe care îl conducea.

Pe vremea aceea, Vasluiul era considerat un fief absolut al PDSR-ului, era numit „județul roșu” și a avea alte opinii decât majoritatea însemna un act de curaj.

Era vorba de curajul unui om care înțelesese să facă presă adevărată, dar în același timp angajată în slujba unor valori democratice în care credea.

Îmbrățișase curentul ecologist și devenise un lider local și național al Federației Ecologiste din România.

După încheierea mandatului meu de președinte al României, prin unificarea F.E.R. cu Acțiunea Populară, profesorul vashuiian a devenit unul dintre apropiații mei colaboratori.

Bun organizator, activ și integrat în comunitate, a reușit să câștige un număr important de consilieri în alegerile locale din 2004.

Îmi amintesc de discuțiile cu profesorii și elevii liceului la care predase și de care era respectat și iubit.

De-a lungul timpului, mi-a rămas un colaborator apropiat.

La o vârstă a bilanțului, îi urez să-și realizeze toate aspirațiile în domeniul mass-media, unde are deja un palmares demn de invidiat, să-și finalizeze proiectele de cercetare în care s-a angajat și să continue să scrie cu har.

Am mai scris deja: a avut harul de A FACE.

Cele mai calde felicitări și un gând afectuos.

Martie, 2011

**Prof. dr. Emil Constantinescu,
Președintele României 1996 - 2000**

**(Extras din cartea „Ceașescu... Băsescu, Mitterand -
Snegur - Iliescu, Lucinski -Constantinescu –
Regele Mihai I, Evocări de reporter”
Editura PIM Iași 2014)**

24. NICOLAE CONSTANTINESCU: mămăligă, știe să facă?

Profesorul universitar bucureștean nu-mi era cunoscut decât ca nume, când d-l profesor doctor docent Mihai Pop, privind la televizor mi-a spus că el nu mai poate să participe la susținerea doctoratului meu și mă roagă să-l accept pe Nicu Constantinescu:

– Dacă vrei, îl sun acum, zice dl. Pop, pentru care n-am putut avea niciodată decât sentimente filiale și admirație pentru rezultatele publice. Îl sună, universitarul răspunde, intră direct în subiect:

– Dragă Nicule, am lângă mine pe d-l Marin din Moldova, vrei să te ocupi de formalitățile pentru susținerea doctoratului în locul meu. Te asigur că ai să te împaci foarte bine cu el. Să vii să-ți dau documentele, să-i faci referatul, și, mă rog, tot ce mai trebuie.

Așa s-a început o colaborare de mulți ani, pentru că după susținerea publică a Tezei pentru obținerea titlului de doctor în filologie, prof. univ. dr. Nicolae Constantinescu a venit de mai multe ori la Vaslui, a efectuat cercetări oficiale pe câteva teme pentru Universitatea București, i-am recomandat un grup de oameni (din Laza) cu care să plece la un festival la Washington de unde Rodica Bulboacă din Sauca, comuna Laza, s-a întors cu impresii rarissime.

Amândoi mi-au povestit într-o seară pe marginea lacului de acumulare de la Pușcași (de unde se aprovizionea cu apă Vasluiul), întâmplări care de care mai hazoase, râzând cu gura până la urechi când îi prezentau pe americanii mâncând lacomi mămăligă cu pâine, lăudând-o pe cumătra Rodica pentru calitatea bucatelor, pentru cârnăciorii ardeiați pe care-i înfulecau suflând să înlăture iuțeala ardeilor. Profesorul Constantinescu era un om de lume, un cadru didactic excepțional, un prieten neprețuit (până s-a pierdut), un interlocutor-specialist greu de aflat vreodată. Mi-a făcut și alte articole, dar reproduc doar introducerea la cartea „Tudor Pamfile și revista Ion Creangă” aproximativ la fel cu Referatul pentru acordarea titlului științific de doctor în filologie....„Actualitatea științifică a operei lui Tudor Pamfile – cuvânt introductiv –

Mai mult, poate, decât unii dintre înaintașii și contemporanii săi, folcloriști și etnografi, condamnați, pe durata celor cincizeci de ani de „democrație populară” și de „socialism multilateral dezvoltat”, la o „uitare respectuoasă”, Tudor Pamfile (1883 – 1921) și opera lui au căzut, nemeritat, într-un con de umbră deasă care, abia în ultimii ani ai ultimului deceniu al acestui secol, tinde să se ridice. Vorbește de la sine faptul că, deși intrat în conștiința contemporanilor ca „albina harnică a poporului românesc” (V. Bogrea) și în aceea a posterității ca „un clasic al etnografiei și folcloristicii românești” (Al. Dobre), lui Tudor Pamfile nu i s-a consacrat, în cele peste trei sferturi de veac scurse de la trecerea lui în neființă, decât un singur studiu monografic, în 1956, nu i s-a retipărit decât un singur volum cuprinzând „Cântece de țară”, în 1960, nu i-a fost dedicată decât o singură lucrare bibliografică (incompletă), în 1970. În tot acest timp, însă opera lui Tudor Pamfile a fost intens „valorificată” în studiile de etnografie, de folclor și de mitologie ale tuturor celor preocupați de aceste domenii ale culturii românești, ca și în multe antologii de literatură populară apărute pe parcurs (între

care un volum de Basme. Ediție îngrijită de D. V. Marin, Editura Junimea, 1976), încât frecvența numelui său în notele de subsol ne face să admitem că folcloristul a fost o prezență în cercetarea științifică a acestui secol.

Și nici nu se putea altfel, dacă ne gândim că, venind în continuarea lui Sim. Fl. Marian, cu Sărbătorile la români (I. Sărbătorile de vară, 1910; II. Sărbătorile de toamnă, 1914; III. Crăciunul, 1914) Tudor Pamfile îmbogățește considerabil literatura etnografică românească, iar cu Mitologie românească (I. Dușmani și prieteni ai omului, 1916; II Comorile, 1916; Pământul. După credințele poporului român, postum, 1924) realiza prima sinteză modernă în domeniu, acestea fiind, de altfel, și cele dintâi scrieri ale sale recuperate prin republicare în ultimii ani, cea dintâi într-o excelentă ediție cu introducere (echilibrată și documentată) de Iordan Datcu (Editura Saeculum I.O., 1997), a doua într-o ediție îngrijită (discutabil!), cu studiu introductiv de Mihai Alexandru Canciovici (neglijent redactat), (Editura Saeculum I.O., 1997). A fost, de asemenea recuperat un studiu inedit, Vrăji de frumusețe și „trecere”. Text stabilit, întregiri bibliografice și notă introductivă de Petre Florea, în „REF”, 1-2, 1997, p. 59-89, al patrulea capitol din lucrarea inedită Dragostea în datina tineretului român, gata de tipar încă din 1915 și propusă spre publicare în colecția academică „Din viața poporului român” pe care Tudor Pamfile a îmbogățit-o cu un număr considerabil de scrieri. Au rămas în continuare necunoscute marelui public și greu accesibile chiar și specialiștilor studii precum Industria casnică la români(1910) sau Agricultura la români(1913), al căror caracter de noutate absolută, la vremea respectivă, nu a fost anulat de trecerea timpului. Și nici orizontul teoretic ori metodologic, considerat punctul slab al operei pamfiliene(un adjectiv pe care autorul cărții de față încearcă să-l impună și, iată, chiar a reușit!), nu lipsește de fel din scrierile folcloristului de la Bârlad, scrierile

mai sus amintite înfățișându-se ca adevărate monografii, cuprinzând material din colecțiile apărute până atunci, dar și material cules de Pamfile însuși ori primit de la numeroșii săi corespondenți. Primatul acordat culegerii, consemnării și publicării informațiilor reflectă tocmai intenția autorului de a epuiza materialul, aspirația sa către exhaustiv, către totalitate, implicând, în fapt, o anume opțiune teoretică și metodologică, impusă de necesitățile momentului și, nu mai puțin, de destinația scrierilor lui. În plus, Agricultura la români. Studiu etnografic(1913) nu se mărginește la descrierea tehnicilor agricole, a plantelor cultivate, a uneltelor de muncă, ci face permanente referiri la credințele și tradițiile legate de fiecare dintre acestea, se raportează consecvent la textele folclorice, la poezia populară, fără a se limita la acelea legate direct de muncile câmpului (plugușor, cântece de seceriș), ci extinde investigația asupra unor categorii folclorice ale căror relații cu agricultura sunt, la o privire superficială, greu de sesizat. Este reconstituită astfel baza etnografică a unor imagini poetice din lirica sau din epica populară, din ghicitori sau din proverbe, refăcându-se în felul acesta ceea ce teoria folcloristică modernă numește „contextul genetic” sau „contextul cultural” al faptelor de folclor.

În favoarea unei discipline a studiului și a unei perspective teoretice clare pledează mai convingător ca orice revista „Ion Creangă” (1908 - 1921), în paginile căreia s-a adunat un imens material folcloric, o impunătoare arhivă prea puțin cunoscută și cercetată până acum. Este, neîndoiește, meritul cărții de față, la origine teză de doctorat de a deschide lungul și anevoiosul drum al recuperării integrale a operei lui Tudor Pamfile, ale fixării definitive a locului acestuia în folcloristica și etnografia românească. Căci fără „Ion Creangă”, bibliografia pamfiliană rămâne indubitabil incompletă și peisajul științific al epocii văduvit de una dintre părțile lui de rezistență.

De fapt, nici unuia dintre cei care au scrutat istoria folcloristicii (etnografiei) românești nu i-a scăpat acest aspect, remarcându-se caracterul complet al cercetărilor reflectate în paginile numitei publicații, în care s-a adunat un material „extrem de bogat și valoros”, ca și „compartimentarea[...] bine gândită” a prozei populare (Gh. Vrabie), extensia națională a colaboratorilor, provenind „din toate provinciile locuite de români” și „gruparea” (informațiilor) „mai judicioasă decât la <Șezătoarea>, rubricile devenind o constantă care ușurează cititorului căutarea speciilor solicitate” (O. Bârlea); calitatea de „corpus” a materialului publicat.

„Ion Creangă, Revista de limbă, literatură și artă populară” cuprinde în cele treisprezece volume ale sale o epocă din istoria culegerii folclorului și cercetării culturii populare românești, constituind o prelungire a direcției romantice, trecută, de acum, prin experiența științifică a școlii Hasdeu, ilustrată strălucit, la sfârșitul secolului al XIX – lea, de un G. Dem. Teodorescu, L. Șăineanu, Sim. Fl. Marian și alții. Comparația cu „Șezătoarea”, cea dintâi publicație specializată de folclor de la noi, se impune, de asemenea, dar trebuie să se țină seama de condițiile noi, specifice începutului de secol și intrării României într-o nouă fază a dezvoltării sale economice, sociale, culturale. Sub acest aspect, revista „Ion Creangă”, prin unele din rubricile sale, se înfățișează ca o oglindă a vremii, reținând nu numai cele mai diverse aspecte ale culturii populare tradiționale așa cum se păstrau ele în amintirea sau în practica sătenilor, în primul rând, dar reflectând viu și mișcarea de idei a epocii, raporturile de forțe dintre diferitele orientări din folcloristica vremii, felul în care instituțiile de cultură (Academia, Universitatea) și personalitățile momentului (N. Iorga, I. Bianu, Ovid Densusianu, ministrul Spiru Haret, M. Sadoveanu, G. Ibrăileanu etc.) se implicau în efortul cunoașterii, păstrării și înțelegerii acestei părți a culturii naționale.

Sigur că o revistă cu un număr extrem de mare de colaboratori nu putea să dobândească o ținută și o relativă unitate decât prin lucrarea unui spirit conducător și acesta a fost Tudor Pamfile. Adesea invoca lipsă de preocupări teoretice (Pamfile „nu are o concepție teoretică clară asupra exigențelor riguros științifice despre culegerea de folclor și nici despre cele etnografice”, scrie P. Ursache) nu se susține decât parțial, în sensul că editorul revistei își adoptase principiile teoretice scopurilor publicației și capacității de reacție a colaboratorilor săi, cei mai mulți dintre ei preoți și învățători de țară, „amatori” atât în sensul etimologic al cuvântului (adică „iubitori” de folclor), cât și în sensul de „neprofesioniști”. Dar, dincolo de această reținere programatică de la teoretizări, scrierile lui T. Pamfile și revista însăși produc nenumărate dovezi ale unei viziuni științifice asupra faptelor de folclor, uneori, cum am arătat cu alt prilej, chiar depășind standardul curent, anticipând perspective viitoare. Mărturia cea mai elocventă a viziunii sale largi, cuprinzătoare asupra culturii românești, observă și d-l Dumitru V. Marin, se află în planul de lucru, de culegere și de sistematizare a materialului, propus Academiei Române și publicat sub titlul O părere despre culegerile și cercetările cu privire la viața poporului român în Povestea lumii de demult („Din viața poporului român”, XVIII, 1913, p. 1-4), plan de lucru ale cărui linii de forță se regăsesc în (sau, poate, au fost dictate de) materialul colecționat și publicat în revista de la Bârlad. Așezând în centrul acestui plan de lucru omul, așa cum îl înfățișează credințele, legendele și povestirile vechi, în devenirea sa, în raporturile sale cu divinitatea, cu ființele malefice și cu cele benefice, în relație cu cosmosul, cu semenii și cu istoria, Tudor Pamfile dovedea o intuiție etnologică de mare finețe, devansând cu mult gândirea folcloristică a multora dintre contemporanii săi și anticipând, cu câteva decenii,

viziunea asupra creațiilor populare a cercetătorilor formați în cadrul „Școlii sociologice de la București”.

Incursiunea în lumea operei lui Tudor Pamfile, operă în care revista „Ion Creangă” ocupă un loc de prim ordin, propusă în acest studiu dens, documentat, scris cu mare grijă pentru adevăr, dar și pentru „mai dreapta cinstire” a folcloristului de la Țepu, oferă o lectură extrem de instructivă și deschide o poartă către recuperarea integrală a acestui prețios obiect de patrimoniu. Găsim în paginile cărții o adevărată pledoarie pentru cunoașterea revistei și a mentorului ei, pentru fixarea locului său în vremea respectivă, dar și a prelungirilor sale în timp, căci Pamfile și revista „Ion Creangă” acoperă o epocă și au făcut școală. Când timpul se va arăta încă mai „răbdător” cu oamenii și imensul „corpus” de texte adăpostit în paginile publicației de la Bârlad va putea fi restituit într-o ediție critică integrală și se va spune că testamentul lui Pamfile a fost respectat și legatarul său moral de astăzi și-a împlinit, cu asupra de măsură, misiunea.

*

CĂRȚI :

– *Rima în poezia populară românească*, București, Editura Minerva, 1973, 214 p.

– *Lectura textului folcloric*, București, Editura Minerva, 1986, 236 p.

– *Relațiile de rudenie în societățile tradiționale: Reflexe în folclorul românesc*, București, Editura Academiei R.S.R., 1987, 184 p.

– *Romanian Folk-Culture. An Introducion*, București, Romanian Cultural Foundation Publishing House, 1999, 160 p.

– *Etnologia și folclorul relațiilor de rudenie*, București, Editura Univers, 2000, 245 p. ISBN 9789733407805

– *Folclorul, cum poate fi înțeles. Studii și articole de etnologie românească*, București, Editura Universității din București, 2011, 341 p. ISBN 9786061600397

– *Cultura antropologică. Studii, cronici, comentarii*, București, Editura Etnologică, 2016, 316 p. ISBN 9786068830001

Studii și articole

– „Fișe pentru un dicționar de folclor (IV)” în *Revista de Etnografie și Folclor*, tomul 30, nr. 2, 1985

– „Fișe pentru un dicționar de folclor (V)” în *Revista de Etnografie și Folclor*, tomul 31, nr. 1, 1986

– „Relații și conflicte familiale în poveștile lui Ion Creangă” în *Revista de Etnografie și Folclor*, tomul 34, nr. 6, 1989

– „Un deziderat al cercetării folclorice actuale: redefinirea conceptelor” în *Memoriile Comisiei de Folclor (1988)*, I, 1990

– „Preocupări pentru studiul prozei populare” în *Revista de Etnografie și Folclor*, tom. 35, nr. 5-6, 1990

– „Tipologia relațiilor familiale în poveștile lui Ispirescu și Creangă” în *Memoriile Comisiei de Folclor (1988)*, II, 1992

– „Fidelitatea memoriei sociale a basmului contemporan” în *Memoriile Comisiei de Folclor (1989)*, III, 1993

– „Folcloristica română văzută de americani” în *Revista de Etnografie și Folclor*, tomul 39, nr. 1-2, 199

– „Legenda contemporană sau urbană” în *Revista de Etnografie și Folclor*, tomul 40, nr. 5-6, 1995

25. ÎPF PATRIARH DANIEL - VIZIONARUL

Patriarhul Daniel, pe numele de mirean Dan Ilie Ciobotea, (n. 22 iulie 1951, satul Dobrești, comuna Bara, județul Timiș) este actualul Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române. A fost ales ca patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, de către Colegiul Electoral Bisericesc la data de 12 septembrie 2007, fiind înscăunat în această demnitate la 30 septembrie 2007.

La 6 august 1987 intră în viața monahală la Mănăstirea Sihăstria cu numele Daniel, avându-l ca naș de călugărie pe arhimandritul Cleopa Ilie. Cu această ocazie, a fost hirotonit ieromonah.

La 7 iunie 1990 este ales, iar la 1 iulie 1990 este înscăunat ca arhiepiscop al Iașilor și mitropolit al Moldovei și Bucovinei.

*

I.P.F. Daniel a impresionat și ca episcop, și ca Mitropolit la Iași și acum ca Întâi Stătătorul Bisericii Românești prin acuratețea comunicării, logica expunerii și dinamismul pentru realizarea faptică. Era considerat astfel încă înainte de 1989. Ca Înalt Prea Sfințit la Iași, l-am filmat și ascultat.

Interviu mai amplu despre rolul tehnicizării în biserică mi-a acordat când a inaugurat postul de radio Trinitas la Vaslui, într-o clădire din centrul municipiului, concurent la postul meu, Unison Radio, de care nu ne-am prea sinchisit datorită profilului manifest religios și doar cu program regional și nu viu, local cu viața DJ-ului comunicată publicului.

„– Ce sperați să obțineți prin acest mijloc de comunicare?”

„– Neamul românesc a păstrat și va păstra și pe viitor credința strămoșească. Trebuie să ținem cont de comunicarea audio, video, pe internet, alte mijloace tehnice, pentru asistența religioasă a tuturor categoriilor trăitoare pe aceste meleaguri istorice. Ține de voința noastră să ne adaptăm cerințelor viitorimii”.

După mai bine de un deceniu, se observă că a fost un vizionar. Noi nu „vedeam” internetul așa penetrant și în atmosfera libertină, nici educația prin biserică, nici cât de mare forță socială va deveni. În fapt, astăzi Biserica Română este cea dintâi Instituție a acestui stat, încă laic. Deocamdată numărul mare de biserici construite existente (circa 18.000), dotările pentru difuzarea imaginii și sunetului, revitalizarea muzicii bisericești, armata de preoți cu foarte mulți școliți și învățați, probabil și cu adaptări dogmatice, alcătuiesc o bază puternică, nu numai pentru educație spirituală. I.P.F. este cel Dintâiul pentru slujirea neamului în acest mod... cultural și spiritual. Probabil pregătit pentru lupta împotriva alienării mintale, promovată de televiziunea la purtător, de alegătura după „ochiul dracului” - banul cel stăpânitor.

**(Extras din cartea „Ceaușescu... Băsescu, Mitterand -
Snegur - Iliescu, Lucinski -Constantinescu –
Regele Mihai I, Evocări de reporter”
Editura PIM Iași 2014)**

26. IORDAN DATCU, istoric al folclorului

Cu ocazia unor Sesiuni de comunicări și a Festivalului de interpretare a cântecului popular de la Craiova, între 1971-1973, am fost cazat în hotelul „Jiul” din central municipiului. A fost să dorm în aceeași cameră cu monografistul Iordan Datcu, cu o mutră acră și mereu nemulțumit de ceva, dar cu care m-am înțeles excepțional după Sesiunea, pe care el a comentat-o în scris și mă nominalizează ca Marin Dumitru, în loc de Dumitru V. Marin.

Până la urmă conta că sunt și eu pomenit printre personalități, pentru că, deși eram Inspector principal în cultura vasluiiană, pentru îndrăzneală, personalitate și nesupunere îi era interzis presei de partid, ziarului *Vremea nouă* (altul nu era) să-mi primească vreo colaborare sau să-mi pomenească numele. Cel care avea în veghe acest lucru era tocmai fostul meu coleg de facultate, cel cu ștampila „T” în buzunar, și fără de care nimeni, absolut nimeni nu tipărea ceva.

În sala hotelului „Jiul” a venit floarea folclorului și etnografiei românești, adică a fost o sesiune cu adevărat științifică, iar la Concursul din acea seară le-am descoperit pe interpretele Ionela Prodan și Maria Dragomiroiu, am făcut cunoștință cu o personalitate cultural specific oltenească, Florea Firan. Printre cei care au apreciat comunicarea mea „Cântecul popular în cultura de masă” a fost și acest mare cercetător, rămas în Istoria disciplinei prin *Dicționarul Etnologilor Români*,

Ed. SAECULUM I. O., Buc.1998, în 2 volume, în al doilea fiind și eu micromonografiat, pp.65-66.

De altfel, într-o bună tradiție de colaborare cu vârfurile cercetării și istoriei etnografiei de nivel național, a funcționat sistemul de promovarea valorilor pe care le descoperea fiecare și așa am ajuns și eu mai repede cunoscut, așa am învățat de la mari valori ale vremii ca Al. Amzulescu, Ov. Papadima, Gh. Vrabie, G.G. Ursu, Adrian Fochi și mulți, mulți alții. Îmi folosea și faptul că mă înscrisesem la Doctorat la dl. Profesor Doctor Docent Mihai Pop.

Omul acesta de o acribie cu totul rară, era un foarte bun amfitrion și, în apartamentul său dintr-un bloc bucureștean, prin spatele Casei Scânteii, am purtat multe convorbiri folositoare, am aflat mari taine ale cercetării, m-a orientat asupra marilor valori românești și universale. Să nu uităm că o bibliotecă impresionantă ca a lui era o sursă de mare pregătire în știință, în condițiile în care informația de bază sau de specialitate era ÎN CĂRȚI și cine nu avea o bună bibliotecă nu putea aspira la autoritate în specialitate, iar cine nu participa la diverse întâlniri era mereu în afara competiției.

Eu eram la catedră, unde nu eram un profesor de limba română slab, unde întrețineam un Cenaclu (Mugurel '74, aproape 2 decenii), când stăteam multe nopți la studiu și interpretare. Cu ajutorul lui Iordan Datcu, chiar nu am pierdut timpul de pomană și am beneficiat de un parteneriat competent, afectiv, concret. Pătrundea și el greu în presa de specialitate, era cam marginalizat că nu-i făcea destul loc „partidului în toate”, preferând probitatea științifică și omenească. Ultima vizită, acasă la el, dar și el a fost oaspetele meu la Vaslui, în preajma susținerii doctoratului meu, a fost prilej de bucurie pentru rezultatele sale în cercetare și de tristețe pentru starea modestă, săracă chiar, în care se afla și era nevoit să trăiască. Cam crud destinul pentru un așa de mare specialist ca el.

SCRIERI (SELECȚII):

- *Dicționarul etnologilor români*, Ed. Saeculum I.O., București, 2006
- *Dicționarul folcloriștilor*, Ed. Științifică și enciclopedică, București, 1979
- *Un mit- Toma Alimoș*, Ed. Universal Dalsi, București, 1999
- *Alte contribuții la etnologia românească*, Ed. Universal Dalsi, București, 2005
- *Gheorghe I. Neagu*, Ed. Arvin Press, 2004
- *Ioan Șerb*, Ed. Universal Dalsi, 2007
- *Tradiții din Maramureș*, Ed. Grai și suflet-Cultura națională, 2007
- *Cartea de etnologie*, Ed. MJM, 2009
- *Ioana Andreescu*, Ed. Grai și suflet-Cultura națională, 2009

27. IOAN DĂNILĂ, universitar alecsandrian.

Ne-am apropiat instantaneu la o lansare de carte a unei colege de la Podu Turcului, monografie pe care a îngrijit-o și a orientat-o pe autoare pentru o bună realizare (prof. gr. I, Tatiana Galan). L-am filmat la Casa Alecsandri din Bacău de care se ocupă îndeaproape pentru restaurare, la alte manifestări din județ, la lansarea Revistei, a comunicat la mai multe ediții ale Simpozionului Național organizat de noi, la Vaslui. De multe ori, pentru că mereu are de spus ceva în plus, de argumentat o idee nouă sau o problemă de limbă.

L-am simțit întotdeauna ca pe un frate, calm, documentat, afectuos profesionist.

*

EXCURS PAMFILIAN, DUPA 20 DE ANI

Prezența, într-un parcurs imaginar, a unui specialist dintr-un anumit domeniu are o dublă valoare: pe de o parte, este liantul a două serii de cercetători (în cazul nostru), iar pe de altă parte, este el însuși o personalitate creatoare. Tudor Pamfile (1883-1921) a izbutit performanța ca în doar 38 de ani să se remarce în ambele direcții enunțate mai sus. Romulus

Vulcănescu îl găsește drept „a doua figură dominantă în etapa de elaborare a domeniului etnografiei” românești, după Simeon-Florea Marian, cel care – mentor fiindu-i – a primit eticheta de „priceput, stăruitor, bogat și norocos muncitor”. Să realizezi culegeri de folclor tematic și de proporții semnificative, să fondezi și să coordonezi două reviste de cultură („Ion Creangă” și „Miron Costin”), să publici producțiile populare sub egida celui mai înalt for științific – Academia Română – și să primești laude pentru toate acestea de la personalități de primă mărime (Nicolae Iorga, Ion Bianu, Mihail Sadoveanu ș.a.) e mai mult decât trebuie pentru ca numele lui Tudor Pamfile să strălucească în galeria oamenilor de seamă ai Moldovei și ai țării.

Am spus undeva că un criteriu – secundar, e drept – pentru a stabili valoarea de circulație a ideilor sau a lucrărilor cuiva este dat de convertirea numelui de persoană în adjectiv sau, mai mult decât atât, acesta să se prelungească într-un termen semnificând o orientare cu caracter general. În cazul nostru, autorul unei teze de doctorat centrate pe contribuția lui Tudor Pamfile la dezvoltarea folcloristicii naționale, Dumitru V. Marin, a creat adjectivul „pamfilian”, pe care l-a susținut prin evaluări corecte și prin necesarele raportări la opera cărturarului. Stă mărturie varianta editorială a tezei, cu titlul „Tudor Pamfile și revista «Ion Creangă»” (Vaslui, Editura „Cutia Pandorei”, 1998). A nu se crede că subiectul nu a mai fost abordat; ba se poate vorbi de o tradiție personală în tratarea temei. Într-un singur an, 1973, D. V. Marin a publicat șapte articole din domeniul folcloristicii: „90 de ani de la nașterea lui Tudor Pamfile” („Vremea nouă”, Vaslui), „O prestigioasă revistă de folclor: «Ion Creangă» (65 de ani de la apariție)” („Cronica”, Iași) etc. În anii următori a păstrat pasiunea pentru cele două teme, cu studiile „Considerații preliminare privind promovarea cântecului popular la revista

de folclor «Ion Creangă»" (1975), „Un folclorist de seamă: Tudor Pamfile" (1978), „O valoare spirituală națională: revista «Ion Creangă»" (1983), „100 de ani de la nașterea unui mare folclorist: Tudor Pamfile" (idem) etc. Editorial, a îngrijit „Basme"-le lui Tudor Pamfile la Editura „Junimea" (Iași, 1976). Așadar, o primă condiție a credibilității a fost atinsă: continuitatea abordării temei. Probabil aici trebuie căutată preferința lui D. V. Marin pentru detalieri, întrevăzute în cuprinsul lucrării sale din 1998: „Un folclorist și o revistă bărlădeană în patrimoniul național" (pp. 15-72), „O revistă pentru o idee: corpusul folclorului românesc" (pp. 73-172), „O arhivă pentru mai târziu" (pp. 173-214), „Final deschis" (pp. 2015-220), totul încheiat cu note, mărturii și documente și clasică bibliografie.

Am semnalat în cuprinsul lucrării câteva subiecte pe care le-am parcurs cu un interes special: tonul aspru (motivată?) al lui Tudor Pamfile la adresa broșurii lui Grigore Tabacaru „Jocuri românești pentru copii" (pp. 17-18), descrierea unor obiceiuri de Dragobete (pp. 258-260) și a salutului la români (p. 270), ca și referirile la Giorge Pascu (p. 202 et passim), cu privire la studierea ghicitorilor. Îmi permit o sugestie pentru D. V. Marin: reeditarea lucrării, cu dezvoltarea unor subcapitole („Folclorul copiilor", de pildă) și cu revizuirea altora. Îl obligă la acest demers calitatea specialiștilor în folcloristică pe care i-a contactat (Iordan Datcu, Gh. Vrabie, Ovidiu Papadima, N. Constantinescu ș.a.), necesara reevaluare a propriei munci și, de ce nu, progresele industriei tipografice. Într-un an când vârsta îl obligă să dubleze o cifră recunoscută pentru energia-i benefică, îi fac cadou o propunere: să deschidă chiar în 2018 Colocviile de Folclor „Tudor Pamfile" fie la Galați, fie la Vaslui, de preferință în parteneriat cu respectivul Centru Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale. Mi-a venit această idee în ziua de 4 aprilie a

acestui an, asistând la sărbătorirea lui Viorel Savin, care a împlinit 77 de ani. (L-au fîrîtit, în Aula „Vasile Alecsandri”, Serviciul Public Judeţean pentru Promovarea Turismului şi Coordonarea Activităţii de Salvamont Bacău, în parteneriat cu Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău.) A primit în dar ediţia I a unui festival naţional de dramaturgie. (Scriitorul băcăuan a excelat în acest gen, dar a trimis în librării şi cărţi de poezie, teatru şi publicistică.) C.J.C.P.C.T. Bacău şi multe altele din ţară vor fi prezente la prima ediţie a Colocviilor „Tudor Pamfile”, coordonate de prof. dr. Dumitru V. Marin.

Ioan DĂNILĂ

**(... 77... NODURI culturale şi semne amicale,
Ed. PIM Iaşi, 2018, p. 143, 144)**

*

Teza de doctorat:

„Elemente româneşti în graiul ceangăilor din Moldova“
(coord. ştiinţ., prof. univ. dr. Vasile Arvinte, Universitatea „Al. I. Cuza“ Iaşi), 2004

Cărţi, monografii, tratate (autor):

1. „Limba română - algoritmi de analiză gramatică“, Bacău, Ed. „Egal“, 2001, tiraje noi: 2002, 2003, 2004, 2005;
2. „Fonetica şi fonologie. Note de curs, aplicaţii“, Bacău, Ed. „Egal“, 2001; tiraje noi - 2002, 2003, 2004, 2005;
3. „Limba română în graiul ceangăilor din Moldova“, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică -R.A., 2005;
4. „Româna corectă“, Bucureşti, Editura BIC All, 2005; tiraje noi în fiecare an din intervalul 2006-2019

5. „Limba română - algoritmi analizei gramaticale (variantă teoretică)“, Bacău, Ed. „Egal“, 2005, tiraje noi în fiecare an din intervalul 2006-2019;

6. „Sonuri și con-texte bacoviene“, Bacău, Ed. „Egal“, 2011;

7. „Alecsandri, băcăuanul“; „Alecsandri, din nou acasă“; „Casa din cuvinte“;

8. „Pentru limba noastră”

● Cărți, monografii, tratate (coautor; coordonator): 9 titluri

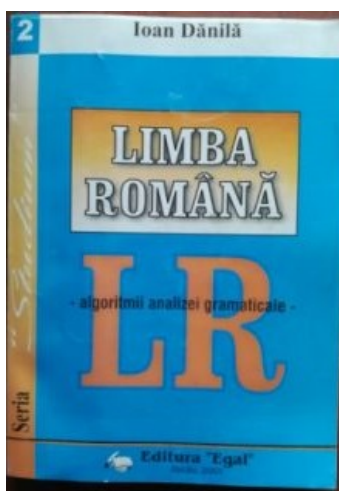
● Cursuri, manuale (autor): 6 titluri

● Cursuri, manuale pentru învățământul preuniversitar (coautor): 3 titluri

● Auxiliare didactice (coautor): 43 de titluri

● Lucrări publicate în volumele unor manifestări științifice: 27 de titluri

● Editor/coeditor (de reviste, volume, rezumate): 23 de titluri

28. ION DEDIU, ecologist și academician basarabean

UN ÎNDRĂZNEȚ UNIONIST ȘI UN MARE PATRIOT

„Ne-am întâlnit la primul forum (la alegeri) al ecologiștilor, care promovau o uniune de partide în cadrul Internaționalei Ecologiste, la întâlnirea Internaționalei Verzi pe 30 nov. - 2 dec. 2001, la Budapesta. La alegerile din Republica Moldova mi-a fost oaspete la sediul Partidului Ecologist în Chișinău (împreună cu alți reprezentanți români și președintele Alexandru Ionescu). Ne-am mai văzut și am convorbit de câteva ori, așa că pot zice că l-am cunoscut oarecum bine pe profesorul videoreporter. I-am dat interviuri mai multe, inclusiv la Budapesta, unde a sprijinit delegația Moldovei să fie admisă în Internațională (preopinentul lui Ioscha Fischer!).

Ca om, era extrem de comunicativ și n-am avut vreodată controverse. Totdeauna cu aparat de filmat la el, era și reprezentant oficial și om politic și operator tv. Unionist convins militant cu adevărat, și în Parlamentul Moldovei și în interviurile cu președintele Mircea Snegur, ori alți miniștri și în emisiunea de la Televiziunea Moldovenească, era bun vorbitor, clar în afirmații.

Un tip interesant și cu operă, donând cărți, de care nu-mi mai amintesc, eu am doar „Tudor Pamfile și revista Ion Creangă”, activitatea marelui folclorist fiindu-mi puțin cunoscută, dar am auzit mai multe de Glasul Basarabiei, fondată de Tudor Pamfile.

Pentru că eu am împlinit 77 de ani, îl consider un frate român, de aniversat acum la o vârstă rotundă și-l invit să nu lipsească la aniversarea mea de 80 de ani de la Chișinău.

Cordiale salutări și urări de sănătate”.

***Prof. univ. dr. Ion Dediu,
Academician al Republicii Moldova
Directorul Institutului de ecologie și geografie
al Academiei din Republica Moldova,
Președinte de onoare al Partidului Ecologist din
Moldova
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 73)***

*

A existat o perioadă de dezgheț și comunicare liberă cu confrății din Chișinău, cu deplasări și acțiuni comune, inclusiv, politice.

Cu academicianul Ion Dediu m-am întâlnit în varii momente, la partid, la Academia Republicii Moldova, unde avea un cabinet special. Era extrem de primitor, manierat, prietenos, dar mai ales convins unionist, temă pe care am discutat-o mult și intens. În inimile noastre Unificarea celor două țări românești s-a înfăptuit de multișor, adică de aproape 3 decenii de când ne cunoaștem.

Mă sfătuia mereu, „mai stai pe loc, prietene, că n-ai să le poți face pe toate”, dar de fapt altfel nu se putea, pentru că

întotdeauna eram de toate, de la șofer la interlocutor oficial și mai ales reporter de televiziune.

Sub ochii noștri neputincioși s-a desfășurat tragedia unui neam rupt de pactul Ribbentrop-Molotov, din 1939, iar politicienii actuali n-au avut curajul să încalce atitudinile externe de păstrare a statu-quo – ului politico-administrativ.

Am mai spus-o de multe ori: dacă la PODUL DE FLORI de la Albița-Leușeni (6 mai 1990), când tot felul de soldați cu ochii încrucișați se uitau cu imensă frică la zecile de mii de români și alte zeci de mii de basarabeni care traversau podul de graniță, gălăgioși, optimiști și fericiți, dacă atunci Snegur + Iliescu ar fi avut curajul înlocuirii grănicerilor cu români, unirea s-ar fi făcut de la sine. Atunci și eu și Dediu eram la Podul de Flori, astăzi rămas în istorie, ca și dorințele noastre de împlinire națională. Marii intelectuali ca Ion Dediu, Ion Ungureanu, Ion Iachim, Mătcaș, Dabija, Valeriu Matei și mai ales Grigore Vieru ca și cei din România și-au dorit împlinirea acestui ideal național, care...va mai tot întârzia(!).

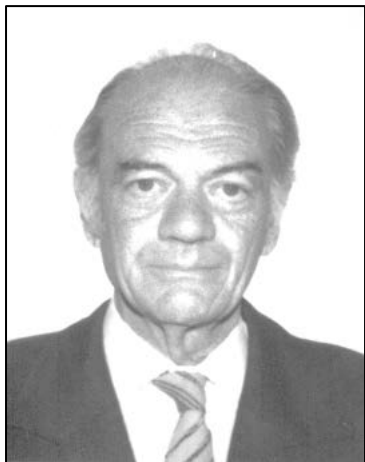
Iată de ce încă sper că vom putea întinde mâinile peste Prut, să ni le strângem ca frați ce suntem.

*

Ion Ilie Dediu (n. 24 iunie 1934, Rediul Mare, Dondușeni, Soroca, România) este un biolog moldovean, specialist în ecologie din Republica Moldova, fost membru PCUS, forst secretar al organizației de partid a Academiei de științe din RSSM, care a fost ales ca membru corespondent al Academiei de Științe a Moldovei.

Sursa: wikipedia.org

29. EUGEN DEUTSCH, înțeleptul

De poet și mai ales de epigramistul cu acest nume am auzit de mulți ani, adică de pe când promovam la Iași ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, dar pe omul Eugen cu nume de neamț (nu l-am întrebat dacă e neamț sau nu) l-am cunoscut și apreciat la ședințele lunare ale ALPI, unde amândoi suntem membri senatori. Are o vârstă demnă de respect, are o vitalitate ca la 60 și o înțelepciune ca la 90

de ani. Starea de colaborare s-a instaurat instantaneu, pentru că a apreciat mai ales apariția Revistei M.C.R. unde a devenit colaborator și...sfătuitor. Prin ce scrie e roman adevărat din frontul „batailleuri”-lor pentru permanența limbii române.

Născut la 26 aprilie 1933

Inginer Electro

Autor de poeme ironice, epigrame, haiku-uri.

Publicistică „științifică” asupra fenomenelor de la limita cunoașterii

Director-redactor șef al revistei de autor „Codul lui Eugen”

Redactor-șef al revistei „Booklook”, editată de gruparea literar-artistică ALPI [Academia Liberă Păstorel Iași]

Membru fondator al Uniunii Epigramiștilor din România

VOLUME PUBLICATE

- **PAR... RODII**, Iași, 2000
- **CRONICI (ce nu) PAR... ANORMALE**, Iași, 2000
- **MAGIA NUMERELOR** (sonete și rondeluri), Iași, 2001
- **VÂNĂTORUL DE RÂS**(epigrame), Iași, 2001
- **EPIGRAME CU PROGRAME**, Iași, 2002
- **SILUETE LITERARE CU-ACROSTIHURI ȘI CU SARE** („portrete” [sonete și rondeluri] de epigramiști contemporani), Iași, 2002
- **FLORI DE STIL...OU**(fantezii), Iași, 2002
- **TELEVIZIUNEA... MY LOVE** (satire TV), Iași, 2003
- **POMUL CU VISURI** (micropoeme în maniera «haiku»), Iași, 2004
- **HALEBARDE** (epigrame și „épigrammes... fracophones” micro - anthologie bilingue) volum premiat de Uniunea Epigramiștilor din România cu „DIPLOMĂ DE MERIT” pentru popularizarea epigramei românești în lumea francofonă, Iași, 2004
- **UNI... VERSURI PARALELE INEGALE** (umor liric), Iași, 2005
- **PE ARIPILE NORILOR** (umor liric), Iași, aprilie, 2006
- **ABECE(n)DAR EPIGRAMATIC** (epigrame de colecție) aprilie, 2007
- **OCOLUL PĂMÂNTULUI ÎN 80 DE EPIGRAME**, aprilie, 2009
- **CODUL EPIGRAMELOR**, Iași, 2010
- **CODURILE LUI EUGEN** (versuri... din revistele „Codul lui Eugen” și „Booklook”), Iași, 2010
- **SEDUCATORUL DE MUZE** (sonete), Iași, 2011
- **ARCA LUI EUGEN** (sonete și rondeluri fanteziste pe teme «animaliere»), Iași, 2013
- **POEMELE PĂMÂNTULLUI** (poezii fanteziste dedicate unor locuri «de peste prag»), Iași, 2015
- **ZIG-ZAG PE MAPAMOND** (continuare la vol. anterior), Iași, 2015

- **ITINERARE CELESTE** (fantezii lirice), Iași, 2015
- **TRIDENTUL CU COLȚII DE-ARAMĂ** (UNU –Vesela Istorie [sonet]; DOI - Homoresca [poeme ironice]; TREI Arcașul vesel [epigrame]), Iași, 2017
- **CÂNTECUL LEBEDEI** (poeme dulci amare), Iași, 2018

COLABORĂRI:

- **LA TRÂNTĂ CU HERCULE** (poezie satirică) - în colaborare cu Nicolae Paul-Mihail, Iași 2004 – premiu pentru cea mai bună carte de umor
- **GLUME LA MASA TĂCERII** (volum bilingv de catrene, versiunea în limba franceză de Eugen Deutsch) volum omagial Brâncuși, realizat de MARIAN DOBREANU, Tg. Jiu, 2006
- **OMAGIU FRANCOFONIEI** (sub egida UER, volum bilingv) - volum de epigrame românești traduse în limba franceză realizat în colaborare cu G. & D. CULICOVSCHI (Diplomă de merit a U.E.R. și premiul Ion Cănașoiu pentru cel mai bun volum de epigrame), Buzău, 2006
- **OCOLUL CUVÂNTULUI ÎN 80 de SONETE** plus încă 10 piruete (dialog umoristic purtat cu JANET NICĂ, Iași, 2013
- **CALENDAR ÎN 17 SILABE** (dialoguri senryu cu DAN NOREA), Constanța, 2017

30. MIRCEA DINESCU, poet și... revoluționar

Poetul acesta revoltat în comunism, cu prezență multiplă de când vorbim de capitalismul românesc, are o perioadă lungă de glorie, generată mai ales de aureola sa de prim-revoluționar la TVR, în vestitele secvențe de la 1989. În media timpului nostru în afară de versuri (pe care nu le mai auzim recitate) are o emisiune specială de „bucătărie românească” – Politică și delicatețiuri – destul de interesantă (cu Dinescu, bucătarul priceput), e prin diverse jurii (Vedeta populară la TVR) și mahăr pe la Uniunea Scriitorilor.

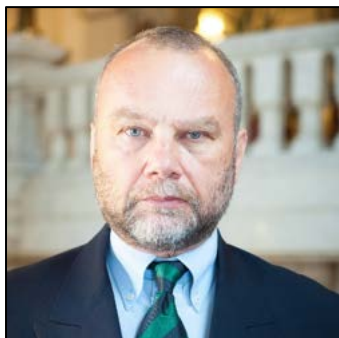
Era consemnat la domiciliu când ne-am întâlnit la un fel de serată literară în București, apoi la Iași, l-am intervievat de mai multe ori, a participat la alt Pod de flori, la Vetrișoia, județul Vaslui, eu, deținând autografe de la el din amândouă „orânduiri” ca semn că drumurile noastre, nu toate, s-au întâlnit pe tărâm cultural.

În public e o prezență populară, agreabilă, cu voce răsunătoare, destul de clară când e vorba de ... susținerea limbajului metaforic. La cât de preocupat apare cu bucătăria, probabil, nu mai are timp să încurajeze noile talente (atât de puține, spre dispariție, astăzi, oricum nesuținute corespunzător de tineretul contemporan).

OPERA:

- Invocație nimănui, Editura Cartea Românească, 1971
- Elegii de când eram mai tânăr, Editura Cartea Românească, 1973
- Proprietarul de poduri (stampe europene), Editura Cartea Românească, 1976, 1978
- La dispoziția dumneavoastră, Editura Cartea Românească, 1979
- Teroarea bunului simț, Editura Cartea Românească, 1980
- Democrația naturii, Editura Cartea Românească, 1981
- Exil pe o boabă de piper, Editura Cartea Românească, 1983
- Rimbaud negustorul, Editura Cartea Românească, 1985
- Moartea citește ziarul, Amsterdam, Editions Rodopi, 1989; Editura Cartea Românească, 1990
- Proprietarul de poduri, antologie (1968-1985), Editura Seara, 1990
- O beție cu Marx, Editura Seara, 1996,
- Pamflete vesele și triste, Editura Seara, 1996
- Nelu Santinelu, căprar La Cotroceni, Editura Seara, 1998
- Fluierături în biserică, antologie, Editura Seara, 1998
- Corijent la cele sfinte, Fundația pentru poezie Mircea Dinescu, 2003
- De gustibus... - o expoziție de gusturi și culori - cu un Decalog culinar de Mircea Dinescu; album de arta editat de Muzeul de Artă în regie proprie cu ocazia expoziției din 2009
- Femeile din secolul trecut. Poezii noi (2004-2010), cu desene din seria Erotica Magna de Dan Erceanu; Editura: Fundația pentru Poezie Mircea Dinescu, 2010
- Iubirea mea să scoată țări din criză, Editura: Fundația pentru Poezie Mircea Dinescu, 2011.

31. CONSTANTIN DUDU IONESCU, ministrul CDR-ist care-l înfundă pe Miron Cozma.

În preajma unui ministru care se exprima destul de greu am ajuns în dublă calitate: și eu ca membru al Convenției Democratice din România (care-i cuprindea și pe ecologiștii pe care-i reprezentam) și ca reprezentant al unui important grup de presă (televiziune, radio). Deși păream de aceeași parte a baricadei, n-a fost de loc bucuros pentru omul de presă care l-a martelat cu întrebări incomode la care nu prea a răspuns decât în termeni confuzi sau deloc. Asta îmi și trebuia pentru demersul și succesul jurnalistic. Sincer, mi-a părut rău că l-am înfățișat așa bleg, deși era un tip de treabă și foarte supus PNȚCD. Să menționez că am candidat ca senator pe listele Convenției Democratice, care n-a obținut pragul de 5% deși eu, în județul Vaslui am realizat peste 8% și ne-am întâlnit mai des înainte ca el să fie numit ministru al Forțelor Armate din România. Eu eram apreciat și promovat de Președintele E. Constantinescu, de Președintele PNȚCD, Ion Diaconescu, a cărui soție era din comuna Bunești-Averești, jud. Vaslui (filmări la vizitele lui pe aici), de ministrul Bleahu, ecologist ș.a.

Ce conta pentru el era imaginea TV.

Miron Cozma a fost liderul minerilor înfuriați pe tot și pe toate, foarte bine organizați în cele 3 mineriade care au dat înapoi democrația românească nouă. Avea putere să răstoarne

guvernul (primul ministru Roman), să dicteze miniștri, să respingă propuneri pe baza bastoanelor și ghioagelor cu care grupuri de mineri au schilodit studenți, oameni de cultură, politicieni. Arogantul Miron Cozma a fost păcălit de acest tânăr PNȚCD-ist care i-a promis că nu va face atâta pușcărie cât îi trebuia, de fapt de loc și atunci s-a semnat „Pacea de la Cozia” în biserica Mănăstirii Cozia, după atacul minerilor de la Costești.

Mănăstirea COZIA, Călimănești – Vâlcea

A fost o înșelătorie de zile mari, la care am fotografiat chiar în biserică, aleasă ca fiecare să jure pe Biblie că se ține de cuvânt.

La câtă pușcărie a făcut ing. Miron Cozma, idolul minerilor, nici Dudu, nici guvernele următoare nu s-au ținut de legământul din fața altarului.

De fapt nici Dudu Ionescu n-a stat prea mult în scaunul de ministru, mult prea mare pentru... capul lui!

32. GEORGE FILIP – CANADA, dar, poet național.

Pensionarul român George Filip viețuiește într-un bloc pentru asistați social aproape în centrul marelui oraș Montreal, unde a ajuns după un „pelerinaj” cu multă foame și frecvente umilinți în multe țări, după fuga din țară. M-a invitat acasă, pentru a-i vedea luxul(!) și să-mi gătească românește Maria, moldoveanca, soția lui. „Mă, nene Marine, recunoști repede locul după steagul românesc, tricolorul care atârnă din balcon. Vino să

petrecem cu poezia” m-a invitat el după ce ne-am cunoscut în fața Bibliotecii Naționale din această parte din provincia Quebec. Chiar că l-am recunoscut ușor după pălăria lui mare de cowboy, părul lung și alb, ținuta neconvențională dar ordonată. A fost strașnic de primitiv, afectuos și...deferent, plin de simțământ românesc. Ne-am mai întâlnit în Montreal, să-mi arate statuia părăsită a lui Eminescu, să vadă schilavul fond de carte românească din orașul de pe fluviul St Laurent, iar când a venit în țară, am fost bucuros că și-a revăzut Tuzla lui dintr-o Dobroge românească unde nu mai există un loc și pentru el.

Iată, de ani buni, aproape 10 colaborăm excepțional și-și găsește locul în „Destine literare”, pe care le reprezintă cu mare autoritate. Meridianul Cultural Românesc se mândrește cu

zecile de poezii, trimise cel puțin săptămânal din care doar o câțame sunt incluse în paginile tipărite.

Rămâne un prieten de înaltă valoare, chiar dacă sălășluiește peste mări și țări, ca un haiduc modern într-o lume cu totul indiferentă la poeți și poezie.

La ultima vizită în Montreal, în august 2018, mi-a înmănat un pachet voluminos de cărți „în care este dorul meu de țară, un strop din simțirea mea și credință că sunt român”.

Eu cred că George „poetul total” e un produs al românismului, aflat în toată nevoia de a-și căuta existența, rostul și...metafora.

Cărți publicate:

- **Matematica pe degete**, 1974
- **Anotimpul legendelor**, 1975
- **Desant satiric**, 1976
- **Drumuri de baladă**, 1977
- **Zei fără armuri**, 1989
- **Poemes sur feuilles d'érable**, 1998
- **Era confuziilor**, 1993
- **Din taine**, 1999
- **Diana**, 2002
- **'89 Poeme indoliate**, 2002
- **Văd lumina**, 2003
- **La planet plate - Poemes**, 2004
- **Singur împotriva destinului**, 2004
- **Aezii privesc**, 2005
- **Zilele săptămânii**, 2005
- **Din oglindă**, 2005
- **Țara din lacrimă**, 2006.

33. JOSCHKA FISCHER, șarmant ministru ecologist german

Un neamț încântător, cu șarm, reținut și exact: în 3 ore, cât a durat întâlnirea oficială dintre delegația ecologiștilor germani condusă de acest ministru de externe-ecologist și Delegația ecologiștilor – Federația Ecologistă din România condusă de subsemnatul s-a purtat ca un frate mai mare și cu mult respect pentru noi: ei ne-au cerut să-l sprijinim să-și aleagă oamenii lor în Comisia Europeană, noi i-am solicitat să ne sprijine să intrăm în Uniunea Europeană. Interpretul nu reușea să traducă la timp cât de multe lucruri comunicam, într-un dialog foarte animat.

Mi-a înmănat Constituția (viitoarea, neadoptată nici astăzi) Uniunii Statelor Europene, și un steag al U.E. ca semn de prețuire și amicitie.

Hotel Berlin, Budapesta, Ungaria, 30 nov.- 2 decembrie 2001. Întâlnire filmată în totalitate de ing. Sergius-Lucian Marin.

Vasluian la... Budapesta!

De regulă în acest colț de pagină expun teme sau idei generale aplicabile fiecăruia dintre noi. Cred că pe unde au trecut unii, prin lumea largă, mai pot ajunge și alții. Mai avizați însă, după experiența noastră.

Așa cum am spus, am reprezentat Partidul Federația Ecologistă din România la Internaționala Verde al cărei Consiliu s-a întrunit vineri - sâmbătă - și duminică (31

noiembrie - 2 decembrie 2001) la Budapesta. Fără orgoliu spun că este rangul cel mai înalt de reprezentare pe care l-a avut vreun vasluian în ultima perioadă. Cel mai înalt, dar nu cel mai eficient (pe care l-a reușit dl. Ion Manole, președintele Consiliului Județean Vaslui), pentru căîntâlnirea a rămas formală.

Recent, Adrian Năstase mai reprezentase România la Internaționala Socialistă Democrată dar ca Executiv și nu numai politic.

Doctrina ecologistă are forță să ajungă majoritarăîn Europa și în lume pentru căîn condițiile normale ale economiei de piață, împotriva supremației banului și profitului trebuie să fie mai presus viața sănătoasă. Pe care o visăm cu toții. Să nu ne închipuim că (Joschka) Fischer, ecologistul neamțși cel mai puternic în executivul națiunilor europene, face ce vrea el. L-am văzut ca și pe noi, reprezentanții de rând, răspunzând la întrebări, inclusiv ale mele. El, omul care învârtește politica externă a Comunității Europene. S-a văzut mai apoi, la 2 zile, la București, la întâlnirile din cadrul vizitei oficiale.

Chiar atent să nu-i iau funcția, președintele Federației Ecologiste din România, Alexandru Ionescu m-a desemnat șeful delegației României la întâlnirea din 30 noiembrie - 2 decembrie 2001, la Budapesta, a Internaționalei Verzi, cu 3 mandate - drept de vot. Am convorbit cu toți mai marii Internaționalei, care fugeau de răspundere ca dracul de tămâie. În protocol era și întâlnirea cu ministrul de externe al Germaniei, președinte al ecologiștilor nemți, Ioschka Fischer. Era păzit foarte bine cu... automatele și măsuri de securitate deosebite și pentru mine, înștiințat de asta, pentru a nu se repeta ceva din răpirile de la jocurile olimpice.

Fațăîn față cu ministrul german de externe Fischer (un mare puternic al zilei în Europa) n-am avut decât handicapul că

nu știam nemțește sau englezește, dar am avut traducător. Am discutat 2 ore, 3 puncte esențiale:

1) Sprijinul ecologiștilor români (cerea la toate partidele ecologiște) pentru un delegat neamțîn Biroul de conducere și așa am votat.

2) Sprijinul pentru a intra și Republica Moldova în Consiliul Europei.

3) Sprijin pentru intrarea României în Uniunea Europeană și în Internaționala Verde.

Fischer mi-a înmănat, în semn de încredere și amicitie proiectul de Constituție a Europei precizând că vor trece mulți ani până va fi votată. Exact așa s-a întâmplat. M-a impresionat farmecul personal, condescendența care ne-o arăta, poza personală și sinceritatea opiniilor. Sergius Lucian Marin filma tot ce se discuta cu pistolarul neamțîn spate. Delegația europeană părea indiferentă (și era), cea ungară ne neglija, nu vorbea nimeni cu noi, portughezii erau foarte expansivi, moldovenii s-au lipit de noi, prof. univ. Ion Dediu era mereu lângă mine și am comunicat perfect.

Ca român însăși dau seama că avem de luptat nu glumă, să stăm la masă cu domnii. Dacă nu vrem să fim bananieri sau forță de muncă agricolă. Ei cam au de toate, noi sperăm să avem.

La Budapesta am dobândit speranța că putem fi mai eficienți decât ei! În nici un caz cerșind un blid de mâncare ci... prin muncă și minte!

Vizitată mai de multe ori (în orașele Debrecen, Győr, Budapesta), cu revederi lăcrimoase cu români orășenizați acolo, țara a prezentat o națiune revansardă și arțăgoasă.

Câinele te mușcă, chiar dacă-i dai de mâncare, când îi vine bine, ziceau ardelenii despre vecinii pe care azi îi vizitează ușor.

**(Meridianul, An II, nr. 103 (232),
10-12 decembrie 2001, editorial)**

34. ADRIAN FOCHI, omul de mare suflet

Avea cam 50 de ani când l-am cunoscut, într-o pauză din Sala de lectură a Bibliotecii Academiei, când era organizată o expoziție de carte veche. Parcă ne cunoșteam de când lumea, deși el chiar realizase ceva deosebit în domeniu: vestita colecție de 904 variante ale baladei populare Miorița, inclusiv, analiza variantei Alecsandri. Impunătorul op „MIORIȚA” de 1106 de pagini (ed. Academiei, 1964) era greu și doar de luat în mână, ca să nu mai spun de greutatea sa științifică. Mi-a părut rău că nu i-am dăruit și din variantele culese de mine la Giurgioana.

Avea colțul său unde i se aduceau cărți, ziare, manuscrise (Sala I) de către custodele sălii Bibliotecii Academiei Române, nimeni alta decât soția sa, o doamnă tare de treabă.

Cea mai mare recunoștință i-o port, și după atâția ani, că a lămurit-o pe doamna custode că sunt om de nădejde și... am parcurs mulți km de rafturi cu cărți și manuscrise în subsolul instituției, unde am pipăit primul document în limba română, Scrisoarea lui Neașu din Câmpulung, din 1521 („I Pac, dau știre domnietale za lucrul turcilor...”) și multe din categoria „S” – secret – mai ales câte ceva dintre cele 20000 de titluri ale lui Nicolae Iorga, pus și el la index cu o bună parte dintre scrieri.

M-a ajutat să citesc și să fotografiez (pe ceva bani fotografului oficial) manuscrisele și scrisorile lui Tudor Pamfile, din fondul Pamfile, G.T.Kirileanu, A. Gorovei ș.a. multe, tot la „S”. Mi-a folosit să întocmesc Teza de doctorat cam în proporție de 90% pe bază de astfel de manuscrise. Fragmentele din teză pe care mi le-a citit folcloristul Adrian Fochi, i-au dat convingerea că nu voi avea nici o problemă la Doctorat (dar a mai durat până s-o pot redacta corespunzător și în liniște, câțiva ani buni).

În epocă se obișnuia ca fiecare cercetător afirmat să recomande un novice ca mine unor alte personalități, spre a se înlătura trădarea și frica de Securitate, așa că Adrian Fochi m-a prezentat unui număr de cercetători români și (a) unor francezi, cu care am purtat mulți ani corespondență.

Unul dintre oamenii de mare valoare cu care am avut onoarea unor convorbiri productive și determinante pentru cercetările mele de mai târziu a fost fără îndoială Adrian Fochi.

OPERA:

– Miorița – tipologie, circulație, geneză, texte, Editura Academiei R.P.R., București, 1964, 1106 pag.

– Bibliografia generală a etnografiei și folclorului românesc, vol. I (1800-1891), Editura pentru literatură, București, 1968, 739 pag.

– G. Coșbuc și cultura populară, Editura Minerva, București, 1971, 364 pag.

– Coordonate sud-est europene ale baladei populare românești, Editura Academiei R.S.R., București, 1975, 270 pag.

– Datini și eresuri populare de la sfârșitul secolului al XIX-lea, Editura Minerva, București, 1976, 391 pag.

– Estetica oralității, Editura Minerva, București, 1980, 416 pag.

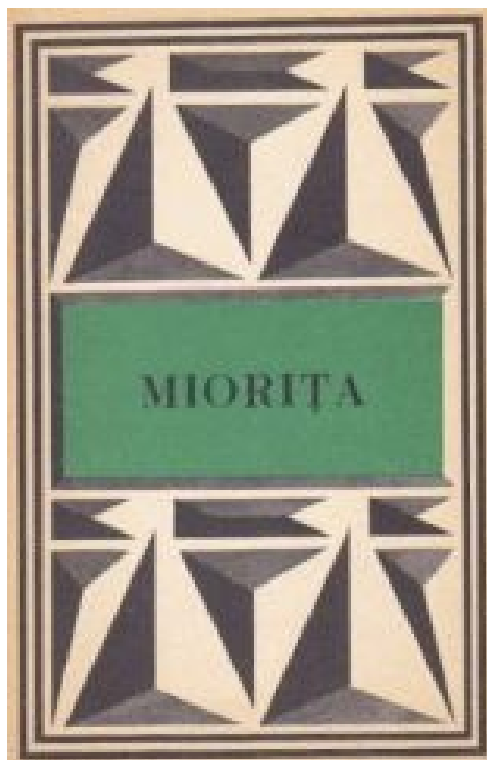
– Femeia lui Putiphar, Editura Univers, București, 1982, 325 pag.

– Paralele folclorice. Coordonatele culturii carpatice, Editura Minerva, București, 1984, 327 pag.

– Cîntecul epic tradițional al românilor, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1985, 516 pag.

– Valori ale culturii populare românești (două volume), Editura Minerva, București (vol. I, 1987 - 425 pag și vol. II, 1988 - 524 pag.)

– Bibliografia generală a etnografiei și folclorului românesc, vol. II (1892-1904), Editura Saeculum I.O., București, 2002, 704 pag. ISBN 973-642-012-4.

35. NĂSTASE FORȚU, impresionistul

Învățătorul stabilit mai apoi la Bârlad a avut două fiice care mi-au fost eleve, bune la literatură dar și la pictură. Mădălina s-a afirmat în pictura bisericească.

Năstase Forțu, însă a excelat în pictură ultraimpresionistă și a avut rezultate de excepție, cu multe comenzi de peste hotare, cumva, prefigurând apariția Alexandrei Nechita

în America.

Cu prilejul unei deplasări cu un grup de artiști din Miclești la Neuville Saint Pompierre de lângă orașul francez Tour, am realizat un material de presă (și interviu) cu un pictor american care-și cumpărase un castel pe aproape de vestita cârciumă „Cheval blanche” prin apropierea căreia d’Artagnan s-a tot înfruntat cu oamenii cardinalului Richelieu... și printre tablourile sale era și unul de la Năstase Forțu din județul Vaslui.

Impresionistul pictor Năstase Forțu nu și-a părăsit catedra deși era și este un mare artist, cu un atelier special și o expoziție permanent amenajate pe o străduță din Bârlad. Ar trebui să fie una dintre mândriile Vasluiului...dar, poate, altădată....?!

Personal mă mândresc cu colaborările sale la M.C.R. și la ziar, și de faptul că ani buni am fost colegi în învățământ.

Data și locul nașterii: 21 mai 1950, la Rânzesti, Fâlcu, județul Vaslui

Studii: Universitatea „Al. I. Cuza” Iași, Facultatea de Arte Plastice (Universitatea de Arte „George Enescu” Iași)

Membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România
Premii: „American Medal of Honor”, din partea American Biographical Institute pentru întreaga sa activitate artistică;

Institutul Internațional „Board of Research” din SUA l-a nominalizat pentru Personalitatea Anului 2004.

36. PETRU FRĂSILĂ, prieten în media

După destul timp, și la Piatra Neamț a luat ființă o televiziune locală, iar inițiatorii ei printre care și ing. Petru Frăsilă s-au asigurat și de prezența unei echipe de la TV. Vaslui, deja cu notorietate în țară. Interviuri în direct, dotare de zece ori mai

bună decât la mine, invitați români și străini, inclusiv de la o organizare religioasă din afară care asigura tot echipamentul gratuit, în condiții de ei știute.

Important a fost că s-au manifestat ca prieteni adevărați mulți ani la rând, chiar după ce TeleM s-a mutat la Iași, de unde de asemenea am fost invitați să le preluăm programe sau emisiuni, dar C.N.A. ne-a dat la cap, adică nu ne-a permis din motive politice. Oricum TVVaslui a rămas tot timpul independentă și mereu cu probleme de existență (oraș mic, ambiții mari...)

Petru Frăsilă nu s-a sfiit să recunoască întâietățile noastre, nici autoritatea în media :

PRIMUL OM DE TELEVIZIUNE DIN MOLDOVA

Am avut șansa să fiu printre primii oameni de televiziune din Iași care l-au cunoscut pe profesorul Dumitru V. Marin.

Dumnealui a avut curajul, la Vaslui, să facă un program de televiziune care se prindea în zona Moldovei, inclusiv la Iași. Acest lucru i-a provocat și pe alții din zona Iașului să înceapă activitatea în acest domeniu al audio-vizualului românesc.

Imediat după Revoluție, în 1990, nimeni nu își putea închipui că televiziunile private pot exista și că, mai mult, pot fi la același nivel de audiență sau chiar mai sus decât televiziunea publică. Dacă în domeniul economic exista încă o inerție a experiențelor trecutului, a ceea ce s-a întâmplat înainte de '89, în domeniul mass-media exista o adevărată foamă, care se evidențiază prin explozia care a urmat. Pe fondul începuturilor din noua presă scrisă și din cea audio-vizuală a apărut și televiziunea de la Vaslui.

Despre profesorul Dumitru V. Marin nu pot spune decât că este un prieten drag și un om care a știut să centreze, să dea cu capul, să facă tot ce trebuie făcut într-o televiziune, de la munca unui cameraman, până la aceea de moderator sau de patron. Și mă gândesc la contradicțiile care sunt evidente acum, după atâția ani, între ceea ce înseamnă omul de media și patronul său. Iată că profesorul Marin a început ca om cu camera, ca reporter, dar și ca propriul patron de media. Nu pot să spun dacă a ajuns mogul sau nu, însă pot să afirm că, la 70 de ani, a intrat în conștiința vashuienilor și a moldovenilor, pentru pionieratul în televiziune, dar și pentru curajul și tenacitatea cu care, atâția ani, a reușit să țină steagul sus în acest domeniu.

Știu că, la un moment dat, Federația Ecologistă de la Vaslui a avut un lider în persoana domnului Marin. Poate această activitate politică a pus în dificultate calitatea de om de televiziune și cea de patron de media, dar a supraviețuit și acestei situații, chiar dacă n-a învins în domeniul politic întotdeauna. Lucru care mi s-a întâmplat și mie. Cred că profesorul Marin a încercat și altceva și, dacă nu i-a ieșit, cred

că politica a fost cea care a pierdut, în final, nu profesorul Marin, pentru că dumnealui s-a întors acolo unde știe să facă lucrul cel mai bun, în televiziune.

Despre începuturile televiziunii particulare ar fi de scris cărți. Televiziunea de la Iași a apărut în octombrie 1991. Tele'M sau SOTI Iași, cum s-a numit la început, a apărut cu o săptămână înaintea televiziunii publice conduse de domnul Grigore Ilisei. Ei bine, televiziunea de la Vaslui a apărut înaintea celor două televiziuni de la Iași, la 5 dec. 1990.

Înainte de a apărea aceste televiziuni, noi ne uitam cu toții la programul TVR național, de la ora 20.00 la ora 22.00. Imediat din zilele Revoluției au început emisii care țineau de dimineață, cu o pauză la prânz, și continuare seara până în jurul orelor 23.00, 24.00, chiar spre 1.00, dacă se pune film. Ne mai uitam la Televiziunea Chișinău, pe care o prindeam atunci cu antene speciale. De altfel, pe profesorul Marin l-am cunoscut încercând aceleași contacte de la Televiziunea Chișinău, ceea ce mă face să pot spune că am avut drept punct de legătură Prutul și frații noștri din Basarabia consacrați în televiziunea moldovenească.

Pentru mine a fost o șansă ca, începând de la 1 martie 1990, să fiu prezentator al unei emisiuni, Melodii '90, realizate de Televiziunea Națională din Republica Moldova la Sala Circului din Chișinău. Din România, erau prezenți aici peste 25 de artiști, cu Hrușcă, Șeicaru, Socaciu și alte nume de referință, care avuseseră deja, din februarie, turnee peste Prut. Spectacolele au fost în număr de șase, au fost imprimate de Televiziunea Națională, iar unul dintre ele a fost transmis în direct. Prezentatorii aceluia spectacol Melodii '90 au fost, din partea română, Petru Frăsilă, din Republica Moldova - Ștefan Petrache, artist al poporului, iar realizatorul emisiunii era Svetlana Frumusache.

Frații noștri de peste Prut erau, parcă, oleacă mai liberi decât noi și acesta a fost, cred, motivul pentru care un om ca profesorul Marin, la Vaslui, sau ca Frăsilă, la Iași, să îmbrățișeze această profesie. Nu din dorința de a face carieră, ci din dorința de a intra într-un joc al punerii în pagină prin montaj video, care poate fi mai convingător.

Într-adevăr, la început, televiziunea era ca o joacă. Se lucra cu niște camere VHS, care apăruseră prin România prin '85, '86 și cu care mai puteai filma și pe la nunți. Montajul unei emisiuni se făcea printr-un sistem de două aparate video, unul era doar player, iar celălalt recorder, la care se adăuga un televizor, pentru a avea controlul a ceea ce intră și alt televizor pentru controlul a ceea ce ieșea după montaj, în recorder. Un mixer era pe atunci mare lucru. Noi am reușit să îl avem, pentru că am primit la televiziunea SOTI, devenită ulterior Tele'M Iași, un set de echipamente de circa 25.000 de dolari ca valoare, de la InterNews, o fundație americană, și Soros.

Aceste echipamente însemnau o masă de montaj cu cele două aparate video și două camere de luat vederi. Se adăuga un mic echipament de titraj, care era, de fapt, ca o tastatură de calculator cu care scriai pur și simplu Tele'M ca siglă sau numele interlocutorului. Cu caseta pe care se înregistra acest montaj și care nu putea fi mai mare de o oră sau două ore mergeam în grabă la releul de la Bucium, noi, cei de la Iași, de unde, pur și simplu, se puneau cu un aparat video și se mixa pe emițătorul televiziunii publice. Acest lucru era posibil doar noaptea, de pe la ora 1.00-2.00, când termina TVR programul pe canalul 1.

Începuturile oficiale ale televiziunii particulare au fost posibile datorită unei hotărâri de guvern, pe când prim-ministru era domnul Stolojan, în 1991. Legea audio-vizualului a apărut în 1993 și până atunci televiziunile particulare erau, de fapt, niște fundații, care, dacă aveau acele posibilități tehnice

enumerate anterior, trebuiau să obțină voie să emită prin hotărâre de guvern. Așa se face că au avut voie să emită SOTI București, SOTI Constanța, SOTI Baia Mare, SOTI Iași. Mai înainte însă, și-a luat voie de la Dumnezeu, TV Vaslui.

Emițătoarele de televiziune au apărut după ce a apărut legea audio-vizualului. Primul președinte al audio-vizualului românesc a fost profesorul Titus Raveica din Iași, care, cred, a fost susținut de domnul profesor Solcanu. Noi, ieșenii, am fost mândri cu acești profesori. Situația i-a ajutat și profesorului Marin, pentru că Titus Raveica a fost cel care a ținut cu moldovenii lui și chiar o spunea public. Am primit licența 007 pentru Tele'M Iași (el, 001/TV) și s-a pus atunci problema ca aceste societăți de televiziune să fie societăți private.

Cert este că începuturile televiziunii particulare a fost un pionierat într-un domeniu care acum a ajuns să concureze televiziunea publică și, de multe ori, să aibă audiență, pe anumite segmente, ce-i drept, mai mare decât aceasta.

Înțeleg poate cel mai bine prin ce a trecut profesorul Marin în acest experiment care înseamnă libertatea de exprimare prin audio-vizualul românesc din provincie. Îl felicit că la împlinirea celor 70 de primăveri poate să își adune gândurile, impresiile, realizările în cărți.

Îi urez la mulți ani profesorului Marin, îi doresc să rămână nemuritor prin ceea ce a făcut în media, prin cărțile pe care le scrie și prin credința sa de om de litere la catedră și prin speranța de a schimba în bine ceea ce a considerat că e rău în comunitatea lui!

**Ing. Petru Frăsilă, jurnalist
Director PRIMA TV Iași
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 75)**

JURNALIST. SCRITOR. OM DE TELEVIZIUNE

Biografie

A absolvit Institutul Politehnic Iasi, fiind inginer licentiat. Are o experienta de peste 17 ani in mass-media, iar in prezent detine functiile de director Prima TV Iasi, director al Grupului de Presa Tele'M Plus Neamt si vicepresedinte al Fundatiei Columna.

Petru Frasila s-a nascut in anul 1957. Este casatorit si are un copil.

Autor:

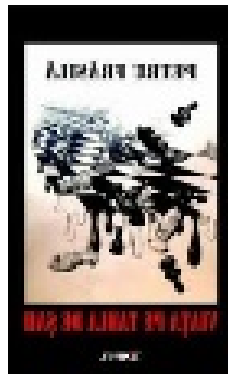
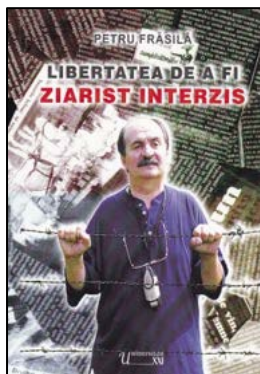
„Libertatea de a fi ziarist interzis” „Editura „Samia” Iasi, 2005

„De la ziarist interzis la libertatea de a candida pentru Parlamentul Romaniei”.Editura Universitas XXI,Iasi. 2009

„De la om la om...din culisele televiziunii” Editura Timpul 2011

„Viata pe tabla de sah” Editura Timpul 2012

„Violarea libertatii de exprimare (cazul Frasila&Ciocarlan impotriva Romaniei) Institutul European 2012

37. CORNEL GALBEN, dintotdeauna prieten

Un băcăuan de o loialitate rară, un „ouvrier” îndrăcit la muncă, un mare cercetător cu o aleasă specializare: realizator de Dicționare ale personalităților băcăuane. Asta pe lângă toate cele ale unui intelectual de mare clasă, memorialist, critic literar, îndrumător de talente.

Or fi vreo 45 de ani de când l-am sunat la telefon să mă înscriu printre cei care întocmeau istoria culturală a Bacăului și ne-am înțeles din prima. Destui ani n-am mai comunicat absorbiți de „muncile pâinii” adică să ne asigurăm existența.

Cornel e mereu ca pâinea caldă; voce caldă-caldă, calmă, cuvântul măsurat, îndemnul spre înainte, peste toate o disponibilitate la sacrificial personal. Când m-am trezit cu el la Giurgioana, în noiembrie 2011, de ziua satului, cred că am realizat ce înseamnă un suflet nobil. De atunci, am colaborat într-un mod unic: i-am cerut material pentru ziar, apoi pentru Meridianul Cultural Românesc, apoi pentru alte scrieri; dacă întârziem, mă lua la întrebări. M-a considerat printre marile personalități cultural băcăuane (vol.V) pentru că sunt născut în Giurgioana și că am realizat câte ceva important pe acest pământ. Dar cred că microportretul din Dicționar, pe care cu răbdare mi l-a alcătuit, este dintre cele mai complete.

I-am răspuns cu aceeași monedă (...!) n-am prea scris despre el dar i-am publicat orice mi-a trimis văzându-i valoarea și acribia de cercetător. Iată, aş zice ca și cronicarul „Nasc și la Bacău, oameni” de mare valoare. O prietenie ca cea a lui Cornel Galben și de o durată așa mare... nu se poate plăti vreodată.

*

GALBEN, Cornel Simion (n. 28 decembrie 1950, București). **Ziarist, poet, critic și istoric literar, eseist, editor.** Fiul Anei (n. Bucur), casnică, și al ofițerului Ion Galbăn. Absolvent al Liceul nr. 2 Onești și al Facultății de Ziaristică București (1979). Redactor, redactor principal la săptămânalul **Steagul roșu** Bacău (1979-1988), publicist comentator, șef de secție, director, director general la cotidianul **Deșteptarea** și S.C. Deșteptarea S.A. Bacău (1990-1995), fondator al Editurii Corgal Press Bacău (1994-2019), corespondent al cotidianului **Azi** (1996-1997), redactor-șef al revistelor **Credința ortodoxă** (1997-1999), **Vitraliu** (2002-2005), **Glasul monahilor** (2003-2004), **Cadran cultural** (2018-prezent) și al **Televiziunii Literare** (2015-prezent), redactor la **Monitorul de Bacău** (1999-2000), consilier superior la Direcția Județeană pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național Bacău (2000-2008), consultant artistic al Ansamblului Folcloric „Busuiocul” din Bacău (2018-prezent). Debut cu poezie în revista **Preludiu** (Onești, 1970) și cu note în gazeta de armă **De veghe** (1971). A publicat poezie și peste 3000 de interviuri, anchete, reportaje, note, cronici plastice, teatrale și muzicale în **Scînteia tineretului, Scînteia, Munca, România liberă, Apărarea patriei, Adevărul, Azi, Curierul național, Jurnalul național, Curentul, Curierul** (Chișinău), **Bacău Press, Moldova sport, Ziarul de Bacău, Trotuș expres, Cuvîntul nou, Sportul băcăuan** și în revistele **Albina, Antares, AntiM, Ateneu,**

Astra, Astra băcăuană, Azi literar, Baaadul literar, Biblioteca, Boem@, Bogdania, Bucovina literară, Caietele Teatrului Bacovia, Caiete silvane, Cartea, Certitudini, Citadela, Contemporanul, Constelații diamantine, Convorbiri literare, Context, Cronica, Cronica veche, Ecran magazin, Expres cultural, Fețele muzicii, Flacăra, Formula As, Hyperion, Itinera, Literatura și Arta (Chișinău), Litere, Luceafărul, Meandre, Meridian 27, Meridianul Cultural Românesc, Oglinda literară, 13 Plus, Plumb, Pro Saeculum, Rampa, Revue Roumaine, Romanian Review, România literară, SLAST, Spații culturale, Spectacolul muzicii, Steaua, Teatrul românesc, Tomis, Tribuna, Vatra, Vatra veche, Viața creștină (Los Angeles), Viața militară, Viața studentescă, Zburătorul ș.a. Este autor al volumelor de interviuri **Enescu etern** (Editura Quadrat Press, 1993), **Ieșirea de siguranță** (Editura Cronica, 2001), **Convorbiri fără adiționale** (Editura PIM, 2010) și **Dialoguri pilduitoare** (Editura Corgal Press, 2015), al dicționarelor **Personalități băcăuane**, vol. I-VII (idem, 2000, 2003, 2009, 2010, 2011, 2012, 2014), **Personalitățile Bacăului** (idem, 2008), **Personalități moineștene** (idem, 2010) și **Scriitori băcăuani**, vol. I (idem, 2012), al volumelor de critică **Poeții Bacăului la sfârșit de mileniu: debuturi 1990-2000** (Editura Studion, 2005), **Lecturi aleatorii**, vol. I-IV (Editura Ateneul Scriitorilor, 2010; Studion, 2013; PIM, 2017; Corgal Press, 2017), **Alergând prin subteranele textului** (idem, 2010) și **Poeții Bacăului la început de mileniu: debuturi 2000-2010** (Editura Pallas Athena, 2015), al paginilor de jurnal **Ieșirea din lume** (Editura Fundației Culturale Cancicov, 2012), **Ultima sută** (PIM, 2013), **Primul prag** (Corgal Press, 2014), **1000 de pași** (idem, 2016), **Zile de trecere** (Studion, 2017), **Caietul negru** (Editura Rafet, 2017) și **Pe față și pe dos** (Corgal Press, 2018), al monografiei **Stelian Preda sau Viețile unui vis: Teatrul** (idem, 2017). A

îngrijit ediția **Pagini alese** de Octavian Voicu (Editura Plumb, 2000, antologie, studiu introductiv, biobibliografie și repere critice) și volumele de creații postume **Starea stărilor** de Victor Croitoru (Corgal Press, 2007) și **Lumea are glas** de Octavian Voicu (idem, 2007). Din 1990 i se joacă pe scena Teatrului pentru Copii și Tineret „Vasile Alecsandri“ Bacău adaptarea **Moș Crăciun și Vrăjitoarea** (peste 200 de reprezentații). A semnat peste 30 de prefete și posfețe la volume poezie și proză. Inclus cu poezie în volumele **Inscripții la Cântarea României** (1978), **Jurnalul literar II** (1982), **Visând o corabie** (1983), **Icoana mamei** (1999) și **Almanahul Sportul băcăuan** (2018), cu interviuri în **Dramaturgia românească în interviuri** (1995), **Viața secretă a dramei. Tristeți ascunse (Sfârșitul intimității)** - 2003 și **Bulevardul condiției umane (Adagii)** - 2011, cu critică literară în **Opinii despre cărțile profesorului Ștefan Munteanu** (2001), **Studii și cercetări științifice**. (2007), **Bacăul cultural – 600. Antologia Plumb, 2008** (2008), **Retrospective 2** (2008), **Salonul cărții Avangarda XXII** (2008), **C. D. Zeletin 75** (2010), **Ploi de flori...** (2011), **Бриллиантовые сияния Иэраиля** (2012), **Dionisie Duma în reflectoarele criticii literare** (2014), **Viorel Savin comentat de...** (2014), **Pe meridianele criticii literare** (2015), cu eseu în **Ștefan cel Mare și Sfânt în memoria băcăuanilor** (2004), cu publicistică în **Iulian Antonescu – 70 de ani de la naștere** (2007) și **Deșteptarea 20 de ani. Istoria ziarului, istoria Bacăului** (2009). Tradus în engleză, germană, franceză, rusă, maghiară. Laureat al Festivalul de poezie de la Costești (Deva, 1974). Premiul pentru sonet al revistei **Revanșa** (1998). Premiul „Octavian Voicu“ al revistei **Plumb** pentru critică literară (2008) și pentru publicistică literară (2009, 2010). Premii pentru publicistică ale ziarelor **De veghe** (1971), **Steagul roșu** (1972-1974) și **Deșteptarea** (1994), care îi acordă și o Diplomă de Excelență (2009). Diploma de excelență a revistei **Ateneu**

pentru seria de volume **Personalități băcăuane** (2011) și a revistei **Bogdania** pentru critică literară (2016). Premiul pentru interviu al Galei Presei Băcăuane (2007). Premiul Special al Juriului la Festivalul Național de Creație „Vrancea literară” (2015) și Premiul Special pentru proză religioasă al Concursului Național de Creație literară „Vasile Voiculescu” (2017). Premiul „Alexandru Deșliu” al Festivalului Internațional de Creație Literară „Titel Constantinescu” (2017). Premiul pentru critică literară al revistei **Antares** (2016), Casei Corpului Didactic „Spiru Haret” Iași (2017) și al Filialei Sud-Est a Uniunii Scriitorilor (2018). Diploma și Medalia de Argint a Euroinvent Iași (2016). Diploma de Onoare a Filarmonicii „Mihail Jora” din Bacău și a Grupului de Presă Cvintet Te-ra din Vaslui. Diploma de Excelență a Fundației Culturale „Renașterea” Buhuși, Societății Culturale „Clepsidra” Roman, Salonului Literar „Axis Libri” Galați, Grupului de Presă Cvintet Te-ra Vaslui, Școlii Populare de Arte și Meserii Bacău, Asociației Pedagogice „Grigore Tabacaru” Bacău, Fundației „Mitropolit Irineu Mihălcescu” Buzău, Casei Corpului Didactic „Spiru Haret” Iași, Filialei Bacău a Uniunii Scriitorilor, revistei **13 Plus** și Cenuclului Literar Lira 21. Diploma Jubiliară a Primăriei Târgu Ocna. Diploma Aniversară a Centrului Internațional de Cultură și Arte „George Apostu” din Bacău. Diploma de Merit a Casei Corpului Didactic „Grigore Tabacaru” din Bacău. Membru al Uniunii Scriitorilor (2011) și membru fondator al Sindicatului Ziariștilor Băcăuani, al Societății Ziariștilor și al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, în conducerea cărora a făcut parte. Membru fondator al Societății Culturale „G. Călinescu” din Onești, membru de onoare al Societății Culturale și Literare „Tristan Tzara” din Moinești și al Societății Culturale „Clepsidra” din Roman. Cetățean de Onoare al Orașului Mooka-Tochigi (Japonia).

38. GHEORGHE GHEORGHIU DEJ, la țară, la Giurgioana...

Comuniștii nu veniseră încă la putere, dar făceau cele mai „curajoase” eforturi să câștige alegerile cu soarele – siglă și cu marele prieten de la Răsărit, Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice de-a dreapta, cu atomatele cu disc de-a stânga. În 1948, 28 martie, au fost alegeri generale care să consfințească instalarea marionetelor staliniste în conducerea României.

Giurgioana, era o comună mai răsărită și mai importantă atunci pentru că avea o categorie importantă de alegători, răzeșii, și se bucura de mai multă atenție din partea agitatorilor, în care context , pe la mijlocul lui februarie a poposit un grup de 4-5 cu o mașină (fapt rar pe atunci) dintre care 3 au participat la Ședința Organizației de Partid Giurgioana, la școală (dispărută astăzi), cam cu vreo 70 de țărani-răzeși. Accentuez, răzeși, pentru că era categoria oamenilor liberi pe care PMR-ul se străduia să-i atragă de partea lor.

A urmat o masă în casa vecină, a lui Liță Marin în care spre voie bună ai mei m-au „înaintat” să spun poezii:

Ia, spune-i domnului Gheorghiu (tovarășului, a corectat unul) poezia lui Coșbuc, apoi a lui Vlahuță, doina populară...

Cum eram bun la recitări, învățat cu „Hristoși să fi-ți nu veți scăpa/Nici în mormânt” sau cu „Minciuna stă cu Regele la masă...” le-am spus cam pe nerăsuflăte.

„Tovarășul” Gheorghiu mi-a pus mai multe întrebări, după care, în final, a scos niște bani (și monede și niște bancnote mari) și, foindu-le, să mi le dea:

– Ia, spune cine e primul secretar al PMR ?

– Nenea Liță, am zis eu, repede, că pe el îl știam mai marele pe acolo. Hohot de râs printre țărani prezenti.

– Uite, e Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, îmi zice unul dintre cei veniți cu acesta, arătându-l.

Mare jale pe mine că mi-a dat mai puțini lei, și pentru că n-am cunoscut răspunsul la întrebare. Tocmai de aceea l-am reținut pentru toată viața: Primul Secretar al Partidului Muncitoresc Român (prezent la Giurgioana, azi județul Bacău).

Cu banii aceia cumpăram ½ dintr-un bou, și ...

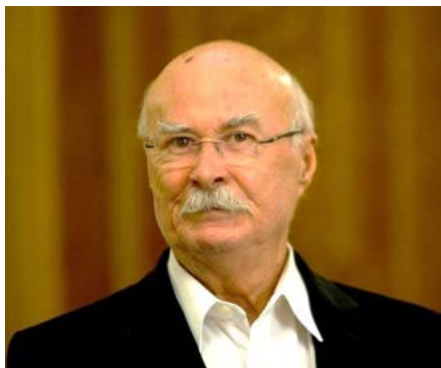
Tata a povestit și repovestit de multe ori cele 2 episoade din viața lui, când i-am salvat viața : când rușii, în drum spre Berlin, în toamna lui 1944, au vrut să-l împuște, dar am apărut eu din porumbiște, și, pe aceasta când am făcut pe „viteazul” în fața celui care a ajuns conducătorul Republicii Populare Române, bărlădeanul Gheorghe Gheorghiu Dej.

Gheorghe Gheorghiu-Dej (numele la naștere ***Gheorghe Gheorghiu***, n. 8 noiembrie 1901, Bârlad, România – d. 19 martie 1965, București, Republica Populară Română, a fost liderul comunist al României din 1947 până la moartea sa și Președinte al Consiliului de Stat al Republicii Populare Române în perioada 21 martie 1961 - 19 martie 1965.

Atitudinea politică a lui Gheorghiu-Dej a fost ambivalentă până la moartea lui Stalin, iar imediat după aceea a început procesul de destalinizare a României, prin susținerea creării industriei grele, eliminarea influenței culturale a URSS-ului, încurajarea sentimentelor antisovietice și stabilirea de relații diplomatice cu statele occidentale capitaliste, inclusiv cu Statele Unite ale Americii ceea ce i-a adus și moartea subită în anul 1965, în cadrul ultimei vizite la Varșovia când a fost iradiat.

39. TUDOR GHEORGHE, oltean, compozitor, om

Olteanul interpret, compozitor, și mai ales o voce unică în muzica românească, e greu de găsit „în traficul vieții” dacă nu ai șansa unor întâlniri private. Era și membru titular al Consiliului Național al Audiovizualului românesc, cu rang aproximativ de

Secretar de stat, Cabinet cu vreo 5 salariați, telefon, mașină și...putere de decizie pentru cine voia să obțină Licența audiovizuală.

O obținusem de mult pe cea din televiziune (001/TV) când a ajuns el ministru, ba chiar și pe cele de la Unison Radio Vaslui și Bârlad. Dar am avut unele probleme cu emițătoarele, drept care m-am înființat la Cabinet. Nu m-a ținut la ușă și mi-a spus de ce:

- Intră, nea Marine, că uite îmi sună prin cap o melodie, vrei s-o ascuți?
- Cam mirat, zic eu, dar cu mare plăcere, sper că nu mă puneți la plată, decât cu un vin dacă veniți pe la Vaslui.
- Ia, ascultă din marele spectacol pe care-l pregătesc la Sala Palatului (11.000 de locuri).

Ce-i drept eram cam stresat de măsurile care se puteau lua, dar știam de la alte spectacole filmate sau numai audiate cam ce înseamnă vocea lui Tudor Gheorghe. Am ascultat chitara

lui măiastră, vocea care se întrerupea, când el credea că ar fi mai bună altă tonalitate, gestică pe care și-o impunea privind la mine ca în oglindă, Am uitat de problemele mele și le-am discutat pe cele legate de spectacole, public, audiență, vedetism, autenticitate. Mă considera dintre cei mai avizați din televiziunea de pe teritoriul țării, și, cred că faptul că pe de o parte ne mai întâlnisem, pe de altă parte că se discutase anterior despre măsurile de luat, și el știa decizia, l-au făcut să se desfășoare între 4 pereți, el, cantautor, interpret, compozitor, actor, voce unică în stare să adune ușor peste 10000 de oameni la un concert.

Pentru mine a fost un moment unic. El, pașnic:

– Lasă, nea Marine, că se rezolvă...

*

Tudor Gheorghe (n. 1 august 1945, Podari, Dolj, România) este un cântăreț, compozitor și actor român provenit dintr-o familie de țărani. În perioada sa de formare a realizat numeroase albume, dar cariera sa a devenit fulminantă după 1989. Din 1969, anul primului recital și până în 1996, Tudor Gheorghe a realizat nu mai puțin de 22 spectacole de muzică și poezie.

În cinstea Centenarului Marii Uniri, Tudor Gheorghe a lansat pe 17 noiembrie 2018 o nouă creație: Marșul Unirii.

*„Am trudit de mi-au sărit ochii din cap să pun în
valoare versul, poezia și cântecul românesc.”*

Tudor GHEORGHE

40. IANCU GRAMA, poetul... navetist

Elevul de la Podu Turcului, jud. Bacău, n-a realizat decât după decenii că profesorul de geografie e un mare poet, că chiar dacă face o navetă obositoare, că predă la o școală generală, realizează metafore scilipitoare, participă serios la viața culturală a urbei. Tăcut și modest este, astăzi, foarte apreciat pentru producția sa poetică de-a lungul unui timp nicicum favorabil.

A fost un ales model pentru toți elevii săi.

Data nasterii: 8 nov.1933

Studii: Facultatea de Geologie-geografie – Iasi

Debut literar: Solstitiu – 1993

Carti publicate:

Solstitiu

Meridele

Tacerea cu sufletul gol

Acul Cleopatrei

Molizii din fata casei

Noctalia

Starea de asteptare

Lespedeza din Devon

Distantele care-si innoada privirea

Bastonul Euclidei

Fraudele din Paradis

Impreunarea inserarilor

Divagatii peste cele unsprezece asteptari

Sfarsitul tacerii
Umbre peste flacari
Rascrucea din bivuac
Femeia argotica din Durostor
Enumerari.

Premii:

Premiul de debut al Filialei-Iasi pt.vol.Solstitiu
Premiul ziarului “Desteptarea” pt.vol. “Meridele”
Premiul Mihail Ursachi – Filiala -Iasi pt.vol. “Bastonul
Euclidei”

*

O discuție cu familia profesorilor Iancu Grama și Elena Tudorache... e o plăcere dublă: doamna este iute dar plăcută în conversație (și-apoi are o ținare de minte...?!), chiar incitantă, încât nu poate fi „amplasată” într-o vârstă, după care urmează senior poetul, grav, măsurat, prudent.

– Ce mai scrieți, domnule profesor ?

– Mai realizez câte ceva. Am ajuns la 20 de volume, e... bine.

– Ce prieteni mai buni aveți în Bacău ?

– Sunt mulți, cu ieșirea mea și cu vizitele e mai greu.

– Veniți la întâlnirea promoției noastre, cineva trebuie să strige catalogul; v-ați eschivat la întâlnirea precedentă. Vă așteptăm?

– Să vedem, să vedem...

Cam din celălalt capăt al camerei se aude inconfundabila voce a profesoarei de limba română. Parcă tot asta spune.

În sinea mea mă declar liniștit că foștii mei profesori (ce rol important a jucat doamna în orientarea mea spre literatură...) sunt vioi, sprinteni chiar, și la locul lor, știut. Regret că, acum nu-i pot vizita, nu le pot strânge respectuos câte o mână...

41. ADRIAN GRAUENFELS, prieten de la distanță.

Adrian Grauenfels (n. 1946, București) este un poet, scriitor și traducător evreu, originar din România, stabilit în Israel.

De meserie inginer, a emigrat în Israel în 1972. Din 1999 este activ ca poet, scriitor și traducător din limba ebraică. Publică articole despre artă și cultură la ziare israeliene de limbă română.

A publicat circa 10 cărți de poezie și artă, zeci de colaje, câteva antologii, traduceri din engleză și ebraică, articole critice și de cultură, a participat intens la revista anuală IZVOARE, redactor la revistele internetice Secolul XXI, Alchemia, Nautilus. Din anul 2017 este directorul editurii SAGA – Israel cu orientare spre cărți electronice (ebooks).

*

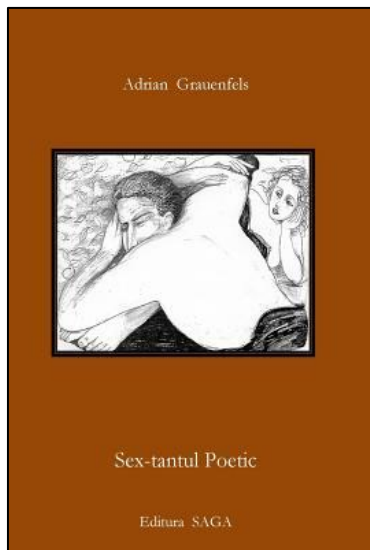
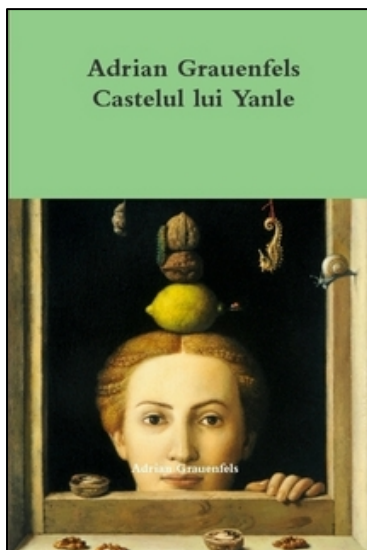
***Domnului prof. dr. Dumitru V. MARIN
la 75 de primăveri***

*Recunosc cu regret că n-am fost niciodată la Vaslui.
Avionul din Israel coboară doar la Iași, după numai 2
ore de zbor, apoi distanțele devin din nou colosale celor de*

vârsta noastră. Dar prin grația netului l-am cunoscut pe domnul D.V. Marin care în meseria mea de inginer este acronimul nelipsitului instrument Digital-Volt-Metru. În cazul editorului din Vaslui, electronica este înlocuită cu o vastă activitate intelectuală, publicistică, didactică, posturi de radio, muncă la primărie, Director în presă etc .. iată o biografie impresionantă și bogată la extrem. Am avut plăcerea să contribui recent la REVISTA MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, scoasă sub bagheta domnului Dumitru V Marian, o publicație de cultură de o înalta ținută și o deosebită estetică. Profit de ocazia zilei sale de naștere să urez nevăzutului meu amic și coleg de condei LA MULȚI ANI! și să adaug urarea evreiască AD MEA VE ESRIM! (tot așa până la 120).

**Cu amicitie,
Adrian Grauenfels, ASILR – Israel**

**(75 - D.V. Marin - Volum aniversar
Editura PIM Iași, 2016)**

42. MARCEL GUGUIANU: Eu... celebru?"

Tot auzeam printre bârlădeni, că o celebritate mondială se întoarce acasă, adică în Bârladul unde s-a născut pe 28 iunie 1922. Curiozitatea reporterului a biruit, și l-am căutat prin toate mijloacele, până l-am găsit, ba chiar de mai multe ori, pentru că la interviu, deja știa multe despre TVV și Unison Radio Bârlad.

Uscat, slab, peste 80 de ani, cu spiritul tare viu, pus pe glume, Mereu urmat de o foarte tânără și frumoasă secretară, cuplu care năștea presupuneri, de care se simțea măgulit pentru că „tinerețea n-are vârstă” și nu se sfia să vorbească despre orice subiect în termenii cei mai urbani și politicoși. Era o mare personalitate în sculptura lumii și mulți îl considerau urmașul lui Brâncuși; cam aceasta a fost prima întrebare.

– Nu, nu sunt urmașul lui Brâncuși, dar sunt român de lângă voi, am alte împliniri, am sumedenie de expoziții în lume...

– Dar, la Bârlad sunteți puțin cunoscut.

Dacă i-aș fi dat cu ciocanul în cap n-ar fi rămas așa ca trăsnit. I-a venit tare greu gălușca asta, dar n-am avut intenția să-l jignesc; și apoi cam acesta era adevărul, el locuind mai mult prin străinătate. Aici, la el acasă, nu era nici o sculptură expusă în județ, nu prea era pomenit în presă, nici eu nu m-am

prea omorât ca lider județean. De față cu mine, atunci, pe loc a hotărât ceva unic:

– Uite ce, directore, ca să le arăt la toți cine sunt, fac o donație dintre operele mele cele mai semnificative, pentru un muzeu care să-mi poarte numele (era vorba de o clădire nouă, nu accepta la Muzeul „Vasile Pârvan”)

– Cam câte exponate, maestre ?

– Cam vreo 1000, dar numai în pavilion special...

Trebuie să mărturisesc sincer: era el plin de bani, era mare-mare artist în piatră și nu numai, dar credeam că bravează, că spune asta pentru presă.

La Bârlad era și un primar inimos, inginer constructor de felul lui, cu mari probleme cu legea după ce nu a mai fost ales: Titi Constantinescu, așa că au demarat multe discuții, variante de proiecte, gânduri de îmbogățire suplimentară (Titi dobândise destulă avere ca să zidească și o biserică în centru, unde este ctitor).

Cert este că după aproape 8 ani s-a realizat o bijuterie arhitectonică „Pavilionul Marcel Guguianu” în centrul Bârladului. Se spunea că sculptorul ar fi pus și niște sume ca să iasă această frumusețe, dar exponatele dimprejur și din săli sunt de patrimoniu și aproape imposibil de evaluat. Cu adevărat rivalizează cu astfel de clădiri din Viena, dar cel mai important mi se pare cât suflet din sufletul marelui artist de reprezentare mondială poartă acest muzeu.

Nu știu cum s-a întâmplat dar la destul de puțin timp de la inaugurare (2004) Marcel Guguianu și-a dat obștescul sfârșit: 12 iunie 2012.

CÂTEVA OPERE REPREZENTATIVE:

– Grup statuar Tinerețe - statuie monumentală în bronz, Fântâna din fața corpului B al Universității din Iași, România (1959)

- Dalila - Figură monumentală în bronz, Muzeul in aer liber, Arandelovac, Iugoslavia
- Auroră și amurg - Figuri în marmură, Teatrul Național din București, România
- Timpul și clio - Marmură monumentală, Iugoslavia
- Neutralitate - statuie în marmură, San Marino
- Selene - Marmură, colecție de stat, România
- Antineea - Marmură monumentală, colecție particulară, Canada
- Meditație - Marmură, colecție de stat, România
- Salomea - Figură monumentală în marmură, Belgrad, Iugoslavia
- Dalila - Figură monumentală în marmură, Paris, Franta
- Pieta - Figură monumentală în marmură, România
- Victorie - Figură monumentală în bronz, Iași, România
- In memorarum - Marmură monumentală, colecție de stat, România
- Maternitate - Marmură monumentală, colecție de stat, România
- Aarmonie - Marmură, colecție particulară, Viena, Austria
- Extaz - Marmură monumentală, colecție particulară, București, România
- Eminescu - Bust bronz monumental, Focșani, România
- Nostalgie - Bronz, colecție particulară, România
- Ciocârlia - Bronz, colecție particulară, NewYork, SUA
- Clio - Marmură monumentală, Copenhaga, Danemarca
- Ciocârlia - Bronz, Fundația "John F. Kennedy" , Washington, SUA
- Luchian - Piatră monumentală, Botoșani, România
- Eminescu -Bust monumental, Cernăuți
- Aurora - Nud monumental, marmură, NewYork, SUA

43. ION ILIESCU, un președinte...

Ion Iliescu (n. 3 martie 1930, Oltenița) este un politician român. A fost președinte ales al României între anii 1992-1996 și 2000-2004 și președinte al CFSN între 22 decembrie 1989 și 1992. Între 2004 și 2008 a fost senator din partea PSD. În prezent (2014) este președinte de onoare al PSD.

A intrat în Partidul Comunist Român în 1953 și a devenit membru al Comitetului Central al P.C.R. în 1965, însă, începând cu 1971, a fost treptat marginalizat de Nicolae Ceaușescu. A avut un rol foarte important în Revoluția română din 1989, devenind președintele Frontului Salvării Naționale, ulterior al Consiliului Frontului Salvării Naționale.

Ion Iliescu a fost primul președinte post-comunist al României și a servit în două mandate constituționale, separate de mandatul lui Emil Constantinescu. În timpul celui de-al doilea mandat al său, România a aderat la NATO și a încheiat negocierile de aderare a României la Uniunea Europeană. A reușit de asemenea să stabilizeze politica românească.

Lucrări publicate: „Revoluție și reformă”, Editura redacției publicațiilor pentru străinătate 1993; „Revoluție și reformă (ediție revizuită)”, Ed. Enciclopedică 1994; „Revoluția trăită”, Editura redacției publicațiilor pentru străinătate 1995; „Momente de istorie”, Editura Enciclopedică 1995; „Fragmente de viață și istorie trăită”, Editura Litera, 2011.

Poveste lungă cu acest politician adevărat. A venit în controlul Prutului (revărsat în 1970) și flămânzit zdravăn, d-na prof. Iulia Marin l-a hrănit cu mămăliguță, ochiuri, caș frecat și ceapă, de nu se mai sătura. Eram directorul școlii de la Măcărești, comuna Prisăcani și m-a vizitat ca prim-secretar județean Iași, fiind în control pentru inundațiile foarte mari de pe Valea Prutului.

Imediat după Revoluție ne-am reîntâlnit la „Școala de vară Nicolae Iorga” de la Vălenii de Munte. Am vizitat împreună Muzeul Tiparului, a cuvântat participanților dintre care 1/5 erau împotriva lui. Dacă eu aș fi vrut să-l lovesc îl uscam într-una din sălile muzeului unde eram singuri. L-am apărut însă, în fața câtorva golani care îi aruncau vorbe grele... Pe o filă de carnet (în pătrate) mi-a semnat (autograf?!), doar atât și mi-a zis „cu foaia asta vei intra oricând la mine”. N-am folosit semnătura, dar o păstrez. Ca dovadă că am fost pavăza președintelui de stat!

M-a ținut minte și ori-de-câte-ori am mai realizat materiale TV, și-a sacrificat timpul, inclusiv pentru Organizația județeană PSD, spre marea disperare a șefului său de cabinet, a lui Buzatu, sau a SPP-iștilor.

L-am intervievat de 8 ori. Mi-a răspuns diferențiat: „asta pentru mata; asta înregistrăm”. Deși am știut, în premieră, ce părere are despre... bășescu (cu b mic), despre Adrian Năstase sau despre politicienii de Vaslui. M-ar crede prof. C-tin. Alexandru, președinte al Consiliului Județean Vaslui, atunci, că-l considera senilizat? Că-l considera pe Dumitru Buzatu ca pe cel mai șiret și parșiv? Erau discuții între noi!

Mă încumet să zic și altceva: ca președinte, nu se simțea nici bine păzit, nici protejat, nici cu prea multe persoane loiale pe lângă el. Făcea excepție acad. Răzvan Theodorescu, Dan Iosif, Opaschi și alți 2-3. „Cât am ce le da (oferi), ăștia ai tăi (de la Vaslui) vor fi cu mine. Să vedem ce va fi și cu Adrian Năstase”, mi s-a destăinuit în sala de conferințe de la Hotel „Racova”.

A avut un cuvânt bun pentru familia mea. Ba, a invocat preferința de a răspunde special împreună cu Mircea Snegur, la Ungheni, înainte de proclamarea independenței Republicii Moldova, unde m-au numit „prietenu (lor) de la Vaslui, ultima întrebare” din conferința comună de Presă.

La câteva luni, la Huși, m-a îmbrățișat și am fost singurul operator TV, din câteva zeci, care am filmat și la o parte din convorbirile oficiale. Mai erau acolo: Mugur Isărescu, Adrian Năstase (prim-ministru), Nicolae Văcăroiu și mulți alții.

Televiziunea națională, prin redactor șef, Virgil Tatomir m-a căutat cu disperare să le dau eu, eu, imagini filmate, că din altă parte n-aveau!

Regret că din cauza lui Ion Iliescu, Podul de flori (5 mai 1990) n-a însemnat reunificarea cu Basarabia. I-ar fi trebuit doar atât: să nu fie prea ascultător față de Moscova. Nu regret că prin Ion Iliescu am avut liniște în Transilvania, am rămas Stat Național și că în anii președinției lui, și eu mi-am luat porția de libertate.

Și de succes: fără el nu-l filmam, la Iași, pe Francois Mitterand (mamă, ce-mi tremurau mâinile și picioarele, și ce pază! Ce pază!). Azi, nu mai avem nici libertatea presei de atunci, nici posibilitățile de existență (publicitate) de atunci!

Nu înseamnă că am fost de acord cu tot ce a făcut Iliescu. Ba, chiar am scris împotriva lui. Dar ing. Ion Iliescu, președintele Statului Român, mi-a fost oaspete, de mai multe ori în propria mea casă, și mi-am cinstit atât oaspetele de suflet, cât

și pe cel de onoare și mai ales primul om din Stat, PREȘEDINTELE.

Câți vor mai putea spune asta?

Mesajul din fruntea cărții „TVV - 15...” este doar o dovadă; casetele... alta; cele de mai sus... o mărturie.

Mesajul de la aniversarea mea de 70 de ani (2011) demonstrează delicatețea omului care, destulă vreme a condus destinele României și o atenție în plus pentru omul de presă pe care l-a simțit alături.

PREȘEDINTELE ȚĂRII, Ion Iliescu, Oaspetele meu!

Televiziunea Vaslui a apărut ca urmare a unui act de mare curaj. De fapt eu întotdeauna am fost un „batailleur” și din cauza asta n-am fost nicicând în grațiile mai marilor timpului. Zic eu, în pofida schimbărilor, mi-am păstrat personalitatea.

Președinții de țară care mi-au fost oaspeți, în sens că i-am avut în bătaia camerei de luat vederi și le-am difuzat imaginea au fost: Francois Mitterand (cel mai bine păzit), Mircea Snegur de câteva ori, Petru Lucinski, Emil Constantinescu și de mai multe ori dl. Ion Iliescu. Prim-miniștri mai mulți, miniștri și mai mulți, președinți de partid, aproape toți. Ar fi o carieră gazetărească de excepție în condițiile unei televiziuni locale, bazată zic eu și pe curaj dar și pe „meserie”.

Dl. Ion Iliescu n-a urcat în micul nostru studio cu prilejul vizitei de câteva ore în Vaslui, pe 10 ianuarie 2004. Dar nici nu mi-a refuzat cam al 8-lea interviu, în pofida grozavei crize de timp, poate și pentru că și-a adus aminte că mi-a fost oaspete pe Valea Prutului cândva, sau că, la Vălenii de Munte, imediat după Revoluție am făcut zid de apărare pentru el. La

simpozionul consacrat lui Ștefan cel Mare, după ce a vorbit, s-a întreținut cu mine minute bune.

Oricum s-ar privi lucrurile, e o onoare ca să discuți fie și doar 9 minute special cu președintele țării! Și chiar dacă, la Vaslui, a venit pentru Anul Ștefan cel Mare sau pentru imagine, tot onorant rămâne pentru TV.V., Unison Radio și ziarul Meridianul că PREȘEDINTELE STATULUI stă de vorbă cu mai mulți vasluieni prin intermediul meu. Indiferent cine-ar fi președinte, este președintele românilor și trebuie să-l respectăm.

La câteva zile după Sf. Ion: La mulți ani, D-le Președinte Ion Iliescu!

Prof. Dr. Dumitru V. Marin
(Meridianul, an V, nr. 3 (479) 12-14 ianuarie 2004)

Președintele României

D-l. Ion Iliescu

S-a aflat la Vaslui, vineri. Cred că într-una dintre cele mai dureroase întâlniri, cu Petru Lucinski, alt președinte al Republicii Moldova pe care am avut plăcerea să-l intervievez cândva.

Presă multă și noi printre ei: păreri, comentarii, ici-colo, învinuiri, animație în sector, controale la sânge să nu fie vreun descreierat...

M-am simțit onorat când am fost recunoscut și de unul și de celălalt președinte; am amintit de momentul Ungheni când împreună cu regretatul Tatomir am pus aceeași întrebare ca și azi: „pe când zone libere” între cele două țări?

Când eram director de școală pe Valea Prutului l-am avut oaspete pe Ion Iliescu. În calitatea sa de președinte al

României sau numai al PDSR, mi-a acordat câteva lungi interviuri toate publicate sau difuzate. Acum, l-am privit cu atenție.

Cred că întâlnirea cu Lucinski i-a fost nu numai neplăcută, ci și dureroasă. De ce? Pentru că vineri s-a stabilit granița Uniunii Europene pe teritoriul românesc, pe Prutul ăsta blestemat.

S-a implantat o cortină „cenușie” între România și o parte a ei pe Prutul - graniță între două state românești.

Și nu pentru că președintele Ion Iliescu ar fi vrut...

Iată de ce, nu pentru că aș avea intrare oricând la omul ajuns președinte, ci pentru că l-am simțit suferind pentru existența împilată a națiunii românești, nevoită să accepte un alt DIKTAT, îmi aplec și capul și condeiul în fața patriotului: DOMNUL Ion Iliescu. Președintele României.

**(Meridianul, An II nr. 18 (147),
luni, 12 februarie 2001, editorial)**

Cu preș. Ion Iliescu, 1990, la Vălenii de Munte

Din interviul din ianuarie 2005 de la Vaslui, când capitalismul sălbatic era stabilizat și înfloritor, și Deceniul Dușmăniei crâncen, doar o idee:

„– Domnule Președinte, încotro România?”

„– Spre capitalism, n-avem încotro!” Am simțit resemnarea visătorului la socialismul cu fața umană, așa cum îl vedeam și eu, atunci. Încă nu începuseră privatizările și nici atacurile susținute împotriva sa. Că el a tot tras de timp nu m-a mirat de loc.

„– E presiune din exterior?”

„– E alt timp, trebuie să ne modernizăm și noi...” Mai rămânea chestia cu democrația și intra în discursul obișnuit, pe care-l ascultam la televizoare. Ori eu voiam și altceva, dar nu mi-a mai spus.

„– Vrei să difuzezi tot ce spun?”

„– Mi-e de ajuns că mă bucur de încrederea Dvs. Nu cred că v-aș putea trăda”. M-a privit pătrunzător, probabil mai liniștit după episodul de la Constanța, cu „măi animalule!” Chiar mi-a spus destule, dar fără permisiunea de difuzare pe care o respect și acum.

Ar trebui să stărui mult mai mult asupra omului, câte ceva din relațiile cu colaboratorii, familistul, bărbatul fără copii, tristețile unui om singur în pofida gălăgiei din jurul său și mai ales principala sa trăsătură de om politic preocupat de liniște socială când dușmănia era cuvânt de ordine. N-a vrut, n-a știut sau n-a putut să realizeze unificarea cu Basarabia dar am avut „liniște” să ne batem între noi ca chiorii, prin cele 100 de partide politice în zbaterile pentru democrație, mult prea destule și azi. La un moment dat părea să fie redus la tăcere (interesant episodul cu fostul senator de Vaslui, Aristide Roibu înfrânt în bătălie cu șeful județean de partid, Dumitru Buzatu, gata să treacă pe o altă baricadă), dar a răsărit nu falnic, dar sigur, ca să fie ceea ce percepe lumea că este el astăzi: om cu

experiență a cărui părere contează. Nu știm ce va fi după Băsescu, dar autoritatea d-lui Ion Iliescu va fi tare greu să mai fie atinsă în acest secol. Până la urmă, rămâne un om dedicat politicii, neavând grija familiei, a copiilor, a averilor.

Pentru mine a fost un om cu bune și cu rele preocupat îndeosebi de grija României, în imposibilitate să facă mai mult, în aceste condiții istorice.

MESAJ LA SĂRBĂTOARE

**Mesajul domnului Ion Iliescu,
fost Președinte al României**

**Domnului profesor doctor Dumitru V. Marin,
Director general al grupului de presă
CVINTET TE-RA, Vaslui**

Stimate domnule Director,

Împlinirea celor 15 ani de la înființarea Televiziunii Vaslui îmi oferă plăcuta ocazie să vă adresez dumneavoastră și colectivului pe care îl conduceți cele mai sincere felicitări și urări de succes în demersul dumneavoastră de servire a interesului public. Succesul televiziunii dumneavoastră este cea mai bună dovadă a unui demers publicistic solid și profesionist, îndreptat spre relevarea slăbiciunilor instituțiilor democratice, a acțiunilor în dezacord cu legea ale celor care sunt chemați să vegheze la respectarea ei.

Caracteristica evoluției mediilor de informare în România este dată de multiplicarea unor asemenea inițiative curajoase la nivel local, care se adresează cu precădere

comunităților în sânul cărora se afirmă, care răspund mai bine așteptărilor consumatorilor de informație și de divertisment. O televiziune locală care emite de 15 ani are deja o istorie, care merită cunoscută, inclusiv prin intermediul unei astfel de monografii, pentru că ea este o parte a istoriei reînstaurării și consolidării democrației în România, după Revoluția din decembrie 1989. Societatea pe care ne-am dorit-o și pe care ne străduim s-o structurăm, în toate aspectele ei instituționale, legale, morale și politice, este una a diversității opiniilor, a pluralismului punctelor de vedere, a toleranței, dialogului și căutării permanente a consensului în problemele care țin de interesul național. Acesta este sensul evoluției, acesta este spațiul european al valorilor morale și politice, la care dorim să ne cuplăm.

Suntem chemați cu toții, jurnaliști și politicieni, să luăm aminte la agenda cetățenilor și să o promovăm, fiecare dintre noi, cu mijloacele pe care le avem la îndemână, în spiritul responsabilității și al respectului regulilor democrației și ale statului de drept. Adevărul poate fi slujit cu eficiență atunci când nimeni nu pretinde că este deținătorul lui absolut, atunci când, politicieni și jurnaliști, dialoghează cu bună-credință, pentru promovarea interesului public.

Nu cred că servește nimănui abordarea conflictuală a relațiilor politicului cu mediile de informare, la fel cum ea nu servește interesul legitim al cetățeanului, acela de a avea acces la informație fiabilă și de calitate. Refugiul în senzational, în subiecte facile și fără mare relevanță, al multor jurnaliști și instituții media, căutarea cu orice preț a audienței se constituie într-o formă de tiranie, care duce la manipularea opiniei publice și, nu de puține ori, la banalizarea răului și a violenței. Jurnalistul are, în democrație, responsabilități civice care îl obligă la o atitudine de implicare în viața socială. Nu este un simplu observator al realității, el ia atitudine, prin modul în

care tratează subiectele, le ierarhizează și le prezintă publicului lui.

Libertatea de exprimare este un drept fundamental, pe care l-am cucerit cu greu, și pe care nu ne putem permite să-l relativizăm, prin acțiuni de relativizare a lui sau de îngrădire a accesului la informație, prin presiuni ale puterilor publice asupra ziarelor și ziariștilor. Sunt alături de toți cei care, cu bună-credință, promovează dreptul la liberă informare și liberă exprimare. Doar în aceste condiții vom avea o democrație funcțională și consolidată.

Vă urez să rămâneți aceeași televiziune angajată în servirea cetățeanului și a interesului public.

La mulți ani!

Ion Iliescu,
Fost Președinte al României (ianuarie 2006)

*

Desigur, cuvintele președintelui sunt la loc de cinste în volumul „TVV - 15...” Bârlad, 556 pag., din 2006.

Faptul că o televiziune locală avea o aniversare de 15 ani, încă era important subiect de presă.

Un mesaj personal, fie și de la un fost președinte de țară nu e chiar de ici de colea mai ales că însemna că sigur mai figuram prin notițele sale de pensionar.

Poate fi o dovadă de aleasă prețuire, fie pentru persoană, fie pentru sufletul ei, fie pentru omul de presă, fie pentru instituția condusă?

Cu ocazia apariției volumului omagial „MARIN 70” (2011) m-a onorat cu mesajul de mai jos:

STIMATE DOMNULE MARIN,

Dubla împrejurare a apariției acestui volum omagial și a împlinirii unei frumoase vârste îmi oferă prilejul de a vă adresa felicitări și urări de viață lungă, plină de împliniri.

Cu acest prilej, doresc să îmi exprim și satisfacția de a vedea, în activitatea gazetărească și civică a domniei voastre, confirmarea convingerilor de care am fost animați, în zilele dificile de după Revoluția din Decembrie 1989, toți cei care am pus bazele unei Româнии democratice.

Sunt cu atât mai bucuros să particip, fie și de la distanță, la această dublă sărbătoare, cu cât îmi amintesc momentele în care ne-am întâlnit personal, înainte și după 1989.

Sunt alături de dumneavoastră la acest ceas aniversar.

La mulți ani!

Ion Iliescu,

Președinte de Onoare al P.S.D.

Președintele României 1989 - 1996, 2000 - 2004

(martie 2011)

În timpul mandatului lui Ion Iliescu, printre invitații în micul nostru studio TV din Vaslui a fost, ca Prim-ministru Nicolae Văcăroiu apoi, foarte discutatul profesor universitar și politician, PRIMUL MINISTRU, Adrian Năstase, Th.Stolojan și alții.

**(Extras din cartea „Ceașescu... Băsescu, Mitterand -
Snegur - Iliescu, Lucinski -Constantinescu –
Regele Mihai I, Evocări de reporter”
Editura PIM Iași 2014)**

44. GRIGORE ILISEI, reporterul-scriitor fără frontiere

Studentul Grigore Ilisei dormea în aceeași cameră cu Dumitru V. Marin, în complexul studentesc „Codrescu” din Iași, erau la Facultatea de filologie, el cu un an mai înainte, „haleau” din strugurii aduși de Marin în cameră de pe la viile de pe dealul Galata, mai comentau câteodată legat de transmisiile în direct la radio pe care Grigore le făcea din toată Europa pe unde urmărea echipele de fotbal în calitate sa de colaborator al radiodifuziunii române. Din lungile sale deplasări rezultau un fel de informații pe viu din lumea largă. Destul de răruțe, dar mereu impresionante.

Fiecare a mers... la postul său, Dumitru la o Școală de țară, Măcărești, în județul Iași, apoi inspector la Vaslui și profesor la licee și creatorul TVV, Grigore la postul de radio Iași, angajat al Bucureștiului, și, și-a continuat plecările. S-au întâlnit de multe ori, oficial sau neoficial, cu paraponul firesc al fiecăruia.

REVOLUȚIA a schimbat și destine și vieți și oameni.

La 5 decembrie Marin a înființat prima televiziune privată din România, la Vaslui, TVV, în 1990, cu prima emisiune difuzată pe 24 decembrie, de Ajunul Crăciunului, în ¼ din România și în Republica Moldova. Începe ascensiunea...vizibilă.

În condiții grele, prin grozave eforturi personale și Grigore Ilisei a redeschis Studioul Teritorial Iași al TVR, ca efort financiar al Statului, cu personal calificat, corespunzător, bine plătit. Dl. Ilisei, director, menținut o bună perioadă, și diriguitor al culturii ieșene și moldovene ca omul cu pâinea și cuțitul, dar mai ales scriitorul cu operă, deci autoritate (și profesională) în viața culturală.

Cam acestea ar fi unele... cuvinte.

Povestea de viață și colaborarea, pentru ambii profitabilă cultural, e însă, lungă și pilduitoare. Fiecare și-a clădit prin muncă, multă muncă, statut de om de cultură cu întâietăți locale sau în cazul Marin cu recorduri mondiale și naționale în presă. Întotdeauna interviurile cu Grigore Ilisei au fost de excepție, ca între două personalități care se recunosc, pentru că e bineștiut că acolo unde sunt 100 de scriitori (sau ziariști) sunt 102 talente(!).

Grigore Ilisei a fost mai întâi și întâi un mare și valoros jurnalist: de radio, de presă scrisă de televiziune, obiectiv și uns cu toate alifile. A fost și este un activ om de cultură ieșean, de fosta capitală a Moldovei legându-se toate marile sale reușite de scriitor, critic literar, comentator. Un om prețuit în Agora.

Tot ce pot scrie acum: dacă-l prind prin Vaslui, nu scapă de alt interviu...

Cărți de beletristică

– *Năvod pentru scrumbii albastre* (Ed. Junimea, 1972) - povestiri;

– *Reîntoarcerea verii* (Ed. Eminescu, 1974) - proză scurtă;

– *Ceasul oprit* (Ed. Eminescu, 1980) - roman;

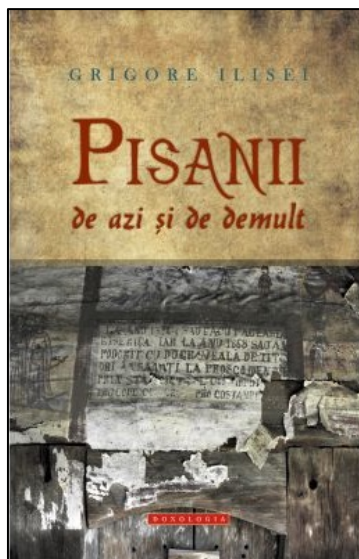
– *Masa de biliard* (Ed. Eminescu, 1983; roman;

– *Octavia* (Ed. Junimea, 1987) - roman;

– *Pasaj de rațe sălbatice* (Ed. Omnia, 1996) - roman.

Publicistică

- *Stampe europene* (Ed. Junimea, 1976);
- *Cu George Lesnea prin veac* (Ed. Eminescu, 1977; ed. a II-a revăzută și adăugită, Ed. Moldova, 1997) - interviuri;
- *Peisaje* (Ed. Junimea, 1985);
- *Fotograme* (Ed. Eminescu, 1985);
- *Portrete in timp* (Ed. Junimea, 1990) - interviuri;
- *De la Vest tot la Vest* (Ed. Cugetarea, 1992);
- *Oleacă de taifas* (Ed. Polirom, 1998) - interviuri;
- *Iulia Hălăucescu* (Ed. A 92, 1999) - album-catalog;
- *De la apa Iordanului la fiordurile norvegiene* (Ed. Omnia, 1999);
- *Divanuri duminicale* (Ed. Polirom, 2001) - 16+2 interviuri mărturisitoare.
- *La gurile Africii* (Ed. „Ideea Europeană”, 2011)

45. ALEXANDRU IONESCU – prietenul adevărat, de 3 decenii

O colaborare atât de întinsă (o generație!), atât de „rezultativă”, atât de afectivă, are nevoie de multe cuvinte, pe care, chiar aş vrea să le aştern în aceste pagini. Pentru că marele meu prieten le merită cu prisosinţă, iar numele său se leagă organic de cultura vasluiană pe care a completat-o şi încurajat-o. Este de destui ani atât de prezent încât merită distincţia de Cetăţean de onoare, dacă un individ conducător cu care

a fost coleg în Camera Deputaţilor n-ar refuza cu maximă duşmănie. Peste timp trebuie să se ştie că profesorul universitar doctor în ştiinţe, autor a peste 70 de volume tipărite a fost prezent cu cartea sa, cu lansările sale de operă, cu participarea la multe manifestări de gen organizate de subsemnatul şi, mai ales:

1. A difuzat foarte numeroase ştiri, comentarii, fotografii şi popularizat valori-oameni din acest judeţ, şi,

2. Este membru întemeietor al Revistei internaţionale MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, acum, după 5 ani, la nr.18, cu alt record mondial, 534 de colaboratori din toată lumea.

Este unul dintre oamenii de bază în asigurarea existenței acestui monument de limbă și literatură, pentru că apărarea limbii române este ținta sa (a noastră) determinantă.

*

„TRECUT-AU ANII CA NOURI LUNGI PE ȘESURI”

Timpul curge fără încetare, cu zgomotul ploilor din amurgurile serilor de toamnă pământene, șuierând, uneori, altădată trosnind, străbătut de furtuni negândite... sau se prelinge potolit, monoton, inert și nepăsător dintr-o clepsidă imensă, atârnată în țăriile cerului. Sunt clipele Universului, care poate face ce vrea cu ele, plimbându-le printre stele, ascunzându-le în găuri și în materia neagră, lungindu-le sau strivindu-le între galaxii, ca pe o plastilină magică și inepuizabilă.

De-ar fi doar ale Universului... Viața le-a înglobat în ciclurile ei, mereu punctate de neființă, pentru a le reda când plictisitor, aidoma, când revigorate în forme și faze sublimite cu rafinament. Clipe, secunde, minute, ore și zile, luni și ani, secole, milenii și ere, acestea par a fi diviziunile care definesc viața omenirii, în ansamblul ei. Individul își socotește existența în ani și în decenii... dar (concurând timpul) și în realizări! Cei ce știu a folosi clipa ce ni s-a dat și înțeleg puterea creației și strălucirea spiritului, tind spre bincuvântarea demiurgului, trăiesc povestea minunată a frânturilor de stele ce rățăcesc în pulberea Cosmosului.

Sunt secvențe de literatură romantică, prin care încercăm să definim viața oamenilor de elită, a acelor care, sapiens fiind, ilustrează condiția umană - dincolo de molcoma infortimate.

Gânduri care ar dori să consemneze idealuri și aspirații meritate (dar iluzorii) spre nemurire și dorința astrală de a fi asemenea zeilor. Toate acestea stabilesc un habitat - un fel de Pantheon al oamenilor-model, unde, iată, ne putem aduce sărbătoritul de astăzi, pe omul de cultură Dumitru Marin!

Patruzeci de ani dedicați copiilor acestor plaiuri, cărora le-a pus în mână cartea cu dulcele grai românesc, care au învățat de la el, uneori chiar împreună cu el, minunile civilizației scornite de mintea elitelor lui Homo sapiens. Profesor, director de școli, inspector al departamentelor județene de artă și cultură, profesii incontornabile spiritului și inițiativei dedicate celor din jur... Și mă grăbesc să spun că munca prin care și-a dobândit mijloacele traiului n-a ocolit nici truda câmpului, a grădinei, a gospodăriei, nici farmecul cooperării familiei în câștigarea pâinii, prin sudoarea frunții. Istoric al personalităților vasluiene (dar și interlocutor al unor șefi de Stat!), reporter sau etnograf, întemeietor de radio, televiziune, ziare și reviste, consilier ecologist în administrația județeană, promotor al locurilor în care trăiește, romancier, stâlpul unei familii distinse prin viață spirituală, cultură și muncă rodnică, sărbătoritul de astăzi este binemeritul subiect al aprecierii și prețuirii noastre

Pe el îl simțim, însă, încă nemulțumit! Mereu apar lucruri noi de făcut... Emulațiile și entuziasmele pe care le stârnește nu sunt, nici pe departe, perene; autoritățile, în veșnică mișcare, nu înțeleg pe deplin contribuțiile și sacrificiile celor care duc lumea înainte - iar această eroare le fracturează (în detrimentul populației) propria operă creatoare. Neliniștea și dorința de a face mai mult sunt părți ale caracterului oamenilor de elită. Domnului profesor Dumiriu Marin i-am spus, odată, jucându-mă cu vorbele, Marin întâiul. Și, poate, din când în când, Lucian Blaga ar admite că și joaca adultului, ca și cea a copilului, are urme de înțelepciune... Creațiile omenești sunt asemuite de pesimiști cu urmele de pași de pe o plajă spălată,

periodic, de valurile nepăsătoare ale mării. Ce nu vor mulți să creadă este că urmele lăsate în nisip sunt -negreșit - incluse în memoria valului, care le poartă în Univers.

Anii se succed năvalnic și se îmbogățesc din spiritul și realizările creatorilor, nemuritori și fericiți în alte sfere.

Datoria împlinită este suprema dovadă a unei existențe. Nu facem sărbătoritului urări ostentative și nu mimăm entuziasme... dar am încercat să punem în fiecare gând din aceste rânduri o reverență amicală, cu semnificații și sentimente. Și în aceste clipe de bucurie, constatăm, totuși, cu nostalgie dar și cu seninătatea budiștilor, că pentru noi, oamenii,

Anii trec... Și niciodată n-or să vie iară.

prof. univ. dr. Alexandru IONESCU - București
laureat al Academiei
(M.C.R. nr. 5/2016)

„D.V. Marin reprezintă astăzi, peste ½ secol de istorie trăită – vorbită – scrisă, de după 1968 (când s-a înființat județul). Mereu a fost într-un plan prezent, martor și actant la tot ce s-a înfăptuit în municipiul, județul Vaslui sau chiar în Moldova românească. El însuși ne-a lăsat multe volume de istorie culturală, lucrări științifice sau de înaltă jurnalistică. În peste 6 decenii, prezența lui a fost mereu remarcabilă... Omul și opera au intrat deja într-un patrimoniu.

Mărturiile sale sunt unice și, acum, imposibil de cuantificat exact.”

Prof.Univ.Dr. Al. Ionescu –
Laureat al Premiului Academiei Române
(15 iulie, 2018)

„Mișcându-se cu dezinvoltură între Vaslui - Iași - Bacău - București sau Krakovia - Istanbul, Londra - Moscova, capabil să fie deopotrivă performant ca manager, reporter, operator tv,

conducător auto, scriitor, editorialist, monografist, capabil să se dedice unor riscante inițiative politice, om de lume și în același timp întreprinzător eficient, Dumitru V. Marin ni se propune ca un model de umanitate, dezirabil acum și, relativ, în viitor!

Performer de excepție, creator prin excelență, personalitatea lui D.V. Marin nu va putea fi ajunsă sau egalată prea devreme, dacă nu cumva, niciodată.

D.V. Marin, este și rămâne unic în istoria Vasluiului.”

**Prof. univ. dr. Alexandru Ionescu,
Laureat al Premiului Academiei, 2015**

*

Alexandru Ionescu (n. 24 iunie 1932) este un fost deputat român în legislatura 1996-2000, ales în municipiul București pe listele partidului PNȚCD. În cadrul activității sale parlamentare, Alexandru Ionescu a fost membru în grupurile parlamentare de prietenie cu Regatul Belgiei și UNESCO.

După absolvirea Facultății de Biologie a Universității București, a cărei licență a obținut-o, ca premiant, în 1961, a fost profesor în învățământul mediu, cercetător științific principal la Institutul de Biologie al Academiei Române din București și la ICCPT Fundulea. În 1990 revine ca șef de laborator la Institutul de Biologie și este profesor universitar la Universitatea Ecologică din București (1990-2002), unul dintre fondatorii acestei instituții. În anul universitar 1994/1995 a fost profesor invitat la Universitatea din Rennes (Franța) și la Universitatea de Științe Agronomice din Geambloux (Belgia), instituții la facultățile unde a susținut cursuri și prelegeri de fiziologia plantelor și ecologie.

Este primul doctor în biologie din promoția sa, titlu academic acordat de Facultatea de Biologie a Universității din București, în anul 1967, pentru teza „Fiziologia porumbului dublu irigat”.

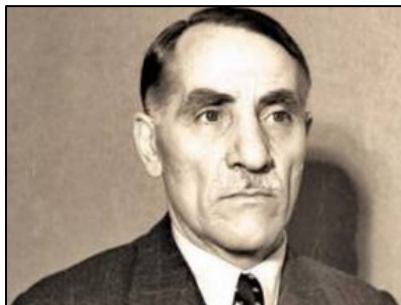
Singur sau în colaborare, profesorul dr. Alexandru Ionescu este autorul a peste 60 de volume publicate, dintre care amintim: „Lumea algelor” (1972), „Efectele biologice ale poluării mediului” (1973), „Tratat de algologie” (vol. I-IV; 1976, 1977, 1979, 1981), „Probleme ale agriculturii contemporane”, 1977 (publicat și la Budapesta în limba maghiara-1980), „Algele – Proteinele viitorului” (1980), „Agricultura ecologică” (1982), „Fenomene de poluare în agricultura și măsuri antipoluante” (publicat și la Varșovia în limba poloneză), „Protecția mediului. Ecologie și societate” (2000), „Însemnări în verde-gri” (2007), „Ciudatele fantezii ale lui Joe Babuinul” (2008), „Trăim printre ticăloși”(2009). A publicat, de asemenea, cursuri universitare, sute de articole, recenzii, referate și studii în reviste de specialitate autohtone și din alte 14 țări.

Devine membru al Academiei de Științe din Illinois-USA (1980), al Academiei de Științe din New York (1990) și al Academiei Naționale de Științe Ecologice din Republica Moldova (2003) și este ales în colegiile de redacție ale revistelor Academiei „Revue Roumaine de Biologie” și „Studii și Cercetări de biologie”.

Pentru contribuții aduse în volumele „Efectele biologice ale poluării mediului”(1975) și „Tratat de algologie” (1981), Alexandru Ionescu este de două ori laureat al Premiului „Emanoil C. Teodorescu” al Academiei Române.

Sursa: wikipedia.org

46. IORGU IORDAN, academicianul cel sfătos

OMENOS ȘI SFĂTOS:
academician...comunist, dar
autorul primului tratat
românesc de gramatică: icoana
limbii naționale de atunci care
se schimbă accelerat în acești
ani.

Zi de iarnă luminoasă
de 8 ianuarie 1977, când am
fost primit de Academicianul (subliniez, titlul de mare autoritate
atunci) de origine tecuceană într-un apartament spațios, dar
amenajat într-un mod special ca locuință: pe tavane erau grinzi
din lemn tare, probabil cu dublu scop: ornamente țărănești într-
un spațiu auster și prin dublura tavanului, izolarea de zgomotele
de la vecinii de sus. Era o sufragerie mare-mare căptușită cu
cărți pe toate laturile, cu birou de lucru, lampă de birou și câteva
lucrușoare specifice, dintre care nu lipsea tamponul cu hârtie
sugativă. Multe creioane, câteva stilouri, multe cărți deschise pe
masa cu picioare masive dar nesculptate, alte câteva stive cu
cărți care să poată fi repede la îndemână. Era întocmai cu
cabinetul de la Academia Română, unde Iorgu Iordan, n-a stat
de vorbă cu mine, dar auzind că vin de la Țepu m-a invitat
acasă. Eu eram foarte marcat, emoționat destul dar nu pierdut în
fața celui despre care socrul meu Vasile Cernat îmi povestise că
în calitate de șofer personal îl scăpase de la moarte când pe la
moșia sa din Țepu era o oarecare zaveră, cu tot felul de golani
războinici, noaptea. Faptul că manevrase mașina să-i abată când
aveau ghioagele ridicate, că a „zburat” peste șanț și l-a dus

sănătos la Tecuci, i-a atras laudele lingvistului și invitația că oricând avea nevoie de el vreodată să-l caute. Știam, dar nu i-am povestit acestea, dar când și-a mai dat drumul la „încredere” a confirmat chiar el întâmplarea și salvarea vieții sale.

– Zici că ești din Țepu și că te ocupi de Tudor Pamfile? Ia loc.

– Tovarășe Academician, chiar vreau să contribui la istoria locului și la reabilitarea folcloristului. Să știți că sunt dintr-un sat apropiat de Țepu, Giurgioana, că sunt profesor de liceu la Vaslui, jud. Vaslui, căsătorit cu fiica lui Cernat (aveam rețineri serioase, pentru acesta tocmai fusese arestat din nou pentru activitate subversivă, antisocialistă; nu știam cum va reacționa. Dar nici el n-a insistat).

– Să știi că m-am născut la Tecuci, pe 11 oct. 1888, că am ajuns aici doar prin muncă. M-am dus la comuniști, pentru că am înțeles cine și cum au împărțit lumea, tot ascultând la radio... Cu ocazia aceasta am observat că de podea atârna o lampă termoelectrică, adică dădea și curent electric pentru un aparat de radio și luminează pentru biroul de lucru. La el am văzut prima dată așa ceva.

– Să știți că vreau să aflu cât mai multe dar, doar din ce vreți să-mi spuneți. Ce nu trebuie, nu rețin...

– Nu vreau să vorbești de apartenența la comuniști, nu scrii nimic de moșia mea de la Țepu, nu te bagi nici mata în politică dacă vrei să ajungi cercetător. În continuare mi-a povestit câte ceva de pe timpul când a fost ambasador în Uniunea Sovietică. Se temea cumplit de orice fel de spionaj personal, drept care unele informații au rămas uitate acolo, în inima mea.

M-am uitat atent la statura lui mărunțică, părul care începea să încărunțească, mustața care-i conferea un soi de distincție, îmbrăcămintea simplă („ce-o fi făcând cu atâția bani?”), mă întrebam, parcă nevăzându-i biblioteca foarte

impunătoare). Omul acesta era proslăvit în Universitatea ieșeană pentru tratatul de Gramatica limbii române, cel mai complet până și astăzi, opera de referință în specialitate. Mi-a vorbit despre cărțile sale tipărite (nemulțumit de fiecare) despre cele pregătite pentru tipar. În anii 70 o carte se tipărea greu, cu eforturi financiare mari, cu recomandările suspuse și cu supravegherea cenzurii. Cea mai mare nemulțumire, zic eu, astăzi, era că a trebuit să facă multe concesii științifice pentru limbile slave și în special pentru limba rusă. Am mai priceput eu, atunci, că i se impuseseră niște reguli și că în scaunele academice trebuiau patrioți nimeriți momentului istoric.

– Eu pot ajunge academician ? a strecurat întrebarea ghiavolul din mine.

Ce a mai râs, iar se oprea, iar râdea, dar nu jignitor, ci cu oarecare surescitare și bunăvoință, el știind ce eu copilul de la țară, nici nu puteam bănuî. Probabil că m-a ghicit de ambițios și m-a încurajat apoi pe diferite căi.

– Despre Tudor Pamfile, ce-mi spuneți ?

Păcat că o asemenea personalitate, un adevărat munte creativ, nu poate fi analizat cum trebuie. E unul Ciuchindeal care-și bate joc de el. Să nu scrii despre el până nu-i citești toate cărțile, TOATE! e PREA MARE să nu-l pricepi, și să scrii eronat. Te cred că vrei, dar totdeauna trebuie să știi ce scrii, că ăștia... nu te iartă. Am priceput că... ăia de specialitate... Întâlnirea m-a marcat îndeșt, ca bornă existențială: era un mare patriot din perioada construcției socialiste. Am înțeles că și o mare valoare națională (unică) trebuie să facă unele concesii pentru devenirea și mai ales menținerea sa în prim plan social-științific. Pe cartea lui de **Memorii**, în 3 volume apărute destul de recent (I, 1974), dăruită mie atunci, acasă la el, a scris: „Tov. Dumitru Marin tecucean ca și mine, cu urări de succes în munca sa științifică” București, S., 8 ianuarie 1977. (Am mai convorbit

de 2 ori, mi-a înmănat și un volum din Gramatica sa din 1946, a decedat „necunoscut” pe 20 septembrie 1986, la 98 de ani).

Discuția noastră a durat cam 3 ore, mi-a dat autograful pe ultima carte apărută, drept mărturie; drumurile mele n-au mai trecut prin viața lui...

OPERĂ :

– *Rumanische Toponomastik*, Bonn & Leipzig, Kurt Schroeder Verlag, 1924.

– *Istoria literaturii italiene*, Iași, Universitatea din Iași, 1928.

– *Introducere în studiul limbilor romanice. Evoluția și starea actuală a lingvisticii romanice*, Iași, Institutul de Filologie Română, 1932.

– *Gramatica limbii române*, București, 1937 (ediția a II-a, 1946).

– *Limba română actuală. O gramatică a „greșelilor”*, Iași, Institutul de Arte Grafice „Alexandru A. Terek”, 1943 (ediția a II-a, 1947).

– *Stilistica limbii române*, București, Institutul de Lingvistică Română, 1944 (ediția a II-a, București, Editura Științifică, 1975).

– *Lingvistica romanică. Evoluție. Curente. Metode*, București, Editura Academiei, 1962 (ediția a II-a, 1970; tradusă în engleză, germană, spaniolă, rusă, portugheză și italiană).

– *Toponimia românească*, București, Editura Academiei, 1963.

– *Istoria limbii literare spaniole*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1963.

– *Introducere în lingvistica romanică*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1965 (în colaborare cu Maria Manoliu; tradusă în spaniolă).

– *Structura morfologică a limbii române contemporane*, București, Editura Științifică, 1967 (în colaborare cu Valeria Guțu Romalo, Alexandru Niculescu).

– *Scrieri alese*, București, Editura Academiei, 1968.

– *Alexandru I. Philippide*, București, Editura Științifică, 1969.

– *Crestomație romanică*, vol. I-III, București, Editura Academiei, 1962-1974 (coordonator).

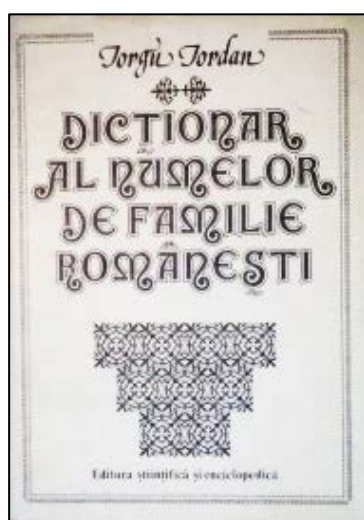
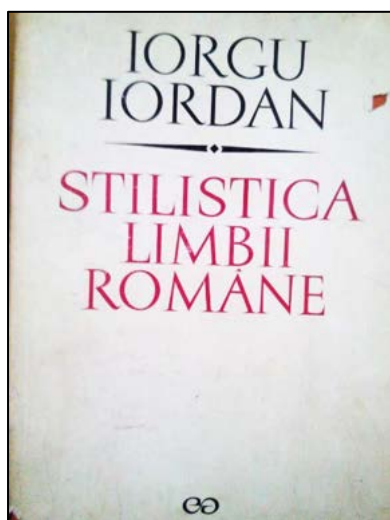
– *Memorii*, vol. I-III, București, Editura Eminescu, 1976-1979.

– *Limba română contemporană*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1978 (în colaborare cu Vladimir Robu).

– *Dicționar al numelor de familie românești*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983.

– *Istoria limbii române (Pe-nțeleusul tuturor)*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983.

– *Manual de lingvistica romanica*, Madrid, Gredos, 1989 (în colaborare cu Maria Manoliu, Manuel Alvar).

47. MUGUR ISĂRESCU, guvernatorul de ieri și de azi, prim ministrul, candidatul la președinție.

De la începuturile TVV-ului, guvernatorul a tot fost subiect de știri, analize, prezențe. pe care omul său loial Adrian Vasilescu, fost jurnalist, ajuns purtător de cuvânt al Băncii Naționale a României, l-a apărat și completat precum și sfătuit, cum rar se mai poate găsi.

S-a organizat întâlnirea dintre conducerea României în frunte cu Ion Iliescu, în grup fiind și Mugur Isărescu și conducerea Republicii Moldova, condusă de Mircea Snegur, în grup fiind și primul ministru moldovean, Muravschi, un inginer mutilat de un accident suferit la față, deci cu o privire cruntă. Ger de început de iarnă la ferma dintre vii, la Huși unde s-au adunat cei de mai sus, pază multă, ceva presă, pentru că nu erau decât cei de la TVR (cu vestitul Tatomir), TvM (a lor) și TVV (a noastră). Cred că mai era o televiziune străină. Primele declarații, afară în ger, după care ne-au dat voie să filmăm 5 minute în sala de tratative. Am avut inspirația să șterg obiectivul aparatului când am intrat așa că am fost singurul pe fază când aproape se pupau unii cu alții, pentru că echipa mare a TVR nu și-a șters ceața de pe sticlă, așa că au făcut demersuri lungi și serioase să le dau imagini de la față

locului (s-a întărit prietenia cu Tatomir, mai ales că nu le-am cerut bani).

Simpatic și foarte calculat era Mugur Isărescu, la primul interviu luat de mine, ceilalți nu-l băgau în seamă, că se ocupau de președinți și de prim-miniștri. Cred că m-a reținut pentru că niciodată nu m-a refuzat, în nici o calitate, pentru că promovat Prim ministru, a fost și prezidențiabil (ce prostie a CDR-ului !), ne-a chemat la București la conferințe de presă și instrucțiuni pentru alegeri, și din grupul de circa 22 de ziariști de la Sala mare a Băncii Naționale, numai mie mi-a răspuns la întrebări, înregistrate și de către ceilalți reporteri. Eu eram și om de presă și candidat al Convenției Democratice din România, primul pe lista de Senatori, ecologist (am scos 8% dar nu au obținut pragul electoral). În plus eram cunoscut de Adrian Vasilescu, un tip foarte orientat și combativ.

Desigur, l-am întrebat despre viitorul leului românesc, atunci când era pe aproape de dolar (mai înainte 1 leu valora 3 dolari), dar n-a putut să prezică ceva, spunând doar că se va alinia la moneda europeană, marca germană la putere atunci. Numai că, ce a urmat a fost nenorocire mare, că leul s-a prăbușit ajungându-se la paritatea 1 dolar = 50 de lei și mai mult, marca germană, cam la fel, forintul unguresc care înainte de Revoluție valora 10 bani, a ajuns egal și mai bine cotate, în sfârșit, dezastru... pe care l-a gestionat Mugur Isărescu.

În alegeri se spunea „votați CDR susținut de Mugur Isărescu, propus candidat la Președinția Republicii în locul lui Emil Constantinescu; și...în competiție cu Ion Iliescu (învingător detașat).

Pentru că fluctuația leului a terminat economia românească am fost chemați de mai multe ori la conferințe de presă la Banca Națională, susținute în partea esențială de Adrian Vasilescu și cu mari onoruri își făcea apariția scumpă

Guvernatorul Mugur Isărescu, cu rol decorativ și de întărire a spuselor purtătorului de cuvânt. Am fost convocați și la B.N.R.

Cu excepția momentului de la Huși, nu mi-a mai plăcut niciodată acest bun, foarte bun vorbitor, care în puține cuvinte comunica și mai puțin. Era de respectat pentru dexteritatea cu care evita subiecte esențiale și rolul Băncii Naționale în prăbușirea economiei românești, a valului de sărăcie care a urmat și a desființării patronatului românesc (și astăzi... urmărit penal).

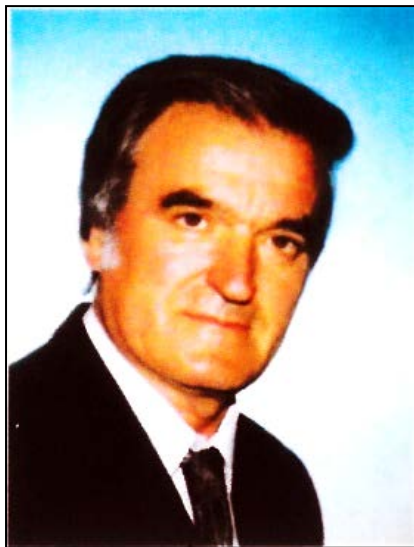

BANCA NAȚIONALĂ NA ROMÂNIEI

Mugur Isărescu a ajuns în 2019 unul dintre cei mai bogați români și, cred, Guvernatorul cu cei mai mulți ani în această funcție cheie dintr-un Stat.

.

48. VASILE LARCO, epigramistul, prietenul

Ne-am cunoscut la o ședință ALPI, a trimis regulat colaborări la M.C.R., a participat la manifestările culturale organizate de noi. E un mare talent dar și un om de o bunătate specială. Cumva și o nepotrivire: scrie epigrame unde ar trebui să critice, să piște cu vorba, dar el e de o bunătate exemplară și cu un comportament pur constructiv. Îmi vine să cred că nu are dușmani... deși știu bine că în

lumea literelor și a presei există o competiție – deci și dușmănie – acerbă și fără menajamente. El e un bonom, zâmbăreț și condescendent.

Nu-mi propun analiza creației și talentului său pe care l-am recunoscut prin publicare aproape număr de număr. Cred că e un „accident fericit” că ne înțelegem și colaborăm atât de bine.

*

Data nașterii: 01.01.1947

Localitate: Iași

Membru UR din 2007

A scris Cărți de poezii lirice, satirico-umoristice și poezii pentru copii, proză scurtă umoristică, epigrame, monografie selectivă (în colaborare).

- HOHOTIERA, 1994, rondeluri, epigrame, proză
- ZODIA RÂSULUI, 1996, proză umoristică
- PĂCATUL OMENESC, 1997, epigrame
- UN BUCHET DE IRONII, 1999, poezii umoristice, epigrame
- UN BOB ZĂBAVĂ, 2001, parodii, cronici, și alte poezii umoristice
- PEDEAPSA TIMPULUI, 2003, rondeluri, fabule, parodii
- DINCOLO DE ORIZONT, 2004, poezii
- ÎN AȘTEPTAREA LUMINĂRII 2006, epigrame
- VISURI, 2007, poezii
- SEMNALUL DE ALARMĂ 2009, epigrame
- UN POPAS PE ARIPA TIMPULUI, 2009, fabule, cronici, parodii
- CARTEA COPIILOR CUMINȚI, 2010, poezii pentru copii
- Monografie selectivă a orașului Bucecea (în colaborare), 2011
- De la poarta țării la... firul de mătase 2012, poezii (volum-antologie de autor)
- CAREUL DE ISPITE 2012, epigrame
- CIRCUL FĂRĂ CUPOLĂ, 2012, proză umoristică
- DESCULȚI PE MIRIȘTE 2014, epigrame
- OAMENI... CA LUMEA 2015, epigrame amalecte
- Cânta un sturz prin ciritei 2016, poezii lirice
- Rochia de seară 2017, sonete și rondeluri

Trei dintre aceste cărți au fost premiate de către Uniunea Scriitorilor din România, Filiala Bacău, iar în anul 2015 a obținut premiul pentru Literatură Umoristică.

Inginerul Vasile Larco (n. 1 ianuarie 1947) este membru fondator al „Uniunii Epigramiștilor din România”, așadar un om

cu un verificat simț al umorului! Volume de umor (în principal epigrame) dar și de poezie „propriu-zisă”, conturează un profil literar original între scriitorii Filialei Bacău a U.S.R. Premiat la numeroase concursuri naționale de creații literare satirico-umoristice.

„După o alergătură prin epigramă și nu în zadar, Vasile Larco poposește în curtea reginei, nu alta decât poezia, parcă să-și mai tragă sufletul. Dacă George Lesnea, Nicolae Țațomir sau Horia Zilieru poposesc în epigramă după ce au obținut rezultate remarcabile în poezie, Vasile Larco face pasul ‘invers, și nu-l face rău deloc.’”

(Emilian Marcu)

„După, ce prin volumele **Un bob zăbavă** și **Pedeapsa timpului** se arătase un fabulist și un epigramist priceput, Vasile Larco abordează în placheta **Dincolo de orizont**, zone literare pe care nu le explorase încă. Elegantul volum de buzunar dezvăluie un creator nostalgic, un adulator al trecutului pe care îl elogiaza prin versurile închinat lui Eminescu, Ionel Teodoreanu sau Ștefan cel Mare. Prin preferința pentru acest tip de sensibilitate Vasile Larco este, cu siguranță, un poet atipic, unic în felul său...”

(Adrian Jicu)

„Vasile Larco face o figură aparte, plină de culoare, vervă și inventivitate în peisajul literaturii satirico-umoristice, dovedind cu fiecare nouă apariție editorială (7 cărți publicate până acum) maturizarea demersului literar, atașamentul față de valori morale și artistice.”

(Cornel Udrea)

*

PROPUN: aniversarea celor 75 de ani de viață

*Cum șaptezeci și cinci de ani s-au dus,
Din viață-i o doime, deci se poate:
Urcând în pomul vieții până sus,
Să traversați și-a doua jumătate!*

La mulți ani stimate domnule prof. dr. Dumitru V. Marin, să rămâneți același om perseverent, ambițios, întreprinzător, talentat și priceput, generos, înțelegător și conciliant, prietenos cu toată lumea, de la cel ce-i rupt în coate, pân' la cel cu vile-n „State”, scriitor deosebit cu 25 de cărți publicate până acum, om de televiziune și presă scrisă, director de publicații, printre care „Meridianul Cultural Românesc”, mult lăudat, subsemnatul afirmând că:

*Meridianul e de plâns,
Un fapt m-a aruncat în foc:
Atâtea laude a strâns
Iar critica ...nu-și are loc!*

LA MULȚI ANI, cu sănătate de fier-beton, realizări după dorințe, fericire și un car, două, trei de noroc!

**Vasile LARCO - Iași, poet
(M.C.R. nr. 5/ 2016)**

49. VALERIU LUPU, medic pediatru, coleg, prieten, exeget

Născut la 15 aug 1945 în localitatea Dragalina, comuna Cristinești, județul Botoșani. Părinții Vasile și Maria, de profesie agricultori, refugiați din ținutul Herței (Bucovina de Nord), satul Pilipăuți comuna Lunca, în aprilie 1945 (astăzi Ucraina), lăsând în urmă averea unor țărani mijlocași, a căror istorie

de generații se afundă în negura vremilor, gospodari de frunte a satului la acea vreme, alungați și dezrădăcinați de urgia bolșevico-stalinistă.

Tragedia refugiului și periplul unor familii fără rădăcini avea să marcheze profund familia, pierzându-și mama la vârsta de 5 ani, iar tatăl va lua drumul exilului. Copilăria și clasele primare le absolvă în satul George Enescu (Livenii Dorohoiului), iar gimnaziul în comuna învecinată Dumeni.

Absolvă cursurile secției reale a liceului Hurmuzachi din Rădăuți în anul 1966, după care va urma cursurile Facultății de Pediatrie din cadrul Universității de Medicină din Iași (1966-1972). Își va continua pregătirea ca intern clinic prin concurs (1972-1974), optând la sfârșitul internatului pentru cariera universitară printr-un concurs de asistent universitar, anulat pe motive de origine socială în toamna anului 1974, după care se va

specializa în domeniul pediatriei, pe care o va profesa din anul 1975 la Spitalul Județean Vaslui timp de peste 40 de ani.

Va atinge cel mai înalt grad profesional de medic primar în anul 1991, în prima sesiune organizată de Ministerul Sănătății la doi ani după revoluție, ceea ce nu era posibil înainte de 1989 decât ocazional și preferențial, în orice caz extrem de rar și limitat ca locuri scoase la concurs.

În anul 1994 va obține titlul științific de Doctor în Științe Medicale a Universității de Medicină și Farmacie din Cluj Napoca, cu teza “Aspecte clinico-biologice și fiziopatologice în deshidratarea acută gravă la copil” lucrare ce se constituie în corolarul cercetărilor personale în domeniul patologiei digestive la copil publicate de-a lungul anilor.

A deținut numeroase funcții printre care; Președinte al comitetului frontului salvării naționale din sănătate 1989-1990, director al Spitalului Județean Vaslui 1990-1993, șef Secție Pediatrie Vaslui 1992-2010, președinte al filialei USSM Vaslui și apoi al Asociației Medicale Române 1990-2000, președinte al Colegiului județean de Disciplină a Medicilor și Farmaciștilor Vaslui 1990-1994, metodolog județean pediatrie 1993-2010, prorector al filialei Vaslui a Universității “Dimitrie Cantemir” 1994-1996.

Cea mai importantă latură a activității sale, dincolo de exercitarea profesiei, a fost activitatea științifică și publicistică. În domeniul științific a publicat peste 80 lucrări științifice în revistele de specialitate autohtone; Fiziologia, Pediatria, Revista Română de Pediatrie, Revista Medico-chirurgicală, Viața Medicală, Terapeutică și Toxicologie Clinică, Gastroenterologie Pediatrică, Pagini Medicale Bârlădene. Medica Academica, Revista Română de Bioetică, Medicii și Biserica, Revista Română de Istoria Medicinii “Victor Gomoiu” etc.

A comunicat un număr 90 de lucrări la cele peste 110 de participări la cele mai importante manifestări în specialitate;

congrese, conferințe naționale, consfătuiri interjudețene, simpozioane și seminarii la Iași, București, Bistrița, Constanța, Mamaia, Brașov, Cluj, Suceava, Bacău, Galați, Timișoara, Oradea, Arad, Baia Mare, Sibiu, Tg Jiu, Pitești, Huși, Bârlad, Viena, Atena, Liubliana, Liverpool, Paris, Amsterdam, Riga etc. Tematica abordată este dominată de patologia digestivă, respiratorie, patologia malformativă, neonatologie, toxicologie, hematologie, coagulare sangvină, nefrologie, neurologie, bioetică, istoria medicinei etc. A publicat 25 lucrări ample legate de sănătatea publică și alte teme privind starea de sănătate, sub formă de studii sau eseuri medicale.

A scris 10 cărți între care trei cărți de specialitate; 1. **Știința Creșterii și Dezvoltării Copilului** (Ed Cutia Pandorei Vaslui, 1996), 2. **Genetică și Embriologie** (Ed Cutia Pandorei Vaslui 1996), 3. **Urgențe în Pediatrie** (în colaborare cu universitari ieșeni Ed Cutia Pandorei Vaslui, 1996) și șapte cu tematică medicală, istorică, filosofică și sociologică; 1. *Reflecții peste timp* (Ed Pim Iași, 2007), 2. Monografia “*De la Spitalul Drăghici la Spitalul Județean de Urgență Vaslui*” (în colaborare, Ed Pim Iași, 2010), 3. *Compendiu de preocupări științifice în Pediatrie* (Ed Pim Iași, 2011), 4. *Paulescu: între Știința Vieții și Metafizica Existenței* (Ed Pim Iași, ediția I-a 2013 și ediția II-2016), 5. **Medicină și Societate** (Ed Pim Iași, 2014), **Mihai Eminescu din perspectivă medicală și socială** ediția I-a Ed. Pim, 2016 și ediția II-a 2017.

A publicat peste 100 articole de istorie literară, iatroistoriografie medicală, critică literară, critică de film, evocări, cronici, recenzii, eseuri etc. Colaborează la reviste și publicații; Pagini Medicale Bîrlădene, Permanențe, Medica Academica, Elanul, Arheu, Meridianul, Revista de istorie a Medicinii Victor Gomoiu” Meridianul Cultural Românesc etc.

Este membru al mai multor societăți de științe medicale; Societatea Română de Pediatrie, Societatea Română de Genetică

Umană, Societatea Română de Gastroenterologie, Societatea Română de Istoria Medicinii, membru al Societății Medicilor Scriitori și Publiciști din România, membru al Societății Europene a Medicilor Scriitori, inclus în WHO is WHO – Enciclopedia Internațională a Personalităților, 2010.

Este vorbitor de limbă engleză, este căsătorit și are trei copii.

*

Globalizarea și ochiul magic al culturii

„Oricine poate exprima o opinie, dar pentru a deveni act de cultură e necesar să aducă în sprijinul ei argumente aparținând domeniului de referință” spunea Nicolae Iorga pe bună dreptate când se referea la actul de cultură în general. Este ușor de înțeles că dincolo de actul de creație pe care cultura îl presupune actul de cultură include fără îndoială și critica acestuia, dar și popularizarea lui în ultimă instanță prin informație ca semnalizare și prezență efectivă în spațiul atât de căutat, al culturii. Pentru că dincolo de creatorul de cultură este consumatorul de cultură, a cărui capacitate de receptare ține de nivelul său de cunoaștere, de înțelegere și, de ce nu, de pregătire în percepția estetică a actului de cultură.

Se spune că un om cult este un om informat, dar dincolo de volumul informației, care astăzi este enorm, este cultura individuală care-i permite acestuia capacitatea de a discerne. Vorbim astăzi de o cultură individuală și de o cultură colectivă, de masă, care crează climatul cultural în care omul trăiește, contribuind direct sau indirect la menținerea acestuia. Prima ține de abilitatea individuală și pregătirea personală, iar a doua de spiritualitatea, tradiția și acumulările în plan cultural pe care colectivitatea căreia îi aparține le-a realizat în timp.

A nu se pierde din vedere faptul că globalismul, încercat de atâtea ori în istoria umanității prin voința unor dictatori sau

puterea unor imperii, a devenit extrem de vizibil astăzi, clamat prin universalitatea culturii, prin multiculturalism, interculturalism sau transculturalism, în ideea clară de a uniformiza valorile culturale. Numai că aici propagandiștii acestor idei pierd din vedere câteva elemente care au împiedicat și vor fi mereu o barieră de netrecut pentru globalizarea culturală.

În primul rând cultura se însăilează în jurul limbii vorbite, prin urmare vom avea atâtea culturi câte limbi se vorbesc pe planetă. În al doilea rând cultura se dezvoltă pe suportul unei spiritualități din care practic descinde. Cum limba și spiritualitatea au o puternică tentă națională, vom avea atâtea culturi câte națiuni există pe pământ.

Pe de altă parte, trebuie făcută distincția cuvenită între cele două laturi ale culturii; cultura practică (tehnicostiințifică) care înseamnă crearea mijloacelor necesare traiului, adică civilizația și, cultura spirituală, care înseamnă totalitatea valorilor artistice create pentru satisfacerea nevoilor spirituale, psihoafective și estetice ale omului sau colectivității din care acesta face parte.

Participarea la realizarea celor două laturi ale culturii a fost una inegală și a fost condiționată de valențele creatoare ale națiunii respective, a spațiului spiritual, istoric și geografic în care s-a dezvoltat și a trăit efectiv. Globalizarea, prin universalizarea culturii practice și spirituale, urmărește de fapt un singur scop, acela al hegemoniei în care „cel puternic să devină și mai puternic”. Vârful de lance al acestui fenomen este fără îndoială civilizația, care penetrează incomparabil mai ușor și mai repede alte culturi compromițând cultura spirituală autohtonă. De aceea pentru culturile mai mici pătrunderea în universal este o condiție a supraviețuirii acesteia.

Iată contextul în care poate cea mai nouă revistă culturală din țară „Meridianul Cultural Românesc” apare și se

dezvoltă ca un Făt Frumos din lacrima suferinței, strădaniei, frumosului și dorinței nobile de a propulsa valențele unei culturi care n-ar fi exclus să fie una din cele mai vechi din spațiul european.

Caracterul eclectic al revistei reflectă în fapt paleta extrem de largă pe care însăși cultura română îl are, ceea ce pentru un consumator de cultură de oriunde ar fi el sau oricărei culturi ar aparține, poate însemna o adevărată revelație.

Privite astfel lucrurile, meritul ctitorului acestui mozaic cultural, profesorul doctor Dumitru Marin, este unul remarcabil. Împreună cu o sumă de contributori de elită fiecare număr prin paginile sale se constituie într-o adevărată frescă a tinereții, vigorii și creativității pe care această străveche cultură o dovedește.. Distribuția ei în cele patru zări poate deveni un mesager a ceea ce Eminescu, și nu numai el, considera că ar fi misiunea istorică a românismului.

Iată de ce cred cu tărie că această revistă poate fi un veritabil ochi magic al culturii care să pună în valoare adevărate perle de frumusețe din creativitatea fiilor acestui binecuvântat plai mioritic.

La început de drum, vechea urare romană:

VIVAT, CRESCAT, FLOREAT.

**dr. în medicină Valeriu LUPU,
critic literar - Vaslui
(M.C.R. nr. 5/ 2016)**

50. DUMITRU V. MARIN, doar:

RECORDURI, RECORDURI, NUMAI... RECORDURILE PENTRU MEMORIA ISTORIEI

N: 28 aprilie 1941

2... RECORDURI MONDIALE:

- Interviuri cu 9 șefi (sau foști șefi) de stat: Ion Iliescu, Emil Constantinescu, Traian Băsescu (România), Francois Mitterand (Franța), Mircea Snegur, Petru Lucinschi (Rep. Moldova), Igor Smirnov (Transnistria), Regele Mihai I, discuții cu Nicolae Ceaușescu (și, arestat de Vladimir Voronin, când nu era încă președinte).

- Prin Meridianul Cultural Românesc (înf. pe 8 febr. 2015), publicarea, doar după 18 numere, a 534 de colaboratori din 4 continente și numeroase țări.

6... RECORDURI NAȚIONALE:

- Prima televiziune privată autorizată, Licența 001/TV, înființată pe 5.12.1990, prima emisiune pe 24 dec. 1990, pentru ¼ din România.

- Cel mai longeviv editorialist român, la TVV, Unison, Meridianul, Onix, Meridianul Cultural Românesc, cu debut în jurnalistică în 1957, relatări din 32 de țări.

- Înființează primul grup de presă complet din județ și din Moldova cu televiziune, radio-rețea, ziar și revistă.

- Interviuri cu 14 prim-miniștri (Petre Roman, Th. Stolojan, Nicolae Văcăroiu, Victor Ciorbea, Radu Vasile, Mugur Isărescu, Adrian Năstase, Călin Popescu-Tăriceanu, Victor Ponta, cei din Republica Moldova Mircea Druc, Valeriu Muravski, Andrei Sangheli, Vasile Tarlev, – ultimii doi încă nu erau în această funcție).

- Prima Teză de doctorat = carte consacrată curentului romantic în folclor: Tudor Pamfile și Revista ION CREANGĂ (1998), pregătită și documentată peste 20 de ani.

- Consemnări de la 3 întronizări de episcopi (Huși) PS Ioachim, PS Corneliu, PS Ignatie, interviuri cu Papa Ioan Paul al II-lea, PF Teoctist, PF Daniel și mulți mitropoliți, episcopi, protopopi, preoți.

3... RECORDURI INTERJUDEȚENE:

- Simpozioane interjudețene în numeroase comune. Zilele Meridianului, în jud. Iași, Bacău, Vaslui, Galați.

- Lansări de cărți, a ziarului Meridianul , a Revistei Meridianul Cultural Românesc în aceste județe.

- Nominalizare în 13 Dicționare cu personalități, Cetățean de onoare (Podu Turcului, Țepu, Prisăcani), vicepreședinte al Partidului F.E.R., vicepreședinte al UZPR pentru Moldova.

26... RECORDURI JUDEȚENE

- Longevitate mare ca jurnalist, peste 62 de ani.

- Școală neoficială de presă, (1990-2019 -), peste 500 de persoane.

- 23 de ani șef județean de partid (MER, FER, ACȚIUNEA POPULARĂ, Partidul verde), record local de consilieri, 234 în mandatul 2000-2004.

- 5 mandate de Consilier județean, + 2 local.

- Candidat la Primărie, Camera Deputaților, Senat, Consilii locale și județene (1992 - 2008).

- Prima rețea de radio, locală: Vaslui (1993) + Bârlad (1994).

- Primul romancier, din istoria speciei literare, în Vaslui: romanul Zăpada pe flori de cireș (1999).

- Înființează și promovează Curentul Cultural-Informațional din județ: cele mai mari personalități vasluiene, autori de merit, aproximativ 300, cu peste 450 de cărți și pagini speciale, au fost promovați în mijloacele proprii de presă.

- Organizează Cenaclul literar județean (1971) și 1991-2006), Cenaclul Mugurel '74, Festivalul național Fantastic Dance (2 ediții), Gala ziariștilor (2 ediții), Tip-top-minitop (2 ediții), Simpozionul național Omagiu Cărții Vasluiene (4 ediții), Zilele Meridianului în peste 25 de localități din 3 județe, alte manifestări legate de lansarea M.C.R. în județele Moldovei: Bacău, Iași, Vaslui... .

- Micromonografii și medalioane despre viață și opera lui Dumitru V. Marin în 13 Dicționare cu personalități în județele Bacău, Iași, Vaslui, Galați. Istoria Jurnalismului din România (2012 = 9 mențiuni), Enciclopedia Personalităților din România (2010), Dicționarul etnologilor români (1998). Multe mențiuni în cărți, ziare și reviste.

- Prima monografie a Liceului „Mihail Kogălniceanu”, din Vaslui, 1990.

- Autor a peste 6 volume (din 34) de istorie culturală locală. x Ordinul Ziariștilor, Aur, de 2 ori.

- Reprezentări pentru Vaslui în 32 de țări din lume.

- Cetățean de onoare în 3 județe: Bacău, Galați, Iași.

- Primul studiu consacrat învățământului local, 1980, carte, în 2016: Învățământ și merit vasluian (difuzată și la școlile din județ)

● Primul vasluian în întâlniri oficiale, ca șef de delegație ecologistă cu Joschka Fischer, pe 2 dec. 2001, la Budapesta. Primul vasluian la un asemenea rang înalt.

● Numeric și valoric întâlniri și interviuri (peste 1.000) cu șefi de partid, de stat, de organizații din toată lumea, editoriale care consemnează rezultatele.

● Prima revistă de după Revoluție, în jud. Vaslui, Vlăstarul/L.M.K. (1990).

● Primul ziar local, nr. unic, Teleradioeveniment (1993).

● Primul săptămânal, extins, Meridianul de Iași – Vaslui – Bacău (1996 – 2019 –).

● Vicepreședinte al UZPR (din 2005), Ordinul Ziariștilor români, AUR, 2005, 2013. Vicepreședinte al partidului Federația Ecologistă din România, 1992-2004.

● Membru al Ligii Scriitorilor din România, din 2016.

● Adună 534 de colaboratori, în 4 ani, la MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, din LUME și tot ce este mai valoros în județul Vaslui. De departe un record de Guinness Book.

● Filmul lui Corneliu Porumboiu, 2006, premiat la Cannes, reface momente din viața și activitatea lui Dumitru V. Marin. „A fost sau n-a fost..”. Număr special în Evenimentul Zilei, București, (2006) și în alte 30 de ziare și reviste.

● PRIMUL „MECENA” local, totul fiind susținut din fondurile proprii.

Se consideră unanim că este cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile.

(A se vedea Addenda)

51. IOAN MASSOFF, intelectual bun la toate.

Când un intelectual scrie și tipărește o mulțime de volume, O istorie a teatrului românesc (3 vol. masive, nu-s în Wikipedia), îndeplinește funcții în Teatrul Național și Teatrul satiric muzical „Constantin Tănase” și-și jertfește ultimii ani de viață pentru artă, ca el, cred că merită toate aprecierile. Blând și înțeleghător a fost devotat meseriei până la sacrificiu (4.06.1904-27.01.1985).

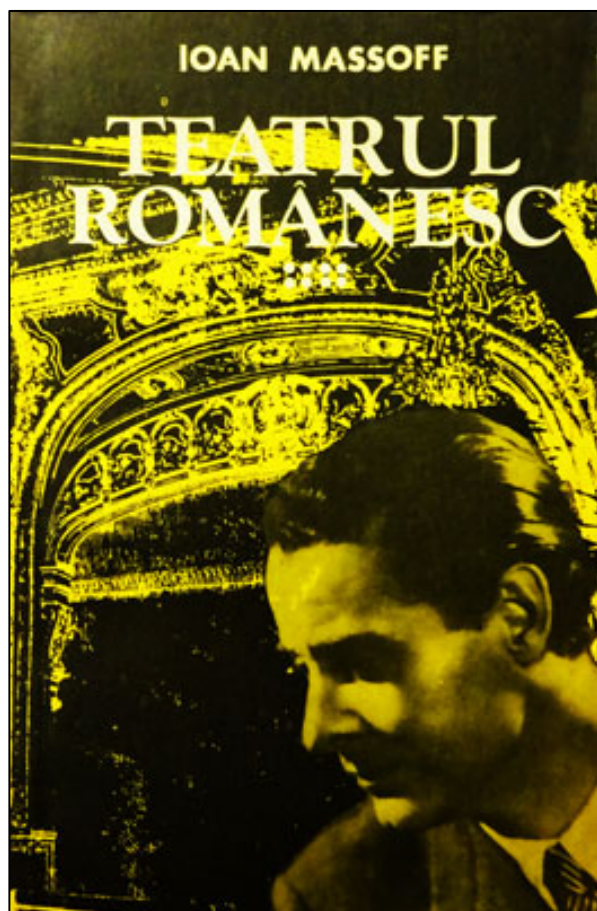
Festivalul Umorului „Constantin Tănase” îi datorează extrem de mult pentru sprijinul masiv la începuturi. Fără el n-aș fi reușit prea multe în acele prime 3 ediții pe care le-am organizat (și) eu, când orașul era ciumat, intelectualitate locală nu exista, instituții teatrale nici atât, pentru că în primăvara lui 1968 când a devenit centru de județ, târgul n-avea nici de unele, era sărac, fără apă, canalizări, gaz și doar vreo câteva blocuri: singurul oraș așezat la țară.

M-a purtat prin teatre, m-a trimis la multe personalități, m-a sfătuit cum să-i iau pe fiecare. Cel puțin mobilizarea familiei Tănase (soția și cei doi copii ai lui Constantin Tănase) a ținut aproape exclusiv de insistența lui.

Mi-a susținut eforturile și autoritatea istorisind tuturor cât de obosit am ajuns spre miezul nopții la el acasă: „parcă venea de la manevre, domle!” Era ascultat de Dinescu, Beligan, Silvestru și mulți alții deși era destul de bătrân, avea părul alb,

ochii încrucișați și un tremur al mâinilor: un bătrânel oarecare, se putea zice. Dar avea OPERĂ, și nu oarecare, avea un spirit ager, o aleasă prezență de spirit și înțelepciune cât trebuia.

Paginile mele nu pot fi decât pline de recunoștință, nu pentru autografele primite, nu pentru cărțile donate ci pentru înțelepciunea pe care mi-a transmis-o. Ioan Massoff a fost UN OM.

52. TEODOR MELEȘCANU, șef al A.P.R., ministru și când nu trebuia

O istorie cu politicieni nu-l poate omite pe acest longeviv activist cu rol important după 1989, cel puțin pentru încercarea sa de a se separa de Ion Iliescu și pentru înființarea noii formații politice APR, unde a fost președinte dar n-a intrat în Parlament. Așa că...tot cu Ministeru', tot pe acolo, și astăzi.

L-am însoțit în campanii electorale și chiar era cel mai stilat dintre sutele pe care-i frecventam, era un fel de lord care trebuia să strângă mâna la plebei. Avea o foarte bună stăpânire de sine, un vocabular elevat, un comportament de domn. Diplomat de carieră.

A fost primul președinte de partid care a vorbit despre „rolul progresist al puseului inflaționist” pe care-l provoca chiar Statul Român.

A fost dintre cei care „a bătut la picior” multe sate și comune din județul Vaslui, în încercarea de a-și băga partidul în Parlament, dar era în competiție cu Ion Iliescu, așa că n-a mai avut loc nici în PSD. Tv-v l-a susținut pentru purtarea domnească și vocabularul decent.

Anul 2019 l-a prins din nou Ministru de externe, neobișnuit de ascultător lui Tăriceanu, șeful ALDE unde s-a refugiat împreună cu Varujan Vosganian, într-o mutare pur politică (trădare) câștigătoare.

53. CONSTANTIN MÂNDRU: să dăm puternicilor lumii cât mai puțin...

La București era destulă fierbere politică înainte de trecerea Prutului. Am reținut din dezbaterile din Consiliul de miniștri ai României, aspecte și realități confirmate de un ministru.

După ocuparea zonei petroliere a Ploieștiului de către Armata Germană, în urma înțelegerilor de toate felurile ale timpului, ei fiind aliații românilor care trebuiau să-și redobândească părți amputate din teritoriu și în special Basarabia. Nemții au instituit un regim de ocupație cu care să disciplineze pregătirile de război, și să stopeze corupția endemică, deși urmare a Pactului Ribbentrop – Molotov, extinderea convenită de cei doi miniștri de externe ale celor mai mari puteri europene care și-au împărțit continentul, prevedea că vesticii se opresc la Prut.

Înainte de Mareașalului Antonescu nu crâcnea nimeni, mai ales că avea de partea lui pe „polițaiul”-general Cristescu de la care afla tot, și pe Mihai Antonescu. În vreme de război, trebuia să fie bine informat și așa s-a întâmplat (se zice că știa de tratativele de la Cairo sau Oslo în preajma lui 23 august 1944).

Constantin Mândru din Țepu-Tecuiului a fost înaintat la rangul de colonel și numit Ministru-adjunct al Sporturilor. În 1963 trăia într-un apartament plin de cărți pe strada Bateriilor

50, din București. Tânărul D.V.M. a urcat cu ceva temeri Dealul Mitropoliei, știind că foștii miniștri și ofițeri sunt intens supravegheați și prizonieri de organele de partid și mai ales de cele de stat, drept care nu se aștepta la vreun succes al vizitei sale, acceptate aproape imediat pentru că... provenea de la Țepu și cerceta viața lui Tudor Pamfile, folcloristul. Fusese instruit de un alt mare folclorist, Adrian Fochi, ce și cum să întrebe, ce să ceară.

– Bine v-am găsit, tovarășe Mândru, vă rog să mă iertați, sunt din Țepu, soția mea este neam de-al Mândreștilor... zise cam pe nerăsuflăte.

– Bine, bine, ia mai întâi loc, nu te servesc cu nimic pentru că n-am, poate cu vreo carte, dacă...Și în mijlocul casei și pe rafturi din scândură negeluită erau mormane de cărți, și manuscrite, proaspăt hrentuite de un control recent din partea miliției.

– Vă cer respectuos scuze, țin să vă asigur că nu-s vreun fel de spion, socrul meu e arestat politic, mă interesează mărturiile despre Pamfile, în legătură cu care pregătesc un doctorat, și, ceva, câte ceva despre Dvs. ca ministru.

– Ce să-ți spun, îmi scriu memoriile, n-am pensie, trăiesc din ce mai vând dintre cărți, iată pe colecția completă (era unica, am aflat pe urmă) a revistei ION CREANGĂ am primit 300 de lei (o jumătate de salariu). Bine că am reușit s-o vând. Pe la Țepu n-am mai fost de mult, că m-au arestat și pe mine, m-au umilit și bătut, nu mai pot munci...

– Domnule Mândru, vă rog să mă lăsați să notez (nu existau mijloace de înregistrare) cam în ordinea următoare pe care v-o propun, pentru că vă solicit aducerile aminte: Pamfile, familia lui, ministeriatul Dvs.

Bătrânul, acum cam pipiriu, se așază pe povestit, după ce încropi un ceai din niște frunze care păreau de mușetel. Parcă se simțea mai acasă, mai ospitalier, cu paharul în față.

În aproape 3 ore fostul cetățean din Țepu de Sus povesti cum a urmat Școala militară ca și Pamfile, cum a absolvit o facultate, cum a fost remarcat de Maniu, prin ce mediu s-a mișcat, ascunzând cumva implicarea în viața politică și anticomunism. N-a avut deloc viață ușoară nici ca ministru în Cabinetul condus de Ion Antonescu, pentru că acesta era foarte riguros, extrem de muncitor, ordonat, clar, arareori afectuos. Prima descriere a reacționarului, a trădătorului de țară, Ion Antonescu cum tot citisem eu din presa și literatura oficială, nu semăna de loc cu ce povestea gazda... Cel puțin episodul în care mama, Maria Antonescu, îl implora pe rege să-l grațieze și acesta nu putea din cauza sovieticilor care l-au răpit și dus la Moscova, de unde a venit cu condamnarea în plic, parcă a schimbat cu totul imaginea.

– Să știi că a fost UN MARE PATRIOT!

– Dar s-a aliat cu Germanii, a vândut petrolul românesc, a atacat Uniunea Sovietică...

– Cred, zice Mândru, că răspunsul său în Consiliu, când i s-a reproșat alianța cu Germania este clar: „să nu creadă cineva că mi-s dragi nemții, dar au trecut victorioși prin toată Europa, iar pe noi ne desființau dintr-o suflare și ne luau tot. Ca aliați, eu le dau cât mai puțin din avuția țării, inclusiv din petrol, din produsele agricole, mă pot mișca mai liber, pot face mai multe decât în regim de ocupație. Cu ungurii în spate, ne puteau desființa ca țară. Cu ei, cu nemții, poate, dobândim Basarabia!? Trebuie să mergem cu ei până la victoria finală.”

– Sunt năucit de aceste precizări, ați fost de acord?

– În unanimitate, toți am căzut de acord, de aceea n-au existat trădători din acest Cabinet, nici după tortură. N-a greșit nici cu țiganii, nici cu evreii, primii trădau imediat pentru că asta-i nația lor, iar jidaniile au fost cei mai crunți dușmani. La Odesa au provocat un carnagiu între soldați, de nedescris. Bolșevismul ei ni l-au adus.

– Dar la Cotu Donului, ce a fost ?

– Dacă izbutea blitzkrieg-ul soarta lumii era alta. Întârzierile au fost benefice pentru ruși. I-au mai ajutat și americanii, apoi englezii. Eu n-am fost pe front, acolo, dar am discutat toate aspectele cu puțin înainte de arestarea lui Ion Antonescu. Mare patriot, ofițer român și conducător de stat adevărat. Vezi, că, dacă mă torni la Securitate, fac 10 ani pentru ce ți-am spus.

Tânărul rămas perplex abia avu timp să precizeze că a venit pentru biografia lui Tudor Pamfile.

– Încă nu e timpul să scrii sau să vorbești despre această mare valoare națională. Face parte dintre exploatare, pentru că a fost locotenent colonel în armată (m. în 1921) și a avut moșii, chiar la Țepu. Prețuit de Academie, care i-a tipărit aproape toate cărțile a fost un erou în primul Război Mondial. Să scrii cu R mare, că atunci s-a format cu adevărat Statul Român, sub regele Carol era un început, cu întregitorul Ferdinand românii au reușit. Totuși, iată, îți dăruiesc 5-6 reviste ale lui Pamfile, (ION CREANGĂ) chiar revista Tudor Pamfile, din 1928. Despre Război, aș vrea să mai discutăm și altădată. Știi că mai trăiește colonelul Ion Pamfile, fiul ? Mareșalul Antonescu avea dreptate: să dăm puternicilor lumii cât mai puțin din cât vor!

– Domnule Ministru primiți, vă rog, mulțumirile mele, pentru tot ce mi-ați spus și pentru curajul Dvs.

*

Aproape 15 vizite, de fiecare dată instructive la domiciliul voinicului și vigurosului colonel Ion T. Pamfil, str. Aviator Andreescu nr. 14, București, pot face obiectul unei cărți „mari”. Poate ajung s-o realizez, așa cum aș vrea să termin scenariul pentru filmul „eroul Tudor Pamfile”.

54. ȘTEFAN MILCU: Toți suntem tineri, dar unii de mai multă vreme!

Academicianul uscățiv dar viguros cu fața smeadă și cu multe alunițe, având încă părul des, s-a aflat la o masă comună cu familia Iacob din București, frecventând-o și pentru că Polixenia era asistenta vestitei Ana Aslan de la Geriatrie-Otopeni. Deși era mare personalitate științifică și șef de secție, unde primea stăini la tratamente, se purta normal cu noi. Se împăca bine cu copiii (erau din Vaslui, București, Constanța, Iași) strânși în jurul bunicii Constantina Cernat-Mândru.

Nu spun că râdea des, dar era foarte conștient de deferența cu care era privit (și primit) ca recunoaștere socială, iar pe Șoseaua București-Ploiești nr. 127 căuta oaza de liniște, afecțiune copilărească, normalitate în comportament. Se împăca bine cu „șeful finanțelor” spitalului, ec. Dumitru Iacob.

Desigur, au fost întrebări protocolare ale profesorului de la Măcărești, încă nerodat cu lumea bună, cu atât mai mult cu cea de mare valoare științifică, națională. A venit vorba despre vârstă, așa, ca un fel de imputare la adresa celor de peste 70 de ani. Răspunsul său mi-a rămas pentru totdeauna în minte:

– Toți suntem tineri, dar unii de mai multă vreme, și a arătat spre părul său sur.

L-am văzut străbătut de o undă de regret pentru trecerea anilor și, poate pentru altceva, ce nu m-am străduit să aflu. Eram cu toții într-o clipă de destindere, pentru că și eu abia ieșisem

din Biblioteca Academiei Române, unde mi-am petrecut, de altfel, mai toate vacanțele, în secretele căreia pătrundeam cu ajutorul folcloristului Adrian Fochi.

Tot în perioada aceea, directorul B.A.R. un mare om de cultură Șerban Cioculescu (în 1975) mi-a permis să pipăi vestita Scrisoare a lui Neacșu din Câmpulung, primul document scris în limba română care începe cu „I pac, dau știre Domnietale za lucrul turcilor”. Chiar că m-am înfiorat în fața acestui document. Probabil pentru că mi-am exprimat simțirea, academicianul Milcu s-a întreținut mai ales cu mine, ales din cei aproximativ 16 prezenți la masă.

Ce înțelept, spus: toți suntem tineri, dar unii de mai multă vreme!

*

Ștefan-Marius Milcu (n. 15 august 1903, Craiova - d. 1 decembrie 1997, București) a fost un medic, biolog, politician și antropolog român, membru titular (1948) al Academiei Române.

Ștefan Milcu este considerat, alături de Constantin I. Parhon, creatorul școlii românești de endocrinologie. A fost membru al Comitetului Român de Istoria și Filosofia Științei și Tehnicii al Academiei Române și fondator al publicației periodice a acestui comitet, NOESIS. Este autorul unor monografii de răsunet pe plan mondial, mai ales legate de timus sau epifiză. Este organizatorul primului program de protecție pentru ceea ce a fost numit "gușă endemică".

Este realizatorul celor două Tratatate de Endocrinologie Clinică, din 1967 și din 1992 [ambele apărute la Editura Academiei]. A fost membru al Partidului Comunist Român și ales în Marea Adunare Națională. A susținut poziția socrului său, C. I. Parhon. În ultimii ani de viață, mai ales după 1982, când a fost implicat în Meditația Transcendentală, a fost marginalizat.

55. IONEL MIRON, cel cu iarba vieții

Într-adevăr, în contextul jubileului prilejuit de 150 de ani de la nașterea marelui savant biolog Emil Racoviță, am bucuria să constat că acest postulat al gândiri geniale racovițene a reprezentat și pentru Ionel Miron un *axis mundi* al strădaniilor sale de a cunoaște și decoperi treptat cât mai multe din tainele lumii vii, perseverând peste șase decenii pe calea asprului demers al cercetării științifice.

O sinteză pe 280 de pagini a aspirației sale de conștientizare a autocunoașterii, din care m-am inspirat și eu, ne-o oferă Ionel Miron sub titlul „*A gândi despre apă... din apă*”, publicată la editura „Performantica” Iași, 2015, accesibilă și pe site-ul www.mironionel.ro.

Așa se face că și la 83 de ani, grație privilegiului viager pe care i-l conferă titlul de *Professoremeritus* al Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași (UAIC) își continuă activitatea didactico-științifică atât în laboratoarele Facultății de Biologie, cât și la Stațiunea Biologică „Petru Jitariu” de la Potoci-Bicaz, pe care a fondat-o în 1991 și a înzestrat-o la nivel european în calitate de Director al proiectului de cercetare PN II, IDEI, 434/2007 intitulat „*Cercetări asupra structurii și funcționării unui ecosistem lacustru rezultat dintr-o succesiune ecologică de tip râu-lac*”.

Rezultatele activității de cercetare au fost încununate de primirea ca membru titular al Academiei Oamenilor de Știință din România (2010), urmare a publicării a 86 articole științifice în țară, 7 în reviste din alte țări, 12 brevete de invenție, din care unele au fost medaliat cu Aur la Saloanele Internaționale de Inventică (Geneva, Bruxelles ș.a.), precum și 12 cărți, între care două monografii limnologice care au primit premiul „Grigore Antipa” al Academiei Române (în colaborare) și premiul „Emil Pop” al Academiei Oamenilor de Știință din România (în colaborare).

Dintre contribuțiile științifice și didactice cu impact național și internațional ale lui Ionel Miron se pot remarca următoarele :

Fundamentarea mecanismelor eco-fiziologice care determină selecția radicală și profundă în fauna acvatică, în condițiile succesiunii ecologice de tipul râu – lac, realizată în cadrul tezei de doctorat coordonată de academicianul Petru Jitariu. Această abordare a fost posibilă și prilejuită de formarea primului mare lac de acumulare hidroenergetică pe râul Bistrița (1950 – 1960).

Elucidarea, pe această bază, a productivității biologice a lacului Bicăz în cadrul căreia producția piscicolă în lanțul trofic natural a fost sub nivelul cerințelor de piață.

Elaborarea teoretică și demonstrarea experimentală a unei noi metode de valorificare piscicolă a lacurilor de acumulare hidroenergetice prin aplicarea sistemului integrat al acvaculturii.

Conceperea și aplicarea unei metode noi de cercetare în hidrobiologia românească pentru efectuarea observațiilor și experimentărilor directe subacvatice cu scafandru autonom și laborator submers, prin care s-a asigurat o probitate sporită a rezultatelor cercetărilor, corespunzător cerințelor din literatura științifică de specialitate.

Conceperea și punerea în operă în acest scop a invenției „Batiscaf de cercetări și lucrări subacvatic”, (Brevet nr. 54936, România/1972, în colaborare). Plonjările științifice cu batiscaful s-au realizat în cadrul programului „Lacustris”, cu durate variabile de activitate, funcție de cerințele experimentale. În acest context s-a realizat și un record european de 36 zile de activitate într-un habitacul subacvatic, a cărui valabilitate de 25 de ani se păstrează și în prezent, aspect consemnat de revista „*Diving almanac*” din Canada, Director Jeffrey Galant, acvanaut. (<http://divingalmanac.com/longest-stay-underwater-habitat-europe/>).

S-au asigurat astfel condițiile pentru studiul comportamentului păstrăvului în creșterea intensivă finalizat prin construirea primei ferme de acvacultură a salmonidelor din țară, pe lacul Bicăz, cu o capacitate de 100 tone /ha/an pastrăv de consum (Brevet nr. 94352, România/ 1988, în colaborare). În prezent, folosindu-se biotehnologia de acvacultură elaborată și aplicată de Ionel Miron și colectivul, un întreprinzător privat, folosind fonduri europene a dezvoltat un complex salmonicol cu o producție - marfă de 300 tone /an și o perspectivă de 1000 tone/pe lacul Bicăz. Astfel, profesorul Miron își vede visul împlinit atunci când cumpără pastrăv viu din acvariile magazinelor de specialitate ieșene. Dintr-o rară delicatăsă cândva, pastrăvul a devenit astfel accesibil publicului larg.

A creat o școală de ecologie acvatică, acvacultură și acvanautică la Facultatea de Biologie a UAIC Iași și Stațiunea biologică Potoci, în cadrul căreia a coordonat tezele a 9 doctori în ecologie, specialiști de înaltă expertiză în învățământul superior sau în organismele de protecție, valorificarea și conservarea mediului din România și alte țări (Franța, Olanda, Anglia ș.a.) În cadrul unor proiecte de cercetare pe care le-a coordonat a asigurat doctoranzilor condițiile și mijloacele de cercetare, inclusiv specializări în Germania și Suedia. A brevetat

în acvanautică 62 de aspiranți, aspect agreat și consemnat de însuși marele explorator subacvatic Jacques-Yves Cousteau, Membru al Academiei Franceze, considerat Omul secolului trecut în acest domeniu.

A predat cursul de „*Ecosisteme acvatice*” la Universitatea Paris VII Denis Diderot în anul academic 1995 – 1996, asigurând și îndrumarea studenților în aplicațiile de teren.

A coordonat în calitate de co-director, Campusul Internațional pentru mediu înconjurător organizat de Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, în colaborare cu Universitatea Paris VII și Universitatea Konstanz (1991 – 2010). În acest cadru, peste 50 de studenți în echipe mixte (români, francezi, germani) au efectuat stagii de specializare și aplicații de teren în Franța și Germania și România.

A explorat în trei ediții de câte 3 luni (1975-1977) deșertul Sahara, în cadrul Proiectului „*Limnologia Saharei*” coordonat de Universitatea Regală din Gand, Belgia.

A reprezentat UAIC la elaborarea Proiectului „Managementul ecologic al bazinelor versant din Europa”, coordonat de Universitatea Upssala, Suedia, în colaborare cu universități din Franța, Anglia, Olanda și Portugalia.

Este membru al Consiliului științific pentru acordarea titlurilor de doctor și doctor habilitat al Institutului de Zoologie al Academiei de Științe a Republicii Moldova.

Este membru al Societății Internaționale de Limnologie și al altor societăți de profil.

Este inițiator și consultant științific al simpoziunelor de educație bio la Școala gimnazială „Ionel Miron” din Ivanești-Vaslui. Elevii școlii care au participat la Concursul Național Proiecte de Mediu, au obținut premiile I și II, în edițiile 2016 și 2018.

Profesorului... la ceas aniversar!

Sunt unul dintre liceenii Vasluiului care la fiecare revenire îmi tropăia inima în piept. Acuma, după ce l-am cunoscut pe „vrăjitorul faustian” al Meridianului de Iași - Vaslui - Bacău, inima mea plutește ca în vis, încărcată de admirație pentru această operă.

Cu nici doi ani în urmă, colegul și prietenul meu de la facultatea de biologie din Iași, prof. dr. Mircea Varvara, mi-a semnalat că unul dintre elevii lui a reușit o faptă măreață în știința comunicării. Îl cheamă Dumitru Marin, doctor în filologie, și dacă îl întâlnesc la Vaslui să-i transmit omagiile și admirația lui pentru prețioasele realizări.

L-am cunoscut și i-am descoperit acuitatea și orizontul gândirii în exercițiul practic al interviurilor consemnate cu prilejul jubileului de 150 de ani a Școlii gimnaziale din Ivăneștii Vasluiului, cu un verb diversificat și încărcat de mesaj, adecvat fiecărui intervievat: Inspector general, primar, academician, profesor sau elev. Aflasem în acest context că a dat piept cu mulți președinți și prim-miniștri din multe țări ale lumii.

Este primul semnatar al adeziunii de membru al Asociației „Ivănești-orizonturi Bio”, în curs de edificare.

Mă închin în fața doctorului în filologie Marin Dumitru, Inventatorul Meridianului Cultural Românesc, destinat a fi un strigăt de trezire a culturii românești, pentru salvarea căreia luptă și ne îndeamnă și pe noi să luptăm ca pe front, cu trecutul glorios în gând și până la jertfire în fapte.

Îi doresc și îl rog, ca la această aniversare și „La Mulți Ani”, să se bucure, împreună cu noi, de harul care i-a fost hărăzit!

16 februarie 2016, Iași
prof. univ. dr. Ionel MIRON - Iași
(M.C.R. nr. 5/ 2016)

56. MIHAI MIRON, sau rugbystul în televiziune

Printre sporturile pe care le-am încercat a fost și rugby-ul din care am înțeles un comportament de viață cu mare grijă de adversar. Pentru că în grămada ordonată oricine poate fi nenorocit pe viață, și, oricât

ai fi de pornit împotriva cuiva în acest sport te excluzi dacă n-ai grijă de cel sau cei din echipa adversă. N-am stat mult pe la echipa de rugby Iași pentru că mi-a dat unul un pumn de nu mi-a mai trebuit.

Mihai era rugbyst și... colegul meu în Grupa 207 de la Facultatea de filologie a Universității Al.I. Cuza Iași. Se purta ca o mare vedetă sportivă, le avea cu vorba, avea mare succes la studențe, se lăuda cu încercările sale literare cu care intra în competiție cu Adrian Păunescu, un timp și el pe la Iași, cu simpaticul poet Adi Cusin, tot în grupă, cu Ursachi și alții. Parc-ar fi venit și la Cercul de folclor dar cred că nu-i plăcea de Vasile Adăscăliței. Cert, era un student activ, cunoscut și... care m-a votat ca președinte pe an în Organizația studenților români.

Anii ne-au condus la colaborări pe teme de folclor, la realizarea unui film care i-a adus consacrarea în TVR, unde era realizator și redactor. Absolut întotdeauna a existat o bună înțelegere între noi, inclusiv în conducerea Uniunii Ziariștilor Profesioniști pe care EL A REORGANIZAT-O plecând de la vechea Uniune de profil, foarte multă vreme nerecunoscută ca

„de utilitate publică”. Mihai a reușit să ne adune, cam 5000 de oameni, fiecare pe banii lui, deci cu grele probleme de finanțare, cu mare curaj în promovare și reprezentare. Ne-a strâns, cam pe 100, cu mai mare însuflețire pentru funcționarea și afirmarea acestei bresle, cu deplasări în toată țara, cu cheltuieli, dar mai ales cu entuziasmul necesar mobilizării celorlalți care apelau la UZPR în caz de nevoie. Perioada în care prof. Dr. Mihai Miron, sprijinit și de frumoasa noastră colegă, devenită soție și o bună scriitoare, Violeta (Miron), amândoi oameni minunați, a fost de mare entuziasm și speranțe. Doar de câțiva ani UZPR a dobândit recunoașterea oficială. Acum Senior al Ordinului Ziariștilor (mie mi s-a acordat de două ori), Mihai a suferit și cea mai grea pierdere, decesul acelei minunate colege, Violeta.

Mihai a fost un adevărat om de televiziune, cum s-ar zice, uns cu toate alifiile, și când a auzit că am înființat, la Vaslui(!!!) o televiziune privată m-a onorat cu sfaturile lui, A știut să ne încurajeze pe toți în fiecare Adunare convocată de el și să contribuie la un fel de unificare a idealurilor și scopurilor (am mai spus: unde sunt la un loc 100 de ziariști, sunt cel puțin 102 talente). Rar de găsit un om mai nimerit în fruntea unei Organizații cum a fost el. Și, ce-i mai important a colaborat la Meridianul Cultural Românesc, și continuă activitatea cerebral-productivă la înalt nivel. A fost dintotdeauna un spirit creator, un îndrăzneț... și, prietenul meu de suflet.

*

Numele: MIRON

Prenumele: NICOLAE MIHAIL

Data și locul nașterii: 20 aprilie 1942, București

Cetățenia: Română

Naționalitatea: Română

Studii:

– 1962 – 1967 Facultatea de limbă și literatură română
(an 1962/1963 Iași/1967 Buc.)

– Absolvent 1967 medie generală 9,33 ; Licență 1968
medie 10,00

– Lucrare de licență: “Analiză structurală a descântecului
de dragoste”

– 1972 – 1976 Doctorantură la Universitatea din
București

– 1976 Doctor în filologie cu lucrarea “ Locul și rolul
transmisiunilor culturale prin mijloace audiovizuale »

Specializări: Folcloristică, Critică literară, Presă (Mass
media scrisă și audio – vizuală)

Profesiunea: Profesor, publicist

Activitatea:

– profesională: – 1959 – 1967 colaborări cu articole la
Gazeta Literară, Scânteia Tineretului, Flacăra Iașului, etc.

– 1967 – 1980 redactor la Televiziunea
Română (din 1975 – red. principal)

– 1980 – 1990 redactor de rubrică la Radiodifuziunea
Română

– 1990 - 2000 redactor șef adjunct, redactor șef, director
adjunct, director de departament la Televiziunea Română

În această perioadă a creat și condus redacțiile VIAȚA
SPIRITUALĂ, TRADIȚII, IMAGINEA ROMÂNIEI,
ROMÂNIA INTERNATIONAL , Departamentul pentru
STUDIOURI TERITORIALE ȘI MINORITĂȚI (din 1995)

2004 – 2005 Consilier la PDG Radiodifuziune

Activitatea:

– publicistică: Scenarist, regizor, realizator și de multe
ori operator al propriilor filme documentare (peste 600) cu

subiecte culturale, folclorice, turistice și istorice. Moderator de emisiuni tip magazin cultural.

Realizator a peste 500 de emisiuni complexe radiofonice cu teme culturale, folclorice și de publicistică diversă.

Articole de specialitate - cca 80 - despre folcloristică, teoria și practica presei, cultură și cultură de masă, analize politice, în publicațiile: Contemporanul, Luceafărul, Litere, Ultima Oră, Dimineața, Periscop, Cronica Română, Lamura, Cuget Liber, Jurnal Giurgiuvean, Valahia, Cuvântul Nou, etc.

Năzăriri – volum publicistică, 2005

– didactică 1967 – 1990 lecturate de cultură de masă și publicistică, fără continuitate

1993 - 1997 , cursuri la Universitatea Ecologică (fără continuitate) și la Universitatea HYPERION, titular al catedrei de Publicistică de televiziune, cursuri de Deontologie, Teoria comunicării, Publicistică și Elaborare de emisiuni de televiziune ca Profesor asociat. Conducător de lucrări de masterat și licență

– socială 1990, mai, fondator al UNIUNII ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI DIN ROMÂNIA, îndeplinind funcțiile de Șef comisie de atestare, Vicepreședinte și Președinte din 1996 - 2012

Din 2000 - Superior al ORDINULUI ZIARIȘTILOR .

Membru în Fundația internațională EURASIA din 1998 și membru în colegiul director al revistei „DA” de la Istanbul

Ales ca reprezentant al României în Comisia internațională pentru deontologie a Uniunilor profesionale de presă (Istanbul 1998/2002)

Distincții:

Multiple premii interne și internaționale pentru filmele de televiziune

Ordinul Ziariștilor clasa I , aur.

Toate medaliile comemorative ale Revoluției Române
Soția: Miron Violeta Elena Maria, membră a Uniunii
Scriitorilor Români.

Fiul: Miron Isar Mihail absolvent al Universității din
București, Facultatea de Teologie Pastorală Ortodoxă,
hipodiacon.

Deplasări: Începând din 1971 până la zi: Franța, Italia,
Germania, Spania, Portugalia, Ungaria, Jugoslavia, Bulgaria,
Grecia, Turcia, Moldova, Cehia, Slovacia, Austria, S.U.A.,
Canada, Korea de Sud.

Situația actuală: Colaborator revista LITERE , analist de
politici culturale.

*

MARTOR

*La cei 57 de ani pe care i-a trăit (citiți pe dos), Dumitru
Marin a făcut atâtea în ultimii 62 de ani (din nou pe dos) că nu
mai contează anteriorii. A avut prioritate în mass-media
vashuiană, iar eu cred că și în cea din toată Moldova de
dinceace și de dincolo de vremelnica graniță, a scris cel puțin
20 (=36) de cărți, și-a încercat puterile și în cea mai veche
tradiție boierească: viticultura. Și eu sunt din nou martor: vinul
lui era bun până acum vreo 10 ani când îl mai dădea prietenilor
la gustat. De atunci, nu mai știu, ori el nu mai face vin, ori nu
mai este boier, ori eu nu-i mai sunt prieten! Cine știe ce-o gândi
dânsul? Dar iată, că eu, băiat bun, tot îi doresc LA MULȚI ANI,
cărți în plus, emisiuni grozave și vin pentru toată lumea ! Iar voi
care-i stați pe aproape, nu-l iertați: urați-l cu ulcioare pline și
poale-n brâu. Mihai invidiosul.*

prof. dr. Mihai Miron
aprilie 2016

(75 - D.V. Marin - Volum aniversar
Editura PIM Iași, 2016)

57. ALEXANDRU MIRONOV, știință, nu glumă.

Unul dintre cei mai capabili și loiali miniștri, om de știință prin formație, dirigiuitor la revista Știință și tehnică, membru al Uniunii Ziariștilor din România, un om de o calitate rară, ar fi cu cele mai puține cuvinte o caracterizare a acestui alt

martor al istoriei naționale în ultimii 50 de ani. Am convorbit de multe ori, i-am luat interviuri cu diferite ocazii, am colaborat în modul cel mai fericit în conducerea UZPR unde am fost Membri ai Biroului, ai Delegației permanente și chiar vicepreședinți în două mandate. Îl ajută enorm vocea mereu caldă și liniștitoare, suma incredibilă de cunoștințe și informații în domeniul științei și tehnicii – în special tehnică spațială – modul de a comunica și colabora cu orice cetățean al acestei... României. Nici eu n-am dormit (ca mulți români) atunci când Neil Armstrong, pășind pe lună a zis „un pas mic pe lună dar uriaș pentru omenire”, dar n-aș putea să-l prezint cu atâta patos ca Alex. Mironov.

Cu prilejul aniversării a 50 de ani de la primul pas al omului pe lună (20 iulie 1969) în media și într-un parteneriat cu primul și singurul cosmonaut român Dumitru Prunariu (alt om superior înzestrat de Dumnezeu) s-a văzut cu prisosință cât de comunicativ este acest împătimit al tehnicii, cultura, informația... într-un cuvânt valoarea sa națională.

Cum să nu fiu mândru de o astfel de prietenie care ne înobilează de atâția ani, și de o asemenea calitate, neștirbită nici măcar atunci când am parcurs mulți km. pe jos, după un accident al meu de mașină, el dorind să-mi fie de folos, să nu mă lase singur și să dea declarații la poliția din Râmnicu Vâlcea (după Congresul UZPR în care l-am reales ca președinte pe prof. dr. Mihai Miron). Alex n-a dorit niciodată funcția de președinte, iar pentru faptul că n-a mai fost din nou numit ministru (și cât de mult merita) cred că a fost un mare câștig pentru viața spirituală din România: gândiți-vă câte articole, (mii), câte Reviste a difuzat, câți studenți și elevi a promovat, inclusiv prin cercurile științifice, și la câte manifestări cu public a participat. Și e un conferențiar foarte bun, un documentarist de rang înalt, o prezență scenică deosebit de agreabilă.

Cred că ce-am primit și ce-am dat lui Mironov e, mai ales, o prietenie sinceră și o colaborare de peste două decenii în cadrul Uniunii Ziariștilor.

Aleg pentru acest volum doar o mărturie a sa la niște ani ai mei în semn de omagiu pentru el, prietenul meu și al dumneavoastră.

LAUDATIO

Mare lucru-i să împlinească cineva șapte decenii de viață! Și încă mai mult îi să nu-i fi trăit degeaba!

Prietenul care a înfăptuit isprava - adică s-a învârtit cu Terra de șaptezeci de ori în jurul Soarelui - este personajul principal al acestor pagini. Un om fără odihnă și fără astâmpăr, pe care l-am cunoscut în anii de după Revoluția din 1989, unul dintre cei condamnați să construiască. Pe fărâma de țară pe care trăiesc, membrii subspeciei sale, Homo faber pun ici de o fundație, dincolo înalță un zid, pe strada cutare clădesc o fabrică, dincolo de fabrică o școală. Sau, absorbind din ceruri libertatea nascentă, și-o asumă, și dăruiesc megieșilor: un ziar,

o revistă, două-trei cărți, emisiuni de radio, un post de televiziune - ce „bat”, toate, peste bucata de Moldovă pe care i-a fost hărăzit să trăiască.

Trenul omului-fără-stare Dumitru Marin face acum o haltă pe traseul vieții lui Dumitru Marin. Trenul a adăstat o clipă, a slobozit un țigăral - acesta! - și a pornit pufăind mai departe, purtându-l pe dascălul și cărturarul Dumitru Marin pe tronsonul '70 - '80....

La mulți ani, Homo faber!

La stația următoare, '80, promit, voi reveni.

jurnalist, Alexandru Mironov.

Alexandru MIRONOV
scriitor, fost ministru
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 73)

Cu ministrul Alexandru Mironov și președintele C. J. Marian Enache

58. FRANCOIS MITTERRAND, președintele Franței... ȘI PROPAGANDA!

Francois Mitterrand (n. 26 octombrie 1916, Jarnac - d. 8 ianuarie 1996, Paris), a fost președinte al Franței între anii 1981-1995. După absolvirea studiilor sale în 1939 a fost mobilizat în armată, iar în 1940 a fost în captivitate germană. În 1941 a evadat. Mitterrand a evoluat din punct de vedere ideologic

de la poziția socialismului reformator la aceea a pragmatismului caracteristic unui reprezentant al națiunii, susținător al rolului cheie, din punct de vedere militar și cultural, pe care Franța era chemată să-l joace în arena internațională. Alături de Germania, Franța lui Mitterrand a ocupat un loc de frunte în cursa pentru Europa unită. În 1988 a primit împreună cu colegul său german de post, Helmut Kohl, Premiul Karl (Premiul Carol cel Mare).

Francois Mitterrand a murit pe 8 ianuarie 1996 la vârsta de 79 de ani în Paris.

*

Importanta vizită a președintelui Franței Francois Mitterrand, la Iași, a fost o formă concretă de susținere a trecerii spre capitalism. Aglomerație, persoane misterioase, gălăgie, strigăte entuziaste „Vive la France”, puțină presă centrală pentru că alta decât TV.V. - ca presă video, nu era în Moldova.

Ne-a trebuit un curaj nebun să-l acostăm din mers pe Francois Mitterand care s-a oprit în fața aparatului nostru de filmat în timp ce Ion Iliescu se întreținea cu universitari. Era așa de bine și de mulți păzit, că și azi ne mirăm cum am realizat materialul, și în exclusivitate. Norocul începătorului, îndrăzneala cunoscătorului, valoarea îndrăznețului. Gestul lui Mitterand de a ne acorda interviul în timp ce tremuram ca luat de friguri cu tot felul de caralii lângă noi, gata să ne împuște la vreun gest necugetat, oprirea lui a însemnat și pentru mine și pentru operatorul Grigore Avram înfruntarea fricii extreme și un efort de concentrare, la întrebări, cum n-am mai avut.

Proba de maturitate s-a dat exact la acest început!

„– Sunteți cel mai autorizat promotor al democrației. Ce credeți că va urma în România?”

– Vous  ter tres aimable...  i acum, traduc aproximativ în românește după  ,apres une période de transition...” mari

 n fa a lui Francois Mitterand – 18 febr. 1991, Iași

frământări și importante și dureroase schimbări sociale... dar ne aveți alături...”

„– Care credeți că va fi cea mai mare problemă pentru România?” A stat puțin pe gânduri apoi, lung, adică într-o frază amplă de mare politician, care știa să tragă spuza pe importanța țării pe care o reprezenta. Las-că nici întrebarea nu era grozavă:

„– Corupția...” N-a fost greu de înțeles cuvintele dar câtă realitate ulterioară ascundeau, abia de câțva timp am priceput; până la urmă e problema actuală în Europa și punctul negativ cel mai aspru în raportul MCV pentru România. În entuziasmul general de atunci, mă rog, alt președinte de stat care ne vizita după Charles de Gaulle și care ne declara sprijin „pour toujours” ca la „48...”

Interviul a fost difuzat, aprecierile au fost interesante, dar nu-mi iese din cap cât ne-au tremurat pantalonii pentru curajul nostru. Cât sprijin ne-a mai promis, la București, De Gaulle, îmbrățișându-l cu efuziune pe Ceaușescu... N-am fost martor la pupături Mitterand - Iliescu, dar pentru toți a fost un semnal bun.

În cele câteva călătorii în Franța n-am observat vreun fel de sfială când se vorbea despre președinte sau politicieni iar pe ecologiști i-am găsit greu și puțini. Populația din Neuille Pompiere (TOURENNE) ne-a primit cu bunăvoință și entuziasm, cea din Paris, Strasbourg, Tours, cu indiferență, mai ales că eram la cerut, în cadrul unor programe culturale ale localităților înfrățite, pe bani europeni sau pe cheltuiala noastră. Toate înregistrările din provincia Tourenne au intrat pe post! Că ne-am ales și cu multe aprecieri, chiar ne-a făcut bine.

Cu Francois Mitterand, președintele Franței, cred că am realizat un material deosebit, cu cea mai înaltă persoană publică din viața mea, deși la Kracovia am fost binecuvântat de Papa Ioan Paul al-II-lea.

Ce dovadă mai bună îmi trebuia pentru autoritate? Pe care n-am știut s-o exploatez mai niciodată, nicăieri. Dar nici nu mi-a trebuit, pentru că mă simțeam cu operă, de regulă, eram și operator și știam cum să fac mai bine cu aparatul de filmat. Uneori greu, ca în fața prefectului de Tourenne unde țineam camera cu dreapta, luminile cu stânga, într-un singur picior pentru că mi se încurcase în fir celălalt și vorbind franțuzește. Înregistrările ulterioare din Franța au susținut sprijinul socialiștilor francezi pentru socialistul Ion Iliescu și partidul său, capitalismul și privatizările impuse de noua orânduire socială. Am difuzat imagini și cu locurile unde D'Artagnan înfrunta pe adversarii regelui (Le cheval blanc, castelul Rochelle), și agricultura locului, monumente, transporturi, dar mai ales din Parisul minunilor, frumosului, istoriei și culturii, Tour d'Eiffel, Sena, Catedrala Notre Dame etc. etc. cu bucuria de a descoperi liber capitala culturii mondiale.

Dacă la Chișinău (ca și la Leningrad, Kiev, Moscova), nici la colțuri exprimarea nu era liberă, în Franța și apoi în toată Uniunea Europeană nu știam ce să facem cu atâta libertate. Marea descoperire de după comunism, dar cu efecte distrugătoare pentru limba, țara și poporul românesc: prin migrație și scăderea natalității se ajunge azi, cam la 16 milioane de locuitori, din cele 22.

Că austriecii s-au înfruptat cel mai mult din economia românească, asta a fost înțelegerea lor, a membrilor Europei Unite, ca să ne primească în U.E.

În treacăt, să consemnez, fără xenofobie, că astăzi, în februarie, 2014, petrolul și principalele bănci comerciale sunt austriece, și nu ale României, prin cele 51% din acțiuni și contracte dubioase pe bază de șpăgi.

59. P.S. IGNATIE MUREȘANUL, SMERITUL

INTERVIU LĂMURITOR :

(N:7 iulie 1976)

Reporter: Mă aflu la Episcopia Huși, și stau de vorbă cu Preasfințitul Părinte Ignatie, Episcopul Hușilor; Bine v-am găsit.

P. S. Ignatie: Doamne ajută.

R: Vă mulțumesc pentru întrevedere și vreau să le spun tuturor celor ce ne ascultă, citesc și văd că ați făcut exact ce trebuia să faceți pentru autoritatea bisericii, a Episcopiei Hușilor. Felicitări pentru cât ați reușit până acum. Eu m-am uitat pe CV-ul dumneavoastră și am rămas mulțumit de ce am văzut acolo. Bine ați venit și în mediul cultural de la Huși, la Episcopie, unde sper să jucați în continuare un rol important datorită capacității și calităților dumneavoastră. Ne-ați impresionat pe toți cu acest mod smerit în care vă prezentați pe oriunde sunteți invitat. După părerea dumneavoastră, populația aceasta, a județului Vaslui, poate rămâne în această dreaptă credință, Ortodoxă, în urma atâtor influențe externe și interne?

P.S. I.: Să știți că nu caut ca prin ceea ce fac aici să mă lustruiesc pe mine. Tot ceea ce facem, facem în primul rând pentru Dumnezeu și desigur pentru oameni. Legat de întrebarea dumneavoastră; eu am descoperit aici, în zona Vasluiului, niște oameni care au o manieră foarte genuină

în a-și trăi credința. Prin urmare, nu cred că pot să fie afectați de aceste vifornite ideologice care se năpustesc asupra țării noastre și trag nădejde vie că oamenii vor rămâne în continuare în această cumințenie și puritate în a-și trăi actul credinței.

R: Să spunem că cei de o anumită vârstă, cei de vârsta a treia, vor rămâne așa pentru că așa s-au născut. Tineretul pleacă și vine cu idei noi, cum îl putem atrage spre ortodoxism Preasfințite Părinte?

P.S. I: M-aș disocia un pic de viziunea dumneavoastră. Nu cred că oamenii, chiar dacă sunt de vârsta a treia, să spunem, ar rămâne neclintiți în valorile credinței, valorile Evangheliei numai în virtutea unei inerții, că așa s-au născut și că așa au moștenit o tradiție, o perpetuează sau că merg mai departe. Nu prea îmi vine să cred. E o abordare un pic mai simplistă din punctul meu de vedere. Oamenii aceștia chiar cred în Evanghelie la modul foarte sincer, într-o manieră necomplicată, nesofisticată cum o facem noi cei care poate mai avem tendința de a diseca tot ceea ce ține de credință, sau modul nostru de a ne raporta la tot ceea ce presupune a fi un om credincios. Prin urmare există această trăsătură definitorie a celor care se raportează cât se poate de sincer la credință, o trăiesc într-un mod simplu. Simplitatea este un mare dar de la Dumnezeu. Legat de tineri, sigur că, nouă ne revine această sarcină ca mesajul Evangheliei să fie foarte proaspăt, să fie racordat la căutările pe care le au tinerii de astăzi. Aceasta nu este o sarcină foarte simplă. Dar cred cu ajutorul lui Dumnezeu, cu puțină determinare, cu puțină perseverență că se pot face lucruri foarte frumoase și cu tinerii.

R: Care este punctul dumneavoastră de vedere legat de aceste culte de pe cuprinsul județului Vaslui?

P.S. I: Eu am o altă viziune în ceea ce privește celelalte culte religioase, în sensul că raportarea trebuie să fie una de sinceritate, de deschidere și de colaborare în punctele în care se poate colabora. Eu însă aș fi mai mult atent, și consider că este esențial în primul rând, să ne cunoaștem noi foarte bine credința, ca prin această cunoaștere a credinței, prin trăirea ei, să o constituim ca o mărturie frumoasă în fața celorlalte culte religioase. Eu nu merg pe linia unei abordări contradictorii, ci să discutăm.

R: Să înțeleg că dumneavoastră considerați că nu există prozelitism în județul Vaslui din punctul acesta de vedere?

P.S. I: Nu cred că există pentru că nu sunt foarte multe culte. Majoritatea locuitorilor din județul Vaslui sunt ortodocși. Acum sigur, nu am eu perspectivă de ansamblu să îmi dau seama dacă se poate vorbi de prozelitism sau nu. Cert este că nu aceste lucruri mă interesează în mod deosebit, ci capacitatea noastră ca prin tot ceea ce facem să constituim o mărturie frumoasă a credinței pe care Dumnezeu ne-a lăsat-o moștenire de la părinții noștri. Pe acest lucru m-aș axa, eu să îmi trăiesc credința frumos iar trăirea mea să constituie o mărturie extraordinară în fața celui alt care împărtășește un alt crez, împărtășește un alt set de valori, dacă putem spune în felul acesta.

R: Preluând un pic din ceea ce ați spus dumneavoastră, Dumnezeu ne-a lăsat cu limba și obiceiurile noastre. Și totuși, la data aceasta, înregistrăm atacuri pernicioase și îndelungate la ființa limbii române. Eu m-am exprimat în mai multe rânduri și în articole scrise, și în cărți, despre acest atac la adresa limbii, la ființa ei, și am spus că religia, biserica ortodoxă în special, este o apărătoare a limbii române în special a părții mai vechi a acesteia care se supune însă atâtor influențe tehnice, prin calculator, prin video ș.a.m.d.. Există o anumită părere a Episcopiei?

P.S. I: Noi, slujitorii bisericii, avem ca instrument de lucru cuvântul, limba română față de care ar trebui să avem o grijă extraordinară. Cel mai bun respect față de limba română este să o vorbim corect și să nu o sărăcim prin renunțarea la anumite cuvinte, la anumite construcții gramaticale care sunt de o frumusețe extraordinară. Eu cred că dacă tinerii noștri ar citi puțin din beletristica românească, din clasici, nu cred că ar avea foarte mari probleme în a înțelege și limbajul bisericesc care nu este învechit, nu este vechi. Sigur că limba are evoluția ei și o știm foarte bine. Și eu îmi dau seama de acest lucru chiar dacă sunt mai tânăr, însă nu aș putea vorbi de o limbă învechită pe care o folosim în biserică ci mai mult poetică. Aș vorbi de o limbă parfumată, de savoarea ei... sunt multe cuvinte care nu mai sunt în uzul curent al comunicării de zi cu zi, însă este un lucru extraordinar pentru că limba din biserică nu este o limbă murdărită prin vulgarități. Are o curățenie a ei pentru că este folosită numai într-un spațiu sacru iar pentru mine este un foarte mare avantaj.

R: Cum vedeți bătlia cu calculatorul care introduce o sumedenie de cuvinte din alte limbi, mai ales limba engleză?

P.S. I: Pentru mine nu este o problemă. Nu consider că limbajul calculatorului, al tehnicii, este un atentat la limba română. Atentatorii la limba română sunt toți cei care nu o vorbesc corect, nu mai citesc, nu se mai îngrijesc de ea. Pentru mine nu constituie tehnologia o problemă în ceea ce privește limba română.

R: Cum ați perceput, de când ați venit încoace, cultura vasluiiană?

P.S. I: Am descoperit oameni minunați în toată zona Vasluiului. Am participat în toată perioada aceasta de când am fost întronizat la Episcopia Huși la mai multe simpozioane, la mai multe întruniri cu caracter cultural, și,

să fiu foarte sincer, am descoperit oameni dedicați cărții, oameni extraordinari, ceea ce, sincer să vă spun, nu este o surpriză pentru mine. În orice județ, în orice parte a țării noastre sunt oameni care iubesc cartea, oameni care sunt dedicați cercetării. Mie nu mi-a rămas decât să îi întâlnesc pe acești oameni, să mi-i scoată Dumnezeu în cale, să putem să împărtășim fiecare din experiențele noastre, din ceea ce am asimilat, am acumulat fiecare, în branșa în care ne-am pregătit.

R: Vă considerați sprijinit de presă?

P.S. I: Este o întrebare destul de delicată. Pot spune că da. În general presa, cel puțin de când am venit, reflectă cât se poate de fidel, cât se poate corect, viața spirituală a Eparhiei. Ceea ce aș putea spune cu certitudine este că percepția mea este că presa reflectă viața spirituală și este interesată de viața spirituală a Episcopiei Hușilor.

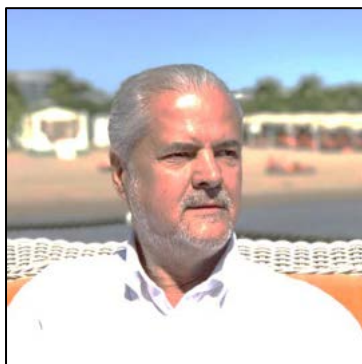
R: Respectuos vă rog să îmi răspundeți la o întrebare care ține de orgoliul meu. Ați perceput existența Meridianului și a grupului de presă într-un fel?

P.S. I: Contactele mele cu acest ziar au fost destul de sporadice, să fiu foarte sincer. Am pus mâna pe acest ziar pe unde mai mergeam, sigur și din întâlnirile cu dumneavoastră, și cred că este un lucru minunat că promovați frumosul. Acest lucru pentru mine contează foarte mult și cred că acest lucru ar trebui să fie una dintre dominantele presei iar dumneavoastră vă aliniați foarte bine în ceea ce privește frumosul și binele.

R: Doamne ajută!

60. ADRIAN NĂSTASE, bogatul... controverselor.

PRIMUL MINISTRU ADRIAN NĂSTASE... CA OASPETE!

Cel mai puternic om din țara Românească a fost invitatul nostru într-o emisiune specială, în direct pe radio și TV Vaslui, marți, 12 oct. 2004, între orele 18-19. Președintele principalului partid, premierul țării, poate, peste 2 luni, președintele statului, Adrian Năstase e un nume cu care se poate mândri oricine îl poate avea

ca oaspete!

Vă reamintim că prezenți în studioul TV Vaslui au mai fost, până acum, președinții României I. Iliescu și E. Constantinescu, primul-ministru Ciorbea, miniștrii Tr. Băsescu, A. Sârbu și mulți alții, de fapt toate principalele personalități ale momentului, dar și că am realizat interviuri cu președinții de stat Fr. Mitterand, I. Iliescu, M. Snegur, E. Constantinescu, P. Lucinski, cu 12 prim-miniștri și cu peste 100 de miniștri și parlamentari importanți. Reprezintă, aceasta, altceva decât dovadă de muncă și profesionalism? Se justifică, și astfel, efortul nostru pentru a reuși într-o întreprindere de risc maxim? Aici nu e comerț să înșeli la cântar... și, poți păcăli pe unii, dar nu pe toți! AI SAU NU AI VALOARE, și atât!

Nu înseamnă că sunt de acord cu tot ce spune Năstase sau PSD-ul lui, nu-i înalț osanale și, acum, nici nu-l critic. Insist să vă spun că una dintre marile personalități ale țării a fost prezentă pe proprietatea mea, în folosul vasluienilor și sunt foarte mândru de aceasta! A răspuns cu prietenie la gestul nostru amical, a spus ce-a crezut că trebuie, l-am protejat pe teritoriul nostru cu toată echipa. Politicianul are multe păcate, OMUL NĂSTASE, mi-a plăcut. Grozav!

Cu primul ministru, Adrian Năstase, în Studioul TV.V., 12 octombrie 2004

Ne dovedim gazde primitoare pentru oricine ne calcă pragul, indiferent de poziție socialăși, sper că, se vede asta de către toți acei care ne cer sprijinul.

...Bafta vieții mele a fost SĂ POT discuta și cu președinți de stat sau prim-miniștri, parlamentari și oameni de afaceri, dar și cu mulți necăjiți ca cel din comuna Voinești, șchiop, bătrân, cu vierme în ochi și fără vreun sprijin.

Dintre candidații la Președinție a fost până acum la noi Marian Petre Miluț (Alianța Populară Creștin Democrată), indirect Gigi Becali, ceva mai înainte Th. Stolojan și P. Roman, acum A. Năstase. Îl așteptăm și pe Băsescu sau oricare ar mai fi, măcar cu un cuvânt de bun venit...

Oaspeții noștri vor fi, oricum, respectați, de oriunde s-ar afla!

Mulțumim pentru vizită D-le Adrian Năstase!

**Prof. Dr. Dumitru V. Marin
(Meridianul, an V, nr. 80 (557)
14-17 octombrie 2004)**

61. ILIE NĂSTASE, Ion Țiriac și, mai ales, Simona Halep și alții/altele...

Scriu rândurile de față imediat după ce Simona Halep, probabil cea mai iubită sportivă din țară astăzi și într-un top care-i mai cuprinde pe Ilie Năstase, Nadia Comăneci, Gheorghe Hagi, Ivan Patzaichin, cu adevărat emblematici pentru sportul românesc... după o finală aprinsă cu una dintre cele

mai mari tenismane ale lumii, americanca Serena Williams, azi 13 iulie 2019, în jurul orei 17, Simona Halep a devenit „Regina de la Wimbledon”, câștigătoarea celui de al doilea Grand Slam din istoria sportului românesc feminin.

L-am cunoscut direct și personal pe mofturosul Ilie Năstase, un alintat al publicului pentru care făcea tot felul de giumburușlucuri pe teren, realiza faze de vis sau băga în mă-sa pe careva de se auzea într-o lume întreagă, cel care făcea dublu cu un alt mare tenisman Ion Țiriac, un Țigan cu geniu, ajuns, azi, unul dintre cei mai mari oameni de afaceri din România.

În anii '70 Ilie Năstase avea o popularitate de neegalat atât pentru rezultatele sale în tenis cât și pentru că se zvonise că i-a administrat o mamă de bătaie lui Nicu Ceaușescu, fiul conducătorului autoritar al statului român. Era și un fel de legendă așa de vie încât circula o anumită butadă mult gustată

de marele public: „când a domnit Ceaușescu?/ Pe vremea lui Ilie Năstase”, adică atunci când juca acest mare jucător, cel mai mare în tenisul masculin românesc.

Era după ce pierduse la București finala Cupei Davis cu vajnicul și pragmaticul Stan Smith, un American uscat și îndelung huiduit pe Arenele Progresul unde se jucase. Năstase nu a prea fost excelentul Năstase, a servit slab, a returnat neconvingător, părea drogat în fața unei țări care aștepta marea performanță națională. Cred că erau deschise toate televizoarele din țară (în alb-negru), cred că lumea ar fi ieșit în stradă cu toate interdicțiile care erau atunci, așa că înfrângerea sa a fost un oftat greu pentru români, pentru că de la coechiperul lui, Ion Țiriac, cel care l-a condus la seturi pe Smith, dar până la urmă a pierdut, nu se putea aștepta la mai mult. Repet, Ilie Năstase avea o popularitate mult, mult mai mare ca a lui Nicolae Ceaușescu.

Cumnata mea, Polixenia Iacob, lucra la Institutul de Geriatrie Ana Aslan, cumnatul meu Dumitru Iacob era contabilul șef al Spitalului Balotești, și mare admirator al lui Ilie cu care se cunoștea excepțional de bine. Nu știu dacă asistentei medicale foarte drăguțe, ori administratorului de spital i se datora vizita lui Năstase la vila lor din Șoseaua București-Ploiești nr. 127, un fel de colț de rai, unde veneau nume mari și foarte mari ale timpului: Virgil Trofin, academicianul Ștefan Milcu, alți mulți oameni de cultură și somități. Poate, pentru că era un loc retras și se simțeau bine ca oaspeți, poate și gânduri tinerești. Cert e că într-o după amiază a călcat pe iarba aceea spilcuitul Ilie Năstase și am fost extrem de surprins, când a dat mâna cu mine, că avea stele de locotenent pe epoleți. Pentru noi, toți românii, era marele tennisman al nostru. Chiar se certase de curând cu Ion Țiriac și practicau... nevorbitul, tare dăunător cuplului în concursuri.

Ilie s-a purtat absolut decent, civilizat, deferent chiar față de noi, i-a mângâiat pe cap pe copii, a dat cu piciorul într-o

minge de tenis în curte, pentru că era nebuneala tenisului în fiecare băătăură, plecată de la performanțele lui. A servit câte ceva din bucatele alese făcute de soacră-mea Constantina Mândru, a povestit cum a pierdut în 1972 și recent, în 1976, la Wimbledon, au șuguit cu ai casei despre aventurile sale printre femei, se exprima bine românește, mai strecura o expresie englezească (cred că avea unele interdicții, dar nu ne permiteam să întrebăm prea mult), oricum s-a simțit bine acolo, la Otopeni și a lăsat o impresie frumoasă: „ca Ilie Năstase să ajungeți copii” li s-a tot spus țâncilor, de atunci. Cred că valul acela în favoarea tenisului de câmp nu va mai avea niciodată amploarea de atunci.

Simona HALEP

Simona Halep câștigătoarea de astăzi 13 iulie 2019 , la Wimbledon, (6-2,6-2) are cota cea mai mare de simpatie, prețuire, dragoste din toată România și Diaspora. Nu cred că îl egalează pe Ilie Năstase care se menține și astăzi în atenție publică, inclusiv, prin escapade „alcoolistice” dar sigur, ca

specialist și performer în tenisul mondial, pentru că și el a fost nr. 1, în tenisul masculin mondial. „E o mare performanță pentru Simona, e bine pentru ea dar și pentru români” a declarat telefonic, Ilie Năstase. „E cea mai mare personalitate sportivă a României de astăzi” a spus Ion Țiriac, iar cunoscutul ziarist Cristian Tudor Popescu a scris că „a văzut cel mai frumos tenis din viața sa”. Kate Middleton, reprezentanta Casei Regale a Angliei, afirmă că a desfășurat „un joc minunat”. Evident există și o avalanșă de aprecieri...mondiale.

La cei 27 de ani ai săi, Simona are două Grand Slam-uri câștigate și 2 ani la rând a fost nr.1 mondial, deci, recorduri nu glumă. Constanțeanca este o luptătoare de o modestie rară, echilibrată în tot ce face, zâmbește mult, e cuceritoare ca ființă, e șefa unei generații feminine cu alte vreo 6 tenismene prezente în topuri și, deci, în lume. Se scrie că atinge 30 de milioane de Euro câștigați din tenis, dar e mult mai importantă emulația pe care o stârnește în mediul școlar și pe terenurile de sport.

Dintre cei care ar merita amintiți, pentru prezența lor de

Ion ȚIRIAC

azi în prim plan sportiv, după ce-i dăm Cezarului Ion Țiriac ce-i al Cezarului, adică recunoștința pentru cât a contribuit la faima României, și... pentru cât e de bogat astăzi, să menționăm pe Mihaela Buzărnescu, Monica Niculescu, Irina Begu ș.a. iar dintre bărbați pe Horia Tecău,

Marius Copil.

62. ALEXANDRA NECHITA, atunci, copilă

Destin rar, rar pentru fiica unui cetățean Nechita, din satul Brodoc, suburbia a Vasluiului, plecat – fugit în S.U.A., care a fost descoperită la timp pentru o lansare ca-n filme pentru talentul său în pictura expresionistă. Copilă

în clasa a IV-a era cotate ca noul Picasso, promovată cum numai americanii știu, valorificată financiar la mare artă și profitabilitate. Eu nu pot spune decât despre faima ei, așa de mică, pentru că am colaborat și cu familia și cu ea la TVV, unde am difuzat foarte multe știri și imagini și pentru că am cunoscut o autentică pictoriță expresionistă, pe mignona Letiția Oprișan, din comuna Podu Turcului de loc.

Alexandra Nechita a venit ca vântul prin județ, cu zeci de impresari și autoturisme americane după ea, drept care localnicii i-au dat numele Școlii generale (gimnaziale) nr. 8, de Alexandra Nechita.

În reportajul pe care l-am făcut la Brodoc, cu ocazia prezenței sale în locul natal împreună cu mama, chiar împotriva „jandarmilor” comerciali, care o păzeau strict, supraveghind-o și cum și cât vorbește, în concurență cu televiziunea națională și alte proaspete televiziuni comerciale, am întrebat-o de amintiri din școală, dacă frecventează obișnuit sau când are chef de pictură stă acasă, cum o ajută mama, cât o plătesc cei cu care este sub contract (a intervenit un negru American care vorbea

bine românește și i-a interzis să răspundă la întrebare, am aflat neoficial că vreo 2 milioane de dolari), dacă simte cumva vreun dor de dealurile împădurite de deasupra casei. A răspuns neinteresant, ca un copil ce era.

Cel mai important, am rugat-o să picteze ceva atunci, pe loc, pentru televiziunea Vaslui, pentru vasluieni. A realizat două „picturi” în câteva minute pe care nici astăzi nu le consider ca atare și am gândit că americanii ăia sunt tare tâmpiți dacă se dau în vânt după smângăliturile fetei. „Micuța Picasso” a plecat destul de repede de pe la noi, a mai revenit fără atâta alai și pentru puțin timp, dar în mediul ei de afirmare și creație, în America, a ajuns mare personalitate în pictură, câștigă îndestul să-și ducă părinții în lux, și corespunzător pentru familia pe care și-a întemeiat-o.

Când voi avea timp voi realiza o amplă scriere despre emigranți, familie norocoasă și talentul, comercial exploatat; că până la urmă este rodul întreprinzătorului abil și priceput care câștigă însutit pentru lansarea talentatei copile din Brodoc-Vaslui.

63. ION N. OPREA, bădia din Priponești

După ani și ani de comunicare telefonică, schimb de scrieri, vedere scurtă și protocolară, a venit ocazia să-l și vizitez, în liniște, acasă, pentru că „Ion N.Oprea, lucrează”. Mi-a plăcut expresia și am reluat-o în mai multe articole de prezentare a acestui creator de lume adevărată, care are 4 pereți din 4 acoperiți cu cărți atât din biblioteca personală cât și dintre cele pe care le citește. Ion de la Priponești,

prietenul meu, este o enciclopedie portabilă (greu, că suferă cu picioarele), mai bine o mașinărie de scris, care mă uimește zdravăn prin cât de multe cărți a reușit să tipărească: UN RAFT PE UN PERETE ÎNTREG! Că e amabil, prietenos, cu simțul umorului, și foarte apropiat sufletește, vă rog să subînțelegeți.

Că mi-a dat zeci de autografe...iarăși.

Că merită un loc important în cultura națională, la fel. N-a fost primit în Uniunea Scriitorilor, unde sunt creatori cu cel mult 2 volume de....prostii, poate tocmai pentru că a scris prea mult. Că apare public din ce în ce mai rar, e bine să ții cont de vârstă; dar să nu vă înșelați, Ion este de o prospețime intelectuală rarissimă, are o stare creativă, cred, unică. Și, scrie, scrie...în liniște.

Să-l țină, Dumnezeu!

„Sisif a fost fiul lui Acolus, întemeietor și rege al Cetății Corint. Venindu-i timpul, se căsătorește cu fiica lui Atllas, cu care zămislește mai mulți copii – spune legenda. Documentele vremii mai consemnau că el ar fi fost și tatăl celebrului Odiseu. Și Sisif, zeul, ca și oamenii, nu și-a văzut de treburile împărăției și de frumuoasa lui Acolus și mușcat de invidie (care pe atunci încă nu era declarată păcat), se amestecă în aventurile amoroase ale lui Zeus, stăpânul lumii antice și al cerului ce-o acoperea, și-i face un fel de publicitate mondenă și moralistă măritului dirigitor. Stăpânul se mânie și-l supune pe Sisif, precum caralii din închisorile comuniste pe cei închiși, la o pedeapsă absurdă, la prima vedere, absurdă și perpetuă, dar definitivă, de exterminare: să urce pe coasta unui deal un cogeamite bolovan și odată ajuns pe creastă, să-l prăvale până jos pentru a-și relua iarăși, la infinit, împingerea bolovanului spre vârful gorganului.

Acum, de ce am adus eu vorba despre acest personaj din legende grecești, într-o prefață a unei cărți omagiale, închinată unui pământean din zilele noastre?! Pentru că noi oamenii, folosim comparația ca argument și atunci când subiectul de comparat este un rege celebru, iar atunci discursul pare și mai convingător” își începe pledoaria scriitoarească Constantin Hușanu, membru al USR, când scrie prefața la „Omagiu Ion N. Oprea” (autori dânsul și prof. Ana Dumitrescu) la împlinirea vârstei de 80 de ani, editura PIM, Iași, 2012, 391 pagini.

Povestea fiind la început, (co)autorul cărții continuă ceea ce a intitulat „în loc de prefață”, p.17-21):

”Și astfel, pe talgerul Balanței asemănarilor dintre Sisif și amicul meu de o viață, Ion N. Oprea, voi pune niște fapte (greutăți). Pe celălalt talger, al credibilității și acceptării argumentației de către cititori – las realitatea să vorbească.

Dar să pornim cu începutul. Cine este Ion N. Oprea, de-i compar eu viața cu pedeapsa lui Sisif? Fac, cumva, un exces metaforic? Pun în pagină un portret literar bine cosmetizat, de dragul prieteniei și a colaborării noastre din timpurile faste și nefaste? Cititorul să mă judece! Și să mă judece ca pe un impostor creator de zeități pământene, chiar dacă eu le-aș numi excepții de la regula credibilității.

La urma urmei, chiar și Sisif, cred, că a fost o creație-parabolă a inteligenței grecești, pentru a ilustra cât mai plastic zădărnicia eforturilor sau, dimpotrivă, forța umană de a suporta o pedeapsă nedreaptă, așa cum mulți români au suportat-o în nu prea îndepărtatul secol apus cu toate ale sale...

Dar să fiu mai explicit. În cazul de față am recurs la fabula lui Sisif, nu pentru a-i compara eforturile sărbătoritului cu o pedeapsă, deși mai subiectiv gândind, – cam seamănă, ci cu o tenacitate și capacitate de a lăsa lumii o operă grăitoare despre români, cu riscul de a-și ruina sănătatea!

Câți din conaționalii noștri au asemenea aplecare spre înălțimea sacrificiului de sine pe altarul binelui general, pentru slăvirea înaintașilor, tot niște Sisifi la rândul lor, dar loviți de pedeapsa uitării?

Să-ți trăiești viața doar cu condeiul în mână, zi și noapte, pentru altceva nemaiavând timp și spațiu, ține de un înalt ideal! Pentru unii hedoniști pare o absurditate, așa cum este socotit și mitul lui Sisif, o renunțare păguboasă la plăcerile vieții unice – și aceea prea scurtă pentru îndeplinirea dorințelor noastre! Absurditatea, însă, desființată de filosofia plăcerii (ca unic scop), ar fi conservat omenirea în stadiul de grotă! Și ar fi înclinat balanța spre o zonă mai întunecată a progresului omenirii, ceea ce, cu siguranță, nu e de dorit. De unde și viața, a toate știutoare, scoate din arhivele ei genetice, ființe gata să-și asume sacrificii.

Răsplata? Da, există o lege a dorinței de a fi răsplătit pentru sacrificiul tău. Ostașii primesc decorații, deși cunosc oameni, unul este chiar în această carte, care și-a periclitat viața nu pentru decorații și citări pe Ordin de Zi - ci pentru patrie - mama lui spirituală, cu tot ce este și ea: părinți, copii, iubite, prieteni și cunoscuți, ogoare de îngropat primăvara semințe de speranță.

Ion N. Oprea nu a îngropat, ci a scos la lumină, așa cum se va vedea din cuprinsul acestei cărți, - roade de aur, lăsate să ruginească, deși aveau dreptul să sălășluiască în conștiința contemporanilor, pentru simplul motiv – de a ști de unde venim și ce bogăție sufletească respiră în urma noastră și plânge să fie scoasă sus, pe înălțimea unde Sisif își urca bolovanul – și acolo să rămână, sub auspiciile unei altfel de mitologie. I.N.O. le-a auzit bătăile inimii și le-a întins o mână pentru a-i așeza în vraful de cărți elaborat într-un timp record. Când ajungea cu urcarea unei cărți pe piscul desăvârșirii – se rostogolea din nou în arhive și începea urcușul alteia.

Și pentru ca mărturisirile mele să nu fie confundate cu literatura publicitară, voi încerca să le susțin cu date din cărțile lui INO, ce se înalță într-un vraf de peste jumătate de metru pe noptiera mea, 35 la număr și ale căror titluri le veți întâlni în spiciurile colaboratorilor mei la scrierea acestei cărți omagiale, la 80 de ani ai lui. Eu doar le voi aminti numărul de pagini: în cele 35 de apariții editoriale sub care își pune numele și viața, numărul paginilor se ridică la 12.426! Dacă socotim că această enormă cantitate de informație a fost selectată, prelucrată, și pusă în operă în mai puțin de zece ani și că privirile sale prin arhive și biblioteci au zburat peste zeci de mii de pagini de documente, la care se mai adaugă un număr impresionant de colaborări la ziare, reviste, almanahuri și publicații de specialitate – avem un tablou aproximativ al urcușului pe dealul lui Sisif de către amicul meu Ion N. Oprea.

Această cantitate enormă de zile-muncă (în care se includ și nopțile) – și pe cei care știu ce înseamnă munca cu cartea îi sperie - a determinat pe semnatarii materialelor din această lucrare să-l numească și să-l considere: „*Condei prolific, combativ, competitiv...*” –dr. și poetul **Ion Hurjui**; „*Om dotat cu perseverență și migală, dublate de pasiune, vigoare și respect pentru cuvântul tipărit*” – **prof. Vasile Fetescu**; „*Ion N. Oprea reprezintă un adevărat mentor, un sfetnic înțelept și îndrăznesc a-l considera un apropiat prieten, și omul-surpriză*”, **Ioan Grămadă**; „*intr-o zi – iertați-mi franchiseța – nu veți mai fi, dar cărțile Dumneavoastră vor rămâne*”, avertizează dar și încurajează – **Vasile Șuvoială**, de loc din **Balta-Oii, Bârlad**; „*alăturându-ne celor ce vă sărbătoresc la aniversarea a 80 de ani de viață, nu putem exprima mai mult decât ceea ce Sfânta Scriptură ne învață, că această vârstă patriarhală reprezintă binecuvântarea biblică de care Dumnezeu v-a făcut părtaş, ca răsplată a lucrării după Voia Sa*”- spune **prof. Gheorghe Clapa**; „*domnul Ion N. Oprea este un adevărat Negruzzi contemporan care, răsfoid și cercetând atent sute de ziare și reviste a reușit să facă un lucru extraordinar de bun prin aceea că pune la dispoziția noastră, un material atât de vast și de cuprinzător, care altfel ar fi rămas înmormântat în arhive și peste el s-ar fi așternut un și mai gros și greu „colb” al uitării*”- **prof. Alexandru Mânăstireanu**; „*Indrăgostit de arhive, Ion N. Oprea selectează din uriașul izvor de informații, cu o cumpănită migală*” – **Lucian Vasiliu**; „*Cartea Dvs deschide minții noi ferestre de gândire și căutare, vă înalță și vă ține, fără îndoială, la loc de cinste pentru totdeauna. Ea alimentează făclia culturală ce arde permanent de sute de ani în acest colțișor al țării*” – **Mihai Pop**, fost profesor de limba engleză la Liceul nr. 2 din Rădăuți, astăzi locuitor al Germaniei.

Și lista aprecierilor ar mai putea continua pe multe pagini...și le veți întâlni lecturând această carte-monument

înălțat sânguinței, destoiniciei, hărniciei, râvnei, strădaniei, priceperii, seriozității, capacității de concentrare și răbdare, închinării vieții unor idealuri înalte, sacrificiului de sine, pentru a demonstra că poporul român a avut oameni de seamă, de mărețe înfăptuiri, necunoscute de o Europă care ne-a luat sub umbrela ei drept consumatori de supraproducție capitalistă. Că am avut și avem oameni de înaltă calitate morală, profesională, științifică care au uimit lumea și au pus la temelia civilizației o cărămidă românească, e clar.

Ion N. Oprea, ca cel care îi citesc primul manuscrisele, străin aroganței, fuduliei, infatuării, înfumurării, îngâmfariei, lăudăroșeniei, trufiei, vanității – citește și scrie zi și noapte, taie și adaugă, cântărește și apoi scoate la lumină doar ce este luminos. Când crezi că are cartea gata, o ia de la capăt, vine cu alte și alte completări, face corecturi când nici nu te aștepți! Fac aceste aprecieri în cunoștință de cauză, mă repet, ca unul ce i-am descifrat manuscrisele și i le-am pus în pagină de computer. În laboratorul său de creație, unde adesea fac popasuri, greu găsesc un loc de așezare. Pereții apartamentului îi sunt plini de cărți, de fotografii ale celor dragi, din familie și prieteni – Constantin Clisu, Alexandru Tacu, Vasile Fetescu, Constantin Ostap, Ionel Maftai, prof. dr. Dumitru V. Marin, Virgil Giurgea, - de un tablou schițat de maestru Neculai Ciochină cu chipul lui Alexandru Mănăstireanu, altul de Mircea Popescu cu chipul gazdei, de o pendulă ce-i măsoară clipele vieții de osârdie, masa plină de manuscrise și un laptop la care a învățat să opereze anul acesta, patul din dormitor încărcat cu documente ce stau la baza cărților în lucru, numai de el știute cum să le mai descurce, și un locușor de circa un metru rezervat mie când îl vizitez. Aici îmi dăruiește ultimul volum tipărit și autografiat – apoi se lasă o tăcere ce cuprinde camera cu porumbeii ce-i gânguresc în balcon. Nici un cuvânt nu poate înlocui clipa măreață a edificării unei noi cărți – ea este încărcată cu prea multă trudă, cu prea

îndelungată urcare pe panta desăvârșirii pentru a mai putea fi evocate. Tăcem împreună în fața unei opere scoase din tăcere! Timpului i-a mai fost smulsă o împlinire. Omul trecător prin efemeritatea vieții i-a biruit tăișul coasei ce ne scurtează zilele, cu un lucru ce nu mai are moarte – cu O NOUĂ CARTE DESPRE VIAȚĂ. Când ieșim de sub imperiul acestei clipe solemne, Ion N. Oprea se scutură de sentimentul înălțător ce te cuprinde la sfârșitul unui vis și-mi pune în valizuta mea, adesea neîncăpătoare, proiectul unei noi cărți! Plec din apartamentul său de pe malul drept al Bahluiului, copleșit de îndrăzneala acestui om decis să împingă iarăși bolovanul lui Sisif pe panta nemuririi. Grea viață și-a asumat! Dar cine i-o știe pe deplin? Doar cei care muncesc ca și el!”

Recitind scrierea lui Constantin Hușanu, cel cu care la Bârlad am editat un ziar în care scriam despre oamenii care lucrau niște bijuterii – rulmenți de tot felul – care mergeau mai în toate țările lumii, inclusiv în cele imperialiste și trimiteau înapoi valori bănești și felicitări, mi-am adus aminte și de țărani, deveniți muncitori, și de cei de pe Calea Zeletinului, înaintașii lui Dumitru V. Marin, profesorul, doctorul în limba rămână, etnograf, folclorist, ziarist, editorialist, prieten bun cu radio, televiziunea și cu mine, profitând de discursul lui C.H. din Pungești-Vaslui, și m-am întrebat, Sisif e de pe malul drept al Bahluiului, de loc din Priponeștii-Tutovei lui George Tutoveanu, prins în muncă, precum cel de la Giurgioana-Bacău?

*

DVM, de la un timp DVMZ - 75

Se apropie luna aprilie, răsună valea Zeletinului, Giurgioana este în fierbere, vestea a străbătut tot Bacăul, Iașul, de Vaslui nu mai vorbim, publicațiile locale, radio-TV fac

pregătiri, emoționat, încurcat cu pregătirile, DVM, pardon, DVMZ, încurcat cu adresele celor invitați la eveniment, că el este sărbătoritul la împlinirea a 75 de ani de viață, mi s-a adresat telefonic și ca să-mi bată indirect obrazul că nu mă înscrisesem, încă, în corul adulților domniei-sale, m-a chestionat șugubăț - „Ioane, dă-mi numărul de telefon a lui Mircea Snegur, că i l-am rătăcit... de-acum cinci ani”, când, adresându-se „prietenului lui de la Vaslui”, l-a felicitat la cei 70 de ani, de atunci.

N-am putut răspunde solicitării - că eu cu președinții de țară, cu prim-miniștrii, niciodată în Viața mea nu le-am simțit căldura mâinilor lor, nici răsufarea binefăcătoare urechilor mele, dar am înțeles că invitațiile pentru foștii noștri președinți, Ion Iliescu, cordialului Emil Constantinescu, Traian Băsescu, chiar pentru regele Mihai I, dacă nu s-or fi rătăcit, erau plecate de mult... Ba, intrând în aerul pregătirilor, nu știu cum s-a făcut l-am visat pe DVM, de odinioară, că muncea să-l convingă și pe Piotr Lucinski, Omul rușilor, ce Lucinski!, pe Francois Mitterand, cândva președintele Franței cu care avusese norocul începătorului, îndrăzneala cunoscătorului, valoarea îndrăznețului, pe Nicolae Ceaușescu, reabilitat, făcând drumul către Vaslui pentru participarea la aniversarea celui născut la Giurgiuoana...

DVMZ își prezenta CV-ul, așa cum se procedează în asemenea caz (trec peste studii, activitate didactică, publicistică, că-s treburi mărunte și vizez superlativele, prezentate de el sau de noi cei care l-am însoțit la evenimente festive anterioare): „omul cu 60 de studii științifice publicate în ziare și reviste, peste 750 de editoriale, mii de emisiuni și interviuri, inclusiv cu 9 președinți de Stat, 14 prim-miniștri, miniștri, Regele Mihai, parlamentari de tot felul, inclusiv dintre cei europeni”; „Cartea lui, „Zăpadă pe flori de cireș”, 274 de pagini, scrisă în 1999, este „primul roman din Vaslui”,

deaceea a fost reeditat în 2014, cu revederi și adăugiri, prelungindu-l la 280 de pagini”; publicația Meridianul, Vaslui-Bârlad, este „o operă pentru un timp și o ilustrare a unui mediu unic”, cum l-a caracterizat Emil Constantinescu, fost președinte a României, „o carte dintr-o viață în acțiune”, părerea prof. dr. Marian Petcu – București; „onorat cunumeroase diplome, distincții și premii, Ordinul Ziariștilor, clasa I-a, invitat la BBC, în emisiuni sepeciale, în Turcia (Istanbul și Ankara) și televiziunea Canadiană din Montreal”; singurul vasluian în Dicționarul etnologilor români din toate timpurile pentru că “deschide o poartă către recuperarea integrală a acestui prețios element de patrimoniu” (prin) revista Ion Creangă și activitatea lui Tudor Pamfile; singurul vasluian cu 9 fișe personalizate în „Istoria jurnalismului din România, în date”, coordonator prof. dr. Marian Petcu; primul Cetățean de onoare al comunei Podu-Turcului, județul Bacău, 29 martie 2011, cetățean de onoare al comunei Prisăcani, județul Iași, 24 august 2014, Cetățean de onoare al comunei Țepu, județul Galați, 30 septembrie 2014; Volumul omagial „Marin 70”, îngrijit de Val Andreescu, 2011, cu 70 de autori, 70 de mărturii, 70 de autografe pentru 70 de ani ai săi, cuprinde mărturii ale 4 academicieni, 4 președinți de stat, 17 doctori în științe, restul jurnaliști, scriitori, persoane publice și administrative.

Despre DVMZ, Omul, referințele, la fel, îl înobilează: Coleg de partid - nu sunt mulți prieteni ca el, susține Dan Albescu - Marin 70, p. 14; este omul performanțelor - a reușit să împlinească o vârstă nobilă, Mihai Apostu, tot în Marin 70; și tot acolo - e modest și liniștit, ni-l recomandă Gheorghe Balan, care îl cunoaște din copilărie; știe că-i trecător, spune o noutate Corneliu Bichineț; un drag septuagenar, altă noutate de la Mărioara Buraga; e un invers - cetățean și prieten, după Jan Ciupilan; omul care sfințește locul îl prezintă Emil Constantinescu, președintele, de unde o fi aflat; continuă arta

îmbogățirii, înfrumusețării și valorificării limbajului nostru, expus la influențe și provocări, susține P.S. Corneliu al Hușilor; e impresionant în câte domenii a fost în top, își dă cu părerea Cristian David; ce a realizat fiul lui Vasile și a Tudorei, ca om de-al nostru, e greu pentru o viață de om, ne șoptește Gabriela Iacobescu; un as al presei, îl vede Vicu Merlan, istoric, dar și conducător de revistă - Lohanul; un om care face, crează, construiește, edifică - George Stoian; prietenul său de suflet, îl susține Avram D. Tudosie...

Mare personalitate, „meritul lui nu cere răsplată, cere cinstire”, spune Petruș Andrei de la Puiești; „un înfatigabil căutător”, îl prezintă Theodor Codreanu, eminescologul; „un Don Quijote” - Adi Cristi; „un mare patriot” - Acad. Ion Dediu; „primul om de televiziune din Moldova” - Petru Frăsilă; „se transform în exemplu” - Alexandru Ionescu; „Spectacolul unei personalități este Marin” - Theodor Pracsu.

Integrator în cetate, „actant perseverent”, în „Când floarea de cireș...”, Simion Bogdănescu; „Un om al cetății”, Valeriu Lupu; „un adevărat învățător”, Mihai Miron; „un feromon specific”, Vasile Puf; „un marcator al postdecembrismului”, Adrian Solomon; „un deschizător de drumuri, îndrumător și formator de condeie”, Ion N. Oprea.

Valorificator a ambițiilor jurnalistice prin muncă, „rodul unui zbucium constant”, îl vede Vasile Arhire în „De la cuvinte la numere”; „nu aş putea să nu fiu recunoscător unui asemenea om...”, scrie Val Andreescu în „7 decenii de trăire incandescentă”; „Confirmarea convingerilor de care am fost animați”, vede Ion Iliescu parte din scrierile lui DVM; „Aveam unde să învățăm”, memorează Adina Huiban; „...aflu și știu că DVM este și un foarte bun profesor”, spune zeletineanul C.D. Zeletin.

Vizionarul este considerat DVM de alți dintre confrăți: „Vizionar și destul de generos...”, îl etichetează Mihaela

Băbușanu-Amalanci în „Tânăr în gând și faptă”; „tot ce a scris se bazează pe o bună și reală documentare”, Mona Bujor; „școala vasluiană de jurnalism a constituit o ambițioasă rampă de lansare a valorilor”, Laurențiu Chiriac; „o amprentă clară în jurnalismul vasluian”, Costin Clit; „el, ca profesor, ne-a învățat și deschis aripile către cunoaștere”, Radu Corozel; „a fost, este și a rămas inițiatorul curentului informativ de calitate”, Levente Csaba Szekely; „o prezență activă de peste două decenii”, Laurențiu Șoitu; „contemporani, nu-i tulburați Eternitatea lui DVM!”, Ioan Măcnea; „Când și câți vor putea să-i egaleze performanțele lui DVM?”, se întreabă Ștefan Șerban, alăturându-ne și noi celui care ne crează asemenea stări de mirare și aprecieri pozitive.

Alte aprecieri ne sporesc starea de bine, atunci când gândim la DVM: „are un stil de vorbire incitant”, sesizează Gheorghe Cârjă; „Spirit viu și critic, nu irosește laudele”, spune Vasile Chelaru, adresându-ni-se, și se întoarce către DVM, adăugând „La mulți ani... să trăiți!”; „biruința e numai a lui, și a obținut-o”, ne vestește Mircea Coloșenco; „savant, în întreg spațiul românesc”, îl vede Mircea Snegur, fără a ne argumenta susținerile care ni se par mult binevoitoare; „i-a plăcut totdeauna să construiască”, Marius Vlad; „acordați-i încredere lui DVM”, îndeamnă Călin Popescu Tăriceanu.

Vreți să-l ascultați pe DVM, actualul DVMZ, filosofând? Citiți-l!: „În primul rând, să nu uităm noi, cei vii, azi... Și, poate, se va mai apleca cineva asupra acestei cărți, măcar pentru genealogie...”, spune când vine vorba despre „Giurgioana-Bacău, Sat-Biserică-Oameni”, 2011; „Nimeni nu știe cât e de singur! Dar nici ce prețuiește... după”, „Marin D.V.- Opera în câmpul critic și valoric național”, 2013, FOTODOCUMENTE; „...Norocul...în preajma celor aleși, se poate chema profesionalism!”, Ceaușescu -...- Bănescu, Mitterand-Snegur-Iliescu, Lucinski-Constantinescu, Regele

Mihai I (evocări de reporter)", 2014; „Și Gloria se obține pe rând, oricâți ar bate la porțile ei... E trist când Gloria vine, totuși, mult prea târziu!", scrie DVM, dar și „mai trist este, zic eu, cîndeați se cuvine, dar oameni din preajmă, arătându-ți copita nerecunoscătoare, care, și în anii noștri devine tot mai inevitabilă, trece cu buldozerul peste tine truditul pentru că tu, tot scriind, nu ți-ai găsit timp să stai cu dînșii pe Corso la... băut", l-am repetat tot pe DVM, dar în altă topică...

Răsfoiesc cărți, reviste, citesc și recitesc paragrafe, cărțile lui DVM, câte are la număr până acum când mâine-poimâine aniversează 75 de ani, 22-24 de volume, eu, INO, la o asemenea vârstă nu aveam decât vreo 5-6, cât despre publicistică, nu există loc și timp pentru măsurat, în timp ce DVM conduce și scrie zi de zi editoriale și tot soiul de articole, știri și știrile, dintre ultimele unele referitoare și la mine, eu, INO, scriu, scriu, pe colțuri de pagini de la prieteni, și observați dumneavoastră, la Casele (revistele) unde șefii au plecat în excursiile lor, unde vom ajunge fiecare până la urmă, nici nu mă mai publică... sau dacă o fac, nu știu de unde se vor fi molipsit, tot spațiu pentru o știre îmi pun la dispoziție. Probabil atât merită, dacă mai merită bătrânii sau o fac din îngăduită politețe. Bătrânii...

Așa că, DVM-DVMZ, nici o grijă sau teamă, să o încheiem într-o notă optimistă, îți spune și INO, hai, ca din cărți, „să vorbim în timpul vieții noastre și nu a altora", acum la 75 de ani, împliniți, ai băcăuanului-vashuianului, Coane îți zic LA MULȚI ANI, CU SĂNĂTATE!

Ion N. Oprea - Iași
Monografist, scriitor, jurnalist
martie 2016
(75 - D.V. Marin - Volum aniversar
Editura PIM Iași, 2016)

64. LETIȚIA OPRIȘAN, mignonă, dar mare pictoriță.

Letiția, cea de la Podu Turcului, e foarte cunoscută în „meseria” de pictoriță abstractă și aproape necunoscută ca doamnă ce este, acum, la o vârstă onorabilă...dar, tot singură. O luptătoare cu sânge de țăran din Căbești (unde s-au născut alte 8 personalități în frunte cu matematicienii frați Spulber), destinată a fi învingătoare într-un domeniu greu de încercat, ba, cred că e și o deschizătoare de drumuri pentru Năstase Forțu , Alexandra Nechita ș.a..

A participat la mai multe întâlniri „culturale” la Podu Turcului, printre care aniversarea a 55 de ani de la absolvirea primei clase de liceu cu 11 ani de studiu, 1959, la Întâlnire promoțiilor, la sărbătorirea Ansamblului „Privighetorile Zeletinului”, la lansarea cărții *Prima clasă/ Personalități de pe Valea Zeletinului* , Iași, Pim, 2014, 330 pag. dintre care face parte.

Am publicat-o frecvent în revista internațională *MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC* , la sărbătorirea căreia a venit special cu o expoziție de la București, ba chiar și la *Omagiu cărții și culturii vasluiene*, în 5 ediții, în organizare privată.

Este o doamnă adevărată cam prea sfioasă, dar ageră în convorbiri și cu o înțelepciune a vârstei care o fac simpatică, plăcută și care o onorează.

Letiția OPRÎȘAN – Ghid

65. LUDOVIC ORBAN, cel de azi... e președintele PNL.

Destin asumat de politician, nevoit să stea în umbra altora destul timp pentru a căpăta experiență. Ascensiunea lui Crin Antonescu și a președintelui Klaus Johannis e datorată în mare parte lui Ludovic Orban, cel protejat la un moment dat de influentul său frate (în prezent ambasador la

Washington după ce a fost șeful SIE) și sigur de organizația PNL din București pe care a condus-o niște ani. Pentru că a fost atacat și implicat în cercetări penale ale DNA, a renunțat la candidatura pentru Primăria Capitalei și n-a mai candidat la ultimul Parlament.

Într-unul dintre cele vreo 6 interviuri luate de-a lungul anilor, declara că se simte pregătit să fie ales președintele PNL, iar dislocuirea unor femei cu el pare a fi de bun augur, la alegerile din 26 mai 2019, partidul său devansând cu aproape 3 procente veșnicul învingător PSD.

Întotdeauna i-a prețuit pe vasluieni, l-a promovat în campania electorală pe Marin Dumitru, pentru care a venit la Vaslui, înainte de susținerea specială a lui Tăriceanu – Prim ministru, a cunoscut activitatea grupului de presă, care, însă, a intrat în mare neînțelegere cu PNL-ul local.

Doar, cuvintele, la aniversare, aici:

ENERVANT...

Membru al P.N.L. de curând (prin absorbția cu Acțiunea Populară a președintelui Emil Constantinescu, 2008) l-am reținut pe profesor când a fost prezentat în congresul de unificare ca om de succes care „sfințește locul”.

În diverse împrejurări ne-am revăzut, m-a sunat la telefon de mai multe ori, iar la Congresul P.N.L. (de alegeri) mi-a dovedit că are cu adevărat coloană vertebrală prin ce a afirmat, susținut și votat, iar, cum de atunci a trecut ceva vreme, constat și o loialitate ieșită din comun, pentru acest sector al vieții sociale, politica. „Eu cred în steaua dumneavoastră pentru că aveți cu ce și pentru cine” mi-a transmis pe 28 martie 2011, domnul profesor. Consider o încurajare pentru toată viața mea.

Desigur, că îl prețuiesc pentru realizările sale în media, pentru voința sa (s-a „bătut” cu un întreg partid) și pentru încrederea sa în viitor. Mărturisesc a nu-i cunoaște opera dar am reținut că este lider de presă de multă vreme și are câteva cărți foarte bune, printre care și un roman.

Îmi amintesc de vitalitatea sa în campania electorală din 2008, în care l-am sprijinit cu toții, în primul rând (de) primul ministru Tăriceanu și actualul președinte, Crin Antonescu.

Uneori e enervant, cât optimism are. Aداug deci, și urarea mea de „La mulți ani!”.

**Ludovic Orban,
senator, București
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011)**

66. MATILDA PASCAL COJOCĂRIȚA

Mis România plecată din târgul nenorocit, Negrești, din județul Vaslui, are un destin de mare cântăreață de muzică populară, are 3 copii, e căsătorită tot cu un artist instrumentist, Cigu, are o voce de aur cu care a încântat pe destui conjuđețeni prin partici-para la Ziua comunei sau în alte spectacole. E cu adevărat o vedetă de muzică populară, talentată, modestă și... tare frumoasă.

Am încercat, în interviuri, să aflu dacă îi pare rău de vasluieni, a răspuns că, chiar tare pentru că, zice ea în presa națională răzbat numai știri negative și denigratoare. Nu se prea întoarce la Negrești pentru că are viața ei, acolo la Bistrița Năsăud unde locuiește și -și are propriul univers de trai și vis. Mi s-a părut foarte cerebrală de fiecare dată în răspunsuri, iar repertoriul ei este dintre cele mai apreciate pretutindeni, în țară și în lume.

Că și această vasluiancă e un talent pentru întreaga lume, din toate continentele.

*

Matilda Pascal Cojocărița s-a născut într-o familie de oameni simpli, care aveau deja trei copii. A copilărit în orașul natal până la 17 ani.

**30 iulie 2009 - Interviu cu cântăreața
Matilda Pascal Cojocărița**

Studiile liceale și le-a absolvit la Liceul Emil Racoviță din Iași, cursuri serale, iar cele superioare la Facultatea de Muzică, în cadrul Universității Spiru Haret, de curând absolvind și masteratul în folclor. După absolvirea liceului s-a angajat la Combinatul de fire și fibre sintetice din Iași, unde s-a înscris în ansamblul

combinatului. Acolo, a cântat muzică populară și ușoară și a participat și la dansuri populare.

În 1979 a câștigat echivalentul de atunci al titlului "MISS România" din zilele noastre, și anume locul 1 al primului concurs de frumusețe feminină din România, sub deviza „Muncă, Tinerețe, Frumusețe”, concurs ce a avut loc la Costinești.

S-a căsătorit pentru prima oară în 1980, căsătorie în urma căreia s-a născut primul ei copil, un băiat. După o perioadă de timp pleacă, împreună cu copilul în vârstă de 5 ani, la Bistrița, la violonistul Ștefan Cigu, cel cu care se cunoștea din diversele concerte avute în țară. După ceva timp, cei doi își unesc destinele și formează una din cele mai frumoase și stabile perechi din lumea muzicii populare.

Cei doi s-au stabilit în Bistrița, alături de cei 3 copii ai lor (băiatul Matildei din prima căsătorie și un băiat și o fată ai lui Ștefan dintr-o căsătorie anterioară). Cei trei copii ai familiei au urmat tot cariere muzicale.

Sursa: wikipedia.org

67. P.F. TEOCTIST - PATRIARHUL ROMÂNIEI

Patriarhul Teoctist Arăpașu (din botez Toader Arăpașu) s-a născut la data de 7 februarie 1915 în satul Tocileni, Botoșani.

A fost uns în monahism la 6 august 1935 la Mănăstirea Bistrița (jud. Neamț), sub numele de Teoctist. La 4 ianuarie 1937, Mitropolitul Pimen Georgescu al Moldovei aprobă hirotonia monahului Teoctist în treapta de ierodiacon.

În anii 1950-1954 Prea Sfințitul episcop-vicar patriarhal Teoctist a fost secretar al Sfântului Sinod, rector al Institutului Teologic Universitar din București și a condus diferite sectoare din cadrul Administrației Patriarhale. În perioada 1954-1962, a condus cancelaria Arhiepiscopiei Bucureștilor.

La 9 noiembrie 1986 este ales în urma votului Colegiului Electoral Bisericesc ca arhiepiscop al Bucureștilor, mitropolit al Ungrovlahiei și patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, fiind întronizat la 16 noiembrie 1986 în Catedrala Patriarhală din București.

A publicat multe articole, predici, cuvântări și studii care sunt cunoscute atât în țară, cât și în străinătate. A publicat monografiile: „Mitropolitul Iacob Putneanul” (Mănăstirea Neamț, 1978), „Sfântul Vasile cel Mare în evlavia credincioșilor

ortodocși români” și „Mitropolitul Dosoftei, ctitor al limbajului liturgic românesc” (Iași, 1980).

*

Soborul de preoți cânta aprig „întru mulți ani, Stăpâne” când I.P.F. Teoctist se ridicase de pe imensa scenă din fața Catedralei din Huși construită pentru momentul reînființării Episcopiei Huși și întronizarea ca episcop a P.S. Părinte Ioachim Vasluianul.

Pe scenă mai era Mitropolitul de Iași, alți înalți ierarhi martori sau îmbrăcați în odăjdii aurite cu mitrele pe cap, cârjele distinctive, crucile grele din aur, alte însemne ale rangului lor, în orice caz un lux orbitor în contrast cu sărăcia afișată de populația județului Vaslui (și delegați din alte județe) care umplea curtea până la refuz.

Cu semnul puterii în mână, I.P.F. Teoctist, cam ușor mai eliberat de obligații și comportare ușor mai liberă pe căldură, avea de parcurs 200 de metri de la scenă până la biroul episcopului, de la catedrală înspre oraș.

Era înconjurat de multe fețe bisericești care-l apărau de un fel de busculadă, lăsându-l pe capul bisericii române doar să binecuvânteze mulțimea care se îngrămădea avan să-i sărute mâna sau veșmintele. Drept în poarta intrării în incinta catedralei episcopale Huși am reușit, din mers să realizez un scurt interviu din care extrag doar câteva replici.

„– E un moment important pentru drept credincioșii din aceste istorice locuri, care vor beneficia de o călăuzire spirituală directă și eficientă...”

„– Unde se va ajunge cu religiozitatea românilor”, l-am întrebat. Era soare, cald, părea incomodat...

„– Pericole mari, în primul rând prozelitismul promovat de alte secte religioase, au impus reînființarea episcopiei de

Huși, (până atunci fusese Roman și Huși) Mulțimea are nevoie de păstor...”

„– P. S. Ioachim este omul potrivit?”

„– Cunoaște foarte bine realitățile locului și ai văzut că mulțimea îl sprijină”. În mers, l-am tot întrebat.

Nu știu din ce motiv I.P.F. nu m-a lăsat să-i sărut dreapta, ci mi-a strâns bărbătește mâna, când atâta norod era gata să-i smulgă brațul cu totul. Mi s-a părut un gest cuceritor de reală prețuire și afecțiune.

Cunoaștem expresia lui Andre Malraux că secolul va fi religios sau va dispărea. Statura și comportamentul I.P.S. Teoctist impunea respect cuvenit pentru cel mai înalt ierarh român. Eram cu aparatul de filmat și nu apar în imagine deși tare aș fi vrut.

P.S. Părinte Ioachim Vasluiuanul s-a bucurat de sprijinul necondiționat al TV.V. deși cu mai cu dragoste ca Episcopul Eftimie Luca, cel căruia i se înjumătățea eparhia prin înființarea acesteia de Huși, n-am fost primiți de prea mulți. Îmbrățișări, cuvinte frumoase, interviuri suculente am realizat și cu I.P.S. Streza, I.P.S. Mitrofan de la Iași și evident cu cei doi episcopi de Huși. P.S. Ioachim a fost la emisiuni speciale de sărbători în studioul TV.V. și aproape în fiecare an îi luam cuvântul de îndrumare și binecuvântare. Despre cei 3 mitropoliți, la cei doi adăugându-se I.P.S. Daniel Ciobotea, când era încă la Iași și apoi când a inaugurat postul de radio Trinitas de la Vaslui, pregătesc o carte amplă deci, acum, informații puține. Ca simplă observație: I.P.F. Daniel strivește cu inteligența Sa, cu erudiția, cu personalitatea Sa.

**(Extras din cartea „Ceașescu... Băsescu, Mitterand -
Snegur - Iliescu, Lucinski -Constantinescu –
Regele Mihai I, Evocări de reporter”
Editura PIM Iași 2014)**

68. PAPA IOAN PAUL AL II-LEA

În 1991..(?) în căutare de bani pentru a susține nou înființatul „Studioul de televiziune și radio Vaslui” mi-am încărcat familia în Dacia mea cea roșie, mi-am închipuit că voi vinde miere să schimb pe ceva mai folositor adică aparat de radio cu ceas, aparat foto ș.a. drept care am pus 2 bidoane pline din care cauză doamna Marin, soția, a stat pe ½ loc tot drumul de vreo 2000 de km., am trecut pe la Siret – Lwow cu mari greutateți (numai să trecem granița către Polonia trebuia să așteptăm o săptămână la o coadă de 17 km.) cu câini polițiști asmuțiți asupra noastră (speriindu-mi copiii), cu răutate extremă a vameșilor și ucrainenilor, cu îndrăzneala de a mă ține după un echipaj al poliției (și așa un grup de huligani a vrut să ne răstoarne, au dat cu parii în mașină, ne-au înjurat în mai multe limbi ale pământului, așa era de înrăită lumea). M-a salvat cunoașterea limbii ruse ...

Convoiul Papei în papamobil a trecut pe lângă noi, aproape de Krakovia, printr-o mare de oameni, și Papa Ioan Paul al II-lea de origine poloneză avea o spetează care-i ținea mâna spre binecuvântare și semnul crucii. A doua zi am ajuns în piața Centrală, circulară, lângă castelul lui Miron Costin, ne-am așezat la rând lângă scenă, fără să știm de ce, am făcut fotografii, am filmat pentru TVV. Marea de oameni s-au prosternat când și-a făcut apariția Sanctitatea Sa, căruia i-am sărutat poala

veșmântului când a trecut pe lângă mine și care ne-a binecuvântat cu semnul crucii și cunoscuta expresie „Pax Vobiscum”. Garda sa ne supraveghea foarte atent, nu permitea să-i adresăm întrebări, dar am înregistrat scurta cuvântare a Papei, pe care, mereu am considerat-o un interviu cu Sfântul Părinte și o binecuvântare cerească.

Mare, mare, șansă pentru niște muritori din Moldova, nedormiți de 2 săptămâni, prizoniți de „ucrainți”, să se afle practic sub mâinile binecuvântătoare ale Papei, într-o adunare de aproximativ 100.000 de oameni, după ce peste un milion l-au întâmpinat prin oraș.

Cracovia - august 1991, în papamobil

Am mers peste 1600 de km în Polonia, fără să dăm de vreo gaură în asfalt.

Am văzut de ce Polonia era mult mai înaintată decât noi în organizarea agriculturii (toți își aveau tractoare pe două roți

de tractat, tot felul de unelte agricole), cât de mult face să ai căi de circulație și transport bine puse la punct.

M-am întors cu bidoanele pline de miere acasă, pe la Albița, trecând pe la Edineț, Soroca, Chișinău. Comerțul pe deplin eșuat. Copiii foarte obosiți, noi, așîșderea, cheltuieli corespunzătoare unui asemenea drum. Prin hurducăturile din Republica Moldova și mai ales prin Moldova noastră ne-au sărit din cap ideile să mai facem vreodată o asemenea deplasare.

Am considerat excursia pe deplin împlinită prin binecuvântarea Papei Ioan Paul al II-lea pe care l-am privit de la câțiva zeci de centimetri. Invitat de Președintele Emil Constantinescu, la vizita de la București a Papei, n-am mai reușit performanță, filmând festivități doar de la mare distanță, degeaba am fost eu primul care am înființat televiziune privată din țară. Binecuvântarea îndeaproape a Sanctității Sale rămâne pentru totdeauna unică, deși am mai fost binecuvântat de Patriarhul Teoctist, Patriarhul Daniel și mai mulți înalți preoți ortodocși.

Reproduc textul din vol. **CEAUȘESCU ->.....- BĂSESCU – Mitterand – Snegur –Iliescu – Lucinski – Constantinescu – Regele Mihai I/ - evocări de reporter -/ (2014):**

NE-A BINECUVÂNTAT PAPA...

*Fericitul Papă Ioan Paul al II-lea (născut Karol Józef Wojtyła, * 18 mai1920, Wadowice, Polonia - † 2 aprilie2005, Vatican) a fost papă al Bisericii Catolice - episcop al Romei - și suveran al Vaticanului ales în 16 octombrie1978.*

Pontificatul său de 26 ani (octombrie1978 - aprilie2005) este considerat al treilea ca lungime din istoria Bisericii

Catolice, în urma Sfântului Petru (estimat între 34 și 37 ani) și al lui Pius al IX-lea (31 ani).

*

În august 1991 a făcut o vizită în Polonia natală, unde a fost primit de popor cu un entuziasm nemaîntâlnit și s-a bucurat de onorurile oficiale. Printre cei binecuvântați de el s-a aflat și familia Marin, în întregimea ei, în Piața Miron Costin, din Cracovia.

Mulți, foarte mulți kilometri Sanctitatea sa a binecuvântat din papamobil miile de oameni care-l așteptau pe lateralele căilor de acces. Era un pelerinaj nemaivăzut al polonezilor către locul întâlnirii din imensa piață a Cracoviei cu fundal impresionanta casă a boierului moldovean Miron Costin, monument de arhitectură.

Supravegheată de călugări catolici dar și de o rețea densă a securității poloneze, cu grupuri isterizate (cei câțiva români, cu gândul să nu ni se fure bagajele sau chiar mașinile, priveam detașați la creștinii aceștia pe care-i consideram dușmani). Când Sanctitatea Sa a ridicat mâinile a binecuvântare „Pax Vobiscum”, toți ne-am prosternat, înțelegând instantaneu cine a răsturnat comunismul în Polonia, adică politica suveranului pontif bazată pe înțelegere și evaluare lucidă a situației specifice, dar în liniște și pace. La noi era prea mare satisfacția populară după executarea Ceaușeștilor. La ei n-am auzit cuvântul răzbunare.

M-am înțeles bine cu polonezii, mai bine decât mă așteptam, poloneza fiind o limbă slavă (veche), eu vorbind în limba rusă, iar când afirmam că sunt român, automat ne erau prieteni pentru că-și aduceau aminte de salvarea tezaurului lor și de sprijinul din timpul războiului pentru refugiații polonezi.

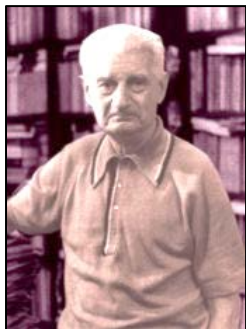
Eram „priateli” dar nu prea cumpărau de la noi (de la mine, miere cu care m-am întors acasă, fără vreun zlot în pungă).

Sub semnul crucii arătat de Papa Ioan Paul al II-lea, ca și din alte ocazii, am priceput cât de apropiate sunt religiile catolicăși ortodoxăși nici acum nu înțeleg marea schismăși nici de ce nu are loc acea reunificare, idee care l-a adus la București pe Suveranul Pontif câțiva ani mai târziu. Susținerea popularăîntr-o asemenea majoritate mi-a dat de gândit și m-am întrebat dacă nu ne îndreptăm către o altă - nouă dictatură a Bisericii. Mi-am zis că religiozitatea unei nații este sau nu este, iar înalții ierarhi o pot susține cu personalitatea lor.

Acolo am înțeles harul Marelui Papă, canonizat mai apoi, de a electriza masele, insuflând credințăși încredere. Am fost foarte aproape de Papă i-aș fi putut atinge veșmintele dar mi-a fost frică să nu fiu considerat atentator sau terorist. Experiență cu totul unică.

Am mai fost și în Cetatea Vaticanului de 2 ori, am urcat pe Catedrala Sf. Petru, am asistat la Mesa altui Suveran catolic, dar n-am mai avut aceeași pătrundere în toată ființa, a ideii de Divinitate. Ca amănunt picant, pentru că am urcat scările Catedralei repede, pe rondoul de sus am leșinat, mi-am pierdut cunoștința, am vărsat tot, n-am mai știut de mine vreo 30 de minute. Puteau să-mi ia toți banii, camera video, aparatul foto, tot. Dar m-a păzit un Viking, nici acum n-am aflat de unde era și cum l-ar chema, voinic și foarte tatuat, roș la păr și față. Ei, acesta a stat de strajă, a alertat paznicii care n-au făcut nimic, m-a sprijinit să nu cad cu capul de pietre... români nu s-au ivit ! Hm! Ce câștigam eu pe 15.09.2011 dacă chiar de acolo plecam la ceruri...???

69. OVIDIU PAPADIMA, om adevărat

Povestea comună începe în Biblioteca Academiei Române, se continuă cu o întâlnire lungă la Sângeorz-Băi, și cu o bogată corespondență, pentru că n-am întâlnit un om să fie dispus la o așa lungă dezbatere în scris. Totdeauna m-am mirat de ce cercetătorul acesta (folclor mai ales), doctor în științe, recunoscut pentru contribuțiile sale la constituirea ȘTIINȚEI etno-folclorice era așa de amplu în comentariile către mine.

M-a onorat cu totul deosebit prin aprecierile formulate la începuturile cercetărilor mele.

OPERA:

- *O viziune românească asupra lumii*, (1941)
- *Neam, sat, oraș în poezia lui Octavian Goga*, *Fundația Regală pentru Literatură și Artă*, (1942)
- *Creatorii și lumea lor - schițe de critică literară*, *Fundația Regală pentru Literatură și Artă*, 567 p. (1943)
- *Poezie și cunoaștere etnică* (1944)
- *Cu cât cânt, atîta sînt - Antologie a liricii populare*, București, Editura pentru literatură, 1963
- *Cezar Bolliac* (1966)
- *Heinrich von Kleist* (1967)
- *Literatura populară română. Din istoria și poetica ei*, Editura pentru literatură, 1968
- *Scriitorii și înțelesurile vieții*, 1971
- *Ion Pillat*, 1974
- *Ipostaze ale iluminismului românesc*, 1975
- *Evocări*, 1997

70. ADRIAN PĂUNESCU, poet bun, politician rău

„Dar când propria ta viață, n-o știi pe de rost/ Or să-ți bată alții capul, s-pătrunză cum a fost?” (M. Eminescu), ar fi un motto pentru acest poet și mare agitator-activist cultural, promotor al socialismului multilateral dezvoltat și mai ales mare realizator de ode (alături de Corneliu Vadim Tudor) pentru Nicolae Ceaușescu (toate epitelele și metaforele posibile, epuizate) care i-au scăzut din valoarea creației.

Când a auzit că am făcut televiziune la Vaslui s-a exprimat defavorabil, „și tu, mă, ai ajuns să faci televiziune?” dar s-a îngărmădit destul pe sticlă adică pe micul ecran, pe care i l-am oferit. Mai era și campanie electorală, mai era și PSD-ist, mai lăuda pe Ion Iliescu și ai săi... Pedala pe o metaforă : „iubiți-vă pe tunuri...”

Un poet care s-a pierdut printre politicieni, care a dus-o excelent ca Senator și pe-aproape de șef de partid.

CĂRȚI PUBLICATE:

- *Ultrasentimente* (1965, poezii, debut editorial)
- *Mieii primi* (1966, poezii)
- *Fântâna somnambulă* (1968, poezii)

- *Cărțile poștale ale morții* (1970, proză fantastică)
- *Aventurile extraordinare ale lui Hap și Pap* (1970, literatură pentru copii, cu ilustrații de Constanța Buzea, prima lui soție)
- *Viață de excepții* (1971, antologie de poezii)
- *Sub semnul întrebării* (1971, interviuri)
- *Istoria unei secunde* (1971, poezii, trei ediții, prima fiind arsă de cenzura de partid)
- *Lumea ca altă lume* (1973, publicistică)
- *Repetabila povară* (1974, poezii)
- *Pământul deocamdată* (1976, poezii, două ediții)
- *Poezii de până azi* (1978, antologie de poezii, record mondial de tiraj pentru poezie, 155.000 exemplare, în colecția BPT, cu o prefață de Eugen Barbu și o postfață de Șerban Cioculescu)
- *Sub semnul întrebării* (1979, ediție revăzută și adăugită, interviuri)
- *Manifest pentru sănătatea pământului* (1980, poezii)
- *Iubiți-vă pe tunuri* (1981, poezii)
- *De la Bârca la Viena și înapoi* (1981, reportaj, jurnal, cu ilustrații de Andrei Păunescu)
- *Rezervația de zimbri* (1982, poezii, cu ilustrații de Ioana Păunescu)
- *Totuși iubirea* (1983, antologie de poezii)
- *Manifest pentru mileniul trei - volumul 1* (1984, antologie de poezii)
- *Manifest pentru mileniul trei - volumul 2* (1986, antologie de poezii, care conține un capitol de poeme inedite și unul de referințe critice)
- *Locuri comune* (1986, poezii)
- *Viața mea e un roman* (1987, poezii)
- *Într-adevăr* (1988, poezii, ilustrate de Andrei Păunescu)

– *Sunt un om liber* (1989, poezii). Această carte a fost retrasă de pe piață, în septembrie 1989, de îndată ce a apărut și a revenit printre cititori în martie 1990.

– *Poezii cenzurate* (1990, poezii, cu ilustrații de Andrei Păunescu, două ediții)

– *Româniada* (1993-1994, poezii, Trilogia căruntă)

– *Bieți lampagii* (1993-1994, poezii, Trilogia căruntă)

– *Noaptea marii beții* (1993-1994, poezii, Trilogia căruntă)

– *Front fără învingători* (1995, poezii)

– *Infrațiunea de a fi* (1996, poezii, cu o prezentare și o bibliografie de Andrei Păunescu)

– *Tragedia națională* (1997, poezii, referințe critice de Constantin Noica)

– *Deromânizarea României* (1998, poezii, texte introductive de Nichita Stănescu, Fănuș Neagu și Grigore Vieru)

– *Cartea Cărților de Poezie* (1999, ediția I, integrala poeziilor apărute în volume, și un capitol de versuri inedite. Cartea cuprinde toate cărțile de versuri publicate de Adrian Păunescu, de la debutul din 1965, până în 1999. Pe cât s-a putut, autorul a reconstituit și a oferit variantele adevărate ale poeziilor sale, pe care, în anumite cazuri, datorită cenzurii, le-a publicat, în volumele sale, cu titluri sau versuri schimbate)

– *Meserie mizarabilă, sufletul* (2000, poezii)

– *Măștile însingurate* (2001, proze)

– *Nemuritor la zidul morții* (2001, poezii)

– *Până la capăt* (2002, poezii, 3 ediții)

– *Liber să sufăr* (2003, poezii, 3 ediții)

– *Din doi în doi* (2003, poezii)

– *Eminamente* (2003, poezii, 2 ediții)

– *Cartea Cărților de Poezie* (2003, ediție revăzută, adăugită și actualizată)

– *Întoarcerea pe Atlantida* (2003, traducere în limba sârbă de Adam Puslojici și Radomir Andri, Belgrad, antologie de poezii)

– *Logica avalanșei* (2005, poezii, ciclul Zi de zi)

– *Antiprimăvara* (2005, poezii, ciclul Zi de zi)

– *Muguri pe ruguri* (2005, poezii, ciclul Zi de zi)

– *Ninsoarea de adio* (2005, poezii, ciclul Zi de zi)

– *Încă viu* (2005/2008, poezii, ciclul Zi de zi)

– *Un om pe niște scări* (2006, poezii, ciclul Zi de zi)

– *De mamă și de foaie verde* (2006, poezii, ciclul Zi de zi)

– *Copaci fără pădure* (2006, poezii, ciclul Zi de zi)

– *Lehamite* (2006, poezii, ciclul Zi de zi)

– *Doamne, ocrotește-i pe români!* (2006, antologie de poezii 1968-1990)

– *Suntem pe mâna unor nebuni* (2006/2008, poezii, ciclul Zi de zi)

– *Vagabonzi pe plaiul mioritic* (2007, poezii, ciclul Zi de zi)

– *Rugă pentru părinți* (2007-2008, antologie de poezii)

– *Generația '60 - Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Ioan Alexandru* (2007, teză de doctorat)

– *Libertatea de unică folosință* (2007, poezii, ciclul Zi de zi)

– *Poezia patriotică în luptă cu homunculii* (2009, studii critice)

– *Vinovat de iubire* (2010, roman)

– *Ultima noapte pe Atlantida. Poezii vechi și noi* (2010)

71. MARIAN PETCU, un aprig... muncitor

Am corespondat, el fiind informat din presă de activitatea mea mai deosebită mi-a cerut punctual informații despre fiecare element de presă și apoi cele câteva informații fugare despre autor. Ne-am întâlnit la congrese de istorie, la lansări de cărți, la universitate înainte de a-și ține cursurile. Un tip tare plăcut și la vorbă și la înfățișare, mereu cu substanță în comunicare, totdeauna cu grijă și considerație pentru preopinent. Așa se explică și aprecierile pe care le întrunește la catedra universitară de la Universitatea din București... și împlinirea muncii sale titanice pentru realizarea acestui Dicționar UNIC, Istoria Jurnalismului din România, greu, tare greu de egalat chiar cu posibilitățile moderne de informare. Numai să realizați că mânuia acele 35.000 de fișe/nume, hârtiuță cu hârtiuță și tot sunteți impresionați. Dar efortul de analiză și sinteză?

- Departamentul de Antropologie culturală și comunicare
- Doctor în Sociologie, Universitatea din București, 2000

Interese de cercetare și de predare

Domenii de competență: jurnalism, istoria mass media, metodologia cercetării.

Cursuri: Introducere în teoria comunicării, Istoria presei române, Metodologia cercetării în științele comunicării, Istoria publicității.

Publicații importante

Cărți de autor:

10 teme de istorie a jurnalismului, Editura Ars Docendi, București, 2012.

Istoria jurnalismului și a publicității în România, Editura Polirom, Iași, 2007.

Jurnalist în România - istoria unei profesii, Editura Comunicare.ro, București, 2005.

O istorie ilustrată a publicității românești, Editura Tritonic, București, 2002.

Sociologia mass media, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2002.

Tipologia presei românești, Institutul European, Iași, 2000.

Puterea și cultura - o istorie a cenzurii, Polirom, Iași, 1999.

Volume coordonate:

Sociologia luxului, Editura Tritonic, București, 2015.

Studii și cercetări de istorie a publicității, Editura Tritonic, București, 2015.

Dicționar enciclopedic de comunicare și termeni asociați, Editura C.H. Beck, București, 2014.

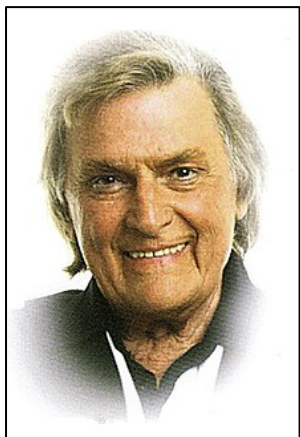
Istoria jurnalismului din România în date – enciclopedie cronologică, Ed. Polirom, Iași, 2012.

Cenzura în spațiul cultural românesc, Editura Comunicare.ro, București, 2005.

Fragment din **Istoria jurnalismului din România în date – enciclopedie cronologică**, editura POLIROM, Iași, 2012. *Pagina 655.*

Mai sunt, însă, încă alte 8 nominalizări; prin număr ar fi pe locul 232 din 35.000 de ziariști înregistrați.

72. FLORIN PIERVIC, actor cu memoria fantastică.

Destinul clujeanului a început la București ca june prim în teatru, fotografiat mereu din profilul tele-foto-cinematografic. Există, de ani buni, o impresionantă legendă despre mulțimea femeilor cucerite (a avut 4 căsnicii), a aventurilor de toate genurile, pentru că a jucat și într-un serial „Haiducii lui șapte cai” și în zeci și zeci de piese de teatru și de film. Oricum am privi, în 2019, la peste 80 de ani foarte prezent pe micul ecran, actorul Florin Piersic este unul dintre cei mai mari actori români din toate timpurile, la o oarecare concurență cu Radu Beligan.

A fost în „bătaia obiectivului” și la București (ce bucuroși erau toți pentru publicitatea gratuită, dar ce bucuros eram eu, că nu le puteam plăti...), la Bârlad, la Iași, la Vaslui, la Chișinău. Ar fi greu să vă înfățișez vreun interviu, pentru că sărea peste o întrebare cu tot felul de elemente de intimitate actricească și mă luau acestea, așa că despre esența artei sale, despre valorile înaintașilor, despre viitorul teatrului și intimități personale se găsesc replici în mai multe interviuri. Ce mi-a dat mie, de fapt nouă telespectatorilor moldoveni, Florin Piersic, o adevărată instituție de teatru, a fost reportajul cu tentă unică urmărit pe TVV, ce i-am dat eu a fost un plus de popularitate la începuturile expansiunii televiziunii ca principală întreprindere în Media.

A vorbit întotdeauna frumos de Vaslui, despre limba română, despre cultură prin teatru și asta a fost deosebit de benefic pentru telespectatorii TVV, prima televiziune privată din Moldova.

De ce consider că are o memorie fantastică, în continuare:

– Odată pornit, e greu de oprit mai ales când vine vorba de amintiri cu actori celebri sau nu, pe care-i iubește nemăsurat și-i laudă tot așa,

– Provocat, și în stare bună (nu știu să consume alcool, cam cum fac mult prea mulți) poate reproduce scene și replici de o lungime apreciabilă. Creatorul vestitului personaj-haiduc Mărgelatu zice că și-a iubit personajul, dar și pe frumoasa Marga Barbu și caii, tovarășii săi de film (era un bun călăreț).

– Deși a interpretat multe zeci de personaje cu structuri și misiuni diferite, deși poate să arunce poante și replici pentru fiecare, n-a dat un răspuns pe media, care-i personajul cel mai îndrăgit de el; răspunde simplu: toate.

După atâtea decenii de viață, de actorie, de prezență în viața cetățenească (la un moment voia să candideze la Președinția României, și bine, că a renunțat) Florin Piersic, intervievatul, sau filmatul meu cu multe ocazii este o prezență specială în arta interpretativă românească.

FILMOGRAFIE (SELECȚIUNI):

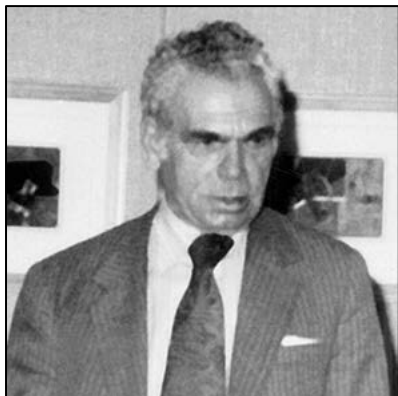
- *Ciulinii Bărăganului* (1957)
- *Drum nou / Lada cu zestre* (1961)
- *S-a furat o bombă* (1962)
- *Pași spre lună* (1963)
- *De-aș fi... Harap Alb* (1965) - Harap-Alb
- *Rășcoala* (1965)

- *Șapte băieți și o ștrengăriță* (1967)
- *Frumoasele vacanțe* (1967)
- *Columna* (1968) - Sabinus
- *Mihai Viteazul* (1971) - Preda Buzescu
- *Haiducii lui Șaptecai* (1971) - Anghel Șaptecai
- *Zestrea domniței Ralu* (1971) - Anghel Șaptecai
- *Săptămîna nebunilor* (1971) - Anghel Șaptecai
- *Aventuri la Marea Neagră* (1972)
- *Parașutiștii* (1972)
- *Explozia* (1973)
- *Frații Jderi* (1974) - Cristea Jder
- *Un August în flăcări* (1974)
- *Ștefan cel Mare - Vaslui 1475* (1975) - Cristea Jder
- *Elixirul tinereții* (1975)
- *Pintea* (1976) - Grigore Pintea
- *Cuibul salamandrelor* (1976) - Dan
- *Roșcovanul* (1976)
- *Eu, tu, și... Ovidiu* (1978) - directorul Răducanu
- *Războiul de Independență* (1977)
- *Drumul oaselor* (1980) - Mărgelatu
- *Trandafirul galben* (1982) - Mărgelatu
- *Misterele Bucureștilor* (1983) - Mărgelatu
- *Masca de argint* (1985) - Mărgelatu
- *Colierul de turcoaze* (1986) - Mărgelatu
- *Totul se plătește* (1987) - Mărgelatu
- *În fiecare zi mi-e dor de tine* (1988)
- *Fix alert* (2004)
- *Eminescu versus Eminem* (2005)
- *Mașini*- dublaj, Mack (voce vers.română) (2006)
- *Lacrimi de iubire* (Serial TV) (2005) - Tatăl

Alexandrei

- *Mașini 2*- dublaj, Mack (voce vers.română) (2011)

73. ALEXANDRU PIRU, rector de treabă

La Rectoratul de la Științe juridice se intra tare greu, din cauza aglomerației și pentru că era tare bine protejat, la Decanatul de la Facultatea de filologie de la Universitatea din centrul Bucureștilor, ajungeam mai ușor: am avut dublă calitate, de doctorand în folclor și student la limbi străine din cadrul Facultății. A fost nevoie

de unele aprobări și pentru una și pentru cealaltă, așa că am ajuns în audiențe la „elevul lui G. Călinescu”, doctor în științe, îndrumător de doctoranzi și mare filolog și critic literar, autorul unei Istorii a literaturii române... M-a reținut, în cabinetul său, din curiozitatea că un profesoraș de la țară e antrenat în atâtea secțiuni de activitate socială. Avea o memorie a figurilor, excepțională, drept care de câte ori mă întâlnea, mă întreba:

– Azi, cu cine vorbim, cu studentul sau cu doctorandul?

Mi-a cerut mai multe amănunte despre personalități din județul Tecuci (Pamfile în special), m-a ascultat când am spus că folcloristica ar trebui tratată special.

– Atunci, fă dumneata o Istorie a acestei „științe”.

A reținut că sunt doctorandul prof. Dr. Docent Mihai Pop, că am conlucrat cu universitarul ieșean Vasile Adăscăliței cu care se cunoștea, că am propriile mele investigații. Se abținea de la orice comentarii politice, nu se mai oprea din comentarii despre poeții și scriitorii contemporani, nu-l putea suferi pe Eugen Barbu și „adulții de la Săptămâna, revista Capitalei”. Cu

mine a fost întotdeauna foarte corect, exact și binevoitor, deși eram doar o promisiune. Și, cum acestea se împlinesc „infinitesimal”, mai mult decât așa de înțelegător nu se putea. A fost violent atacat în presa comunistă, la un moment dat, deși el aplica „linia partidului în învățământ” din postura de Rector unde a fost pus pentru asta.

Studentii „prujeau” despre întâlnirile lui cu George Călinescu (mare autoritate științifică, autorul monumentalei „Istoria literaturii române de la origini și până în prezent”, 1941) care locuia într-o casă cu grădină. Bătea la poartă, ieșea doamna, întreba cine-l caută, se întorcea spre ferestre :

- George, te caută tovarășul Piru, ești acasă?
- Nu-s acasă!
- Auziți, nu este acasă!

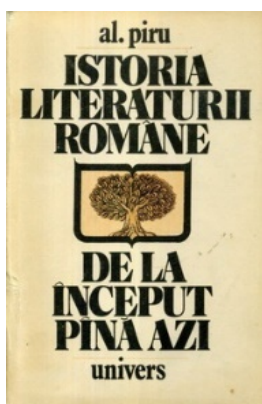
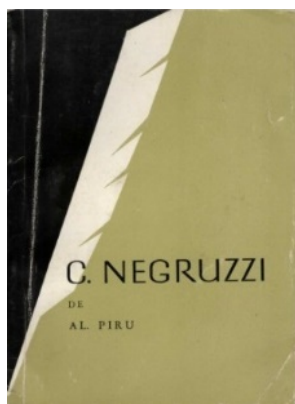
*

Alexandru Piru (n. 22 august 1917, Mărgineni, Bacău - d. 1993, București) a fost un critic și istoric literar român, profesor de literatură la Facultatea de Litere a Universității din București. A fost senator român în legislatura 1990-1992 ales în București pe listele partidului FSN. În cadrul activității sale parlamentare, Alexandru Piru a fost membru în grupurile parlamentare de prietenie cu Statul Israel, Republica Populară Chineză și Republica Franceză-Senat.

Istoricul literar Alexandru Piru a scris de asemenea o istorie a literaturii române, influențată ca manieră de abordare de cea a lui G. Călinescu, Istoria literaturii române de la origini până la 1830 (publicată în 1977)[2], Istoria literaturii române (publicată postum în 1994) și nu în ultimul rând foarte utila Istorie a literaturii române vechi, considerată a fi a doua ca valoare după cea interbelică a lui Nicolae Cartojan. Alexandru

Piru este și autorul unei retrospective a deceniului literar cinci, intitulată *Panorama deceniului literar românesc 1940-1950* (apărută în 1968). În anul 2006 a fost ales membru post-mortem al Academiei Române.

- Istorii ale literaturii române
- Literatura română veche, ediția întâi, 1961
- Literatura română veche, ediția a doua, 1962
- Literatura română premodernă, 1964
- Istoria literaturii române de la origini până la 1830, 1977
- Istoria literaturii române de la început pînă azi, 1981
- Istoria literaturii române, ediția revizuită de autor, apărută postum, 1993
- Istoria literaturii române, 1994
- Monografii critice
- Viața lui G. Ibrăileanu, 1946
- Opera lui G. Ibrăileanu, 1959
- Liviu Rebreanu, 1965
- C. Negruzzi, 1966
- Ion Eliade Rădulescu, 1971

74. MIHAI POP și școala românească de folclor

Folclorist, antropolog cultural, etnolog, creator de școală folcloristică, decenii conducătorul Institutului Național de etnografie și folclor, s-a născut pe 18 noiembrie 1907, în Glod – Maramureș, cu o activitate internațională mult peste rând în orânduirea comunistă. A decedat, în București, pe 8

octombrie 2000.

Poate, după destul timp de la dispariția sa, unii îi pot contesta meritele, alții s-ar avânta să le uite pentru că profesorul doctor docent Mihai POP a stat un sfert de secol în fruntea Institutului Național de Etnografie și Folclor, a realizat câteva studii importante, numeroase introduceri la opere, a promovat linia Partidului în cercetare, a încurajat tineri cu care să se vorbească de Școala românească de folclor, a reprezentat România într-un conclav select. La Revoluție (1989) avea o vârstă înaintată, mai activa la Institut și primindu-mă la domiciliul său din Polonă, în apropiere de Piața Romană din București, ascultând discursurile de la televizor, să exclaim: „nu mai este internaționalism proletar dar vom fi aserviți străinilor”.

Personal cred că ardeleanul acesta simpatic, molcom, foarte comunicativ a avut un rol important în devenirea mea ca etnolog, pentru că m-a primit fără farafastăcuri oridecâteori am

trecut prin str. Nikos Belloianis nr.25 (sediul), a stat de zeci de ori de vorbă cu ceea ce eram eu atunci un culegător harnic de creații folclorice și cercetător în devenire, m-a purtat în Sesiuni Științifice (ca invitat, pe banii mei) la Târgoviște, București, Craiova, Buzău, Brașov, Timișoara, inclusiv în jurii ca la Concursul Maria Tănase din Craiova (unde am descoperit pe IONELA PRODAN). Nu se sfia să-mi sublinieze câte ceva din ABC învățat de la reputatul cercetător ieșean Vasile Adăscăliței cu care am dat și examenul de Licență universitară. Nu mi-a interzis să iau legătura cu nici un alt cercetător deși era în mare dușmănie cu dr. Al. Amzulescu, autorul impozantului volum *Balada populară românească* (dat de el afară de la Institut), prof. dr. Ovidiu Papadima (cu care am purtat o îndelungată corespondență), Adrian Fochi (autorul-culegător-comentator al celor 904 de variante în volumul *Miorița*, masiv și analitic) care nu-l putea suferi, și, căruia eu i-am rămas mai mult decât recunoscător pentru înlesnirile de a citi din Fondul „S” din subsolurile Bibliotecii Academiei Române (soția era custode), cu bărlădeanul G. G. Ursu, prezent în presă cu o mulțime de studii, și nici cu excepționalul cercetător, om și îndrumător prof. univ. Gheorghe Vrabie (un volum crucial de analiză) ori cu altcineva, invitându-mă doar să am părerea mea. Prin mijlocirea lui Mihai Pop și adjunctul său, dr. Ion Vlăduțiu, am vorbit, colaborat sau ne-am scris, cu tot ce era mai valoros în folclorul și etnografia românească până la 1989, inclusiv cu legendarul învățător Gheorghe Dumitrescu Bistrița, întemeietorul vestitei reviste de folclor *Izvorașul*.

Când i-am povestit că am stat de vorbă cu col. în rez. Ion Pamfile, fiul lui Tudor Pamfile, atunci pe str. Aviator Andreescu 14, m-a îmbrățișat simplu, s-a bucurat ca un copil și mi-a spus că se teme să-l caute el pentru că-și riscă fotoliul de la Institut. Am rotunjit informația precizând că am stat de vorbă și cu soția văduvă a lui Pamfile, Elena Gheorghiu, neam de comerciant în

Tecuci, unde trăia singură și izolată la maximum (deh, moșierită...). De la col. Ion Pamfile am primit manuscrise cu adnotări ale lui Tudor, de excepțională valoare, astăzi. Sper să revin.

Cred că era un om al regimului, căci fără apartenență n-ar fi stat atât timp Director, dar cu mine s-a comportat ca și cu un fiu, arătându-mi încredere și când vorbea cu amanta foarte tânără și când răspundea la anumite telefoane, eu fiind atent să-mi fac drum pe afară dacă-mi făcea semn. Mă stimula mereu să adun texte folclorice pe teren (și astăzi mai am vreo 3500), să-mi pregătesc „actualitatea” lor deși era clar că voiam istoria folcloristicii, și, pentru asta mă aducea la comunicări, în țară. La Caraș-Severin, de fapt la Reșița și Băile Herculane, împreună cu el și localnicul inspector Diaconu am susținut o manifestare internațională cu cercetători din Bulgaria și Iugoslavia. Am înțeles de ce, numeric, cărțile și studiile sale erau destul de puține: se ocupa, chiar se ocupa de cercetările celorlalți, fie de la Institut (avea vreo 4 cercetători foarte activi) fie din țară.

Revin la ultima întâlnire de la locuința sa din str. Polonă, pentru că el l-a desemnat pe prof. univ. dr. Nicolae Constantinescu să mă preia pentru susținerea doctoratului la Universitatea din București (1998), după ce pregătisem totul cu el, întrucât chiar era în vârstă și, cred, că-și dădea seama de eventualele răfuieli în care ar fi fost atras prin continuitate în prim plan. El, care reprezenta în cel mai înalt grad cercetarea autohtonă politizată comunist a prevăzut ne-unirea care urma, aderarea (da, chiar așa) la Uniunea Europeană, deși alde Ion Iliescu și ai lui abia descopereau Europa și valorile ei. Om al P.C.R., Mihai Pop era un om foarte purtat în lume, și foarte vizionar, când încă nu era internetul la îndemână, m-a surprins cu vorba: „de acum vine și vremea celor ca voi de la Vaslui”. N-am priceput dacă era o părere, o insultă, o judecată de valoare,

pentru că epoca internetului de azi, chiar a lăsat libere toate orizonturile și celor de la sate...

Oricum, de la el am învățat tehnica cercetărilor directe în teren, respectul pentru fiecare cercetător din teritoriu (am, cred, cea mai completă bibliotecă cu acești cercetători locali), modul de a mă impune ca autoritate în etnofolcloristică. M-a îndrumat, de fapt m-a stimulat în cercetare decenii la rând, pentru teza de doctorat *Importanța Revistei de folclor ION CREANGĂ în folcloristica românească* editată sub titlul „Tudor Pamfile și rev. Ion Creangă”(1998). Pe cartea sa „Metoda de culegere a folclorului”, autografiată în iulie 1978, Călimănești, îmi scria „Colegului D. Marin ca încurajare în cercetările lui de folclor”. Compania „intelectuală” de la această Sesiune Națională de folclor era cu totul excepțională.

Să mai spun că mi-am respectat întotdeauna cuvântul față de el, care avea elemente de analiză pentru toată gama de personaje de rang național, inclusiv despre Ceaușescu pe care-l considera „prea ambițios pentru cizma lui”, pe Dumitru Popescu, ideologul P.C.R., care era „tare deștept dar s-a băgat în troacă”, despre Dumitru Pop, folclorist, cercetător la Cluj, „merită să ai ambiție, dar în cercetare”, despre Marin Preda: „păcat că bea atâta”. Nu răspundea la atacurile destul de numeroase. Evita să se pronunțe despre el personal și n-am observat să permită unora să-l lingusească. Eu nici n-am încercat, deși speram să mă ajute să ajung la Institutul Național de Etnografie și Folclor sau la Revista de folclor. Mă aprecia ce fac eu ca cercetător prin județele Moldovei, și era aproape destul.

Față de mentorul Mihai Pop eu nu mi-am achitat toate datoriile... încă.

75. GHEORGHE POPA, hidrogeochimistul

Pe data de 26 octombrie 2018 am avut o scurtă convorbire telefonică cu amicul Trică (prof.dr. Dumitru V. Marin-Zeletin). L-am apelat pentru a-l felicita cu ocazia zilei onomastice (Sf. Dumitru). Atunci mi-a comunicat faptul că intenționează să ne întâlnim în luna mai 2019 la Podu Turcului, pentru a sărbători a 60-a aniversare a absolvirii liceului. Cunoscându-i

calitățile și tenacitatea, am fost convins că întâlnirea va avea loc.

Chiar în timpul discuției mi-au venit în minte două întrebări (fără a i le spune lui Trică):

Din cei 31 de absolvenți (promoția 1959), câți om mai fi (în viață) și pe unde om mai fi? De aici se pot desprinde „n ramificații”: sănătatea, preocupări, pensii, etc. Dintre toate, cea mai importantă este sănătatea. Și nu am în vedere „ruginirea corpului”, ceva normal la vârsta „a IV-a” pe care o avem, ci, la starea cerebelului. Acad. Bekhterev, care și-a dedicat viața studierii creierului uman, explică de ce apare demența. El a remarcat că: „doar 20% dintre oameni vor avea fericirea să moară păstrându-și rațiunea. Ceilalți 80%, la vârsta înaintată se vor transforma în niște bătrâni răi sau naivi și vor deveni o povară pe umerii copiilor adulți. Odată cu trecerea anilor, practic toată lumea începe să fie leneșă. Lucrăm foarte mult în tinerețe pentru a ne relaxa la bătrânețe. Însă, cu cât ne relaxăm mai mult, cu atât mai rău ne facem nouă înșine. Memoria și capacitatea de gândire suferă; treptat, omul se îndepărtează de lumea reală,

creându-și propria lume, deseori crudă și ostilă, o lume de fantezie dureroasă” (Atenție, el nu a avut în vedere „demența digitală”!).

Noi, (les trente un), ne situăm în cei 20%. Spun aceasta pentru că am văzut cum s-au prezentat colegii la întâlnirea de acum cinci ani, în plus, am conversat telefonic destul de des cu mulți colegi(ieșeni, nemțeni, vasluieni, vrânceni, băcăoani) și am constatat că nu este pericol de demență la nici unul.

2) De ce (pentru ce) să venim la Liceul din Podu Turcului? Răspunsul la această întrebare l-am găsit în titlul unei cărți apărută relativ recent(al cărei conținut nu are legătură cu specificul întâlnirii noastre): Nimeni să nu uite și nimeni să nu fie uitat (ing. geolog, Răsvan Popescu, Cartea Românească, 2018).

Trăim într-o lume grăbită, în perpetuă transformare, și „alergăm” să ajungem cât mai repede „mâine”(în speranța că ne va fi mai bine), uitând să „retrăim” ceea ce am fost „ieri”.

Ei bine, Trică, ne propune să facem „o pauză în alergare”, să ne adunăm joi, pe 30 mai 2019 la Podu Turcului și să ne amintim ce am fost și ce am făcut „ieri”.

Liceul din Podu Turcului, în urmă cu 60-65 ani, nu era o unitate de învățământ cu „zorzoane academice”, dar, ambele componente ale procesului didactic(profesorii și elevii) erau de foarte bună calitate.

Profesorii mei de la liceu (de fapt de la toate nivelurile) au fost niște dascăli deosebiți (nepotul meu ar spune:„super”), oameni cu HAR.

Știu, din propria experiență a zecilor de ani de activitate didactică, că, a-i învăța pe tineri,este o misiune care nu poate fi realizată decât cu dragoste și pasiune. Profesorul trebuie să aibă chemare pentru activitatea didactică, să-și iubească elevii, să fie exigent, în primul rând cu sine, și, nu în ultimul rând, să aibă o ținută vestimentară adecvată. Puțini sunt profesorii care predau cu suflet. Pentru un elev(student) cadrul didactic trebuie să fie nu doar professor, ci și mentor. Multe persoane care prestează

activități didactice în sistemul de învățământ din România nu pot fi profesori din cauză că nu au har. Aș face o comparație cu preoții: sigur ați întâlnit, cu diverse ocazii și preoți fără har.

La cursul festiv (ultima prelegere a perioadei de studenție), în fiecare an le spuneam absolvenților (în calitate de decan): „dacă nu iubiți copiii nu mergeți în învățământ. Sunt alternative”.

În cartea lui Trică de acum cinci ani, „Prima clasă de pe Valea Zeletinului”, le-am făcut câte un „miniportret”, foștilor mei profesori, astăzi doar îi amintesc: Mircea Varvara, Domnica Spulber (Murgoci), Elena Tudorache, Iancu Grama, Costică Grama, Minea Damian, Elena Dimitriu. Matematica pe care am învățat-o cu doamna profesor Elena Dimitriu, m-a ajutat mult toată viața și în special în timpul studiilor postliceale. Este adevărat că, domnia sa avea un stil aparte, „ex abrupto”, de a-i asculta pe elevi, dar pe mine, care, fără să mă laud, „le aveam” cu matematica, nu mă deranja. Admiram toți profesorii, dar cel mai mult îmi plăcea să vin la ore la doamna profesor Tiron (cred că toți colegii o admirau pe doamna Tiron, așa cum probabil, toate colegele îl admirau pe domnul profesor Damian). Dacă aș compune o scrisoare cu titlul „Domnului profesor, cu dragoste”, ar trebui să o multiplic în atâtea exemplare câți profesori am avut, pentru a expedia fiecăruia un exemplar.

Instruirea și educarea noastră în timpul liceului, ne-au permis să participăm ulterior (cu succes) la competiții dure pe piața muncii bazate pe competitivitate și profesionalism. Aceasta și pentru că, profesorii noștri au interpretat perfect, cu luciditate, insistență și siguranță, un exercițiu de virtuozitate. Domniile lor ne-au deschis porțile cunoașterii și ne-au transmis cultul muncii. Dacă vreunul din foștii mei colegi, mă contrazice, înseamnă că, în perioada liceului (cu scuzele cuvenite), a fost un adolescent miop (vorba lui Eliade).

Din evoluția noastră profesională, nu putem exclude importanța și semnificația începutului. Da, într-un anume fel,

începutul a fost la Podu Turcului (cel puțin pentru mine). Nu-mi este rușine să spun că, la Podu Turcului:

1) am simțit prima dată asfaltul sub tălpi(eram obișnuit cu noroaiele Bogheștilor);

2) am„utilizat” prima dată energia electrică;

3) aici am avut șansa de a sta în banca, în fața căreia, la catedră erau profesori tineri dar cu studii superioare.

Dându-i Cezarului (profesorilor) ce-i al Cezarului, să nu uităm cealaltă componentă a procesului didactic: elevii(noi „les trente un”). Eram adolescenți cumiți (în concordanță cu vârsta, și cumiți am rămas toată viața), necăjiți (dar nu întreaga viață), dornici să învățăm (măcar pentru a nu supăra părinții și profesorii) și mai ales, pentru a nu avea soarta părinților noștri. Erau timpuri grele pentru (aproape) toți românii. Convulsii și conflagrații de toate felurile pe întreaga planetă. Meritam altă copilărie.

Când gândul ori pașii mă duc la Podu Turcului, simt un parfum de toamnă și nostalgia timpurilor trecute. Liceul „Al. Vlahuță” din Podu Turcului nu-l poți nici critica, nici lăuda: el este o componentă a sufletului nostru.

Au trecut 60 de ani de atunci și astăzi, la vârsta de 79 de ani nu sunt trist. Au fost (anii) și buni și răi, dar, toți sunt ai mei (cum spune Cătălin Crișan).

Am fost și am rămas un om dinamic, uneori efervescent, într-o continuă mișcare (nu chiar browniană) între speranță și destin, încercând mereu, cu multă muncă, să-mi „up-gradez” calitățile profesionale (și nu numai). Nu știu în ce măsură am reușit. Uneori, mă întreb, dacă, astăzi „eu sunt ceea ce mi-am dorit să fiu sau sunt ceea ce trebuia să fiu.” Toată viața am beneficiat de dragostea și sprijinul familiei, iar astăzi am satisfacții mari din partea nepotului meu Daniel, elev în clasa a VII-a la Colegiul Național din Iași, olimpic la matematică cu medalii și premii inclusiv pe plan internațional.

Ca la orice om, viața mea se compune din: necazuri și bucurii, succese și eșecuri, speranțe și incertitudini, realizări și deziluzii. Am supraviețuit într-o lume, care, cu tot farmecul ei, are și componente perverse și ingrate. Dar, spiritul meu a rămas viguros și tânăr și la urma urmelor(ca bilanț final) pot spune: J'ai gagné!

Trică, mi-a recomandat să scriu ceva și despre mine (să-mi realizez un „miniportret”); voi scrie „ceva” pentru a nu-l supăra. Dar nu prea multe din trei motive:

1) nu-mi plac autoportretele (cu excepția celor aparținând pictorilor);

2) am spus despre mine excesiv de multe în urmă cu cinci ani (Prima clasă de pe Valea Zeletinului);

3) evenimente deosebite nu prea au fost în ultimii cinci ani.

Acel „ceva” se referă la: a) activități; b) speranțe; c) proiecte.

Activități; după înlăturarea Ceaușeștilor de la conducerea țării era la modă întrebarea: „ce-ați făcut în ultimii cinci ani?”. Răspunsul meu, este: am muncit, așa cum am muncit toată viața, educând și studenții în acest sens.

Important pentru mine a fost faptul că, am prestat activități didactice și științifice, la facultatea unde am funcționat toată viața, până în anul 2018(respectiv încă 13 ani de la ieșirea la pensie). Am predat studenților și masteranzilor disciplinele Hidrogeochimie și Geochimia apelor continentale. Continuarea activității didactice și științifice până la vârsta de 78 de ani, a însemnat enorm pentru mine. Mi-a fost benefică, m-a ținut „treaz” și mi-a indus ideea (poate iluzia) că încă nu m-am „ramolit”. Aceasta nu s-ar fi petrecut dacă unii dintre foștii mei studenți, ulterior colegi cu mine la catedră, și în prezent deținători de funcții de conducere (director departament, decan, prorector, președinte al Senatului Univesității) nu mi-ar fi dat șansa continuării. A fost un gest elegant și de bun simț, față de

fostul lor professor (șef de catedră și decan, Gh. Popa). Cu siguranță că, fără ca eu să știu, înainte de a-mi acorda șansa m-au evaluat și „am promovat examenul”. Lasând modestia la o parte afirm că, am înclinații pentru munca cu tinerii și-mi place mult să țin prelegeri în amfiteatre (în fața zecilor sau sutelor de studenți). Am „dominat” totdeauna amfiteatrul pentru că, mi-am pregătit cu seriozitate prelegerile, am diversificat și modernizat procesul didactic. „Strategia” mea era simplă: intram în amfiteatru „cu mâinele în buzunar” (prezentam cursul liber, clar și logic) venind cu noutăți din domeniu (nu baliverne). Este rușinos pentru un profesor (mai ales în învățământul superior) să-și prezinte prelegerea citind de pe foi. Pe bună dreptate studentul te poate întreba: domnule profesor, Dvs. nu țineți minte „par coeur” o singură prelegere iar nouă ne pretindeți, la examen, să memorăm 15-30?

Cred că și astăzi aș fi predat dacă nu intervenea micșorarea numărului studenților la specializările Geochimie și Inginerie Geologică. Normele didactice trebuiau asigurate, în primul rând, persoanelor în activitate. Unul din „feed back-urile” reformelor postdecembriste este distrugerea, în mare măsură, a învățământului tehnic.

Mult timp îl „petrec” în compania nepotului meu Daniel, elev în clasa a VII-a la Colegiul Național din Iași. În timpul vacanțelor mergem aproape zilnic la piscină și la Grădina Botanică (când nu este în vacanță, de 2-3 ori pe săptămână). Deseori îmi pune judecata și memoria la încercare cu noțiuni și probleme (mai ales la chimie, la matematică nu fac față).

„Navighez” mult pe internet, în primul rând pentru a „vâna” informațiile științifice, dar și pentru a fi, cât de cât, la curent cu evenimentele zilei. Ar fi păcat să nu profităm de avantajele oferite de bibliotecile virtuale. (Daniel m-a întrebat într-o zi: „cum ai profesat tu în orașul Contantine din Algeria?

Acest oraș nu există în Algeria!”. Adevărat, acum orașul se numește Qacentina).

Oricum, încerc să respect recomandările acad. Bekhterev de a nu lăsa creierul să „doarmă” și să apară demența. Nu accept principiul că, am muncit mult în copilărie și tinerețe, iar astăzi, ca pensionar să mă odihnesc, să mă „delectez” cu o mâncare și băutură bune, integrale, etc., așa cum procedează majoritatea pensionarilor.

Aproape zilnic, studiez 2-3 ore în cabinetul meu de la facultate (cabinetul în care am lucrat în ultimii 55 de ani), am discuții profesionale cu colegii pentru a cunoaște ultimele noutăți din domeniu (geochimia).

Zilnic fac aprovizionarea (merg la piață pe jos ca să acopăr distanța de 5 km recomandată de medici), în speranța că mă voi „reabilita” în fața familiei pentru perioadele lungi din tinerețe, când asemenea activități erau în „fișa postului” soției.

Speranțe: da, am multe speranțe (unele dintre ele, de fapt, sunt dorințe care ar putea, eventual, să devină speranțe) dar, transformarea lor în realitate este incertă.

Prima mea dorință coincide cu dorința majorității compatrioților: „țara mea, guvernată cel puțin în timpul vieții mele (79 ani) de: incompetenți, mincinoși, corupți și impostori, să devină o țară prosperă, o țară a celor mulți, iar resursele natural (și numai) să fie gestionate și valorificate de către români și pentru români.” Avem, mai bine spus am avut, resurse naturale și umane care să ne permită un trai decent și evitarea convulsiilor economice și sociale (spun aceasta ca unul care 45 de ani le-a predat studenților gestionarea și valorizarea resurselor litosferei).

Cum să nu fiu revoltat, când la știri (tv) se prezintă un reportaj din care constat că unor pensionari cu pensia lunară de cca 730 RON, li se cere să achite facturi lunare de 850 RON pentru consumul de gaze (pensia nu le ajunge nici măcar pentru

a plăti consumul de gaze). Suntem o țară care a avut și încă mai are rezerve (și resurse) de gaze naturale. Politicienii se ceartă pe tema „cui și cât gaz să exportăm din Platoul Continental al Mării Negre” (pardon, să-l extragă și să-l exporte o firmă străină!?). Îmi sare „muștarul” și schimb canalul(tv): aici apare(pe ecran) o doamnă simpatică, ba chiar frumoasă, bine cosmetizată, într-o vestimentație populară impecabilă, care cântă cu toată convingerea „noi suntem români, noi suntem aici pe veci stăpâni”. (Oftez: Stăpâni pe dracu!). Tastesz OFF și vorbind cu mine însumi, mă întreb: până când și până unde?

Prima mea speranță este „să o mai duc”, dar această speranță este condiționată de: a) speranța de viață în România (75,4 ani=valoarea medie dar: București=77,8 ani, Iași=74,4 ani; estimare Eurostat, pentru cei care se nasc astăzi); b) de „prioritățile doamnei cu coasa”. Eu mă deplasez tot timpul încercând să derutez GPS-ul ei. Oricum, nimeni nu este nemuritor...memento more...; (cum nimeni nu ne-a întrebat dacă vrem și când vrem să venim în această lume, nu vom fi întrebați nici dacă și când vrem să plecăm). Un coleg de la facultatea de biologie spune că nu-i vorba de moarte ci, de o trecere, dintr-o lume mondenă într-una transmondenă).

À propos de „dus”; vă spun un banc pe care l-am auzit la colegii mei algerieni în perioada când eram semi-algerian. În lumea islamică există ritualul ca, orice bărbat să meargă, măcar o dată în viață, la Mecca (hagialic) și să se închine la piatra sfântă (Kaaba). Celor care locuiesc în țări situate la distanțe mari de Arabia Saudită și nu au resurse financiare suficiente, le este aproape imposibil. Dar, cei care reușesc să îndeplinească ritualul, sunt răsplătiți cu gradul (titlul) de „hagiu”, foarte respectat în lumea arabă. Și acum bancul: un arab cu vârsta de 79 de ani(vârsta mea) a mers la Mecca și a dobândit titlul de hagiu. La întoarcere a organizat o petrecere; unul dintre invitați îi urează (printre altele): „să te ajute Alah să trăiești 100 de ani”.

Auzind aceste cuvinte, proaspătul hagi se supără și-i răspunde: „ascultă huia(formulă de adresare între bărbați, huia=frate în sens confesional, nu genealogic), de ce ai spus 100 de ani, poate Alah vrea mai mult!. (Tâlcul l-ați sesizat).

La categoria speranțe deșarte aş menționa speranța ca pensiile (cuantumul) oamenilor cinstiți să reflecte mai bine calitatea și cantitatea muncii depuse în zeci de ani. Am spus speranță deșartă(iluzie), deoarece o asemenea măsură ar putea fi luată doar de guvernanți cinstiți și cu bun simț(ceea ce la noi, cel puțin deocamdată, nu este cazul).

În sfârșit, sper ca „urmașii mei și urmașii urmașilor mei” să învețe din greșelile mele și să trăiască timpuri mai bune.

Proiecte: pentru unii poate părea absurd să vorbești de proiecte la vârsta de 80 ani.

Și totuși... la orele de biologie mi s-a spus: „deosebirea între cea mai harnică albină și cel mai leneș om, constă în faptul că, „albina realizează acele figuri geometrice perfecte în stup, din instinct (așa a fost setată), iar omul, indiferent de stadiul evolutiv, mai întâi gândește ceea ce urmează să execute”. Prietenul meu Culiță (colegul Popa Nicolae) ar spune: proiecte. (Desigur, mă refer la un om normal).

Da, am multe proiecte, însă unul din ele este de actualitate și mă interesează în mod deosebit, chiar dacă acest proiect îmi va lua ceva timp. Este vorba de un tratat (carte) de Hidrogeochimie continentală. Ar fi continuarea unei cărți (Hidrogeochimie), publicată de mine cu ceva timp în urmă. Îmi propun să insist asupra a două elemente (insuficient tratate în literatura românească de specialitate):

1) Bilanțurile hidrogeochimice (transformarea chimismului apelor subterane consecință a proceselor hidrogeochimice la interfața „apă-roci”, pe traseul „ape de precipitații–ape de izvor”).

2) Apele minerale din România (geneză, chimism, domenii de valorificare).

Restul proiectelor sunt puțin spectaculoase și țin de activitățile cotidiene, lunare, etc.

Închei cu următoarele gânduri:

Un cuvânt de laudă, de apreciere și de mulțumire se cuvine colegului nostru Dumitru V. Marin (Trică) pentru frumoasa și onoranta inițiativă de a ne „aduna” pentru a treia oară (1984, 2014, 2019) și de a mai scrie încă o carte despre noi (Promoția 1959);

Privesc în urmă, cu satisfacție pentru realizările mele profesionale, dar, privesc și în viitor, cu convingerea că, voi avea timpul și puterea să mai realizez ceva. Dacă nu.... „atâta am putut atâta am făcut”;

Datorez, Podu Turcului, o parte din împlinirile vieții mele de profesor universitar; adresez mulțumiri și recunoștință foștilor profesori și colegi, iar generațiilor actuale și viitoare de profesori și elevi, urarea cuvenită acestui liceu: vivat, crescat, floreat;

Dragi profesori și colegi, vă urez tuturor, și fiecăruia în parte, să fiți sănătoși, să vă bucurați de cei dragi și ei de Dvs, să uitați tot „urâtul” din viața de până acum și să vă păstrați nealterată demnitatea până în „ultima zi”.

Amintiți-vă mereu cuvintele lui Rudyard Kipling:

Să ai curajul să spui da,

Să ai curajul să spui nu,

Și-n fiecare clipă grea,

Să fii mereu același TU!

Să știi să crezi, când unii te înșală,

Să te ridici, când alții de doboară,

Să poți păstra ce alții vor s-alunge,

Să știi să râzi, când sufletul îți plânge,

Aceasta-i „Arta de-a învinge!”

P.S. Un gând pios și o lumânare aprinsă pentru profesorii și colegii plecați la cele sfinte. Dumnezeu să-i odihnească în pace!

Prof.univ.dr.emeritus, Gheorghe Popa,

Universitatea „Al. I. Cuza” Iași, 12 februarie 2019

(ziua nunții mele, în urmă cu 52 de ani)”

Nota noastră:

- a). textul de față îi aparține lui Lucian/Gheorghe Popa;
- b). Oare, câți dintre noi au mai beneficiat de o asemenea porție de libertate?

Publicații:

14 cărți: 2 monografii, 2 cursuri la Universitatea din Constantine-Algeria, 10 cursuri și caiete de lucrări practice la Universitatea „Al.I.Cuza” din Iași;

61 studii în domeniul Geoștiințelor: zăcămintele de mangan din România,(mineralogie, geochimie, geneză, modele matematice de reprezentare grafică a sistemelor minerale cu patru componenți), apele subterane din Platforma Moldovenească, apele minerale de la Grădina Botanică Iași etc.

*

La mulți ani, Trică!

Toate amintirile din perioada când am fost elev la Liceul „Al. Vlahuță” (Podu Turcului) îmi sunt dragi. Întâmplările și „isprăvile” din acele timpuri le „retrăiesc” și astăzi cu o intensitate puternică și deseori încerc să „vorlesc” mai întâi cu ele și apoi despre ele. Nimeni nu scapă, de-a lungul vieții, fără să-l marcheze, într-un fel sau altul, întâmplările copilăriei și adolescenței.

Elevii clasei noastre am fost legați sufletește și majoritatea studioși (dovadă că aproape toți s-au realizat în viață). Am cuvinte de laudă față de toți colegii și repet ce am scris într-o carte: „le mulțumesc cu dragoste și respect tuturor colegilor de clasă (prieteni sau neprieteni) pentru că (intenționat sau nu) au creat atmosfera concurențială care m-a stimulat să merg înainte”.

Dar, prietenii mei cei mai apropiați în timpul studiilor liceale(față de care am avut, am și voi avea toată viață sentimente deosebite) au fost (unii chiar mai sunt): Nuța Glod, Marin Dumitru (Trică) și Gheorghe Darie.

Din păcate Gh. Darie (coechipierul meu de navetă zilnic Boghești-Podu Turcului și retur) a plecat dintre noi. (Despre morți numai de bine!)

Despre Nuța Glod nu este cazul sa vorbesc pentru că, pentru mine, a fost și este un caz special care nu se comentează public.

Despre Trică, da!

De ce numai despre Trică?

Este „Omul Zilei”. Am în vedere nu doar imediata aniversare a zilei sale de naștere dar și faptul că Trică este la „înălțime”(este „pe val”). La urma urmelor, nu contează numărul anilor în viața unui om ci numărul realizărilor. „Când anii se adaugă vieții, trebuie să dai viață anilor”(Jacques Salome). Iar Trică are realizări pentru șapte vieți. Multe a făcut prof. dr. Dumitru V. Marin pentru cultura vasluiană și uneori mă întreb dacă a existat și feed-beckul?...

Am fost colegi de bancă; nu de puține ori la extemporale (astăzi li se spune v.p.-uri), mă „ajuta” la limba română iar eu îi imitam gestul uneori la matematică;

De pe atunci am identificat în Trică un tânăr cu personalitate puternică, cu speranță și încredere, tumultuos, spontan și un caracter viguros. Când purta discuții contradictorii cu colegii și nu numai (în general în domeniul literaturii), dacă simțea că are dreptate, uneori renunța și la politețe. Se pare că așa a rămas toată viața.

Amândoi aveam același program zilnic. Cu excepția duminicilor, dimineața la ora 7,30 ne întâlneam la intrarea în localitatea PoduTurcului: el venind 5km („fitness”) de la Giurgioana, eu 6km (á pieds) de la Boghești. Cei 1000 m până la liceu îi parcurgeam împreună și era traseul cel mai

distractiv. Jucam „pietricelele” care în varianta noastră însemna „furatul sfeclei”. Jocul pietricelelor era o variantă a jocului „nucilor” care se juca astfel: fiecare din cei doi concurenți avea același număr de nuci ca și adversarul. Unul din concurenți arunca o nucă iar celălalt trebuia să o lovească cu nuca să și... lua ambele nuci. Jocul se termina când unul din concurenți termina nucile sau când „se suna de intrare la clasă”. Cum sezonul nucilor este scurt noi înlocuiam nucile cu pietricele culese de pe marginea șoselei. Respectând proporțiile imaginați-vă cum joacă „lumea bună pétanque”.

La noi chichirezul era altul: tot aruncam cu pietricele până ajungeam în dreptul parcelei cu sfeclă de lângă liceu. Acolo „din greșeală” aruncam pietricelele în cultura de sfeclă, ne duceam „chipurile” după pietricele și umpleam gențile cu sfeclă. Ce făceam cu sfecla?! Acela era materialul nostru didactic la orele de Geometrie în spațiu. Acest joc l-am practicat până când proprietarul parcelei cu sfeclă s-a plâns conducerii liceului.

În acele timpuri grele, multe „isprăvi” făceam că să mai uităm de 10-12km pe care-i parcurgeam zilnic(nu de puține ori prin noroi, praf, vânt) iar când ajungeam acasă, înainte de a intra „în bibliotecă” ajutam părinții la treburile gospodărești. Trebuia să o facem pentru că și eu și Trică eram copii de chiaburi(dușmanii poporului) iar în cazul meu tata a mai stat puțin și prin pușcări pentru „sabotarea economiei naționale”.

Trică, la ceas aniversar, îți urez multă sănătate, clarviziune a gândirii, energie tinerească și robustețe spirituală și să ne oferi în continuare multă literatură bună. La mulți ani!

**Prof. univ. dr. Gh. (Lucian) Popa, Iași,
coleg de bancă patru ani și prieten toată viața
aprilie 2016**

**(75 - D.V. Marin - Volum aniversar
Editura PIM Iași, 2016)**

76. STELA POPESCU sau frumosul... desfășurat.

Vestita Grădină BOEMA era colț în colț cu Guvernul, de fapt cu Senatul și Palatul regal, și a dispărut astăzi. Aici, vara, erau spectacole excepționale, în special de estradă, sub umbra arborilor și cu o scenă dichisită, nu cine știe cât de dotată dar avea o acustică foarte bună care implica publicul participant de jur împrejur. Era punctul de distracție maximă al bucureștenilor.

Împreună cu familia Iacob din București am participat la câteva spectacole cu Stela Popescu în vedetă (înainte de '89). De fapt ea realiza tot spectacolul, într-o ținută de ofițer cu ținută deosebit de elegantă și cu voce cuceritoare. Indiferent ce parteneri a avut, tot Stela a fost starul, chiar după alcătuirea cuplului Stela – Arșinel.

După înființarea TVV, la 5 decembrie 1990, am avut tot interesul să avem audiență drept care am difuzat fără opreliști mari valori ale scenei, mari artiști, politicieni, filmări din afara țării, valori universale. Absolut firesc, Stela și Arșinel erau la televiziune, radio și de la 26 septembrie 1996 în ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău. Din nou, în interes public, dar fără banii necesari pentru vreo remunerare, am realizat mai multe interviuri cu Stela dar și cu cei doi, invitați în Studioul TV

și radio. Personal, eram mulțumit că scot răspunsuri de bună calitate, interesante despre creație, artă interpretativă, pasiune, conținut etc., pentru că trebuie spus, dintre sutele de artiști intervievați anual puțini răspundeau inteligent: Dan Spătaru, de exemplu, nu prea era în stare să formuleze răspunsuri mulțumitoare pentru mine și public.

Stela Popescu răspundea spontan ca și colega ei de scenă Cristina Stamate (asta era iute ca o svârlugă) și acoperită și de fapte. Ne istorisea cum se câștigă publicul de peste hotare dar se evitau răspunsurile despre câștiguri, de altfel normal pentru veniturile lor nu totdeauna impozitate.

Într-un fel de concluzie, n-am crezut niciodată că suntem televiziune de provincie, am întrebat ce-am crezut că interesează spectatorul iar de la ei și ele am obținut dintre cele mai bune răspunsuri. Totdeauna a urmat și o producție artistică pentru publicul nostru, de aici, de la Vaslui.

Despre Stela, frumoasă, talentată, deșteaptă, am avut întotdeauna că ea ca femeie, ca artistă și ca prezență reprezintă pentru noi românii, în fața ochilor și în suflet... frumosul desfășurat.

„Dacă faci pe frumoasa, nu câștigi nimic. Când frumusețea nu este căpușită de inteligență și talent, în actorie nu are nicio valoare. Trebuie să dovedești că ești capabilă și interesantă.

Stela POPESCU

77. ADRIAN PORUMBOIU, ambițios și cu noroc.

La Vaslui a venit ca fotbalist la echipa care să reprezinte orașul și județul, angajat contabil și, după încheierea „activității” pe teren a promovat sistematic în ierarhia arbitrilor, sprijinit printre alții de Nicolae Rainea. Era un chemat în tagma arbitrilor: clar, curajos,

autoritar, excelent cunoscător al regulamentelor, greu de păcălit și imposibil de corupt.

Dacă jucătorul a ajuns până în Divizia B, Adrian chiar a fost un arbitru foarte, foarte bun și obiectiv în teren. Ne povestea, cum a fost de multe ori tentat de echipe ca Dinamo, Steaua, ș.a. inclusiv cu un camion plin de haine dintre care să-și aleagă, cum a străbătut meridiane și paralele în slujba arbitrajului, cum a rezistat la multe încercări de corupere. Erau sume exorbitante, în fața cărora a rezistat și așa a ajuns un model de corectitudine, specializare și curaj, arbitru internațional și în top, pe lista FIFA, arbitrând la 3 Campionate mondiale și multe meciuri în Cupe mondiale și europene. În România, numai bărlădeanu Nicolae Rainea l-a depășit.

A reușit o performanță de excepție: într-un oraș sub 50.000 de locuitori, să promoveze pe „F.C. Vaslui” în Liga I, la fotbal, cu puțin timp după înființarea TVV (televiziunea Vaslui), așa cum credem, în 2019, performanțe IMPOSIBIL DE REPETAT, în aceste secole.

Dacă, vreodată, posteritatea va fi dreaptă, aceste DOUĂ performanțe și, în același timp, vor fi și vor rămâne unice în Istoria locurilor (Marin și Porumboiu), ca pildă de energie, muncă, inventivitate și... cu totul neașteptate. Echipă de Divizia A... la Vaslui; televiziune... la Vaslui (și Licența 001/TV); comparabile cu un zbor în cosmos sau o călătorie în Australia. Am fost acolo, și aceia...

*

N. 27 septembrie 1950, Buzău, este arbitru român, observator federal, fotbalist retras din activitate, economist, om de afaceri, fost finanțator al echipei FC Vaslui. Ca fotbalist a jucat la echipa de juniori și tineret a FC Argeș Pitești și în echipa mare a Viitorului Vaslui.

Părăsește fotbalul și începând cu anul 1976 îmbrățișează cariera de arbitru, la început în 1980 în divizia C, în 1982 în divizia B, iar din 1984 este arbitru în divizia A. În anul 1986 devine arbitru internațional FIFA. Ca arbitru internațional a condus la centru două partide de fotbal la două Turnee finale ale Campionatului european de juniori. Fiul său este un regizorul și scenaristul Corneliu Porumboiu.

Renunță la arbitraj în 1997, iar în 1998 conduce Comisia de disciplină și judecată a arbitrilor din FRF. Începând cu 1999 părăsește comisia de disciplină păstrându-și doar funcția de observator federal.

În martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv” clasa a III-a „în semn de înaltă apreciere pentru rezultatele remarcabile obținute atât în competițiile sportive interne, cât și pe plan internațional”, „formarea tinerelor generații de arbitri” și promovarea „spiritului de fairplay”.

Începând cu anul 1999 se dedică afacerilor fapt care i-a permis să devină finanțatorul echipei de fotbal din Vaslui.

Deține grupul de companii cu activități în agricultură și alimentație Racova Com Agro Pan Vaslui. În anul 2008, avea în exploatare aproximativ 45.000 hectare, suprafața fiind cultivată prin intermediul a trei firme- Comcereal Vaslui, Agrocomplex Bârlad și R-Agro Falcui. În anul 2011 averea lui Porumboiu era estimată la 115 milioane euro.

A investit 10 ani în echipa de fotbal FC Vaslui, fără să câștige vreun trofeu. În 21 iunie 2013, s-a retras oficial de la conducerea clubului. A redactat o scrisoare „de adio”, unde îi ruga pe reprezentanții presei să nu-i mai asocieze numele cu clubul moldovean. El a explicat și de ce nu a avut nici o performanță notabilă la FC Vaslui: „Nu am trișat, am jucat meciurile corect”.

Sursa: www.wikipedia.org

Necazurile în afaceri l-au cam doborât și a dispărut din realitatea zonei.

78. CORNELIU PORUMBOIU, de-ai noștri, până la... Cannes

Gloria tatălui nu pare a-l fi apăsât pe fostul elev de la Liceul Mihail Kogălniceanu, liniștit, chiar distant, bun jucător de tenis de masă. A devenit un reputat regizor...

M-a căutat destul de insistent la redacție, după dezbaterea publică de la TVV, cu telefoane în direct, cu invitați participanți la evenimentul din decembrie 1989, cu siguranță, audiență record. Am discutat destule evenimente și intimități, am schimbat câteva mingi la masa de tenis, nici măcar nu l-am prea întrebat de activitatea sa, care îmi era destul de necunoscută.

A realizat filmul. „A fost sau n-a fost” revoluție la Vaslui, e tema, pe care a trebuit s-o grefeze pe o poveste de dragoste, pe conflicte interioare sau exterioare ca să fie FILM nu vreo simplă relatare.

O dezbatere unică prin intensitate, problematică, incertitudini, personaje și... realități.

Eroul, Jderescu, nu e chiar egal cu D.V.Marin, nu poate înfățișa realitatea unui post local de televiziune care se zbate în tot felul de nenorociri și neputințe.

„V-am deformat puțin, din necesități regizorale, dar am găsit actorul potrivit, am făcut filmul care-mi place” (la telefon).

Evident că știu cum stau lucrurile într-o operă literară ori film, că doar și eu scriu.

2006, Cu Corneliu Porumboiu, în studio

Corneliu Porumboiu a imortalizat un moment din istoria cultural-politică și socială a unui oraș, Vaslui, din care un cetățean, D.V.Marin a avut curajul să înființeze prima televiziune privată din România, la 5 decembrie, 1990, cu Licența 001 TV, acordată de Consiliul Național al Audiovizualului, fără de care nu se putea funcționa.

Importanța acestuia a fost bine și îndelung comentată în presa locală și națională.

*

Filmul lui Corneliu Porumboiu, premiat la Cannes, regizor de pe aceste plaiuri, explicitează „revoluția la Vaslui” în filmul „A fost sau n-a fost” (2006), plecând de la apriga dezbatere pe TV.V.a lui D.V.M. cu invitați și telefoane în direct consacrat aniversării a 10 ani de la Revoluție; ziarul (central) Evenimentul Zilei consacră un număr special dezbaterii respective și directorului acestui grup de presă (ca și filmul).

**(25 – TVV – ISTORIE ȘI CULTURĂ –
Editura PIM Iași, 2015)**

79. ION GHEORGHE PRICOP: „tu ești cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile!”

Un talentat scriitor rămas profesor la țară, într-o comună cam pe la marginea lumii. Într-un univers privat fostul director de Cămin Cultural a realizat OPERĂ de înalt grad valoric, a devenit un simbol mereu nerecunoscut în mediul de trai, chiar dacă a fost declarat Cetățean de onoare al comunei Duda Epureni.

Ca om de litere a fost un truditor, ca cetățean un modest, ca prieten de neprețuit. Înainte cu câteva zile de deces i-am cerut și mi-a timis rândurile de mai jos:

M-am născut la 15 apr.1944, în localitatea Duda-Novaci, fostul jud. Fălciu (Vaslui), din părinții Gheorghe și Elena Pricop, aceeași localitate, de ocupație țărani agricultori. Școala primară am făcut-o în satul Novaci, cea gimnazială în satul Duda, liceul în orașul Huși, iar facultatea de filologie (1964-1969), la Universitatea „Al. I. Cuza“, Iași.

Domiciliesc în localitatea Duda din com. Duda-Epureni. Sunt de meserie profesor de limba și literatura română, actualmente pensionar, am lucrat toată viața în satul natal, Duda,

unde am îndeplinit și alte funcții, ca acelea de director de școală, bibliotecar comunal sau director de cămin cultural.

Sunt căsătorit cu Elena Ploaie din satul Pâhnești, com. Arsura, jud Vaslui, și am doi copii, un băiat, Dan, și o fată, Adina, inginer, respectiv, profesoară de limbi străine. Am și trei nepoțele, două de la fiică și una de la fecior.

Nu fac politică, nu sunt membru de partid. Apreciez că prof. Dr. D.V. Marin este cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile.

Sunt în Uniunea Scriitorilor din România, filiala Iași, din anul 2001.

Dețin trei premii, pe linie scriitoricească: *Premiul pentru un text de cântec*(, *Cuvântul lui Ion Roată la Divan*“, interpretat de cântărețul Valeriu Penișoară), al revistei *Flacăra*, pe anul 1976, *Premiul pentru debut în proză*, cu volumul *Corăbii în septembri*, 1984, oferit de revista *Cronica*, din Iași, *Premiul reprezentanței scriitorilor vasluieni* pe 2016, pentru romanul-trilogie *Paradigma deșertului*. Numele meu de scriitor este menționat în câteva dicționare literare de circulație națională.

Sunt prozator, poet și publicist.

Am debutat în poezie din iunie 1963, cu un poem publicat de periodicul *Flacăra Iașului*. În proză, cu o povestire intitulată *Caii apelor*, publicată în revista studențească ieșeană *Alma mater*, în 1972. În prima parte a activității mele de creație am compus versuri pe temă patriotică și națională, făcându-mă cunoscut prin vocea interpretului de muzică folk Valeriu Penișoară, membru de bază al Cenaclului Flacăra, condus de poetul Adrian Păunescu. Astfel au apărut melodiile de top – difuzate și astăzi în mass-media, cum ar fi: *Cuvântul lui Ion Roată la Divan*, *Povestea eroilor* sau *Ană doamnă*, dar și debutul în volum cu placheta de versuri *Nesomnul patriei*, din 1980, publicată de Comitetul județean de cultură Vaslui. În proză am debutat în 1984, cu volumul de povestiri *Corăbii în septembrie*, la Editura Junimea din Iași. În 1991 am scos

volumul de proză scurtă *Călărețul de os*, la Editura Cartea Românească din București. În 1997, mi-a apărut romanul *La coada cometei*, prin editura Porto-Franco din Galați.

Au urmat volumele de poezie importante: *Balada vârstelor*, ed. Cartea Românească, Buc., 2004, *Caligramele destinului (A doua carte a lui Iov)*, Ed. Timpul, Iași, 2006, *Terapiile invocației*, ed. Timpul, 2008, Iași, și *Confortul inorogului*, Ed. Dacia XXI, Cluj-Napoca, 2011; *Cartea celor cinci semne*, Ed. Timpul, Iași, 2016.

În 2015 am publicat romanul-trilogie *Paradigma Deșertului*, Ed. Timpul, Iași, de peste 1200 de pagini, după cum urmează: vol. I – *Vremea moliilor*, vol. II – *Roșu și galben*, vol. III – *Vânătoare cu suspans*.

Am în pregătire patru cărți: *Urme pe ceață*, *Certitudinea critică – o fata morgană* (publicistică), *Cartea de bronz* (proză scurtă), *Elegii albastre*. *Cronici de ivoriu* (poezie+proză)

Am publicat poezie, proză și eseuri în revistele din țară și străinătate: *Luceafărul*, *România literară*, *Porto-Franco*, *Convorbiri literare*, *Ateneu*, *Dacia literară*, *Pro Saeculum*, *Oglinda literară*, *Poezia*, *Onyx*, revistele *Glasul națiunii* și *Sud-Est* din R. Moldova, *Liter-Club*, *Meridianul Cultural Românesc* și altele.

Despre scrierile mele au glosat critici literari precum: Th. Codreanu, Cristian Livescu, Al. Dobrescu, N. Barbu, Th. Pracsiu, N. Georgescu, Marian Popa, Daniel Dragomirescu, Ioan Baban, Mircea Crihană, Lina Codreanu, Valentin Talpalaru, Emilian Marcu, Simion Bogdănescu, Mircea Dinutz ș.a..

Îată câteva, despre proză:

Th. CODREANU – rev. *Luceafărul* nr. 27/4 iulie 1987, articolul *Cumpănirea izvoarelor*: „Ion Gheorghe Pricop continuă o tradiție bogată a literaturii române, aceea

a *fantasticului* și *amiraculosului*. Ceea ce n-a scăpat ochiului criticii e că noul prozator se distinge printr-o firească întoarcere la mitosul românesc. Ne-am grăbi să punem cuvintele între ghilimele, întrucât, într-o perspectivă modernă, scriitorul sugerează că nu ne mai aflăm, pur și simplu, în contextul fantasticului mai mult sau mai puțin convențional al tradiției, ci e vorba doar de o *logică* stilistică menită să *scoată din ascundere*, în sens, am zice, heideggerian, înseamnă, totodată, *potențarea amisterului*, în sens blagian. La confluența acestor două tendințe ale gândirii stilistice moderne, Ion Gheorghe Pricop a descoperit izvorul cel proaspăt al viziunilor sale, într-o *cumpănire* atent cenzurată stilistic și care face din acest autor nu doar o simplă promisiune, ci deja o certitudine a noului val de prozatori. *Fantasticul* nu ține de o *ordine geometrică*, de *exterioritate*, la Ion Gheorghe Pricop, ci de ingeniozitățile sau neliniștile eului profund. Ceea ce-i interesant este că *interiorul* revărsându-se în lume ca lume (și romantizând-o, într-un anumit sens) nu duce la sondare psihologică, ci la *mirarea* mistuitoare a celor ce-și povestesc întâmplările vieții, contaminându-i cu *maladia* lor metafizică și pe cei din jur. Aceste mirări venind din adâncimi insondabile, după legi de nimeni știute, se manifestă ca *semne* ciudate pe care numai cei *inițiați* mai încearcă să le dea de capăt..."

Cr. LIVESCU – revista *Ateneu*/1985, articolul intitulat *Gabriela Adameșteanu – Dimineața pierdută*: „Ion Gheorghe Pricop face parte din acei scriitori la care personajul este construit prin diverse tratamente textuale, care îl enunță, îl *scriptizează*, livrându-l unui stereotip subiectiv: imaginea sa decurge din felul de a se *mișca* în limbaj, de a aparține limbajului, oricât de rezidual ar fi și degradat prin rutină.”

Și despre poezie:

VALENTIN TALPALARU: „Surpriza de a da peste un poet debutant cu un text imprevizibil, de o bogăție lexicală fluent organizată și care să fie motivat liric substanțial, este destul de rară. În cazul de față este vorba de un prozator care descalecă din confortabila brișcă a narațiunii pentru a purcede per pedis prin hățișul liric. O face cu dezinvoltura unui maestru cărunt, școlit la abatoarele de cuvinte ale lui Arghezi sau Villon...”

EMILIAN MARCU: „ Ion Gheorghe Pricop și-a propus, și chiar a reușit, să adune o sumă de cuvinte care, din nefericire, încep să-și piardă locul din fondul principal, devenind un fel de piese de muzeu. Autorul le pune în valoare găsindu-le un loc aparte. Este una din puținele probe de valorificare autentică a spiritului românesc de la sat, a tot ceea ce, încet-încet, începe să devină doar amintire.” – **Text propus de Ion Gh.Pricop cu câteva zile înainte de deces (14 noiembrie 2018).**

Adaug că am avut relații cordiale și foarte bune de comunicare cu toți cei pomeniți de Ion Gheorghe Pricop.

80. ȘTEFAN RACOVITZĂ, genevezul

Rar se găsesc oameni așa de largi la suflet, așa de comunicativi (os de domn), de afectuoși și de corecți. Venit la Vaslui, Ștefan a poposit în redacția noastră, ne-a îmbrățișat, ne-a dăruit „Căminul românesc” și o carte cu autograf, în aprilie 2008. Cartea se chema „Cu mâinile pe cap”(ed. Litera, 2005, 560 pag., autograful era „D-lui Dumitru Marin, cu cele mai prietenești gânduri din partea autorului, un nepot dacă nu un fiu al Vasluiului/ Șt. Racovitză/apr.08”. Precizez că era însoțit de un bun prieten comun dl. prof. univ. dr. Alexandru Ionescu din București. L-am simțit sufletește foarte apropiat. De atunci ne trimite regulat colaborări la ziar și Revistă, ne încurajează, ne-a sunat la telefon.

E unul dintre cei mai buni și vechi prieteni ai noștri, peste 20 de ani, un vector cultural din Geneva pentru întreaga țară, Elveția. L-am așteptat prezentarea și... ne-a trimis materialul despre Neagu Djuvara, pe care, cred, l-a considerat mai urgent și mai important. Ne-a trimis zeci de filme de explorare unică, cu imagini despre capodoperele lumii, alături de salutări și... inimă.

De-ale lui Ștefan Racovitză, urmașul Domnilor de altădată, de la Vaslui, de loc, unul dintre prietenii noștri statornici.

După 10 ani, tot la Vaslui, mi-a înmănat cu autograf una dintre ultimele sale tipărituri, **„Scene din viața unui dușman de clasă”**, București, 2010, 310 pag. *„Dlui Marin, cu toată admirația, prietenia și urările noastre cele mai bune/semnătura/ joi 13.09.2018”*, l-am dus pe str. Mihai Racoviță (colț cu Frunzelor), apoi am luat masa împreună la un Restaurant din centrul Vasluiului și însoțit de Doamna sa, nemțoaică de origine, s-a retras la somn.

– Să știi, prietene Marine, că chiar am vrut să te cunosc mai bine, pentru că prea puțini în lumea asta pot face ce-ai reușit tu. Ești oricând binevenit la Geneva.

Am călcat în orașul Păcii acum câțiva ani (în 2008, cu ocazia Campionatului European de fotbal, invitat și acreditat ca ziarist de UEFA) și am fost impresionat, printre altele, de imensul balon care plutește deasupra lacului Como din parcul genevez. Atunci, m-am sfiit să-l sun, acum îmi pare rău pentru că, iată, un urmaș al Domnilor moldoveni, vine special pentru mine din Geneva, ne înțelegem perfect, tocmai pentru că are un suflet de aur. Și, cât a suferit omul acesta sub comuniști, și chiar după ce a fugit în străinătate...

Cu adevărat AUR al adevăratei prietenii, pornite imediat după 1989 când mi-a publicat niște materiale în revista pe care a condus-o câteva decenii: CĂMINUL ROMÂNESC.

Ștefan Racoviță este singurul român din străinătate care a trimis 300 de Euro pentru Meridianul Cultural Românesc.

81. NICOLAE RAINEA, fluierul fermecat al țării

Dintre arbitri, mare cu adevărat a fost Nicolae Rainea, maestru la Rulmenți Bârlad, participant la 3 campionate mondiale, și, o mare autoritate în arbitrajul din România. Ne-am cunoscut la tratamente în bazinele cu apă caldă din Băile Felix, lângă Oradea. Nu mi-a plăcut ca om, nu mi-a plăcut

ca arbitru, căci am fost mai bine de un deceniu în corpul de arbitri ai județului Vaslui. Ne întâlneam des, nu i-am dat niciodată nici șpagă (pe baza asta unii au ajuns de Divizia A) nici atenție, deși el știa că sunt profesor doctorand de limba română iar el vorbea destul de corect românește, deci n-aveam ce critica. Era un tip deschis în felul lui, cam vulgar, bun de glume și petreceri, bine situat în fața organelor de partid, a generalilor din conducerea Federației, chiar în grupul de la Bârlad pe care și-l subordona ca bun cunoscător al regulamentelor și pe baza arbitrajelor cu mari echipe românești și în plan internațional. Erau toți în cupluri așa că păstrau secretele mai ceva ca vânătorii. Castă închisă în care unul cu facultate n-avea ce căuta, altul mai deștept să-i depășească... la fel.

Cu certitudine Nicolae Rainea a fost un mare arbitru din România.

82. DAN RAVARU - un destin de prețuită personalitate locală

Cu profesorul și istoricul local am avut cam întotdeauna o relație rece adesea dușmănoasă, pentru că Dan, căruia i-am salvat 2 decenii de creație, a crezut doar în destinul său, nerecunoscându-l pe al oricărui altul. Marcat psihic de un handicap fizic toată viața, a făurit o operă diversă care interesează județul Vaslui, unde a îndrumat ani mulți formații artistice de amatori, ca angajat în cadrul Centrului județean pentru îndrumarea creației populare. Deși l-am promovat curent în presă n-a recunoscut niciodată ajutorul direct (trebuia dat afară din slujbă, odată cu Șerban), nici contribuțiile esențiale din presă, nici valoarea istoriei culturale promovate în cele 34 de cărți, nici contribuția începutului la Festivalul Umorului, nici susținerea media atâtea decenii. Probabil, Dan, profesorul-istoric nu va fi prea lesne uitat după retragerea firească dintr-un prim plan social.

*

Dan Ravaru s-a născut la 3 aprilie 1941 la Bârlad; profesor, folclorist, etnograf, publicist. Provine dintr-o veche familie românească, cu rădăcini de peste 300 de ani în județele Prahova și Neamț (spune, el). Școala gimnazială și liceul la Predeal și Bârlad, după care urmează Facultatea de Filologie a Universității "Alexandru Ioan Cuza" din Iași, licențiat în 1965. Funcționează ca profesor la liceele din Puiești și Negrești,

județul Vaslui. În perioada 1979-2018, a activat în cadrul Centrului județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Vaslui.

Volume publicate (nu specifică nr. mic de pagini să nu pară prea subțirele):

„Datini și obiceiuri de pe Valea Tutovei”, Silvia Ravaru și Dan Ravaru, Vaslui 1980.

„Cartea Puieștilor”, Vaslui, 1999.

„Comuna Alexandru Vlahuță”, Vaslui 2000.

„Folclor literar de pe Valea Tutovei”, Dan Ravaru și Silvia Ravaru, Piatra-Neamț, 2002.

„Repere etnofolclorice și de istorie locală”, Iași, 2010.

„Ștefan al II-lea și Vasluiul, capitală a Moldovei(1435-1442)”, Iași, 2013.

„Ștefan cel Mare și Vasluiul”, Iași, 2013.

„Elemente de identitate culturală comună în teritoriul Movila lui Burcel Vaslui Nord”, în colaborare, Vaslui 2013.

„Călători străini despre Județul Vaslui”, Iași, 2014.

„Portul popular vasluian. Istorie și actualitate”, în colaborare, Iași 2015.

„Aspecte ale vălăretului din Județul Vaslui”, în colaborare, Iași, 2015.

„Jocuri de ieri pentru copiii de azi din Județul Vaslui”, în colaborare, Iași, 2015.

„Umor și spirit critic la cronicarii moldoveni”, Iași, 2016.

„De Sântămăria Mare/ S-a stârnit mobilizare”, Iași, 2016.

„Urcă trenul spre Ardeal/Încărcat cu militari”, Iași, 2016.

„Pe-aici nu se trece/Așa-i al nost consemn”, Iași, 2017.

„Revenirea Basarabiei la vatra străbună”, Iași, 2018.

83. TITUS RAVEICA, filozof, președinte CNA: „să nu fii, berbec...”

Profesorul universitar dr. ieșean (n. 29.08.1935; m. 2013), fără prezență remarcabilă înainte de 1989, a fost numit Președintele Consiliului Național al Audiovizualului, sprijinit de alți 9 membri ai acestuia (el cu grad de ministru, ceilalți cu

secretarii de stat), organism menit să controleze ce se difuzează în televiziune și radio pe teritoriul României. Dotare, bani, putere, influență și ciubucuri pentru toți.

Dl. prof. univ. Raveica și-a păstrat familia la Iași, drept care periodic trecea și pe la noi, să cisluiască, să ne povestească, uneori la un păhărel, deși nu le avea cu alcoolul, era un evreu foarte cumpătat. Când ne-am prezentat pentru obținerea Licenței (o poveste adevărată cu lupte locale la baionetă, nu alta), a fost printre cei 9 din 11 susținători, spunându-le celorlalți că, din 1990 el știe calitatea programelor noastre (era în 20 octombrie 1992) și că garantează pentru director (nu vorbisem niciodată). De atunci am avut cel mai mare respect nu pentru Președinte, ci pentru omul și profesorul dr. și academician, Titus Raveica, cel cu sfaturile cele mai diverse pentru reușita noastră, argumentând pe fiecare cu „mă, să nu fii berbec” adică să facem

cum ne recomandă el. E bine să știți că începuturile TVV au fost într-o cumplită sărăcie, într-o permanentă prigoană a puternicilor zilei care ne voiau îngenunchiați și în slujba lor, deci fără vreun sprijin financiar, nevoiți să ne schimbăm redacția și studioul de 4 ori (în 5 locații, cu grele cheltuieli și pierderi), că niciodată n-am avut spații necesare pentru producție, că și la Vaslui și la Bârlad ne-am organizat în câte o garsonieră, că, totuși, ne-am păstrat independența.

Dacă n-ar fi fost sprijinul (ascuns) al lui Raveica (era promovat de PSD – veșnicul nostru dușman) nu știm cât am fi reușit. E foarte adevărat că ne povestea cu șarm din călătoriile sale prin toată lumea, și uneori își arăta cu degetul dușmanii dar niciodată nu ne-a obligat să facem vreun „gest TV” împotriva cuiva. I-am simțit dragostea și prețuirea și i-am respectat dorința: „mă, să nu fii berbec...”

*

Titus Raveica (n. 29 august 1935, sat Șcheia, azi județul Iași - d. 31 ianuarie 2013) a fost un filozof, profesor universitar, senator în legislatura 1990-1992 ales în județul Iași pe listele partidului FSN și primul președinte al Consiliul Național al Audiovizualului.

Titus Raveica a demisionat pe 1 septembrie 1992. Titus Raveica a fost profesor de filozofie la Universitatea din Iași. În cadrul activității sale parlamentare, Titus Raveica a fost membru în grupurile parlamentare de prietenie cu Republica Italiană, Republica Islamică Iran și Regatul Spaniei.

84. REGELE MIHAI I... fără regat...

Mihai I, Rege al României, Principe al României, fost Principe de Hohenzollern (n. 25 octombrie 1921, Sinaia), în perioada domniei tatălui său, Regele Carol al II-lea, cu titlul Mihai, Mare Voievod de Alba-Iulia, a fost suveran al României între 20 iulie 1927 și 8 iunie 1930, precum și între 6 septembrie 1940 și 30 decembrie 1947. Este stră-strănepot al reginei Victoria a Marii Britanii și văr de gradul trei al reginei Elisabeta a II-a. Mihai este una dintre ultimele figuri publice în viață din perioada celui de-al Doilea Război Mondial. Din 1941, regele Mihai este mareșal al României.

Mihai a devenit pentru prima dată rege al României în 1927, după moartea bunicului său Ferdinand, întrucât tatăl său renunțase în decembrie 1925 la tron și rămăsese în străinătate.

Mihai s-a născut la Sinaia, fiu al principelui Carol (viitorul rege Carol al II-lea) și al prințesei Elena. Din partea tatălui este nepot al Regelui Ferdinand I și al Reginei Maria, iar din partea mamei nepot al Regelui Constantin al Greciei. Astfel, Mihai al României este descendentul celor mai importante familii regale și imperiale ale Europei, printre ele numărându-se familiile regale britanică, rusă și habsburgică, strămoși direcți ai săi fiind țarii Nicolae I și Alexandru al II-lea al Rusiei, Regina Victoria a Marii Britanii, împărați habsburgi, regi ai Prusiei, Portugaliei ș.a.m.d.

BALUL FĂRĂ REGINĂ

PRIMA amintire. Iarnă blândă în 1948, când ianuarie era uscat, răcoros dar nu înghețat. După seceta din 1946 - 1947, anul agricol a fost bun chiar dacă din cauza ploii cu gheață Vasile Marin aduna în vară doar smocuri de tulpini de grâu cu spice, să bată în arie cu boii vreo câteva sute de kilograme la un hectar. De Sf. Ioan, la început de an, era primul bal organizat de răsăriții satului care se zbăteau să pună mâna pe fetele frumoase și cu cât mai multă avere. Pentru domnișoara Constanța, (sora), fiica Mărioarei care trăia încă necununată cu Vasile, zestrea se știa: lada plină cu covoare, un vițel, 4 ha de pământ și cheltuielile de nuntă. Cum fata era și foarte frumoasă, tare cuminte și de neam bun (și zestrea de luat în seamă) cei 6-7 flăcăi înstăriți se aruncau la prețuri serioase pentru a-i cumpăra ilustrata, ca dovadă de regina balului.

Licitația era purtată (de) pe o masă dinspre scena sălii de clasă lungi de peste 10 metri și lată de 6 a școlii Giurgioana, construită în 1932. Erau licitate și alte 3-4 fete mai sărace cu prețuri foarte mici în comparație cu echivalentul unui hectar de pământ care să cucerească ilustrata cu regina Maria...

Era miezul nopții și organizatorii balului se străduiau să scoată cât mai mult de la al lui Basoc, tânărul bondoc, încet și uneori bâlbâit care voia să se însoare cu Constanța. Se pornise pe ofertă și ridicase mult prețul, așa că se trezi cu ilustrata în mână chiar în momentul când cineva a anunțat.

– Regele a fugit din țară! A luat un tren cu diamante și pe regină, și-a plecat la englezi!

– S-a schimbat orânduirea țării care va fi condusă de un Comitet care are un președinte, anunță altul, străin de loc, foarte serios. Până atunci, la baluri, nu veneau străini... de unde-or fi scos comuniștii supraveghetorii?

Tânărul dezorientat mototolea poștala în mâini, pe masă, unde o ridică și pe Constanța de mâini.

– Trăiască președinta balului, întări și străinul.

Constanța nu înțelegea prea bine ce s-a întâmplat și s-a așezat disperată pe plâns. Să fie președintă, când a vrut atâta să ajungă REGINĂ!

O STRÂNGERE DE MÂNĂ LA PRIMUL INTERVIU

Prietenia cu prefectul județului Vaslui, Nicolae Pascu, omul FSN, faptul că Dumitru V. Marin era directorul singurului post de televiziune din Moldova, l-a situat pe acesta la granița dintre județele Iași și Vaslui, lângă Codăești când poposea, venind de la Iași, Regele Mihai și cu o mică suită în 3 autoturisme, unul condus de Mihai I, având alături regina și în spate o doamnă de companie. ~n celelalte, reprezentanți ai P.N.Ț.C.D. și un operator de la București. La intersecția șoselelor erau alte 3 autoturisme: al prefecturii, dar cu un singur funcționar al acesteia, în alta, doi tipi severi bine îmbrăcați, care n-au comunicat de loc cu echipa TV.V. ~n a treia, erau 4-5 oameni de la același partid, proaspăt înființat la nivel de județ.

Regele se aștepta să-i iasă în cale mulțime, la Solești, unde fesenıştii i-au avertizat pe oameni să stea liniștiți chiar dacă vine hoțul care a furat aurul românilor cu trenul. Chiar era un cetățean mai vocal, care a venit îmbrăcat în costum național, singur și care s-a înfipt să-i strângă mâna majestății sale și, cu căciula pe cap, să sărute mâna Reginei Ana.

„– Cum v-a întâmpinat populația?” Se rezezi reporterul. Dat fiind că în afară de cele vreo 15-16 persoane nu se vedea altă populație, Regele șofer, desfăcându-și mânușile:

„– Păi, deocamdată nu vedem pe nimeni, așa că vom vedea de acum în colo; Dvs. știți mai bine...” și-i întinse mâna după ce și-a tras mânușile. Pe tăcute ! Atât, apoi toți s-au urcat

în mașini, unii își închipuiau că la Solești vor fi mulți, mulți țărani. Nici n-au oprit mașinile pentru că nu era niciunul.

La Prefectura Vaslui, Nicolae Pascu, prefect în funcție... s-a ascuns lăsând pe subprefectul de atunci să-l primească, să dea mâna, să-i invite într-o sală aproape goală, să le ofere o cafea... și, la revedere.

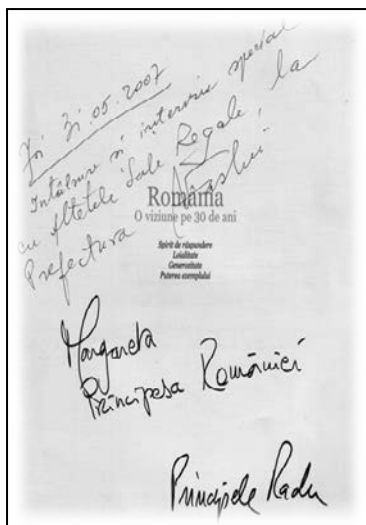
„Regele Mihai a trecut prin județul Vaslui” am titrat știrea fără prea mult entuziasm (15 octombrie 1997).

VIZITĂ REGALĂ LA VASLUI, ÎN 2007:

„Am venit să constatăm la fața locului cum putem să ajutăm prin eforturile noastre” ar fi laitmotivul.

**2 iunie 2007, Vaslui - Cu Principesa Margareta
și Prințul consort Radu Duda**

Regele, cu fiica și prințul Radu Duda (ce față imobilă și rece avea fostul actor!) din nou pe holurile Prefecturii Vaslui. M-am ales cu un album cu autograf, cu un scurt interviu și cu a 3-a strângere de mână din partea Majestății sale. Nu eram regalist deși am candidat la Senat (din partea ecologiștilor) la parlamentarele din 2000.

Am difuzat acest al 3-lea interviu (pe al doilea nu) și m-am trezit evacuat din Casa Armatei unde abia îmi încropisem

un studio cât de cât normal.

Mai totdeauna județul roșu al Vasluiului, a avut reacții sau răspunsuri violente la ideea de MONARHIE.

La revenirea în țară, urmare a agitației susținute de P.N.Ț.C.D. în frunte cu Corneliu Coposu se urmărea lansarea pe orbita politică a Regelui. Câmpeanu făcuse boacăna cu candidatura la președinție a acestuia, așa că în oceanul de fesenști feroci sprijinitori ai lui Iliescu, nici măcar conferința de presă a fostului monarh n-a fost liniștită.

A dat mâna cu noi, vrând să fie popular, dar presa îndoctrinată l-a primit rece și fără vlagă. După atâta comunism și capitaliștii țipau... socialist!

Deja mi s-a părut înfrânt, vorbea greu, cu glas dogit și contrastant ca logică față de Iliescu și mai ales incapabil să contracareze răspândacii care-și ascundeau capetele. Regina nu vorbea de loc românește. Cum să-i câștigi pe oameni?

P.N.Ț.C.D., pentru care am candidat la Senat (unde eu am scos 8,8% pe județ) n-a intrat în parlament datorită

monarhismului și regelui Mihai I, ca prezență stilată, occidentală într-un fel de „mare” bananieră, unde democrația cu înfruntările ei publice era la pământ.

Vizita lui Ion Rațiu la Vaslui, în sala Casei de cultură, cu vreo 200 de simpatizanți și 500 de iliescieni mi l-a dezvăluit pe acel senior al eleganței, spiritului, cu înaltă educație, căruia i s-a strigat din sală ceva de genul: „Ce cauți tu la noi, mări, bogătașule!, hoșule, boșorogule!”

Calm, Ion Rațiu a replicat:

„– Ei, asta-i democrație ca eu să pot răspunde unuia ca dumneata... și să poți vorbi cu mine fără teamă, dar nu cu jigniri de astea” și și-a continuat pledoaria pentru democrație.

„– Dacă nu erați voi cu televiziunea, era mare nenorocire”, mi-a șoptit, lăsându-mi cartea de vizită. S-a topit prin spatele scenei.

...Pe o stradă din Turda l-am recunoscut pe Ion Rațiu pe care l-am apărât de golani violenti din Vaslui, după vestitul său papion și bastonul elegant în care se sprijinea. Era slăbit și mi-a răspuns moale la salut fără să mă recunoască.

La câteva luni a murit... regretat, cu adevărat!

Cât despre rege, l-am mai văzut, l-am filmat, dar n-am mai ajuns în preajma sa deși am fost și la reședința sa din Săvârșin cu ocazia participării la festivitățile legate de Marea Unire de la Alba Iulia. Nu a re-venit vremea monarhiei și nu cred că vreun rege sau urmași ai lui (n-a avut urmași-băieți) va urca pe tron în această jumătate de secol. Aura de monarh, însă, o poartă cu toată demnitatea!

**(Extras din cartea „Ceașescu... Băsescu, Mitterand -
Snegur - Iliescu, Lucinski -Constantinescu –
Regele Mihai I, Evocări de reporter”
Editura PIM Iași 2014)**

85. JAMES ROSAPEPE

Ambasadorul SUA în direct cu vasluienii

„Dacă politica României continuă să fie orientată spre idealurile occidentale, democrație, respectarea drepturilor omului, precum și continuarea reformei economice și militare, a grăbirii privatizării, americanii vor continua să sprijine România, indiferent de cei care vor câștiga alegerile. Dacă acest lucru nu se va întâmpla, ne vom reconsidera atitudinea”, a declarat Excelența Sa

James Rosapepe. Numai schimbarea formei de proprietate va conduce la redresarea agriculturii românești. Americanii vor aloca 25 milioane de dolari pentru diminuarea efectelor secetei.

Duminică, 20 august 2000, Televiziunea Vaslui și Radio Unison Vaslui au fost onorate să intermedieze o întâlnire în direct a Excelenței Sale, James Rosapepe, ambasadorul SUA la București, cu telespectatorii și radio-ascultătorii vasluieni.

Mediatorul acestei întâlniri, prof. dr. Dumitru V. Marin, directorul general al celor două canale mass-media a deschis discuția cu dl. Rosapepe, amintind de reforma în agricultură și mai ales s-a referit la seceta care ne-a afectat și ce ajutor concret putem primi de la americani, pe care... îi așteptăm de vreo 50 de ani. Ambasadorul a insistat pe ideea privatizării urgente a IAS, pentru care noua formă de capital le-ar face atractive pentru investitori. *„Avem în România o echipă de experți americani, care lucrează împreună cu specialiști din cadrul Ministerului Agriculturii. O agricultură performantă presupune schimbarea*

forme de proprietate. Privatizarea fostelor IAS este imperios necesară. Cu cât se va face mai târziu cu atât va fi mai rău. Asta depinde însă de cei care administrează interesele României. Seceta din acest an este într-adevăr o problemă pentru români, dar ea poate fi depășită. Guvernul american a hotărât să aloce 25 de milioane dolari pentru diminuarea efectelor „secetei”, a adăugat James Rosapepe.

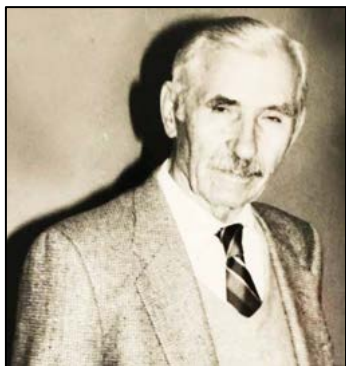
Întrebările adresate Excelenței Sale de către vasluieni au vizat situația politică din România, cu referire specială la situația aparte a zonei Moldova, care este cunoscută ca având orientare politică de stânga. Ambasadorul american a declarat că fiecare om este liber să aleagă, dar în mod deosebit trebuie să voteze, nu să stea deoparte. „Aș îndemna pe toți să meargă la vot în această toamnă, pentru că sunt multe probleme cu care se confruntă românii și ele nu pot fi rezolvate decât cu sprijinul majorității, prin susținerea politică a celor care pot soluționa aceste probleme. Viitorul este în mâinile alegătorilor în acest an electoral”, a afirmat diplomatul american.

Despre integrarea euro-atlantică, James Rosapepe a menționat: „Am identificat România ca o țară prioritară pentru NATO. Lucrăm cu toate autoritățile din România pentru a rezolva cât mai rapid problemele care țin de integrarea în structurile occidentale. Indiferent când se va întâmpla acest lucru, dorim relații foarte apropiate cu România”. Excelența Sa James Rosapepe a încheiat cordial discuțiile cu vasluienii spunând: „Apreciez ospitalitatea locuitorilor din această zonă și marele interes pe care-l acordă moldovenii americanilor. Mă bucur că am avut ocazia să cunosc realitățile județului Vaslui și voi reveni cu plăcere oricând în această parte a țării”.

Ambasadorul Ghanei ne-a solicitat de 3 ori să le facem televiziune națională...al Chinei ne-a fost oaspete. Total 11.

**(Meridianul, an I, nr. 44,
22-23 august 2000, p.p. 1-2)**

86. ANGHEL RUGINĂ sau... miracolul economic promis.

DESPRE acest mare economist american născut la 3 km de Țepu, județul Tecuci, am auzit, citit, judecat cu mult înainte de a veni la Vaslui, după București, alte orașe și Țepu, în încercarea de a-l lămuri pe președintele țării Ion Iliescu de posibilitatea relansării economice, mai mult, despre MIRACOLUL ECONOMIC

românesc pe baza „leului greu” ca alternativă la inflaționism și leul ușor de pe piață. Era perioada când și eu m-am împrumutat în bancă să-mi cumpăr un Cielo în rate și știu bine ce s-a întâmplat cu leul românesc: înainte de 1989 cu un leu cumpăram 3 dolari americani, acum moneda americană se cumpăra cu 500 de lei. S-a făcut și o minireformă monetară care „a tăiat” 4 zerouri spre a obține moneda națională RON-ul, adică un schimb ceva mai acceptabil, dar cu leul...schimbat (ce de glume, pe baza aceasta!). Această schimbare era și pe baza teoriei economice a profesorului și economistului de înaltă talie internațională Anghel Rugină, care a venit să-și ofere serviciile românilor și care voia să se stabilească în România.

Anghel Rugină mi-a fost oaspete în Studioul TVV, ca și mai toți politicienii și valorile momentului (20 de ani) în frunte cu fostul prim-ministru Petre Roman. Pentru că veni vorba, am realizat interviuri cu 9 șefi de stat, 14 prim-miniștri, cele mai importante fețe bisericești ale timpului în frunte cu Papa Ioan

Paul al II-lea, la Krakowia. Din țară cu majoritatea oamenilor de cultură ca să nu mai vorbim de politicienii care se tot îngrămădeau pe sticlă. Era doar prima televiziune privată din România, cu Licența 001/TV din țară: aici, la Vaslui, cu mijloace extrem de reduse, precare de-a dreptul. Prezența lui Anghel Rugină (o autoritate economică mondială) a fost și pe post (interviu în direct peste o oră) și separat cu reportaj de la Liceul 2 (unde am fost un an profesor) care de atunci se numește „Anghel Rugină”, un liceu bun, cam fără tradiție (are totuși peste 50 de ani de la înființare ca școală generală și apoi liceu de textile), dar fără vârfuri de talie națională nici dintre elevi, nici dintre profesori.

sept. 1993 - interviu cu Anghel Rugină, somitate internațională

Discuția de pe postul TVV s-ar putea rezuma simplu: Rugină propunea nu o reformă fiscală asemuitoare cu cea din Statele Unite, nu elemente spectaculoase care să stimuleze producția autohtonă ci o reformă monetară cu leu greu și leu ușor care să provoace un dezechilibru în aprierea-cotarea față de dolar, marca vest germană sau Euro (cu atât mai mult lira

sterlină) nefiind luate în calcul. Leul greu în alternanță cu leul ușor să fie mijloace de plată oficiale care să permită derularea diferențiată a afacerilor cu statele capitaliste în rândul cărora să intrăm cât mai repede. Nici Ion Iliescu, nici Nicolae Văcăroiu (prim-ministru) nici Mugur Isărescu (Guvernatorul Băncii Naționale) n-au încurajat ideea care în cele din urmă s-a stins.

Ce a făcut foarte bine pe aici (în județ și în țară), prin autoritatea sa a promovat idealurile societății capitaliste și ideea de concurență loială; și, cel mai important, ideea de VALOARE MONDIALĂ la care se poate ajunge, fie plecând de la situația umilă de pe aici, fie migrând în vest și peste ocean. Practic a deschis epoca celei de a 3-a migrații românești în lume, astfel că azi, în 2019, populația stabilă a țării ar fi doar de 15 milioane de cetățeni, din cei 22 de milioane câți erau după Revoluție (vor analiza cei care mereu vin cât a fost de benefică această migrație). Personal, în interviurile și întâlnirile avute am considerat că prezența sa de om de știință apreciat în lume a reprezentat un model de urmat. Mai menționez că, printr-o șansă extraordinară (am avut multe dintre acestea) l-am văzut, la Iași, și pe Henri Coandă, cu soția, și el cu dorința de a reveni în țară, atunci după discuțiile cu N. Ceaușescu pentru rezervoarele de gaz metan din salinele românești și reproiectarea unei alte hidrocentrale în Moldova. Șansa cu Anghel Rugină am valorificat-o corespunzător mediatic, exact în perioada în care se spunea că ora exactă la Vaslui, se dădea la TVV. Dintre răspunsuri, spicuiuri:

„M-am născut aproape de Tecuci, la Vizurești, lângă Țepu, , de unde a provenit și Tudor Pamfile, pe 24 mai 1913, dintr-o familie modestă. Am avut noroc să fiu remarcat pentru silința la învățătură și să câștig bunăvoința unui boier”(Cincu, precizez, eu). „Am fost pe urmele unor iluștri înaintași, l-am cunoscut pe Einstein, am fost consilierul președintelui Statelor Unite, sunt stabilit în Boston, m-am dedicat științei, economiei.

Am priceput relativ repede mecanismele economice”. „Am călătorit în toată lumea, am predat în cele mai mari universități din lume”....„Aș vrea să revin în țară, că rămân român, dar aici nu mi se asigură nici un minim de confort material și spiritual...” Îmi ceri un fel de angajament? „iată-l cât voi mai trăi voi ajuta România și oamenii săi”. A murit departe de țară, pe 15 decembrie 2008, la 95 de ani, ca membru de onoare al Academiei Române, din 1990.

Cu adevărat, la Vaslui s-a mai întors, nu cu același entuziasm, dar cu donații masive de cărți. Liceul care-i poartă numele este o mărturie pentru patriotismul savantului care s-a șlefuit ca diamant în lume și a încercat să fie, iarăși, român. Din discuțiile ample, multe ore, cu Anghel Rugină am reținut două elemente: dorul de țară nu se stinge nici la cei aproape 90 de ani cât avea el, și Marea valoare umană rămâne întotdeauna modestă.

*

Anghel Rugină este autorul mai multor lucrări economice, dintre care menționăm următoarele: ● *Geldtypen und Geldordnungen. Fundamente für eine echte allgemeine Geld- und Wirtschaftstheorie* (Stuttgart, Germania, 1949); ● *Capitalisme, Socialisme ou Liberalisme Social? Observations critique a Vocation de la Conference Internationale des Sciences Economiques à Rome* (1956); ● *Programme de Stabilisation Economique, Financiare et Sociale pour la France* (1959); ● *An End to the Agony of the American Dollar? A Plan for Stable Equilibrium Conditions of the American Monetary System* (1970); ● *A Reorganization Plan of the International Monetary Fund* (1973); ● *A Plan for Monetary, Financial, Economic and Social Stabilization for Greece* (1975);

87. JONATHAN SCHEELE, era șeful...

**„România are loc în Uniunea Europeană”,
afirmă Jonathan Scheele, prezent în direct marți,
15 noiembrie 2005, la TV Vaslui și Radio Unison**

Jonathan Scheele, șeful Delegației Comisiei Europene în România, a venit în județ timp de două zile, pentru a verifica modul în care au fost cheltuiți pe diverse programe europene peste un milion de euro. Oficialul european s-a întâlnit cu autoritățile din județul Vaslui și a evaluat pe teren impactul finanțărilor la nivel zonal. Conform programului oficial, Scheele a poposit mai întâi la Bârlad, unde a avut două întrevederi. Prima a fost legată de vizitarea „Centrului de recuperare și reabilitare a copiilor delicvenți”, proiect derulat prin Consiliul Județean, care a consumat fonduri ale Uniunii Europene în sumă de peste 170 de mii euro. A doua întâlnire de documentare a oficialului european a inclus proiectul „Dezvoltare și modernizare atelier mecanic”, al cărei beneficiar este o societate din Bârlad. Pentru acesta, UE a contribuit cu 82 de mii de euro.

Prima zi a vizitei s-a încheiat la Vaslui, cu participarea în direct la emisiunea „La ordinea zilei”, de la TV Vaslui și Unison Radio, unde l-a avut ca moderator pe prof. dr. Dumitru V. Marin.

În deschidere, înaltul demnitar a vorbit despre problematica familiei și drepturile copiilor, atenția europenilor

fiind „focalizată acum pe toți cei 5 milioane de copii, fiindcă pentru toți drepturile sunt aceleași”. Întrebat ce ne împiedică să fim chiar de mâine în structurile UE, Scheele a spus că „nu cadrul legislativ ne împiedică să fim în UE. Aveți legi mai bune în România, decât în alte țări europene. Altfel spus, legea există, dar trebuie și o implementare corectă a acestor legi. Problema în România este legată de justiție. Din acest motiv, imaginea țării în exterior are de suferit, fiindcă România este percepută ca țara cea mai coruptă din Europa. Asta nu înseamnă că România nu are loc în UE. Există o economie de piață funcțională, dar trebuie luptat pe acest front, astfel încât interesul investitorilor străini să fie și mai mare”, a declarat Jonathan Scheele.

Redăm integral discuția avută de prof. dr. Dumitru V. Marin, directorul general al Grupului de presă „Cvintet TE-RA”, cu diplomatul european, în direct la TV Vaslui și Unison Radio:

Dumitru V. Marin: Am intitulat emisiunea aceasta „La ordinea zilei”, dar eu cred că este un sistem normal de comunicare cu dumneavoastră, ca întotdeauna când avem un oaspete deosebit, ca întotdeauna când există un eveniment deosebit noi facem transmisiile în direct. Asta de cincisprezece ani fără o lunăși ceva, de când am început să emitem pe o anumită frecvență atunci și iată că Televiziunea Vaslui este „Prietenul de care aveți nevoie”. Ne-am gândit că dacă mesajul telespectatorilor și radio-ascultătorilor se transmite în direct prin șeful Delegației Comisiei Europene, domnul Jonathan Scheele, este în avantajul fiecăruia și al nostru, al tuturor, în același timp. Vreau să vă spun că în acest studio au fost președinții în funcție ai României, au fost prim miniștri, și ne-am mândrit cu Francois Mitterand intervievat, dar difuzat pe acest post. Cum ați primit invitația noastră de a intra în direct?

Jonathan Scheele: Cu plăcere, pentru că este foarte important să vorbim cu oamenii din întreaga țarăși nu doar cu

cei din orașele mari.

D.V.M.: A câta oară sunteți în Vaslui?

J.S.: Cred că este a treia oară, am fost acum 3 ani în 2002, am fost anul trecut, și acum este o vizită mai lungă.

D.V.M.: Ce ați văzut la Bârlad?

J.S.: Am văzut două proiecte: un proiect social, un centru de recuperare pentru copiii delincvenți. Este foarte interesant pentru că este o abordare nouă pentru România și poate pentru mai multe țări, și scopul este de a crea condiții atunci când avem copii cu probleme mai ales în vârstă de 10 până la 14 ani, și nu e vorba de a trimite acești copii în pușcărie, ci de a preveni acest eveniment pentru că intervin probleme și apoi este o persoană pierdută, și de aceea este o inițiativă foarte interesantă mai ales în cadrul unei politici mai mari care este urmărită de Direcția Serviciilor Sociale aici în Vaslui. Scopul acestui centru este de a reintegra acești copii cu probleme în cadrul școlar și de a lucra și cu familiile lor pentru că de multe ori este vorba și de probleme la nivelul părinților, și este foarte interesant.

D.V.M.: Este generat interesul deosebit pentru copii de scăderea natalității sau și de alte scopuri?

J.S.: Copiii au drepturi, fiecare copil are drepturi, și de aceea, copilul în România înainte de '89 era un fel de proprietate a statului, acum copilul este un cetățean minor dar care are drepturi, și în anii '90 atenția s-a focalizat pe copiii instituționalizați. Acum se schimbă perspectiva și se ocupă nu doar de o sută de mii de copii care sunt în îngrijirea statului, dar de toți cei cinci milioane de copii din România care au toți drepturi care trebuie respectate.

D.V.M.: În Uniunea Europeană există nu nivel diferențiat de tratare a copiilor?

J.S.: Depinde. Nu pot să spun că în fiecare stat membru politica socială, mai ales pentru copiii cu handicap, este

dezvoltată perfect. Sunt probleme în fiecare țară, acolo unde sunt copii cu probleme. Problemele sunt diferite, depinde de națiune și e clar că sunt copii în fiecare țară care se simt excluși.

D.V.M.: Cum considerați natalitatea în România în momentul acesta?

J.S.: Natalitatea este poate o problemă pentru că este foarte scăzută. În comparație cu alte țări din Europa, natalitatea României nu e prea scăzută, dar avem și o diferență de populație în alte țări unde durata de viață devine din ce în ce mai lungă și este o evoluție pozitivă care va avea loc și în România, dar este evident, avem și nevoie de tineri.

D.V.M.: Foarte mulți copii își urmează părinții în celelalte țări. Cum este privit acest lucru?

J.S.: Este firesc, și este mai bine dacă este vorba de muncitori imigranți cu acte, ca familia să fie păstrată împreună. Evident, o familie care trăiește în străinătate are nevoie de a păstra legături cu țara natală. Este o problemă dacă pleacă doar tatăl și ceilalți rămân acasă și este o altă problemă dacă întreaga familie pleacă.

D.V.M.: Noi aspirăm să fim europeni, de fapt ca și stat, ca și structură, ca și suflet suntem europeni. Ce ne împiedică să fim mâine în Europa?

J.S.: Sunt niște probleme specifice care trebuie rezolvate și care pot să fie rezolvate nu doar de către Guvern sau Autorități dar și de către români. Este nevoie încă de niște schimbări, problema mare este implementarea. Aveți legi bune, dar nu în fiecare caz sunt bine implementate. Problema este implementarea corectă a acestor legi în România. Este legea română care a fost adoptată de Parlament, promulgată de către președinte, și după aceea trebuie implementată, este vorba de implementarea la nivel local sau național, și în acest domeniu încă sunt probleme. Un exemplu: proprietatea intelectuală. Dacă nu este bine implementată, în acest moment aveți produse

contrafăcute.

D.V.M.: Considerați că în domeniul legislației am făcut cam ce trebuie. Unde nu am făcut mare lucru?

J.S.: În primul rând la nivelul corupției.

D.V.M.: În țările Uniunii Europene s-a eradicat corupția?

J.S.: Este greu să spun cantitativ sau calitativ. Problema în România care este foarte proastă pentru că imaginea țării este că România este percepută ca fiind țara cea mai coruptă din Europa.

D.V.M.: Va exista o constituție europeană? Când?

J.S.: Va exista o constituție sau ceva asemănător. Proiectul de constituție este de fapt un nou tratat mai cuprinzător, poate și mai clar, chiar dacă nu este în sensul strict al unei constituții pentru că nu e vorba de a crea un stat, dar sunt convins că la un moment dat vom avea un nou tratat asemănător Tratatului Constituției Europene. Nu știm când va fi schimbarea. Consiliul European a hotărât o perioadă de reflecție.

D.V.M.: Capitalismul, economia de piață a învins în România?

J.S.: Da, cu siguranță.

D.V.M.: Noi avem terenuri greu cultivabile și nu avem sistemul de mașini necesare. Cum vom face ca agricultura românească să fie performantă și cum îi vom ajuta pe țărani?

J.S.: Nu este aceeași agricultură în fiecare țară, sunt și alte tipuri care merg foarte bine.

D.V.M.: Cum se poate compara profitul țăranului român cu cel al țăranului francez, de exemplu?

J.S.: Este o agricultură diferită. Dacă aveți un hectar nu vă puteți compara cu cel care are douăzeci de hectare.

D.V.M.: Țăranul român nu vrea să-și dea pământul iar la cooperativă. Cum îl convingem?

J.S.: Este o problemă, de ce în Franța sunt mai mulți fermieri mici care au zece-cincisprezece hectare care

funcționează bine, dar nu este o asociație de tip comunist, este de oameni liberi care au terenurile lor și care au hotărât să lucreze împreună și este o abordare cooperativă în sensul bun.

D.V.M.: Țăranii din România au prin gospodării și niște păsări, niște vite, adică să aibă pe ce pune mâna. Considerați căși aici vor interveni modificări?

J.S.: Dacă este vorba despre o producție pentru uzaj domestic, nu se va schimba nimic, dar nu vor mai putea să vândă aceste produse pe piață fără a urmări niște reguli de producție și de igienă.

D.V.M.: Prietenii noștri din Uniunea Europeană vor avea răbdare cu noi în acest proces de trecere de la foarte mica producție din agricultura de subzistență la agricultura organizată?

J.S.: Evident va fi o schimbare progresivă.

D.V.M.: Considerați că s-au cheltuit destui bani pe care Uniunea Europeană i-a pus la dispoziție?

**Cu Jonathan Scheele, în Studioul
TV Vaslui, 15 nov. 2005**

J.S.: În primul rând, în majoritate, banii au fost cheltuiți bine, au fost și cazuri care nu au mers, de fraudă sau chiar de incompetență. După aderare sumele vor fi de trei ori mai mari și de aceea sistemul va trebui îmbunătățit, dar trebuie și suficiente proiecte depuse de

potențialii beneficiari.

D.V.M.: Dacă țăranul are datorii la stat dar nu le poate plăti și are proiecte ar exista vreo soluție?

J.S.: Da, poate prin autofinanțare sau prin bancă pentru că nu e normal ca statul sau Uniunea Europeană să dea bani unei întreprinderi care are datorii la stat. Această problemă va trebui rezolvată printr-un sistem de credite bancare.

D.V.M.: În situația în care mai vin inundații sau secetă va exista o anumită gradație a ajutorului și a intervențiilor?

J.S.: Sigur, va fi o schimbare foarte importantă pentru viața în zona rurală, în agricultură, după aderare, adică vor fi plăți directe din bugetul Uniunii Europene care vor crește dar și prețuri garantate pentru produse ca cerealele.

D.V.M.: Credeți că Uniunea Europeană are interes să cumpere produsele românești acum?

J.S.: Dacă are interese sau nu, trebuie să cumpere, este obligată să cumpere.

D.V.M.: Guvernul României face cât trebuie pentru agricultura locală?

J.S.: Eu cred că da. A fost o întârziere până la începutul lui 2005, care este parțial recuperată pentru ianuarie 2007.

D.V.M.: Ce vor face oamenii cu dealurile acestea extrem de slab productive?

J.S.: Poate trebuie găsite alte soluții decât cea a grâului.

D.V.M.: Care este aportul României în Uniunea Europeană?

J.S.: România este o țară europeană cu o identitate și o cultură europeană, și la nivel cultural aderarea României este ceva pozitiv pentru noi, dar este și o piață, și dacă România se va dezvolta pe plan economic va fi o piață mai mare. Vrem o Românie dezvoltată. Vrem o Românie prosperă și stabilă, mai ales în zona balcanică unde am avut atâtea probleme în anii '90.

D.V.M.: Stimate, domnule, Jonathan Scheele, vă mulțumesc că ați acceptat invitația noastră. Această emisiune și-a atins scopul: am vrut să obținem cât mai multe informații, ceea ce am și reușit.

*

A doua zi, Scheele a vizitat societatea Ilvas SA, unitate modernizată prin proiectul „Modernizarea fabricii de lapte și produse lactate Vaslui”. Acest proiect a fost finanțat prin programul Sapard, iar valoarea contribuției europene s-a ridicat la 750 de mii de euro. Cel mai important moment din cadrul vizitei emisarului european s-a produs la Biblioteca Județeană, odată cu lansarea proiectului „Ecouri europene în satul vasluian”. În acest caz, UE va contribui cu 27.000 euro, fiind vorba de un proiect care își propune găsirea unor pârgșii de colaborare în privința abordării fenomenului integrării în UE pentru marea masă a cetățenilor de la sate. Șeful Delegației Comisiei Uniunii Europene în România și-a finalizat vizita de la Vaslui cu verificarea proiectului de la Negrești - „Atelier de producție și comercializare a cărămizii ecologice din materiale locale”. Pentru acest atelier, contribuția UE se ridică la aproape 50 de mii de euro.

Ca simplă mențiune: Domnul Jonathan Scheele este cam în postura generalului Kisseleff, guvernatorul celor două provincii românești, în perioada Regulamentului Organic.

Cuvântul Domniei sale este... de ascultat...

Ca observație după ani... nici vorbă să se împlinească ce a promis ca fonduri în agricultură și nu numai, dar supravegherea sa a fost deosebit de eficientă... spre beneficiul Uniunii Europene. Am redat interviul din ziar, dar pe post au fost și întrebări de la cetățeni, și alte aspecte abordate, dar Scheele a răspuns satisfăcător și deși puteam să-l încurc, chiar să-l fac praf, am fost grijuliu cu el, spunându-i după emisiune cum l-aș fi umilit. A recunoscut, spre marea mea mirare. La plecarea din studio a precizat că a întâlnit puțini așa profesioniști ca noi în toată țara. Și chiar era un om de lume și un diplomat adevărat. Pentru cum s-a purtat, respectul meu!

88. VALENTIN SILVESTRU sau prietenul fără prieteni

Niciodată n-am crezut că o personalitate atât de puternică, un autor atât de prolific, un realizator unic de emisiuni naționale în radio și un superactiv promotor cultural poate fi „îngropat” în necunoașterea publică românească așa de repede și ... definitiv. Nu mai văd, nu mai aud, nu mai citesc referiri la activitatea sa, deși în timpul vieții s-au tot întrecut mulți să-l „valorifice”.

Ca spirit Valentin Silvestru era „brici” ca analist (inclusiv pentru spectacolele de teatru la care nu prea lipsea) era ca o ghilotină: cui îi lua capul nu se mai ridica. Pentru că avea funcții, avea intervenții la radio și televiziune, probabil și alte „împuterniciri” era deosebit de ascultat, avea grupul său de valori, chiar foarte mari valori culturale (cel puțin actorii ca Rodica Mandache, V. Rebenciuc, Mișu Fotino, Tamara Buciuceanu, H. Mălăele, cei de la „Teatrul Tănase” în frunte cu Stela Popescu și Alexandru Arșinel ... roiau în jurul lui. Subliniez, consacrarea sau dispariția erau în penița lui Silvestru.

Începând cu ediția a II-a a Festivalului Umorului „Constantin Tănase”, invitat insistent, și după o vizită în familia sa de pe str. Mărășești, ap.7 etaj I, când m-a primit afectuos-protocolar, după ce Ioan Massoff secretar literar, critic, monografist l-a rugat să mă primească nu ca favoare ci pentru muncă și valoare. O cafea la Zaița și Valentin Silvestru era ca o

călătorie în Australia, adică rară, scumpă, semn de autoritate. Din cauza prea multor laude deșarte nu suporta nici un cuvânt de apreciere... și repet, avea sabia cuvântului mereu la îndemână. Am constatat atunci, în 1972, că nu era deloc iubit ci respectat din frică.

Acest fapt s-a repercutat asupra MEMORIEI sale în critica literară, în cronica teatrală, în persecutarea foștilor săi prieteni, care nu s-au grăbit să-i ia apărarea ci dimpotrivă.

M-am bucurat de adevărata prietenie a lui Valentin Silvestru, pe care l-am purtat ani de-a rândul prin păduri, dealuri și am înnoptat în lanuri de grâu (ce special sună bobul de grâu în spicul gata de secere) în foarte lungi convorbiri, destăinuiuri, planuri de viitor. Cred că avea încredere în mine și în viitorul meu pentru articolele, pentru pregătirea doctoratului, pentru prima mea carte tipărită BASME de Tudor Pamfile, în plină epocă de detestare și a acestuia. Zecile de autografe acordate, tonul lor apreciativ, prezența mea printre invitați, inclusiv la Teatrul satiric Constantin Tănase, după 1974 (când am trecut la catedră liceală), mențiunile în „Unda veselă” (pe post mulți ani), sunt suficiente argumente de prețuire reciprocă.

Cred că una dintre cele mai mari nedreptăți istorico-literare din întreaga cultură românească s-a făcut și se face acestei mari personalități culturale. Înainte de alte considerații reproduc un material din ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, difuzat și pe posturile Unison Radio și pe TVV. De altfel, fotografiile păstrează sigla veche a Televiziunii Vaslui, unele fiind capturi de pe banda magnetică.

Măști, 20 octombrie 2009, la „Arta” Muzeului Județean „Ștefan cel Mare” Vaslui, Ioan Mancaș, directorul acestuia, a organizat aniversarea, sărbătorirea și comemorarea lui Valentin Silvestru într-o înălțuire de manifestări memorabile cu participare acceptabilă (unde ne sunt elevii, oare ?), cu invitați

de elită din București, Iași și Vaslui, cu presă destulă. Nota generală ar fi stimularea interesului pentru viața și activitatea unui vasluian (cum s-a tot recunoscut Valentin Silvestru) care pare a fi uitat de mai toți pe care i-a ajutat și i-a făcut oameni.

Cum "publicul cultural" la Vaslui e o mare problemă, cei aduși de prin birouri, tare somnolenți și plictisiți, elevi de liceu – nimeni, câțiva copii de la elementare și câțiva mereu prezenți dar "fără producție", am rămas surprins (ca întotdeauna) că Ioan Mancaș FACE, totuși, și realizează autentice acte culturale.

La aniversarea celor 85 de ani, a existat starea specifică din preajma lui Silvestru, seriozitate și (puțin) umor.

S-A NĂSCUT la Vaslui

Dintr-un interviu de acum câțiva ani buni, cu prilejul Festivalului Umorului, rețin că s-a născut într-un fel de casă țărănească de la Podul Hușului (avea și o fotografie), unde familia sa avea o băcănie. „Tot o astfel de unitate comercială, ca evrei deștepți, țineau în târgul Scânteia, unde mai ales tatăl vindea la tarabă”. Cu umor, Valentin Silvestru spunea că dacă nu s-a născut la Vaslui, atunci a venit pe lume în sania cu care venea mama de la Scânteia (a fost devreme zăpadă) să nască la oraș.

Nu-și nega apartenența, dar nu-i plăcea să se vorbească de el.

A uitat de Vaslui un timp, ocupat să țină, cu mare succes "Unda veselă", la Radio România, să călătorească mult (era verificat de Securitate), să scrie cronici teatrale, să-și editeze opera ... să trăiască. La a II-a ediție a Festivalului (1972) l-am contactat (ca organizator) prin intermediul criticului și teatrologului Ioan Massoff care l-a solicitat pe Radu Beligan, vicepreședinte al Uniunii Mondiale a Teatrelor să-l sune la telefon (Silvestru era o mare autoritate) și să mă primească.

A acceptat imediat, a sunat la președintele culturii de atunci, să-l certe pentru că trimite un inspector, pe mine, la el,

când îl putea contacta direct ca mărime ce era sau prin intermediul județenei de partid. Ăla m-a luat la rost de ce l-am atras în joc și pentru că era evreu și pentru că vreun cuvânt al lui Silvestru conta prea mult, iar el avea probleme cu competența. Cert, de la a II-a ediție, s-a ocupat îndeaproape, să aducă în județ personalități teatrale, artistice, muzicale și teatrele cele mai prestigioase.

FESTIVAL INTERNAȚIONAL, umorul la Vaslui

Credeți că la noi, și atunci ca și astăzi, se râdea în hohote și erau scriitori – umoriști ? Nici vorbă. Dar Constantin Tănase fusese de pe aici, Silvestru era de pe aici, și mai erau brigăzi artistice la Laza și Vaslui.

Scriitori, nu, forțe artistice, nu, casă de cultură, nu ...ș.a.m.d. Dar era Valentin Silvestru care oriunde suna sau trimitea vorbă, răspundeau toți prezent și s-au găsit fonduri locale pentru o manifestare de prestigiu. Chiar singura.

De la o ediție la alta a crescut rolul lui Silvestru, care a invitat și formații din străinătate, să-l transforme în internațional și a insistat pentru Biblioteca de Umor, că altfel rămâneam ca la Macea – Arad: necunoscuți chiar și în târg.

PRINTRE VALORI

La o ediție a Festivalului a purtat după el 14 oameni și 6 teatre. Nici un președinte de juriu n-a fost fixat fără voia lui. Îl ascultau rebeli de tipul lui Fănuș Neagu, Radu Beligan, Ioan Vova, Ion Caramitru ș.a. iar la Vaslui era "sfântul" care stătea ore întregi în cabinetul primului secretar, Tănase. N-a existat mare artist să nu treacă pe la Vaslui și nici un teatru să nu aibă reprezentație în județ, ba, chiar și la Bârlad, a organizat Zilele teatrului, adevărată competiție între valori. A promovat, cu adevărat, CULTURA NAȚIONALĂ.

AMINTIRI

Multe și... numărate, că la Valentin Silvestru se intra greu, primea acasă și mai greu, avea o autoritate socială

excepțională, prețuit de Ceaușescu, Dumitru Popescu, Ștefan Andrei, Radu Beligan și mulți alții.

Când m-a servit cu o cafea (rară, tare rară, pe atunci) în apartamentul său somptuos cu mobilă – bijuterie, din Piața Kogălniceanu, nr. 7, etajul 1, eram deja un favorit al său ... acolo am pus la cale ediția a 3-a pe care eu o am în totalitate înregistrată la magnetofon. Apoi am rămas la catedră (din 1974).

Deși eram doar profesor de liceu, și organizam practica agricolă pe plaiuri județene, în perioada festivalurilor trimitea după mine sau mă duceam să-l întâlnesc. Era prietenos, foarte prietenos, dar mă temeam de influența și mai ales de condeiul său (într-o emisiune m-a luat în furculiță) și eram circumspect. După 1991 am sprijinit cât am putut Festivalul, pe Valentin Silvestru și pe organizatori. Am realizat sumedenii de interviuri cu invitații purtați ca pe urs în orașe și comune care nu crâneau sub bagheta maestrului. Mi-a acordat destul timp, inclusiv o înserare pe dealurile de la Gura Bustei, când în liniștea nopții am ascultat împreună sunetul unic al grâului din spic. Dețin destăinuiri de senzație sub beneficiul confidenței.

V.S. (ca și prescurtarea Vaslui, VS) era un liric, un ironic, un prieten de suflet, conștient că nu prea are prieteni, bucuros să-și descopere devotați, tocmai pentru că totdeauna cuvântul său conta prea mult.

Se adeverește, azi, că tare mulți pentru care și-a pus în joc autoritatea, prea "mulți prieteni" au uitat fie și să-l pomenească.

Pentru mine n-a pus nici un cuvânt, că nu mă înghițeau politrucii Bran sau Țolescu, dar pentru Ioan Mancaș, Theodor Pracsu ș.a. a intervenit, chiar dacă nu s-ar recunoaște. Mi-a dăruit din gândurile lui și asta mă onorează și astăzi. Pentru că n-a fost un oarecine !

AZI, adică și marți 20 octombrie 2009.

Theodor Pracsiu constata, cu regret, că posteritatea lui critică e tare subțire, că e într-un con de umbră, dacă nu și uitat, Brândușa Zaița Silvestru fiind îndurerată de asemenea situații dar completându-l pe profesorul vasluian: e uitat în sintezele momentului atât ca autor de cărți, piese de teatru și cronici dramatice, cât și ca om de acțiune și reprezentare românească în toate continentele lumii.

Ștefan Cazimir îi găsește debutul poetic sub un pseudonim, Dumitru Radu Popescu, ideologul PCR și scriitor "enervat de Pracsiu" n-a spus de fapt nimic, deși așteptam să se destăinuie, sau să spună ceva ca academician ce este; Ioan Cocora, fost colaborator și acum editor la Palimpsest, a zis câte ceva să-și facă reclamă. Mircea Radu Iacoban a încercat să-i susțină autoritatea critică iar Ion Muscalu l-a evocat prin prisma primarului de la Scânteia.

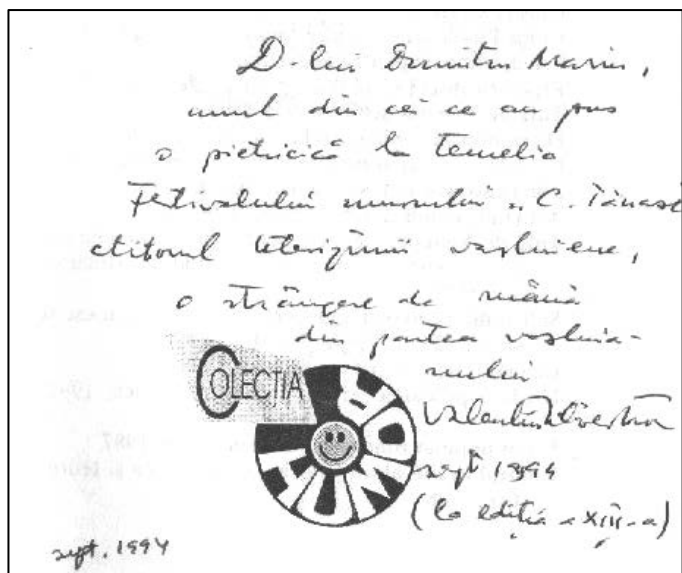
Brândușa Zaița Silvestru a încălzit amintirea soțului ...

Vasluienii au acum bustul lui Valentin Silvestru, sculptat de Liviu Muscalu, dar bustul lui Cristi Pânteia unde o fi ? Câțiva dintre concetățenii noștri s-au întâlnit cu scriitori din București aduși de Ioan Mancaș ...

Din 1996 Valentin Silvestru nu mai e, moartea deșteptului fiind în mâna unui ... taximetrist.

Cât mai putem face pentru el, de fapt pentru noi, vasluienii care trebuie să avem și suflet, nu numai burtă? Nu știu dacă Nicolae Iorga nu este cel mai actual când scrie: dacă aștepti recunoștință, ești pierdut! Oare V.S. e chiar pierdut?

Prietenul nostru de fapte și spirit, rămâne, oare, numai în cărțile noastre ? Pentru că avem ce învăța de la el. Observa Emil Boroghină, directorul Teatrului Național din Craiova: „Valentin Silvestru nu era o persoană. Pentru majoritatea dintre noi, cei din teatru, el **era o instituție, aș spune chiar un Minister al Competenței.**”

Pentru vasluieni (el a încurajat și TV.V, respectiv Unison) prin tot ce a făcut, e o EMBLEMĂ, dar mai ales un prieten fără prieteni. Autorul acestor evocări se consideră un favorizat al sorții pentru prietenia sa cu o asemenea valoare națională, care **nu se mai poate să nu fie recunoscută**. I-am mai dedicat pagini speciale în Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, emisiuni speciale la TVV și mențiuni în M.C.R.

E vorba de o adevărată epocă a acelor înaintași interferată doar puțin cu cea a unora în viață și de loc cu cei ce-și făuresc noua cultură existențială. O altă lume care privește mirată de acolo de sus(!) ce fac năzdrăvanii acestui timp cu pământul, cultura, istoria și existența lor actuală. Guttenberg și tipăriturile din intervalul de secole e în scurt și rapid depășit de videocultură, computer, telefon, în cu totul alte vremuri. Pe care le putem regreta dar nu și deplânge: alți oameni, altă lume cu ale ei.

*

Am primit câte ceva de la câteva sute de personalități. Sfaturi, pilde, îndemnuri, interviuri, cărți (am aproape 1000 de autografe).

La rândul meu am împrăștiat cultură românească și am apărut limba română în fața multor sute de mii de oameni pe tot cuprinsul românesc și în cele 32 de țări vizitate, de pe 4 continente; numai autografe am semnat pentru cel puțin 8000 de cititori, am difuzat multe-multe mii de ziare și reviste (cu editorialele mele), am ținut mii de conferințe și întâlniri, lansări, prezentări, spectacole. N-au avut prea mulți aceste șanse, și, și mai puțini, o atât de mare porție de libertate.

OPERA :

- *Trenul regal*, București, 1949;
- *Într-o noapte înstelată*, București, 1951;
- *Bordeiul de la Toarta Albă*, București, 1952;
- *Jurnalul cu file violete*, București, 1955;
- *O femeie aprigă*, București, 1955;
- *Din fotoliul spectatorului. Însemnări teatrale dintr-o călătorie în URSS*, București, 1956;
- *Teatrul Național „I.L. Caragiale” la Paris*, București, 1957;
- *Necazurile lui Șurubel (fabulă veselă pentru păpuși, în cinci întâmplări)*, București, 1959;
- *Mâniosul*, București, 1961;
- *Întoarcerea Zânei Minunilor pe Pământ*, București, 1962;
- *Jules Cazaban*, București, 1964;
- *Suferințele Haralambinei*, București, 1964;
- *Glastra cu sfecle*, București, 1965;

- *Personajul în teatru*, București, 1966;
- *Prezența teatrului*, București, 1968;
- *Teatrul de păpuși în România (în colaborare cu Letiția Gâțză și Iordan Chimet)*, București, 1968;
- *Tufă de Veneția*, București, 1971;
- *Spectacole în cerneală*, București, 1972;
- *1.000 de ore în Spania*, București, 1972;
- *De ce râdeau gepizii...*, București, 1973;
- *Caligrafii pe cortină*, București, 1974;
- *Când plouă, taci și-ascultă...*, București, 1974;
- *Teatrul românesc contemporan (în colaborare)*, București, 1975;
- *Zâna castraveților*, București, 1976;
- *Clio și Melpomena*, București, 1977;
- *Elemente de caragialeologie*, București, 1979;
- *Arta îmbrobodirii*, București, 1982;
- *Ora 19,30*, București, 1983;
- *Un deceniu teatral*, București, 1984;
- *Umorul popular românesc modern*, București, 1987;
- *Ce mai faci?*, București, 1988;
- *Umorul în literatură și artă*, București, 1988;
- *Birlic: o viață trăită pe scenă*, București, 1991;
- *Un bou pe calea ferată*, Iași, 1992;
- *Jurnal de drum al unui critic teatral (1944-1984)*, I, București, 1992;
- *Oasele ca proprietate personală*, București, 1993;
- *Alexandru Giugariu*, Vaslui, 1996;
- *Praf și pulbere*, București, 1996.

89. MIRCEA SNEGUR – președintele basarabenilor!

Mircea Snegur s-a născut la 17 ianuarie 1940, satul Trifănești, județul Soroca (actualmente în raionul Florești). În anul 1956 a absolvit Școala Medie din satul Frumușica (raionul Florești). Studiile superioare și le-a făcut la Institutul Agricol din

Chișinău, pe care l-a absolvit în 1961.

În perioada 1981-1985 este prim-secretar al Comitetului Raional Edineț al Partidului Comunist din R.S.S. Moldovenească (P.C.M.). Din anul 1985 și până în anul 1989 deține funcția de secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist din R.S.S. Moldovenească (P.C.M.).

La 29 iulie 1989, Mircea Snegur este ales ca Președinte al Prezidiului Sovietului Suprem al Republicii Socialiste Sovietice Moldovenești (R.S.S.M.), iar apoi la 27 aprilie 1990 ca Președinte al Sovietului Suprem al R.S.S.M. În momentul critic din august 1989, a acceptat să susțină proiectul de lege care conferea limbii române dreptul de limbă oficială și revenirea la drapelul tricolor, fapt care i-a atras simpatia universală a moldovenilor.

La 3 septembrie 1990, Mircea Snegur este numit președinte al R.S.S. Moldova de către Sovietul Suprem al acestei republici. De la 3 septembrie 1990 deține funcția de Președinte

al Republicii Moldova, până la 1 decembrie 1996, când a pierdut alegerile în fața lui Petru Lucinschi.

Bibliografie: Dicționar Enciclopedic Ilustrat Nume Proprii, Ed. Cartier, B., 2004.

*

Pentru primul președinte al Republicii Moldova am cea mai înaltă apreciere dar nu și aceeași considerație. Înalt, solid, corpulent chiar, îmbrăcat sobru, cu privire blajină, sprâncene groase dar nu sprâncene îmbinate, nas ușor borcănat, voce muzicală, molcuță, alintătoare, răbdare de fier! M-a câștigat... din prima.

Înainte de a veni în județul Vaslui îl cunoșteam datorită antenei TV de Chișinău pe care o aveam cu mulți ani înainte și am urmărit debaterile din Parlamentul Moldovei. Mi s-a părut cam neașteptată alegerea sa ca interimar... și apoi mi-am lipit sufletul de al lui ca marca de plic...mai ales că-mi arăta destule dovezi de prețuire.

Afectiv îi port simpatia nelimitată îmbinată cu regretul că n-a(u) reușit unificarea, n-au putut, nici n-au vrut-o cred, nu numai datorită diktatului de la Moscova ci și pentru omeneasca apărare a privilegiilor!

Se înțelegea bine cu Ion Iliescu și în caz de UNIRE ar fi ajuns președintele României datorită uriașului val de simpatie de care se bucura și a sprijinului Moscovei.

N-au fost prea încurcate căile Domnului în acest caz: nimeni nu ne voia țară mai mare și mai puternică, el a pierdut Transnistria, Iliescu putea pierde Ardealul.

După alegerile din Parlamentul de la Chișinău (30 august 1991) am fost primul corespondent de presă care l-am intervievat, în spatele meu, îmboldindu-mă, fiind cei de la BBC. Cu câteva ore înainte filmasem pe Igor Smirnov, cu țacălia lui,

ieșit val-vârtej de la dezbaterile foarte APRINSE și jignirile din plenul Parlamentului.

„— S-a deschis o nouă eră în istoria Republicii Moldova... am ales drumul către libertate” a deschis el discuția, vorbind apoi de speranțe, democrație, viitor într-un limbaj de lemn sovieto-capitalist. Nici nu putea spune altceva cu Igor Smirnov - prim-secretar la Tiraspol în ceață, cel care s-a retras din timpul dezbaterilor din 27 august 1991, la declararea independenței, susținând continuarea cu sovietele. În scurt timp a izbucnit războiul din Transnistria, care m-a surprins la Tighina.

Prin prisma evoluției ulterioare, și Igor Smirnov e alt președinte cu care am avut dialog jurnalistic (ar fi al 9-lea). Și, nu mai cred că Transnistria va reveni vreodată la România la câtă oștire rusă și tancuri „apără” azi, Republica separatistă, care ar rezista probabil, o zi, cu toate baricadele ei, fără armata a 14-a, din marea Rusie!

*

În 1990 n-am fost peste graniță, n-am avut timp. Dar în partea a II-a a lui 1991, am realizat reportaje absolut interesante (și unice) în Republica Moldova, în mai multe rânduri, cu participări la dezbaterile din Parlament și ca invitat special al lui Mircea Snegur, care m-a îndemnat să ocup o funcție de perspectivă la Televiziunea Moldovenească.

În ziua de 30 august 1991, am plecat pe la 3 dimineața spre Chișinău, am trecut granița pe la 5, ne-am oprit pe traseu la o pădure pentru un popas de tufiș. Eram pe margine eu, Florin Muștiuc, Grigore Avram, Alexandru Poamă. Ca o vijelie au venit cam peste noi niște rakeți, cu automate și cu mașini puternice. Aproape toți am făcut în pantaloni de frică, darăștia nu prea aveau idee dacă noi am fi interesați: puteau să ne ia camera video și eram distruși. Habar n-am de ce nu ne-au

atacat, pentru că erau foarte multe cazurile de banditism. N-aveam cu ce ne apăra, departe de mașină, străini...

**30 aug. 1991, Rep. Moldova - Chișinău,
Interviu cu preș. Mircea Snegur**

La interimarul Snegur am intrat aproape imediat după ora 8:30 și apoi am urmărit pe viu, cu camera video în mână, cele 2 momente din sală: proclamarea independenței și alegerea lui Mircea Snegur ca președinte, de către Parlament.

Eram urmăriți de oamenii lui Voronin, șeful poliției Chișinăului, dar nu împiedicați să filmăm orice am vrut. Ne-a ajutat și scriitorul (și om politic) Nicolae Dabija, dar mai ales ministrul învățământului, Ion Ungureanu, unionist convins (cam nesusținut) și un personaj extraordinar. În cinstea noastră, Teatrul Național din capitala Republicii Moldova a prezentat un spectacol de divertisment în limba română, filmat în totalitate de noi.

Se simțea însă, mare îngrijorare, și, după vizita la Moscova, Snegur a schimbat kalimera: „să ajung eu abia un prefect de județ ?” (mi-a șoptit secret și tainic). Și unirea celor două țări a fost compromisă de Snegur și Iliescu, chiar la Vaslui!

Inserăm și aici, cu plăcere, contribuția Președintelui Mircea Snegur, la volumul „MARIN 70”.

PRIETENUL MEU DE LA VASLUI

Așa îmi place să-l numesc pe dl. DUMITRU MARIN. Fiindcă aceasta corespunde adevărului. Domnia sa este un prieten mai vechi al confrăților săi din stânga Prutului.

L-am cunoscut la începuturi, în anii renașterii noastre naționale, obținerii independenței față de imperiul sovietic și consolidării tânărului stat Republica Moldova. În calitate de ziarist, m-a intervievat de mai multe ori, participând activ și la conferințele de presă pe care le țineam. Chiar formularea întrebărilor sale demonstra că îl frământă problemele noastre - de ajuns și de rămas, pe atunci. Era sincer și dornic de a informa veridic despre cele ce se întâmplau la noi. Îi simțeam sprijinul chiar la etapa intențiilor și-i vorbeam cu aceeași sinceritate.

Aflu cu mândrie că, pe parcurs, publicistul D. Marin a realizat peste 700 de editoriale în diferite ediții, mii de emisiuni radio și televizate, interviuri, inclusiv cu conducători de state. Eu, bineînțeles, în virtutea celor expuse mai sus, apreciez în mod deosebit pe cele ce mă vizează direct. Merită laude aparte și aptitudinile de organizator ale dlui D. Marin, la acest capitol pretându-se mai ales înființarea primelor posturi de radio și televiziune la Vaslui și Bârlad. Oamenii de acolo trebuie să-l

vorbească mereu de bine pentru că le-a adus informația direct în case.

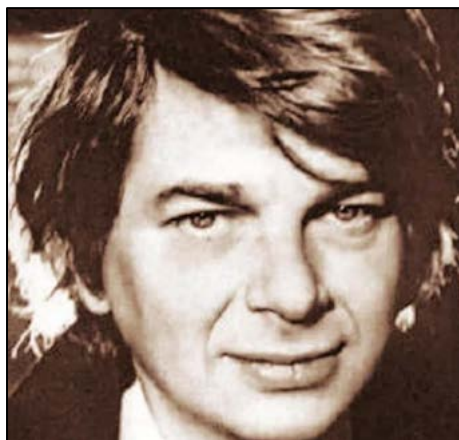
Stimez nespus oamenii care muncesc mult. Protagonistul nostru este din tagma lor, depășindu-i mult pe alții, mai ales prin faptul că nu muncește doar pentru sine. Exemplific: dânsul are peste 40 de ani de activitate didactică, ca scriitor a editat cărți consacrate culturii, inclusiv folclorului, învățământului și, desigur, publicisticii, volume interesante pentru diverse categorii de cititori - savanți în materie, studenți etc. Este înalt apreciat în calitate de romancier, etnolog, monografist. Personal, rămân întotdeauna impresionat de felul de gândire, de profundele analize filozofice ale domniei sale. Pentru a vă convinge, citiți, de exemplu, eseul despre demnitatea oamenilor în diferite ipostaze, care finalizează cu concluzia că „demnitatea este cea mai sigură AVERE a noastră”.

Dl. D. Marin merită cea mai înaltă prețuire și ca savant, în calitatea-i de doctor în filologie. Pe acest tărâm s-a manifestat prin 60 de studii științifice publicate și un număr de cărți.

Cu siguranță, nu numai Vasluiul și Moldova din dreapta Prutului, ci și întreg spațiul românesc au tot temeiul să se mândrească cu succesele prietenului nostru Dumitru Marin. Scriu aceste rânduri în ajunul jubileului de 70 de ani ai Maestrului. Cu acest prilej, îl rog pe bunul Dumnezeu să-i dea multă sănătate pe viitor, iar noi să ne bucurăm și în continuare de isprăvile lui.

**Cu mult respect,
MIRCEA SNEGUR,
Primul Președinte al Rep. Moldova,
24 martie 2011**

90. NICHITA STĂNESCU, „într-o de neuitat seară bârlădeană”

De poet am auzit de când predam la Școala Măcărești, jud. Iași, unde am fost numit director, mutat de la Șetrăreni în interesul învățământului. Din cauza particularităților sale poetice era foarte dificil să fie înțeles de elevi și atunci problemele erau ale profesorului. Opera poetică nichitiană era cuiul

studenților de la Filologia ieșeană, alături de cea a lui Ion Barbu cel mereu reinterpretabil.

De la 1 martie 1970 am fost cooptat inspector la Comitetul de cultură și artă al județului Vaslui, după verificările drastice ale originii sociale și după o deplasare a șefei de cadre Hotnog, la Prisăcani, unde primarul Gafița a zis că nu-i dă drumul nicidecum lui Marin, că nu mai găsește niciodată un om așa bun; drept care s-a executat ordinul vicepreședintelui Consiliului județean și am fost transferat la Vaslui. Mă ocupam cu controlul și îndrumarea Căminelor Culturale, bibliotecilor (am introdus clasificările alfabetică și tematică), stațiilor de radioficare (12 sau 14) și de întâlnirile cu scriitorii ca acțiuni mai elevate în peisajul județean. Era destul de greu pentru că toți fugeau de Vaslui ca de polul prostiei (cam ca și acum, în 2019) și cedau doar când aveau în traseu popasul la crama din Huși.

Am adus de zeci de ori, zeci de grupuri de scriitori de talie națională, oameni de știință, activiști de partid, uneori din țările socialiste. Crama lui Neamțu și Tudosie era punctul cel mai vizat și acceptat, chiar cântat la propriu și la figurat.

La acest soi de întâlniri bazate pe lansarea unei cărți, prezentarea personalității autorului, ceva propagandă de partid, program artistic al elevilor, participau între 20 până la 100 de persoane, și aveam invitați 2-8 persoane din toate marile orașe ale țării și mai ales din București. Marin Preda nu accepta companie (ce greu l-am mobilizat...), Nichita Stănescu, numai cu companie, Laurențiu Fulga (președintele Uniunii Scriitorilor) condiționa de calitatea asistenței, ș.a.m.d. Cu scriitorii din Bacău cu vedeta poetul Radu Cârneli, am fost 2 zile, cu toți 8 în 4 localități, ceea ce i-a nemulțumit că n-au avut timp de băutură (până la urmă, aici veneau pentru o băută, o relaxare personală).

Grupul de la București de 6 persoane cu Laurențiu Fulga, Dumitru Micu, Constantin Chiriță (secretarul U.S.) îl avea în grijă pe Nichita Stănescu condus la Liceul Codreanu „într-o de neuitat seară bârlădeană” unde directoarea adjunctă de atunci (Rănceanu) s-a dat în mare spectacol după cele câteva pahare cu băutură. Spectacolul adevărat l-a dat însă Nichita Stănescu, foarte ascultat și audiat, sub atenta oblăduire a lui Constantin Chiriță, autorul romanului „Cireșarii”, de loc de la Simila de lângă Bârlad. De fapt el era capelmaistru în toate întâlnirile grupului și mă miram cum Traian Iancu, o sugativă, îl asculta întocmai.

Întâlnirea cu grupul de elevi și profesori (cam vreo 80), pe care am prefațat-o a decurs într-o atmosferă intelectual-patriotică excepțională, cu lecturi ale celor 7, după care i s-a creat momentul Nichita. Până atunci nu l-am înțeles pe poetul, spun poetul, Nichita Stănescu. Omul era bonom și de imensă delicatețe. Stătea, însă, tare mult cu paharul în față, tăcut și, probabil, preocupat de imagini, filozofie, versuri. Dacă Chiriță

flirta cu tânăra poetă Ileana Mălăncioiu, pentru Nichita femeile nu existau. M-am întâlnit cu el de mai multe ori, l-am prezentat ca poet și operă, dar niciodată n-am văzut să se intereseze de vreo...femininitate.

Cu prilejul popasului la Vaslui, într-o clădire pe locul căreia este o statuie în parc astăzi, vis-a-vis de Liceul Mihail Kogălniceanu, cam cu vreo 25 de persoane am observat starea de creativitate a poetului. Am scris chiar atunci două povestiri publicate mai târziu, dintre care una o reproduc, după ce a fost inclusă în impozantul volum „Frumos ca umbra unei idei”, ed. Albatros, București, 1985,p.387.

„Ninge pentru Cili”

„Vaslui, primăvara anului 1971”

Realmente obosit după un program deosebit de încărcat, după alte câteva lecturi ale celorlalți, Constantin Chiriță, Ileana Mălăncioiu, Mircea Micu, Traian Iancu, stimulat de atmosfera în care poezia era la ea acasă, blondul întristat (ce părea atunci) s-a îndreptat spre pianină în rumoarea generată de antevorbitori și, cu o voluptate rar bănuită, a „atacat” o melodie tumultoasă, ajutându-se la un moment dat și cu ... capul, cu care lovea clapele; apoi, într-o liniște respectuoasă, obținută și prin intervenția calmă a lui Constantin Chiriță, poetul a început să improvizeze:

„Pentru Cili nu poate să ningă tocmai zăpada.
Pentru ea, ninge casa, hornul, strada.
Pentru ea ninge copacul cel mare
pe care l-a văzut tot ea
alaltăieri și-n zare.”

Rar și după o pauză în care urmărea parcă să reactiveze, să dea funcție ecoului cuvintelor

„Pentru ea ninge chiar taică-său – focul,

prietenul, arboru.”

Pauză mare, în liniște, când am observat că și nevorbind făcea poezie. Verbul, vibrând în spațiu, oprea parcă timpul. Se auzea numai fâșâitul benzii de magnetofon. Inspirat a fost cine l-a pornit, căci, iată, grație acestei benzi am putut să re-dau acum acele versuri ... ca și următoarele, cu care s-a încheiat neuitata întâlnire a cititorilor de la Podul Înalt cu Nichita:

„Pentru Cili când ninge, e sigur
că iarna a venit
Când ninge pentru Cili
e, singur,
un singur și unic mit.” (D.V. Marin)

Autograful de pe cartea ALFA, ed. Tineretului, 1967, pe care mi-a dăruit-o, la Bârlad atunci seara, are textul „Domnului Dumitru Marin, cu drag într-o de neuitat seară bârlădeană, Nichita Stănescu, în 1971”, este doar o dovadă pentru una dintre întrevederile cu acest mare poet român, pentru că destinele noastre s-au încrucișat de câteva ori, inclusiv în împrejurări spectaculoase. Nu mai găsesc acum să reproduc a doua consemnare a momentului publicată sub denumirea „Acasă la un prieten...”

Ca și foarte mulți scriitori și oameni de cultură mi-a fost interlocutor în varii împrejurări, în județ și în țară, l-am iubit și respectat, i-am dedicat articole și emisiuni TVV-radio speciale.

Mai spun că, înțelegând adâncimea ideilor genialului poet n-am scris decât câteva poezii, și publicate: era prea mare să mă pot măsura cu el.

*

VOLUME ANTUME PUBLICATE CRONOLOGIC:

– Sensul iubirii, 1960, Editura de Stat pentru Literatură și Artă

– O viziune a sentimentelor, 1964, Editura pentru Literatură

- Dreptul la timp, 1965, Editura Tineretului
- 11 elegii, 1966, Editura Tineretului
- Roșu vertical, 1967
- Alfa, 1967, Editura Tineretului
- Oul și sfera, 1967, Editura pentru Literatură
- Laus Ptolemaei, 1968, Editura Tineretului
- Necuvintele, 1969, Editura Tineretului
- Un pământ numit România, 1969, Editura Militară
- În dulcele stil clasic, 1970, Editura Eminescu
- Poezii, 1970, Editura Albatros
- Belgradul în cinci prieteni, 1972, Editura Dacia
- Cartea de recitare, 1972, Editura Dacia
- Măreția frigului. Romanul unui sentiment, 1972,

Editura Junimea

- Clar de inimă, 1973, Editura Junimea
- Starea poeziei, 1975, Editura Minerva
- Epica Magna, 1978, Editura Junimea
- Opere imperfecte, 1979, Editura Albatros
- Carte de citire, carte de iubire, 1980, Editura Facla
- Noduri și semne, 1982, Editura Cartea Românească
- Oase plîngînd, 1982
- Respirări, 1982, Editura Sport-Turism
- Strigarea numelui, 1983, Editura Facla
- Antimetafizica

*

În anul 2019, Nichita Stănescu a fost declarat, post-mortem, cetățean de onoare al Ploieștiului.

91. ION STOIA, emblema în cercetare

Doctor docent în științe medicale, membru la circa 40 de Academii, mare balneolog, Dr. Stoia mai venea și prin țară deși era foarte solicitat în străinătate. Era deosebit de apreciat, deosebit de

căutat, astfel că doar la pâine mai era cam aceeași coadă ca la clinica sa.

Venind din provincie, cam disperat că boala cu dureri de bazin tot înaintează, m-am prezentat pe la ora 14.00 la Cabinetul său. Era foarte multă lume la coadă, dar cam cu obraz gros am trecut pe lângă ei, m-am înființat la asistenta de cabinet că sunt profesorul doctorand Marin Dumitru și aceasta auzind „doctorand” (tare puțini, spre deloc în 1975), m-a anunțat, pentru 5 minute peste rând și profesorul m-a primit tocmai pentru titlul meu științific. Dar, era un adevărat profesionist, în vârstă, zicându-mi și arătându-mi pe un perete întreg peste 40 de Diplome de la Unități spitalicești și Organizații profesionale din lume. M-a sucit, răsucit, mi-a bătut genunchii cu ciocănelul, mi-a palpat oasele și mușchii, mă rog, în total peste 40 de minute. Diagnosticul lui, Spondilită anchilopoetică și alte boli asociate. Indicațiile pentru puținii ani pe care mi-i dădea ca normali. Numai că în tren am avut o altă șansă de viață normală: în compartiment, un bolnav basarabean (de aceeași boală, mult mai deformat de boală) care m-a învățat cum să mă tratez cu venin de albină: o înțepătură la un umăr, la două zile 2 la fesa opusă, la alte 2...3 înțepături la umărul celălalt. Până la 9, și apoi... înapoi : 9...1. Așa am ajuns și apicultor și, mai ales, destul de sănătos din toate punctele de vedere.

Oricum, mulți ani am mers la mare fără să intru în apă, am făcut băi de nămol sau cu ape termale și, cred, că sfaturile dr.. doc. Acad. Stoia mi-au fost de folos. Am regretat mult când am aflat că după aproape un an a murit de cancer.

Învățăturile lui au rămas și vor tot rămâne.

92. GHEORGHE STOIAN, „mare în toate”

George, olteanul afirmat la Vaslui, era o cruce de voinic (încă este), cu mare succes profesional, adică pentru mișcarea artistică de amatori pe care o coordona în calitate oficială de Instructor la Centrul de îndrumare subordonat Comitetului de Cultură și Artă, unde eam Inspector din 1 martie 1970. Ne înfruntam uneori, în ședințe, am realizat grandioase spectacole cu masivă participare populară (multe mii de oameni), dar rezultau acțiuni de răsunet. Spre exemplu eu eram alergătoristul de serviciu în organizarea Festivalului Umorului „Constantin Tănase” (nume, propus-nimerit de mine în Ședința Biroului Comitetului Județean de partid Vaslui) iar el regiza și prezenta cam totul. Era și plăcut la chefuri, ceea ce era un handicap pentru mine.

Până am trecut la catedră, în 1974, ne-am înțeles accepatibil, dar în ultimii 10 – 15 ani, după ce s-a mutat în SLOBOZIA, am comunicat, colaborat foarte, foarte bine, spre cinstea și corectitudinea olteanului pe care l-am publicat și cooptat în conducerea revistei Meridianul Cultural Românesc. Cred că ne-am recunoscut valoarea fiecăruia și respectul stă la baza aprecierilor.

Cu ocazia uneia dintre anivesări a consemnat cele de mai jos:

DUMITRU V. MARIN – MARCĂ ÎNREGISTRATĂ

În admirabila comedie amară „*Steaua fără nume*” de Mihail Sebastian există o replică a unui personaj, cred că e

vorba de șeful gării, o replică, ziceam, de o desăvârșită simplitate, dar care, nici eu nu știu de ce, îți rămâne în minte. „Cum trece vremea, domnule !” zice personajul acela nostim. Și zice asta de fiecare dată când mai trece fără să oprească, la o oră fixă, un tren prin gara lui neștiută de lume și când, astfel, mai află și el cât e ceasul ca să mai potrivească arătătoarele pendulei defecte din mizerul său birou. Tot astfel cred că am exclamat și eu, ori măcar am gândit vorbele acelea, când am aflat că Marin, Dumitru V. Marin - dacă chiar îmi pretindeți să fiu mai exact - împlinește 70 de ani. Crezusem că pentru tipul acesta timpul s-a oprit în loc și el funcționa în afara lui, dar uite că și eu, acum, trebuie să mai acționez arătătoarele vremii sale și să constat surprins: „*Cum trece vremea, domnule!*”.

Se povestește, poate e o glumă, că la un meci de fotbal crainicul transmisiei radio era regretatul Sebastian Domozină, care vorbea repede ca o mitralieră. și tot transmitea el fazele, descria ce se petrece pe teren și se agita, și vorbea rapid și neostenit, până ce antrenorul echipei Universitatea Craiova s-a apropiat neliniștit de el la marginea terenului și l-a rugat: „*Nea Sebi, te rog eu, vorbește mai rar că jucătorii mei nu pot ține ritmul cu mata. I-ai obosit de tot*”. Cam așa cred că e și cu timpul lui D.V.M. și-a dat seama că nu poate ține ritmul cu omul acesta mult prea preocupat să le facă pe toate și l-a lăsat în pace. Iar noi am fost frați cu timpul și l-am lăsat în pace pe Marin, și uite că, pe neștiute și pe neobservate, Marin Dumitru a ajuns la 70 de ani, lăsând în urmă timpul. Când i-ai făcut, domnule ? Dar îi ai, că nu prea se vede ?! Și dacă tot face dumnealui profesorul acum o vârstă rotundă și frumoasă, hai să vorbim despre el. Ce poți însă, să spui despre D.V.M.? Că e ca un magnet de-acela căruia îi zicem potcoavă și care atrage către el, cu maximă rapiditate, pilitura de fier ce încorporează până dincolo de saturatie răutăți, invidii și antipatii ? Că e ca un sac de box care încasează lovituri directe, rapide și seci, fără să se

clintescă? În chestia asta, omul e foarte, foarte talentat. Virtutea lui (sau defectul ?) este însă, că merge mereu înainte și pare a nu se sinchisi de ce i se întâmplă. Asta îi îndârjește poate pe inamici, iar pe el loviturile îl antrenează și îl fortifică.

Stau și mă întreb de ce trebuie să scriu ceva despre D.V.M. Ce mă leagă pe mine de el, în afara unei solidarități de breaslă ? Constat că am tendința chiar de a-i lua apărarea și nu știu de ce trebuie să fac asta. Fiindcă eu nu cred că, vreodată, mi-a creat neliniști sau insomnii o debordantă simpatie față de acest om. Nici prieten nu mi-a fost, l-am cunoscut fiindcă, într-o instituție de cultură, am fost colegi de serviciu în urmă cu vreo patruzeci de ani („*Cum trece vremea, domnule !*”) și cred că nici atunci nu ne agream prea tare. Avea el ceva care punea distanță între el și sufletele care îl înconjurau, așa era el, nu știu de ce îl făcuse mama lui așa. Dar pe mine individul nu mă deranja, îl luam, cum se zice, așa cum e. El nu-mi strica niciodată ziua când îl vedeam, poate și fiindcă eram preocupat mereu să-l redescopăr fiindcă știam că merită efortul. Merita fiindcă făcea parte din categoria oamenilor care nu stau niciodată degeaba. A oamenilor care gândesc și se mișcă mereu, care sunt inițiatori, care încep mereu câte ceva și care parcă ar vrea să facă totul. Acesta era Marin Dumitru atunci și am înțeles că nu s-a schimbat niciodată. Aud că și acum e la fel. Un om care face, creează, construiește, edifică.

Cred că dacă nu ar fi existat, Dumitru V. Marin ar fi trebuit inventat altfel. La fel de isteț, de inventiv și de harnic, la fel de inteligent, dar ceva mai puțin orgolios. Oameni buni, ați fi fost mai liniștiți dacă el ar fi fost mai puțin orgolios ? Ați fi câștigat ceva în plus ? Eventual, mai mult loc sub soare ? Un mare gânditor francez spunea că „dacă n-am fi orgolioși nu ne-am plânge de orgoliul altora”. Vă spune ceva asta ? Eu cred că omul despre care scriu aici nu a împiedicat niciodată pe nimeni să învețe carte, să studieze folclorul românesc și să scrie despre

acesta, nu a oprit pe nimeni să-și facă televiziune, radio și ziar, să scrie cărți, să se afirme ca întreprinzător privat și să devină capitalist. Dacă el a făcut toate acestea și, între timp, nu a împiedicat pe nimeni să facă la fel, care este vinovăția lui ? Vă deranjează că e orgolios și egocentrist ? Lezează asta în vreun fel interesele, averea și cariera dumneavoastră ? Vă tulbură cumva somnul sau digestia ? Dumitru V. Marin nu poate fi ca mine, ca dumneata și ca alții, ca toți ceilalți. E ca el. D.V.M. este pur și simplu o marcă înregistrată. Treaba lui dacă scrie cărți despre el, ori dacă își face statuie. O face pe banii lui. Aud că se vrea a fi înscris pe lista cetățenilor de onoare ai orașului Vaslui. Și ce-i cu asta? Lăsați-l să creadă că merită această recunoaștere a valorii sale. Vă dau cuvântul meu de onoare că și eu mi-aș dori asta. Lăsați-mă și pe mine să fiu chiar convins că aș merita această demnitate. Și întreb: există cineva care nu și-ar dori același lucru, nutrind aceeași convingere ? Sunt sigur că toată lumea și-o dorește și poartă convingerea că, chiar merită asta. D.V.M. nu are voie să vrea asta ? El cere, dar nu poate lua mai mult decât i se dă. Toată lumea cere câte ceva, orice, măcar și numai sănătate, dar nu poate primi decât atâta cât ceilalți, ori Divinitatea crede că merită a i se da. Atâta cât i se cuvine. Și punct!

Eu, cu D.V.M. nu m-aș certa niciodată fiindcă nu mai am timp să mă împac. Dar pot eu oare să sugerez și altora să facă și să creadă la fel ? Am învățat de la el tenacitatea, perseverența și cum să lupți pentru un ideal. Aș mai vrea să învăț și cum să par a fi fără sfârșit, ca el. Și vă spun: dacă dă și el un pahar cu vin de ziua lui, pe 28 aprilie, mă duc acolo la petrecerea aceea ca să ciocnim cu o licoare și să-i pot spune, sincer și voios: LA MULȚI ANI, CU SĂNĂTATE, FERICIRE ȘI ÎMPLINIRI! Puteți face toți asta. La asemenea ocazii e bună o vorbă bună. O lumânare nu pierde nimic dacă aprinde o altă lumânare...

*De la Slobozia, Ialomița,
George Stoian, publicist
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 147)*

93. DANIELA STRACCAMORE... de Roma, Italia

Poetă și foarte bună organizatoare Daniela dovedește că grupul de literați pe care-i promovează pe facebook merită să fie publicat și în M.C.R. drept care număr de număr i-am acordat spațiu. Ne-a trimis doar puține cuvinte de apreciere și recunoaștere a importanței Revistei pentru creatorii din Italia.

Ne onorează, și-i răspundem cu asupră de măsură.

*

„SCRIVIAMO”, 10 APARIȚII DE NOTA 10

Revista Meridianul Cultural Românesc îmbracă haină de sărbătoare!

Este ediția cu numărul 10 în care avem onoarea să publicăm poeziile poezilor italieni din Grupul Internațional „Scriviamo”. Această colaborare se datorează frumoasei prietenii pe care o am cu administratorul grupului, poeta și jurnalista Daniela Straccamore, încă de la debutul meu editorial, în 2012, când mi-a publicat primele poezii din volumul meu „Împăratul de ceară” în revista L'Inchiesta din Italia și am devenit membru Scriviamo.

Promovând prin fapte, nu vorbe, jurnalismul cultural la nivel internațional, prof. dr. Dumitru V. Marin a acordat Grupului Scriviamo un spațiu generos în revistă. Au fost publicate 50 de poezii semnate de 50 de poeți italieni valoroși. Selecția a făcut-o Daniela Straccamore după un criteriu valoric bazat pe liste de așteptare, pentru că, așa cum ne-a asigurat, există mulți poeți italieni care doresc să publice în această valoroasă apariție culturală. Tot în acești termeni, Daniela Straccamore prezintă revista noastră în Grupul Scriviamo, unde o distribuie integral apoi postează paginile fiecărui scriitor. Iată de ce, ne mândrim cu o reușită colaborare, de nota 10, căreia îi urez succes și viață lungă! O notă de 10 îi acordăm și poetei Rodi Vinău, cea care realizează traducerile poeziilor din limba italiană. Un succes internațional, azi, în ediție de 10!

*

„SCRIVIAMO”, 10 APPARIZIONI CON IL VOTO 10

La rivista Meridiano Culturale Romeno indossa vestito da festa!

È l'edizione con il numero 10, in cui abbiamo l'onore di pubblicare le poesie dei poeti italiani del Gruppo Internazionale Scriviamo. Questa collaborazione è dovuta alla bella amicizia instaurata tra me e l'amministratore del gruppo, poetessa e giornalista Daniela Straccamore, anche dai tempi del mio debutto editoriale, nel 2012, quando sono state pubblicate le mie poesie dal volume "Imparatul de ceara" (Sovrano di cera) nella rivista L'Inchiesta dall'Italia diventando io stessa membro di Scriviamo.

Per promuovere tramite i fatti, non solo con parole, il giornalismo culturale a livello internazionale, prof. dott

Dumitru V. Marin ha concesso uno spazio generoso al gruppo Scriviamo nella nostra rivista Meridianul Cultural Romanesc (Meridiano Culturale Romeo). Sono state pubblicate 50 poesie da 50 preziosi poeti italiani. Selezione fatta da Daniela Straccamore secondo un criterio valorico basato su liste di attesa, perché, come ci aveva assicurato, ci sono molti poeti italiani che desiderano pubblicare in questa preziosa apparizione culturale. Negli stessi termini, Daniela Straccamore presenta la nostra rivista al Gruppo Scriviamo, dove condividerà l'intera postazione e poi pagine per ogni scrittore. Ecco perché siamo orgogliosi di una collaborazione di successo, con il voto 10, a cui auguro successo e lunga vita! Diamo il voto 10 anche alla poetessa Rodi Vinau, che realizza le traduzioni della poesia italiana in romeno. Un successo internazionale, oggi, nella decima edizione!

Gruppo "Scriviamo" "

Facebook

SCRIVIAMO

Un cordiale saluto a tutti,
come ogni fine settimana eccoci puntuali in pagina con le nostre poesie. Tra un temporale, un salto in piscina e una capatina al mare, scriviamo noi. Da dove provengono i nostri versi? Come diceva la grande poetessa Alda Merini, "Tutti mi domandano da dove traggono le mie parole, io rispondo: mi basta un'immersione nell'anima e vedo l'universo, tutti mi guardano con occhi spietati e non conoscono i nomi delle mie scritte sui muri...". Noi che non siamo veri poeti diciamo che le parole vengono da sole, basta lasciarsi cullare dall'onda delle passioni e metterle su un pezzo di carta. Ma cosa dico! Sul pc. Buon fine settimana a tutti.

Scrivete a Scriviamo... via Enrico De Nicola 85 03043 Cassino (Fr) oppure scriviamo@hotmail.it

94. ÎPS LAURENȚIU STREZA, un mitropolit cult.

Suntem convocați de Mihai Miron, președintele Uniunii Ziariștilor Profesioniști, la o ședință de analiză, proiect și alegeri la Sâmbăta de Sus (sau Jos), o localitate ardeleană cu un Ansamblu monahal cum rar se găsește în România, fiecare participant pe banii săi cum s-a tot procedat, din care cauză din vreo 150 au fost cu puțini peste 60. Masă și cazare la Sâmbăta, consfătuire tot acolo, vizite în colectiv și individuale mai pe aproape ori până la Sibiu. Două zile foarte pline cu căutări intense pentru salvarea Uniunii, nerecunoscută de utilitate publică și noi, asociații ne alegeam cu ponosul.

Î.P.S. Mitropolit Streza a venit în a doua zi dimineață la o întâlnire mai mult spirituală cu noi, dintre care doar puțini căutam și mântuirea duhovnicească. Eu, personal, mă îmbrățișasem și făcusem un interviu amplu cu Înalt Prea Sfințitul, în județul Vaslui, unde a participat la inaugurarea și sfințirea Schitului de la Todirești. Acest „schit” e și el de o întindere apreciabilă, cam cu tot ce înseamnă dotare bisericească, bogăție, liniște, credință (numai schit, adică locușor însingurat, nu e). L-am întrebat pe interlocutor de ce așa bogăție când toată lumea se plânge de sărăcia vasluienilor. Răspunsul aproximativ: și oamenii de pe aici au nevoie să vadă normalitatea și exemplul de muncă cel mai productiv.

**9 iulie 2007, Todirești -
Vaslui - interviu cu
Mitropolitul Ardealului,
ÎPS Laurențiu Streza**

La Sâmbăta, ÎPS nu ne-a ținut predici. Nici vorbă de vreun reproș, deși presa e îndestul de obraznică să critice și fețe bisericești. În discuțiile cu noi (cam 3 ore, împreună cu niște bucate și un pahar de vin servite de călugări, dintre care unii purtau cozi, ca pe timpul lui Ion Creangă), s-a purtat pur și simplu ca unul dintre noi, chiar cu glume, dar mai ales cu exemple pilduitoare din

Istoria Religiei, și din vremuri mai apropiate: Părintele Galeriu, P.S. Valeriu Anania, alții de bun exemplu.

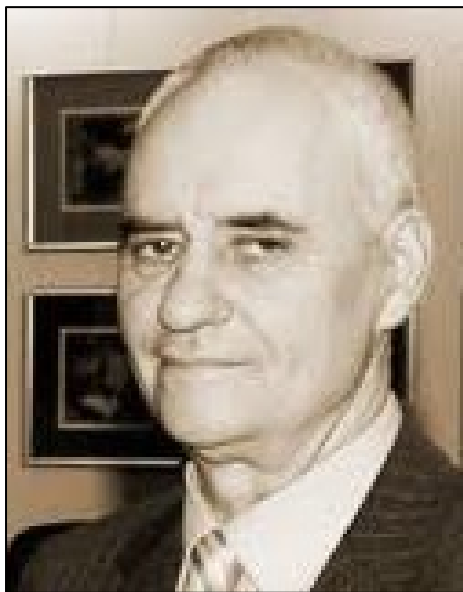
Mai toți am fost impresionați de harul său de comunicator al unor învățături străvechi și folositoare.

Eu, personal am fost încântat, chiar impresionat că m-a recunoscut, a povestit de interviu, a exemplificat cu activitatea noastră de la TVV ce înseamnă atitudine corectă față de Religie și Credință, față de Biserică. Desigur a fost și o satisfacție față de ceilalți între care, însă, aveam destulă prețuire, nu numai că aveam vechime (din 1990) și grup de presă cu radio și ziar, ci pentru prezența mea mereu constructivă printre colegii vechi și noi prezenți.

Cu mitropolitul Moldovei, ÎPS Teofan am realizat câteva interviuri și am participat la târnosirea unor biserici.

Cu Episcopii de Huși, chiar cu toți, am fost mult mai apropiați, am fost prețuit ca mare jurnalist, i-am prețuit pentru funcția lor, pe unii pentru Harul lor. Interviurile și mențiunile din presa pe care am fondat-o nu pot fi decât mărturii directe, de multilateralitate, autoritate, prezență, capacitate.

95. LAURENȚIU ȘOITU, ieșean de la Șuletea, sau o carieră universitară didactică strălucitoare.

Nu cred că se poate impune cineva mai autoritar prin munca sa decât Laurențiu din Șuletea Vasluiului, pogorât în viața cultural-universitară a Iașului cel pașnic și molcom. Pare și el potolit, dar are o minte...brici, o putere de convingere pentru reușita proiectelor sale ceva mai rară și o perseverență alocată marilor spirite moldovene.

Ar fi de scris multe cărți despre unitatea de idealuri în media, despre proiectele privitoare la localitatea natală, despre tematica interviurilor și convorbirilor. Ca și despre viața și activitatea sa.

O PREZENȚĂ ACTIVĂ DE PESTE DOUĂ DECENII

Nu se terminase de împrăștiat cartușe prin locurile bine alese ale Bucureștilor și nici liniște nu era în restul țării, când cei din zona - devenită Nord - Est, au descoperit un post nou de televiziune. Se instalase undeva pe grila TVR 2, care oricum nu

acoperea decât foarte puțin din timpul zilei și lăsa libere orele din noapte. Când informația s-a întregit - aflând că se emite de la Vaslui - atunci se mai impunea cunoașterea persoanei căreia îi aparține inițiativa.

Profesorul Dumitru Marin, doctor în filologie, nu era necunoscut dar nici nu se aștepta prea multă lume să-i descopere spiritul antreprenorial. Această ultimă dimensiune a personalității sale s-a impus și mai mult după 1992, când a apărut Legea Audiovizualului. Licența de emisie cu nr. 001, eliberată de proaspătul CNA, va pleca la Vaslui.

Ce s-a întâmplat în două decenii cu *TV Vaslui*?

Ce răsunet au avut activitățile televiziunii vasluiene?

De unde s-au adunat (format) gazetarii?

Cum le-a fost păstrat entuziasmul tuturor din echipă și a telespectatorilor ?

Care au fost pârgھیile permanente ale rezistenței în fața deloc ușoarei concurențe ?

Multe vor fi întrebările pentru o zonă niciodată economic dezvoltată, cu faimă în dificila acumulare a resurselor dar și greu de egalat în istoria culturală, spirituală, în devoțiunea pentru mai binele cu înfățișare umană.

Într-o noapte de toamnă, destul de târziu după miezul ei, sosea la Vaslui, în 1993, regizorul Constantin Vaeni pentru autorizarea primului studiou de radio și de televiziune. În timp ce gazda avea emoții și multă oboseală adunată, oaspetele se întreba dacă există premise de funcționare a postului așezat într-un spațiu modest ca întindere, într-o zonă în care economia cădea mai repede decât în alte părți, acolo unde nu exista o tradiție audiovizuală. Asemenea îndoieli s-au mai exprimat, preocuparea pentru ce se va întâmpla cu TVV și Radio UNISON au rămas constante, numai că patronul acestora, om cu carte și cu cărți, avea secretele lui. Găsea resurse acolo unde nu bănuiai, creștea oameni pentru tot spațiul audiovizual din Vaslui, ba și

pentru vecini, continua să creadă că nimeni nu-l va lăsa singur, că nimic nu face doar pentru el.

După douăzeci de ani, puțini vor fi cei care nu au auzit de prof. dr. Dumitru Marin, de radiourile și televiziunea sa, de încăpățânarea lui rodnică, de buna așezare în spațiul cultural românesc și de zvâcnirile europene ale presei de la el dezvoltată.

Dacă tot ce a făcut, încă nu-i este îndeajuns, atunci să dorim acțiunilor sale într-un ton clasic, Vivat, Crescat, Floreat!

Prof. univ. dr. Laurențiu Șoitu,
Univ. „A.I. Cuza” Iași, fost inspector CNA
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 158)

VOLUME DE AUTOR:

- 1993, *Retică audio-vizuală*, Editura Cronica, Iași;
- 1993, *Aspecte educaționale ale limbajului audio-vizual*, Editura Universității „A.I. Cuza”, Iași;
- 1994, *Comunicare educațională*, Editura Universității „A.I. Cuza”, Iași;
- 1997, *Comunicare și acțiune*, Editura Institutul European, Iași;
- 1997, *Pedagogia comunicării*, Editura Didactică și Pedagogică R.A., București;
- 1998, *Pedagogie neumanistă*, Editura Litera, Chișinău;
- 2000, *Psihologie socială*, Editura „Dimitrie Cantemir”, Târgu Mureș;
- 2001, *Philosophy of communication*, Institutul European, Iași;
- 2001, *Pedagogia comunicării*, ediția a II-a, Institutul European, Iași;
- 2003, *Communication in Adult education*, Institutul European, Iași;
- 2006, *Restul comunicării(lor) sunt eu*, Editura Ars Longa, Iași;
- 2007, *Mai aproape de cuvinte*, Editura Ars Longa, Iași;
- 2009, *Sunt fiul*, Editura Universitas XXI, Iași.

96. MIHAI ȘORA... Chiar, 102(!)

Mare personalitate științifică, a beneficiat de o perioadă de instalare a unui fel de democrație și a fost numit Ministru al Culturii. La câteva săptămâni l-am intervievat în Casa Scânteii, la un etaj superior. Era o vânzoleală „după democrație” în care nu prea contau

valorile deja afirmate în comunism, meritele lor fiind folosite drept CAPETE DE ACUZARE PENTRU prăpădiții care-și căutau loc sub soarele bănos neîntrebându-se dacă au merite. Așa se explică de ce acest mare filozof a stat destul de puțin pe fotoliul de Ministru al Culturii în mare transformare și... neglijare.

În discuția pregătitoare a prezis că nu se va putea menține și că mandatul să e menit să fie neîmplinit, dar am realizat unul dintre cele mai succulente și îndrăznețe materiale de presă din România. Ca să nu fiu rău sau tendențios, cum de altfel intenționeam, m-a surprins cu o sinceritate dezarmantă și prin silogismele care mereu ieșeau „deștepte”. Și aveam pretenția că nu eram oricine, după atâtea interviuri cu atât de mari personalități.

La 101 ani filozoful a ieșit în stradă pentru democrație și lumea l-a luat în seamă, cum îi evaluează și vorbele. La 102 ani de viață, învâțatul Mihai Șora este exemplul viu de urmat.

97. FAMILIA TĂNASE... cei de după Costică...

În memoria copilului exista expresia „ai un nas ca al lui Tănase” ca mod de evidențiere a nasului mai mare a cuiva dar și pentru a înlătura supărarea prietenului care devenea brusc, cu nasul Mare.

Inspector la Comitetul de Cultură și Artă al județului Vaslui, am participat la Ședința convocată pe primul secretar al PCR județean, Gheorghe Tănase, pentru că alcătuisem o listă de vreo 80 de persoane din județ, în vederea unei monografii. Când ne-a întrebat care e personalitatea al cărui nume s-o luăm, s-au pomenit mai mulți, din pură întâmplare am aruncat și eu: Constantin Tănase. Poate și pentru că-l chema Tănase, primul secretar l-a ales pe acesta.

Am fost singurul inspector din tot Consiliul Județean care îmi pregăteam un doctorat și pentru că aveam acest titlu științific, autoritate, deci, m-au alergat ca la manevre după mobilizarea personalităților în viață, mai ales a celor din București.

Prezentat de teatrologul Ioan Massoff am ajuns pe str. Spiru Haret 10 unde locuia soția văduvă, Virginia Tănase, și unde am convorbit și cu cei doi fii Alexandru (care semăna perfect cu Constantin – tatăl, dar își pierduse vocea) și...funcționar prin capitală și care să vorbească după cortină în timp ce primul apărea pe scenă într-un scheci omagial alcătuit de un textier de profesie Mihăiescu. M-am dus de câteva ori pentru că invocau motive, dar de fapt nu-i atrăgea un pârlit de târgușor și au consimțit doar când le-am spus de cei 4 de la Teatrul satiric, de Nae Roman, de Massoff, și am mințit că vine și Radu Beligan (care n-a fost la prima ediție).În total am adus cu un autobuz mai mic 11 persoane plus 4 dansatoare, pe care le-am fotografiat în fața cinematografului Traian, botezat I.C.Frimu, așa cum se vede în cartea „Festivalul Umorului...”

Virginia Tănase se păstra binișor deși bătea spre 70 de ani, mai fuma încă, avea un glas plăcut(a fost sufleură), era respectată de toată lumea. Foarte dispusă să depene amintiri, exploatate de regizorul teatrului Bițu Fălticineanu și, mai încoace, de un regizor de film pentru cel consacrat lui...Constantin Caratase(!). Pentru primele 3 ediții la care am fost principalul organizator (cu interdicția șefului propagandei Dumitru Bran să public sau să fiu vreodată pomenit, și această eminență cenușie m-a dat afară de la C.J.C.A. după 4 ani de activitate), pe care, totuși le-am înregistrat pe bandă de magnetofon (singurul portabil în județ)și fotografic. Așa că mi-am alcătuit un foto-album de mare valoare.

Am purtat multe dialoguri plăcute cu doamna Virginia Tănase, drept care îmi pregăteam un volum consacrat familiei în care să consemnez părerile fiilor lui, slujitori ai unui comunism în înflorire, reduși la tăcere și fără posibilitate de a se exterioriza (aveau niște hibe în biografie).

De fiecare dată prezența lor la Vaslui a fost pur... fotografică!

98. VASILE TĂRÂȚEANU- cel care vrea să fie un bun român

Reporter: Stăm de vorbă cu Academicianul Vasile Tărbățanu de la Cernăuți. Câți ani ai, Vasile?

Vasile Tărbățanu:
Mulțumesc lui Dumnezeu pentru cei care îi am și îi sărbătoresc în toamna acestui an. Fac 73 de ani.

Stau la Cernăuți din anul 1961.

R: Data și locul nașteri, domnule Tărbățanu?

V.T.: M-am născut în satul Sinăuții de jos, regiunea Cernăuți, un sat cu un destin complicat. Satul în care m-am născut este situat pe frontiera cu România. Era un sat care intra în componența României dar un sat care a avut un destin deosebit de dramatic și în perioada Austro-Ungară deoarece, satul, în 1772 când Bucovina a fost ocupată de către imperiul Austro-Ungar, satul a fost împărțit în două de o frontieră care a trecut o parte în România și o parte în Bucovina, în Austro-Ungaria. Pe mijlocul satului, care este unul și același, trece un pârâiaș.

R: Și acesta a devenit Graniță?

V.T.: Da, a devenit graniță și astfel, 144 de ani, satul a fost împărțit în două Sinăuții de Sus și Sinăuții de Jos. De la un sat la altul puteai să arunci cu o piatră și nimereai o casă. R: Ți-a rămas familie dincoace?

V.T.: Frații mamei erau la studii în România în 1940 până în 1944.

R: Mai sunt Români, astăzi, în sat?

V.T.: Da este sat românesc, populație majoritară absolut Românească.

R: Deci domnia ta te-ai născut la data de?

V.T.: M-am născut în 27 Septembrie 1945.

R: Ai studiat la Cernăuți că nu se putea altfel.

V.T.: Am studiat la Liceul nr. 10, cel mai vechi din orașul Cernăuți. Are peste 200 de ani acest liceu și tot timpul în el s-a învățat în limba Română. Cu păreri de rău de acum înainte nu știm de la anul sau peste un an se va studia în alte limbi.

R: Da am auzit de o lege foarte drastică.

V.T.: Da este o lege foarte drastică pentru noi. Toate liceele și gimnaziile noastre vor rămâne dar se va studia în limba ucraneană, în limba de stat. Ce n-au făcut austrieicii și nici chiar sovieticii iată că fac democrații ucrainenii care vor să intre în Uniunea Europeană și să respecte, după cum spun ei, toate prevederile legislației europene.

R: Studii superioare?

V.T.: După absolvirea Gimnaziului nr.10, am intrat la Universitatea de Stat din Cernăuți, de fapt am dat examen pentru intrarea la Institutul de Artă din Chișinău, dar deoarece se forma grupa teatrului Luceafărului care era trimis să învețe la Moscova, mie nu mi-au dat eliberare de la serviciul militar și am susținut examenele și m-au luat armată.

R: Ai 1,60 m., te-au luat la armată?

V.T.: Da, m-au luat. Am făcut 3 ani de armată. După ce m-am întors din armată am fost reprimat la Universitatea de Stat din Cernăuți.

R: Ce ai studiat?

V.T.: Am făcut facultatea de filologie romano – germanică, secția de limba și literatura română.

R: Ai predat și Rusa și Germana?

V.T.: Am învățat Franceza și Rusa pe care trebuia să o învățăm că era a doua limbă maternă. Ucraneana nu am învățat-o la universitate și nici la școală. Am învățat-o acum când am fost deputat în Consiliul Regional Cernăuți deoarece trebuia să fac toate interpelările, toate demersurile, discuțiile în limba ucraneană.

R: Este mare diferența?

V.T.: Nu este mare diferență, dar sunt mari ambițiile. Vreau să spun că am terminat doi ani într-un an și am trecut în anul 4 și 5 la fără frecvență și din anul doi de facultate, la sfârșitul lui, am intrat la serviciu, la ziarul Zorile Bucovinei din Cernăuți, un ziar Românesc unde am lucrat 13 ani și pe urmă la radio – televiziune.

R: Domnule Academician, intuiesc un fel de tragedie a românilor din Cernăuți.

V.T.: Este o tragedie a noastră, a comunităților românești din afara hotarelor actuale ale României. Politicienii români în mare măsură sunt interesați de diaspora română, de cei care au plecat, care au părăsit țara. Nu îi putem acuza pe oameni că s-au saturat să trăiască într-un regim politizat unde era un singur partid.

R: Ai fost în țară și în timpul comunismului așa că poți să faci comparație.

V.T.: În acest moment partea română se chinuie să fie foarte diplomată, să nu supere pe nimeni, să intre în voie la toți vecinii.

R: Asta înseamnă pentru voi mari nenorociri.

V.T.: Pentru noi înseamnă o nenorocire pentru că partea română nu își îndeplinește obligațiile.

R: Românii ca număr scad, natural sau nenatural, în sensul că sunt nevoiți să plece, iar natural că mai și mor. Ce bine ar fi să trăiască măcar 100 de ani.

V.T.: Dă doamne să trăiască tot românul 100 de ani, să trăiască bine, să își iubească țara, să nu o trădeze și să nu spună că s-a săturat de România.

R: Raționamentul meu este simplu: românii scad ca număr, învățământul începe să dispară.

V.T.: Nu scade, că nu suntem un neam lipsit de fertilitate. Suntem reduși ca număr în multe dintre familiile noastre de români. În Ucraina nu s-a făcut recesământul de mai bine de 15 ani, de 18 ani chiar. La pașapoarte nu mai scrie etnia noastră. Ce vreau să spun e că populația nu scade din vina noastră, scade din cauza stăpânilor noștri.

R: Scade și cultura românească. Nu aveți sentimentul că aceștia 7, 8, 10 câți mai sunteți acolo bătaioși în frontul acesta al luptei pentru limba română, sunteți niște ostracizați?

V.T.: Da suntem, și am această impresie de multe ori. Eu mă conduc însă și după proverbele noastre românești „Românii au 7 inimi în pieptul de aramă”. Suntem totuși un neam care nu va dispărea. Ar fi păcat ca un asemenea neam din daci și din romani, un neam cu o istorie, cu o cultură, cu dragoste de muncă, cu sentimentul prieteniei al solidarității să dispară de pe pământ.

R: Cât spuneai că ai lucrat în presă?

V.T.: În presă lucrez și acum.

R: Din acest motiv vorbești așa frumos, vorbești mai mult din inimă.

V.T.: Am vorbit cândva mai mult și mai frumos dar de când am trecut printr-un atac vascular nu îmi mai este discursul așa cum îl aveam înainte. Oricum mă străduiesc să vorbesc într-o limbă românească curată.

R: Chiar vorbești curat românește și mă bucur. Dar de ce nu ai nici un accent?

V.T.: Pentru că soția mea este româncă, copiii sunt români, iar mediul în care trăiesc este românesc.

R: Unde lucrează copiii?

V.T.: Băiatul este la Iași. E solist de muzică ușoară românească. A terminat Conservatorul „George Enescu” din Iași, a terminat masteratul. Acum câștigă bani cântând pe la nunți și își caută și un serviciu de stat, bine plătit. Fata termină anul acesta două facultăți la Cernăuți.

R: De ce nu ai adus-o în țară?

V.T.: Dar eu acolo cu cine să rămân? Fiica se căsătorește toamna aceasta. Termină două facultăți la Universitatea de Stat din Cernăuți: Facultate de Geografie și Turism și Facultatea de Limba și Literatura Română, apoi va continua masterul. Sper să se angajeze și ea în lupta pentru deschiderea Muzeului „Mihai Eminescu”. Soția mea este directoarea acestu-i muzeu în formare. Am adunat până acum peste 2500 – 2800 de exponate pentru acest muzeu: în primul rând cărți, documente, am primit de la Academia Română și caietul lui Eminescu, chiar avem și masca mortuară a poetului.

R: Nu îmi rămâne decât să vă doresc să îl deschideți cât mai repede. Bravo, este o treabă nemaipomenită. Dar dacă dispar românii cu totul, pentru cine se deschide Muzeul?

V.T.: Va rămâne Eminescu. Eu când calc prin Cernăuți simt că mă frig tălpile pentru că merg pe aceleași urme pe care a călcat și Mihai Eminescu.

R: Îmi place expresia „Chiar dacă nu mai sunt români, rămâne Eminescu”. De ce crezi acest lucru?

V.T.: Pentru că Eminescu va rămâne, pentru că este etern. Cauza pentru care a luptat Eminescu este Bucovina.

Mihai Eminescu nu este mai mic în publicistică decât ca poet; este și în publicistică și în filozofie.

R: I-ai închinat vreo odă lui Mihai Eminescu?

V.T.: I-am închinat. Nu o odă, ci niște poezii mai slăbuțe.

R: Și această vorbă îmi place. Toți scriem mai slab decât Eminescu, așa este.

V.T.: Acum lucrez la o carte pe care sper să reușesc să o scot anul acesta. Am adunat aproape 100 de poeți Bucovineni cu poezii dedicate lui Mihai Eminescu, dar scrise de-a lungul timpului.

R: Poate ieși acum la centenarul acesta.

V.T.: Mă gândesc, dar nu sunt sigur că am găsit toate poeziile dedicate lui Eminescu scrise de poeții bucovineni, nu din altă parte.

R: Domnule Vasile Tărățeanu, publicistule, poete, academicianule, câte apelative nu ai?

V.T.: Am fondat în viața mea patru publicații Românești. Prima a fost ziarul „Plai Românesc”, cu care am avut și proces cu autoritățile locale, au vrut să îl închidă pentru promovare pretențiilor teritoriale ale României asupra Bucovinei. După ce am plecat de la acest ziar ca să nu-l închidă am fondat ziarul „Arcașul” care a apărut și el în jur de 7 ani de zile, apoi am avut ziarul „Curierul de Cernăuți”. După aceste trei publicații periodice am fondat buletinul „Românii din Ucraina”.

R: Se strâng destui oameni în jurul dumneavoastră acolo în Ucraina?

V.T.: Acum deoarece conduc Centrul Cultural Român „Eudoxiu Hurmuzachi” din Cernăuți, am fondat o publicație care poartă numele unei publicații românești binecunoscută în istorie, fondată de către Nicolae Iorga, e vorba de „Continuarea neamului românesc” din care am

scos până acum trei numere prin mijloacele mele, așa cum faci dumneata cu Meridianul Cultural Românesc.

R: Meridianul Cultural Românesc nu a ajuns la voi deși v-am publicat.

V.T.: Nu a ajuns, dar o am de la dumneavoastră și am și cărțile dumneavoastră. Vă mulțumesc și le voi citi.

R: Sper să îmbunătățim bine relațiile, eu să vă trimit gratuit revista și voi să mi le trimiteți măcar on-line pe ale voastre. Dumneata ești un om care sa lovit de viață, care gândește viața, care speră să aducă împrejurul său mai mulți decâți sunt acum. Ce ar trebui făcut ca voi să rezistați?

V.T.: În primul rând aş dori ca poziția statului Român, a patriei noastre istorice, să fie puțin cu mai multă fermitate, cu mai multă demnitate și să fie o continuitate a politicii de stat. Statul Român ar trebui să poarte grija instituțiilor culturale românești din regiunea Cernăuți. Sunt în jur de 20 și ceva de ani de când solicităm să se deschidă un Centru Cultural Român, nu o organizație nonguvernamentală Ucaniană, ci una a statului român. Cum s-a deschis în diverse capitale ale statelor din Europa, să se deschidă centre culturale românești. La Chișinău este Centrul Cultural „Mihai Eminescu” condus de către poetul prozatorul scriitorul, omul de cultură Valeriu Matei, cum sunt în Ungaria, în Polonia, Germania și chiar la Moscova, ar trebui să fie un institut cultural la Cernăuți. Ar trebui totodată să fie sprijinite școlile noastre.

R: Am putea vorbi de un specific al culturii românești în Ucaina?

V.T.: Specifică este dragostea pentru pământ.

R: Acest lucru este la voi, dar în Ucraina?

V.T.: În Ucraina, ce aş putea spune, românii simt, gândesc, visează și plâng românește.

R: Adică ar mai vrea la România mamă?

V.T.: Da este multă lume care mai speră și mai visează, mai ales cei care au fost cetățeni ai României. Și acum, foarte multă lume din Ucraina își ia cetățenie română. În Ucraina situația economică, culturală este mai grea decât în România iar nivelul de trai este mult mai înalt în România. Pensia mea după un sfert de secol de muncă la instituțiile statului, mi-e și rușine să spun, este de 66 de euro.

R: Am văzut că toți te îmbrățișează și te laudă.

V.T.: Nu pot să spun că mă laudă, dar pur și simplu eu iubesc România și îi iubesc pe români. Eu mă conduc după un principiu, nu fă rău nimănui, iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși.

R: Vasile Tărățeanul, cum îți vezi viitorul?

V.T.: Sper că voi rămâne în sufletul oamenilor ca o amintire frumoasă, aceasta este dorința mea. Sper să pot face cât mai mult bine pentru semenii mei, pentru cernăuțenii mei, dacă aș putea, pentru toată România. Viitorul este incert. Nu pot să spun care este viitorul românilor din Bucovina, sperăm că se va întâmpla ceva. Ruși în cazul de față ne-au ocupat, dar toți anii aceștia ne-au condus Ucrainenii.

R: Ați făcut parte din RSS Ucraina, desigur.

V.T.: Ei erau conducătorii noștri și chiar mulți dintre ei au fost conducătorii uniunii sovietice.

R: Din păcate și ei continuă deznaționalizarea voastră.

V.T.: Atunci când era Uniunea Sovietică noi aveam mai multe drepturi. Limba română nu era atacată. Era limba rusă care se predă în fiecare școală iar româna se studia ca a doua limbă maternă. Acum frații noștri ucraineni vor să o desființeze, să fie limba noastră maternă, limba ucraneană, iată care este diferența.

R: De bani nici nu se mai pune problema, adică să vă suvenționeze.

V.T.: Politica pe care o promovează formațiunile ultra politice naționaliste ucrainene este mult mai rea față de cea pe care au purtat-o comuniștii. Eu nu am fost membru de partid.

R: Acesta este imensul tău regret că taman românii, ăia care ar trebui să lupte pentru limba română, ăia nu luptă.

V.T.: Românii vor să fie europeni, altceva nu îi mai interesează, uitând că trebuie să fie români cu toții în primul rând. Nu trebuie doar să cânte „noi suntem români”, trebuie să fie prin esență români. Românesc înseamnă iubirea pământului, iubirea tradiției, a culturii a limbii materne și să fie buni creștini. Aceasta este părerea mea și cred românii trebuie să-i urmeze și pe marii noștri oameni de cultură, să urmeze ceea ce spuneau Eminescu, Nicolae Iorga, Vasile Alecsandri.

R: Alecsandri mai este cunoscut în Ucraina?

V.T.: Da. Avem câteva străzi, din cele câteva mii, care au denumirea lui Alecsandri și ale altor scriitori români.

R: Te bagă înseamnă autoritățile?

V.T.: Nu au încotro că mă bag eu înseamnă și îi fac să mă bage înseamnă. Le trimitem săptămânal fel și fel de declarații.

R: Dacă ar fi să îi dai un titlu interviului nostru, cum i-ai spune?

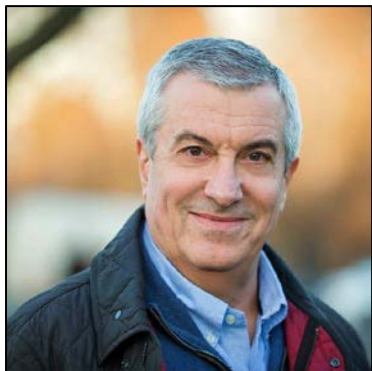
V.T.: Vasile Tărățenu, cel care vreau să fie un bun român.

R: Mă bucur că am avut ocazia să stau de vorbă cu tine și sper să ne reîntâlnim sănătoși.

V.T.: Mulțumesc și eu și vă doresc mult succes.

(Meridianul nr. 21 de joi 31 mai 2018 și
Meridianul nr. 22 de joi 7 iunie 2018)

99. CĂLIN POPESCU TĂRICEANU, alt... prim...

Șansa mare a unui om de presă e când prinde un președinte de stat ca Francois Mitterand, Ion Iliescu, Emil Constantinescu, Petru Lucinschi etc. Când „cade” și un Prim ministru e aproape la fel, dar cu mai multă libertate de interpretare. În „bătăia” mea au fost... 15, nu 14, cum am tot scris mereu.

Eram candidat la postul de primar al municipiului Vaslui și informațiile electorale nu mă dădeau câștigător, așa că într-o după amiază a venit special pentru mine, cu elicopterul, Prim-ministrul Tăriceanu, ca să umple un gol în imagine și... să se vadă că am puterea de a schimba lucrurile pesediste. Spun că am avut absolut întotdeauna, după 1991, cea mai mare notorietate în județ, dar, pentru că eram în bătaie cu coaliția PSD-PRM, chiar PNL, ca ecologist și om de presă, aveam și cea mai mare notorietate negativă. În speranța că voi putea schimba proporțiile am fost votat în Biroul Politic al PNL drept candidatul formațiunii. Tăriceanu a făcut atunci și un gest de amicalitate pentru că ne prețuiam de prin 1991 și am colaborat la UNTPR.

Din cauza candidaturii, nu am exploatat mediatic acceptabil, prezența în Vaslui a Primului ministru liberal. Adaug că nu a fost singurul „prim” venit doar pentru mine, că Stolojan, și mulți alții „mă vânau” pentru plusul de imagine TV pe care-l ofeream gratuit. Televiziunea m-a propulsat în toate mediile, dar

nu și în știința folcloristicii sau în ierarhia socială, unde pe plan local am fost „bine lucrat” de îndușmăniții valorii.

***Prim-ministrul Călin Popescu Tăriceanu
și prof. dr. D. V. Marin, 18 mai 2008***

**Călin Popescu Tăriceanu
are încredere în MARIN Dumitru
Stimați cetățeni ai Vasluiului,**

1 iunie marchează un moment important în acest an: Vom avea alegeri locale. Cred că Vasluiul, ca și alte orașe din țară, are nevoie de o schimbare, care să fie adusă de oameni cu credibilitate și onestitate, care să propună proiecte în folosul comunităților lor.

Actuala administrație locală, condusă de atâția ani de P.S.D., ne-a arătat ce poate face. De aceea, vă propun să îi acordați încrederea dumneavoastră profesorului Marin Dumitru, un om care provine din comunitatea vasluiană și care știe foarte bine ceea ce ar trebui făcut pentru Vaslui.

Vasluiul trebuie să intre în categoria orașelor dezvoltate ale României, unde să se poată trăi ca în urbele din vestul României sau în alte orașe dezvoltate din Europa.

Trebuie făcute investiții importante în infrastructurăși, mai mult decât atât, trebuie create locuri de muncă, condiții pentru investitorii români și străini.

Luați exemplul altor orașe din țară precum Sibiu, Arad, Baia Mare sau Satu-Mare, sau dacă vreți alte orașe din țară care au reușit să atragă investitori străini, chiar din sudul României, precum Călărași și Giurgiu.

Aceasta este soluția pentru bunăstarea dumneavoastră și sunt convins că votându-l pe Marin Dumitru veți avea la conducerea Primăriei un om care să asculte problemele dumneavoastrăși să le aducă cea mai bună rezolvare.

Eu am încredere în domnul profesor Marin Dumitru și vă recomand și dumneavoastră să îl susțineți!

Prim-ministru,

**Călin Popescu Tăriceanu, Președinte PNL
(Meridianul, an X, nr. 19 (748), joi, 22 mai 2008, pag. 5)**

*

Sprijinul uman pe care l-am simțit de la omul Tăriceanu cunoscut pe când lucram la statutul Uniunii Televiziunilor Private la Baia Mare - Maramureș, dar ne cam uitasem, în momentul în care eu strângeam 10.000 de mâini pentru a fi votat primar iar colegii liberali mă sabotau intens, acel moment m-a determinat să-l sprijin la Congres, dar să și pierd totul, prin victoria lui Crin Antonescu ca președinte.

Un musafir simpatic în studio a fost Petre Roman ca președinte de Partid Democrat care s-a arătat nemulțumit că l-am încurcat cu întrebările. Pe 6 mai 1992(?), după ce a fost în studio, a participat la mitingul electoral: fusese prim-ministru.

Subliniez că am intervievat 15, în total. Cred, eu, performanță cu totul greu de atins vreodată!

100. RĂZVAN THEODORESCU: „Îl știu pe domnul Marin”

Un personaj foarte deștept acest istoric, om politic (fost senator), conducător de Instituții, lansat puternic în politică după 1989, promovat de Ion Iliescu să-l promoveze și să-l apere prin Televiziunea Națională – TVR, unde a rămas mai mulți ani. Era mai deschis decât adjunctul pus pur politic Emanoil Valeriu, devenit un fricos slujbaş.

În eforturile mari-mari depuse pentru înființarea Studioului de radio și televiziune Vaslui –TVV – am primit un ajutor neașteptat de la Directorul TVR de atunci, Răzvan Theodorescu. Îmi trebuiau diverse aprobări și decizii, drept care grupul din 22 constituit pe 5 decembrie 1990, m-a ales ca reprezentant și organizator, Prefectura Vaslui a dat o Decizie de numire și sprijin a TVV, ne mai trebuia, zicea prefectul Tărnăuceanu, vreo aprobare de la București, de la TVR, credea el. Drept care în ziua de 10 decembrie, cam pe la ora 10 am intrat pe poarta televiziunii, păzită de armată, dar într-o febră a reorganizării, căutărilor, certurilor pe la toate colțurile și etajele.

Era greva șoferilor și miile de oameni se sprijineau de garduri și strigau aprig „Jos Valeriu și Răzvan” iar de la etajul 11 unde l-am căutat pe cunoscutul de mai multă vreme, Emanoil Valeriu, care poza în mare revoluționar, cel care n-a călărit bine pe val, și care mai nu se scăpa pe el de teamă că năboiesc

greviștii peste ei, așa că n-a vrut să semneze pentru înființarea altei televiziuni.

Trebuie subliniat că la etajele superioare scandările și ecourile lor către văzduh ridicau părul măciucă. Am profitat de panica și groaza lucrătorilor de acolo și am coborât la etajul X unde era biroul lui Răzvan Theodorescu și chiar sub efectul corului impresionant de mii de voci, „jos Valeriu și Răzvan” i-am întins cererea Directorului general și...cu mâna tremurândă (e tare greu de descris starea aceea de groază) a scris „Suntem de acord cu înființarea TV Vaslui, 10 decembrie 1990” și semnează, Răzvan Theodorescu, repet, cu mâinile tremurânde și într-o stare de îngrozire auzind scandările atât de puternice. A fost începutul unor colaborări destul de sporadice, am fost invitat să lucrez în TVR, dar aveam propriul meu grup de presă, eram deschizător de drumuri în toată presa română de după Revoluție (Licența 001/TV, în România).

Ca senator Răzvan Theodorescu mi-a acordat câteva interviuri, și-mi era ușor să le fac pentru că-l însoțea mai întotdeauna pe Ion Iliescu cel cu care am realizat 8 interviuri. Era destul de interesant în expresie, eram cucerit de Academician și istoric, îi urmăream apariții în televiziune, dar nu eram în același partid cu el, ci ecologist. Așa că trebuind să numescă un șef la Cultură, m-am anunțat ca pretendent. După o disputată discuție telefonică în care îmi recunoștea merite culturale, mi-a spus ferit „trebuie să respect disciplina de partid și să pun omul preferat de conducerea județeană, chiar dacă e un nepregătit” (a zis direct: prost)

– Și, cum stăm cu competența, cu pregătirea, cu reprezentativitatea, cu autoritatea științifică?

– Țștia vor să-și pună oamenii lor și mata prea te-ai luat în bețe cu ei. Nu te vor, eu nu pot trece peste ei, deși te cunosc și-ți știu valoarea.

De câte ori a fost la Vaslui, am stat de vorbă cu el, i-am apreciat opera, intervențiile publice, uneori am formulat rezerve pe care le-a acceptat. Cu Muzeul Satului am avut foarte mari rezerve și comentarii. O colaborare cu asemenea personalitate, chiar aservită politic și cam lacomă de bani, a fost profitabilă și stimulatorie.

Dintre multe exprimări ale sale, în ultimii 8 ani, am ales-o doar pe aceasta:

*

„Dascăl, publicist, editor, om de comunicare prin radio și televiziune, D.V. Marin este emblematic pentru ceea ce socotesc a fi elita neștiută a țării, cea care modelează mentalul colectiv contemporan, motorul progresului local, adesea necunoscut. Numai că D-sa are și contribuții de valoare națională și este destul de apreciat...”

***Acad. Răzvan Theodorescu,
București
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 162)***

*

Emil Răzvan Theodorescu (n. 22 mai 1939) este un istoric de artă și politician român, membru titular al Academiei Române (din 2000) și vicepreședinte al acesteia (din 20 aprilie 2018). A fost senator din partea PSD în legislatura 2000-2004 și ministru al culturii.

Sursa: wikipedia.org

101. BEN TODICĂ, cel de peste mări și țări...

Un băiet din satul Iezer, comuna Puiești, Județul Vaslui, născut la 23 noiembrie 1952, ca fiu al Auricăi și al lui Gheorghe Todică; după anii 1950 pleacă, împreună cu părinții și se stabilesc în Banat.

Pe lângă profesiile existențiale de sudor, electronist, director de cinematograf, mecanic mașini extracție, este cunoscut ca artist independent (cineast, regizor, producător TV, broadcaster, inginer de sunet, etc.); scriitor, editor,

fotograf, jurnalist, artist.

Parcursul educațional, artistic și profesional al lui Ben Todică în România include Școala Generală de 8 ani din Ciudanovița, Școala Profesională UCMMA din Bocșa, unde la propunerea lui se înființează un cineclub al uzinei, apoi înființează Cineclubul Apollo la Ciudanovița pe lângă Exploatarea Minieră Banat; a preluat clubul foto și l-a extins în Cineclubul Casei Pionierilor din Oravița, devenind instructor și câștigând mai multe premii de profil. Apoi frecventează cursurile serale ale Liceului de matematică din Oravița. Acum i

se dezvoltă și gustul pentru teatru, jucând în echipe de amatori, stimulat că pe scena teatrului din Oravița a pășit cândva și Mihai Eminescu. În 1975 urmează cursuri la Școala de Film România, București și devine operator de film calificat (16mm, 35mm and 70mm). Anul 1977 îi oferă șansa de a participa la un Curs de producție film independent, sponsorizat de Uniunea Generală a Sindicatelor din România și Institutul de Arte, Teatru și Film, România astfel căpătând competențe în următoarele domenii: operare echipament de filmat și fotografic de 35mm, 16mm și 8mm (ARIFLEX, KRASNOGURSK, ADMIRA); echipament de înregistrare și editare sunet (MOVIOLA, STEENBECK, MEOPTA, TESLA, NAGRA); procesare film: negativ, pozitiv, reversibil, alb-negru și color (ORWO, AGFA); gramatica limbajului de film.

În 1979, trece granița pe la sârbi și stă un an într-un lagăr din Italia, iar în 1980, ajunge în Australia, orașul Melbourne. Își întemeiază o familie, căsătorindu-se cu Minming Dong, din China. Au împreună trei copii: Carol, Eric și Guardeni.

În Australia își continuă pregătirea teoretică și practică. În 1984 urmează Școala de Televiziune și Film Australiană din Melbourne pentru regie, management, drept, managementul regizării, distribuție, marketing, publicitate, scenariu, producție de film independent, documentar de televiziune. În anul 1986 participă la Consiliul Educației Adulților, Melbourne studiind documentare cinema, tratarea creativă a actualității, stiluri și curente ale filmului documentar, cinema verite, adresarea directă (interviu, politic, social). În perioada 1992-1993 frecventează Școala de inginerie audio, cu materii incluse de introducere în rețeaua audio, ingineria de sunet, acustică, electronică, teoria muzicii, mentenanța studioului, amplificarea sunetului, industria muzicii și comunicare, înregistrare digitală, sincronizare. Noiembrie - decembrie 1993 participă la Proiectul de training la postul de radio etnic australian și Colegiul Holmesglen la TAFE.

Instructor la cursul de training: legile audiovizualului, radioul australian, program de planificare, mentenanța echipamentului, operare pupitru, folosirea tuturor echipamentelor de studio, în direct. La Melbourne urmează, timp de trei ani, cursuri de Creative Writing și de editor (de film) profesionist, la Monash University, Open Chanel și Australian and Television School din Melbourne. Cursul de Creative Writing îi trezește gustul pentru scris. Studiază muzica la cursurile Școlii de Sunet și Canto din Melbourne, timp de cinci ani (1992-1997). Aici a studiat canto cinci ani, muzica fiind obligatorie pentru că studia ingineria sunetului. În 1996 se înscrie la un scurt curs de scris la Colegiul TAFE Casey, Victoria, apoi în 1998 la Arte-Scriitură profesională la Universitatea Monash, Victoria. A urmat două seminarii (2002 și 2003) cu renumitul profesor și scenarist american; Robert McKee Story și Triller, care predă cu regularitate în Los Angeles, New York și Londra. A participat la un curs de actorie organizat de Epiphany Artists la Melbourne, cu regizorul, scriitorul și maestrul instructor (o adevărată vizionară): Joan Elizabeth Scheckel din New York, foarte solicitată în Los Angeles de realizatorii Hollywoodieni. Un alt seminar cu un alt maestru din Hollywood: Dov Simens, producător de film, care i-a lansat pe Quentin Tarantino, Robert Rodriguez, Guy Ritchie ș.a. În dorința de perfecționare artistică perpetuă a mai urmat cursuri scurte și cu Jon Sardi, Yuri Sokol, Tony Randal, Ian Robinson, Fred Skepsi și cu alte binecunoscute personalități din lumea filmului.

Și în Australia, viața lui Ben Todică, s-a desfășurat pe două planuri paralele. A lucrat la Philips ca sudor, apoi ca subcontractor, cinci ani de zile pentru Telecom și operator-programator la marea companie NATRA. Bătălia pentru existență nu i-a omorât dragostea de-o viață pentru film și pentru tot ce ține, în general, de mass-media și perseverează în a-și atinge crezul artistic. În 1993 a urmat un curs de instructori

pentru realizatorii de emisiuni, la stația postului de radio 3zzz din Melbourne, post dedicat minorităților etnice din Australia. Aici a studiat regia, operatoria și producția de film. Devine membru la Open Channal și pentru că a terminat cursul de instructori a devenit și membru al organizației ATOM (Australian Teachers Of Media) unde funcționează și azi. În această perioadă a frecventat toate cursurile și seminariile de regie, operatorie și producție de film ținute de profesori și scenariști americani cunoscuți, veniți să predea, în Australia arta filmului, devenind astfel ceea ce am putea numi "un jurnalist total". În același an, guvernul federal a pus la dispoziția grupurilor cu profil educațional și nonprofit un al șaselea canal de televiziune c31 pentru a produce programe locale despre viața comunitară. În martie 1993 au început testările. Pe ecranele melbourneze au început să apară, rând pe rând, programe pilot ale diferitelor grupuri etnice, printre care se numărau și românii cu câte patru ore de program pe săptămână. Din 1993 și până în prezent lucrează ca voluntar două zile pe săptămână ca inginer de sunet, producător, crainic la postul de radio etnic, cunoscut și ca 3 ZZZ, 92.3 FM.

Cu o echipă de 20 de persoane, au realizat ca proiect de absolvire de către româncă Mariana Costea care studia regie-film la RMIT, un serial de televiziune a cărei temă era integrarea femeii emigrant în societatea australiană (fiecare episod prezenta o naționalitate). În octombrie 1994 s-a lansat în emisie permanentă, începându-și transmisia cu serialul "Sweet and Sour Freedom", canalul 31 TV Melbourne. În cei 10 ani de existență serialul "Sweet and Sour Freedom" a fost reluat de 9 ori la canalul 31.

Programul Comunității Române din Melbourne era 90% sprijinit de programele trimise de către Televiziunea Română. Pentru un program local era nevoie de echipament, studiouri și personal calificat. De ziua României, Ben Todică a realizat un

interviu cu ambasadorul României la Canberra, Excelenta Sa, Dl. Ioan Gaf Deak. Pentru acest proiect a închiriat un studiou și echipament de la Open Channel și a realizat genericul emisiunii Mozaic Românesc și pe alocuri a presărat programele cu realizări locale. Personal a investit peste \$20.000.00 în echipament ca să poată realiza emisiuni. "Este singurul mod prin care îi pot spune României TE IUBESC! Da, e adevărat. Sună ciudat, dar România RĂMÂNE PARADISUL MEU", mărturisește Ben Todică. Astfel anul 1994 îi oferă bucuria de a fi producător/regizor ARCTV CH31, Televiziunea comunității românești, Melbourne, unde lucrează și în prezent.

În anul 2004 s-a creat un festival național al posturilor de televiziune comunitare pentru premiera programelor și a realizatorilor lor și a fost transmisă de posturile de televiziune - local și național. La acest Festival național, programul românesc, realizat de Ben Todică, s-a clasat între primele cinci emisiuni, ca Best Arts Program, din totalul celor 506, câte s-au înscris în competiție. Din 2006 este Membru în Consiliul de regizori la TV 31 Melbourne, Australia.

Se poate spune că debutul în realizarea de filme are loc încă din adolescență, când debutează în România la Festivalul de stat al producătorilor de film, cu filmulețul "VISUL" obținând medalia de bronz în 1976. A realizat mai multe filmulețe: Visul (1975), Banat uraniu (1975), Cheile Nerei (1976), Meditare (1976), Oxigen (1976), Lanțul (1976), Perseverența (1978, care a câștigat marele premiu la Festivalul Național al Producători de Filme în 1979), Primii pași (1979). În Australia a realizat numeroase filme de scurt și lung metraj. Cea mai mare parte a producțiilor sale TV (circa 260 de filmulețe documentare) sunt disponibile și pe You tube, la adresa <http://www.youtube.com/user/inonebt>. În colecția de filme a lui Ben Todică, se află și CD-uri cu interviuri.

Producțiile filmografice ale lui Ben Todică captivează și emoționează publicul într-un mod special, bucurându-se de ecouri și cronici pozitive din partea celor care le-au vizionat.

“Filmul domnului Benoni Todică “The Sound of My Country” trezește în sufletul imigrantului român emoții unice... Interesul cu care urmărești filmul rămâne același până la ultimile imagini; imagini ce nu-ți lasă impresia unui sfârșit, ci, dimpotrivă, te îmbie la visare, la speranță, la dragoste față de aproapele tău. Căci se trăiește și din dragoste, nu-i așa?” - SILVIA și OLIVIU RACOȚI

“Ca români, ne simțim mândri că, iată, paralel cu Ana Maria Beligan și Valeriu Câmpeanu, încă un nume românesc se afirmă în peisajul cultural al Melbournului: Benoni Todică. “ - S.&OL. RACOȚI

Cu referire la filmul ARTHOLES IN MELBOURNE “Camera de filmat este povestitorul ideal: vede, aude, simte, mângâie, este tactilă și ocrotitoare, dezlănțuită ca o furtună și subtilă ca un Zefir pe vârfurile vag înzăpezite ale Semenicului. Clipind din ochiul ciclopic peste toate cele, căutându-și Zeul-păpușar, camera îl întâlnește, într-o zi, pe Ben, copilul năstrușnic al minelor de uraniu dintr-un șantier uitat de lume, Ciudanovița - copilul de 12 ani imaginează o cameră de filmat dintr-o cutie de conservă și o plimbă cu ignoranță și sublim peste toate cele. Saltul peste timp, de la jucăria imaginară la realitatea meselor de editing și a sofisticării tehnologice, nu-l schimbă cu nimic pe acest personaj Jupiterian al jocului vieții și al morții în deșertul de cenușă. Spiritualitate și jocular, inovație și rigoare, explozie fierbinte și tăcere de zăpadă, compun un fel de orgiastic aluat în jurul inimii acestui bărbos, inimă în a cărei bătaie ascuțită se aude un clopot asurzitor... Recomand acest prim film dintr-un proiect vast care este abia la începutul său, și care va conjuga, prin grația ochiului discriminativ dar tandru și pasionat al camerei de filmat, mai multe arte - literatură,

imagine, text, și nu, în cele din urmă, arta rezistenței de a fi român și, deopotrivă, om 'în lume'." – Profesor Aurelia Satcău

Ben Todică este o personalitate polivalentă. Talentul artistic se completează fericit cu harul literar. Afirmă că debutul său literar a avut loc la radio, în 1994, când a început să contribuie cu mici segmente de critică sau povestiri, amintiri în emisiunile în Limba Română. Pe când era în anul 2 la studiile PROFESSIONAL WRITING, Pinguin Publishing a organizat un concurs de povestiri unde a câștigat marele premiu cu o poveste de șapte pagini, intitulată "The African Elephants" – "Elefanții africani". Povestea a fost publicată în revista "Iosif Vulcan" din Cringila, 1997. Povestirile lui Ben Todică sunt în majoritate filmice. Sunt reflecții de lumini ce vin dintr-o alte dimensiuni ale unei memorii universale în a cărei conștiință suntem permanenți. Titlul cu elefanții se potrivește la fel, însă în cazul lor, luminile care se strecoară din trecut sunt memoriile elefanților, adică puterea acestor memorii de a rezista timpului. Ei nu uită.

Talentul și harul de a scrie este concretizat și în cărțile (ambele editate în România, în două ediții): "Între două lumi" (2009, 2012) și "În două lumi" (2011, 2012). Ca semn al prețurii personalității sale polivalente, cu ocazia împlinirii a 60 de ani, a apărut volumul omagial: "Ben Todică – Ambasador onorific al românismului", Roman, Mușatinia, 2012.

A fost nominalizat Australianul Anului 2007 pentru contribuțiile sale deosebite în comunitatea româno-australiană. Pentru contribuții deosebite la promovarea valorilor culturale românești a primit diplome, medalii, cupe de la Primăria municipiului Vaslui, Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul”, Colegiul Economic „Anghel Rugină” din Vaslui și de la Universitatea „Ioan Slavici” Timișoara...

Întrebat „De ce face toate astea?”, Ben Todică răspunde: "De vină-i poate Eminescu, Coșbuc sau Creangă că m-au

fermecat cu frumusețea țării și a poporului meu. Nu pot sta pasiv la competiția care există în jur fără a fi mândru de faptul că sunt român și că am ceva de spus; că putem contribui la bunăstarea întregii lumi. Faptul că ne numărăm printre cele 26 de grupuri comunitare care transmit viața națională și locală la televiziunea din Melbourne (și de anul acesta transmitem și la Brisbane și Adelaide), din peste 140 de naționalități care au aplicat pentru acces la ch-31, este o mândrie și un respect pe care doresc să îl aduc părinților, profesorilor, prietenilor și întregului nostru neam. Fiecare fiu își mulțumește părinții în felul său. Acesta e felul meu..."

Și, poate că, datorită și lui D.V.Marin am mai rămas...și vasluian. Îi mulțumesc pentru fiecare ziar, pentru fiecare revistă, pentru prietenia sa de excepție. Pentru că și eu apăr limba română pe un continent (Australia), mă raliez celorlalți luptători dintre granițele ei. Mulțumesc și din Melbourne, maestre!

*

N.B.: Ben este de o corectitudine de ceasornic: răspunde la primirea ziarului sau revistei, ne trimite mailuri aproape zilnic, înregistrări din emisiunile (lui) în limba română și tot ce produce „cultural”. E un excelent preopinent... de peste oceane!

Am zis și scris: „Eu sunt omul muncii și faptelor mele imposibil de egalat vreodată”. Și cu Ben e la fel.

O parafrază: nasc și la Vaslui oameni care rămân și în Australia la fel.

102. CONSTANTIN TOMA - un mare prieten

Născut pe 19 noiembrie 1935, în satul Gugești, jud. Vaslui, din părinți agricultori;

– Absolvent al Facultății de Științe naturale a Universității "Alexandru Ioan Cuza" din Iași, promoția 1958;

– Doctor în Științe biologice din 1969;

– Cadru didactic din 1958;

astazi profesor consultant;

– Conducător științific de doctorat; am format 35 de doctori;

– Am fost decan al Facultății de Biologie, director al Grădinii Botanice, director al Institutului de Cercetări Biologice, cancelar general al Universității;

– Sunt președinte de onoare a Societății naționale de Științe biologice și președinte al Subcomisiei Monumentelor Naturii din Moldova;

– Am fost distins de patru ori cu premiul Academiei Române (1978, 2000, 2002, 2016);

– Sunt Doctor Honoris Causa al Universităților din Bacău (2005), Arad (2008), Oradea (2009), Apollonia-Iași (2011);

– Sunt Profesor Emeritus al Universității "Alexandru Ioan Cuza" din Iași (din 2005);

- Am fost distins cu Ordinul ”Meritul pentru învățământ” în gradul de cavaler (în 2004);
- Sunt cetățean de onoare al satului natal - Gugești (jud. Vaslui) din 2011;
- Sunt membru titular al Academiei Române;
- Sunt membru de onoare al Academiei de Științe a Republicii Moldova;
- Am publicat, singur sau în colaborare, 31 cărți (din care 2 în Germania), peste 500 articole științifice originale (în reviste românești și străine), 120 lucrări de istoria biologiei și 80 lucrări de popularizare a științei.

CĂRȚI PUBLICATE

● **Toma C.**, 1975, 1977 - Anatomia plantelor. I. Histologie. II. Structura organelor vegetative și de reproducere. Edit. Univ. ”Al. I. Cuza”, Iași. ● Șerbănescu-Jitariu G., **Toma C.**, 1980 - Morfologia și anatomia plantelor. Edit. Did. și Pedag., București. ● **Toma C.**, Niță M., 1995 - Celula vegetală. Edit. Univ. ”Al. I. Cuza”, Iași. ● **Toma C.**, Rugină R., 1998 - Anatomia plantelor medicinale. Edit. Acad. Rom., București. ● Zamfirache M.M., **Toma C.**, 2000 - Simbioza în lumea vie. Edit. Univ. ”Al. I. Cuza”, Iași. ● Ivănescu L., **Toma C.**, 2003 - Influența poluanților atmosferici asupra structurii plantelor. Edit. Fundației ”Andrei Șaguna”, Constanța. ● Grigore M.N., **Toma C.**, 2010 - Halofitele - aspecte de anatomie ecologică. Edit. Acad. Rom., București. ● Grigore M.N., Ivănescu L., **Toma C.**, 2014 - Halophytes - An Integrative Anatomical Study. Edit. Springer, Heidelberg, New York, Dordrecht, London. ● **Toma C.**, 2015 - Biologi de altă dată și de azi. Edit. Univ. ”Al. I. Cuza”, Iași. ● Grigore M.N., **Toma C.**, 2017 - Anatomical Adaptations of Halophytes. A Review of Classic Literature and Recent Findings. Edit. Springer, Heidelberg, New York, Dordrecht, London.

08.07.2019, email,

Acad. C. Toma

Ultima întrevedere a fost luni, 8 iulie 2019, la Codăești, unde am lansat cartea Elenei Miclescu „Sfaturi duhovnicești”, Iași, 2019, la care i-am făcut prefața, iar el a prezentat autoarea cu care a fost coleg de clasă, într-un cuvânt la una dintre multele manifestări culturale la care m-a onorat cu sfaturi și prezență. Spre exemplu, la Vaslui a participat la aproape toate cele 5 ediții ale naționalului „Omagiu cărții și culturii vasluiene” Simpozion Național în organizare personală, privată, la multe lansări de cărți ale subsemnatului, la Iași, la lansarea cărții de vizită a Vasluiului „101 vasluieni pentru 100 de ani”, Pim, Iași, 404 de pagini, și la „...77... noduri culturale și răspunsuri amicale”, Pim, Iași, 398 pagini, ș.a.

Rar se poate afla cineva cu atâta afecțiune pentru plaiurile pe care s-a ivit pe lume și atâta înțelegere și prețuire pentru creatorii locali, cu aplecare specială pentru cei din Guguștii natali.

După atât de multe întâlniri au rezultat și destule întâmplări cu haz sau fără, dar cu multă afecțiune și prețuire reciprocă. Reproduc introducerea la cartea profesoarei Miclescu pe care am comentat-o amical, îndelung cu academician, care m-a surprins prin cantitatea și calitatea cunoștințelor și în acest domeniu.

Învățăături, învățăături, învățăături

Cultura cuiva înseamnă diversitate în informare și aplecare către învățăturile fundamentale. Textele religioase, oricare ar fi ele, fac parte dintr-o latură existențială validată istoric și aplecarea unor laici spre popularizarea învățăturilor semănate în ele, dar neajunse la cunoștința publică îndeajuns, nu poate fi decât spre lauda acestora. Este un plus de sensibilitate

adaptată la un mediu și un timp, transmisă în biserică, în grupuri (conferințe și alte adunări) și în scris, cu destule jertfe, prin tipărirea cărților. Este o credință devenită simțământ public, transmisibil fără frontiere, pilduitor prin persoana autoare, de receptat prin diversitate și conținut spus „mai altfel”, deși preceptele sunt vechi și adesea greu de transpus într-o realitate dominată de mijloace moderne de comunicare, de informare, de educație . Cu atât mai mult cu cât nimeni n-ar putea preciza locul educației de tip religios în noua cultură existențială care dislocă din ce în ce mai mult cunoașterea pe bază de cititul cărților.

Dacă cineva crede că prin activitatea sa poate prelungi sau înnoi comunicarea în formele impuse de computer, „face”(construiește) cu eforturi individuale considerabile așa cum face profesoara (o viață) Elena Miclescu, cu rezultate îndoielnice, totuși, datorită lipsei deprinderilor de lectură, e de mare laudă. E o aliniere benevolă într-un front educațional, într-o bătălie pentru limba română și pentru credința de neam...

Am parcurs cu interes dintre cărțile anterioare tipărite de Domnia sa. Găsesc, dar, justificat acest nou demers care să vină în ajutorul oricui vrea să citească, ori să pătrundă mai bine în această formă stabilă de învățătură. Ce poate fi mai durabil decât acest fel de educație, de 2000 de ani ? Ce poate fi mai înălțător decât o altă lumină „aprinsă în furtuna vremurilor”? care poate fi cu durabilitate dictată de vremurile aceste în accelerată schimbare...

Dar, dacă profesoara nu s-ar dăruia misiunii sale, acum nu la catedră, nu în biserică, nu în adunări publice ci cu cea „mai cu folos zăbavă” cititul unei alte cărți care nu poate fi decât folositoare, am recunoaște mai greu că Elena Miclescu are o inimă ca din soare ruptă, din care să răsară mereu lumina înțelepciunii. Este o bucurie și pentru noi și pentru oricine poate, știe și vrea să recepteze aceste mesaje. Nu putem decât să vă îndemnăm la lectură. **(Prof. Dr. Dumitru V. MARIN).**

103. VIRGIL TROFIN, care n-a mai ajuns succesor

Județul Vaslui îi datorează existența sa acestui tânăr politician, fost Prim Secretar al C.C. al UTC, cel care a luat în serios că-i va urma lui Nicolae Ceaușescu, drept care a fost mai întâi exilat în Bărăgan, apoi a suferit un previzibil atac craniocerebral și nici nu se știe unde este înmormântat. Era din satul Lipovăț, de lângă Vaslui și, cum el răspundea de Reforma administrativă din 1968, a hotărât ca centru de județ orașul

Vaslui care avea doar circa 17000 de locuitori, în detrimentul Bârladului (atunci peste 40000). Așa că bârlădenii nu-l vor ierta niciodată.

Pentru prima dată (din cele vreo 8-9) m-am aflat lângă el, ca licean la Podu Turcului, unde a venit în campanie electorală, ne-a vorbit (tare frumos și bine) la vreo 2 clase de elevi, după care s-a prins în horă pe o platformă rotundă de beton pe care noi mai jucam tenis cu mână. Eu, mai sfios m-am prins în horă lângă o colegă a mea mai drăguță care-l ținea de mână pe Virgil și cum ea s-a desprins, am ajuns eu să-l țin de mână, în horă. Așa că i-am lămurit și pe ai mei să-i voteze pe tinerii din P.M.R., al naibii de simpatici și populari.

La Vaslui, a fost de câteva ori și cum făceam cercetări folclorice la Lipovăț, acolo m-am întâlnit încă o dată; îi cunoșteam bine familia și în special pe un frate șofer. Era déjà în Bărăgan, când am convorbit despre politica Partidului în agricultură, mi s-a părut foarte gras, disproporționat și fără poftă de viață. După puțin timp am aflat despre atacul său cardiorespirator, mai mult decât misterios.

Ca politician Virgil Trofin era foarte prețuit și simpatizat, ascultător față de Nicolae Ceaușescu, rece față de Elena (asta l-a pierdut), mare luptător pentru socialism (încă nu „multilateral dezvoltat”). Cred că și-a iubit locurile natale, unde-și vizita adesea familia, chiar când primul secretar Tănase nu-l mai primea de frica lui Ceaușescu.

*

Virgil Trofin (n. 23 iulie 1926, Lipovăț, Vaslui - d. 1984, Călărași) a fost un om politic comunist român. La început, a fost apropiat de Ana Pauker iar ulterior de Nicolae Ceaușescu. A decedat la 58 de ani iar cauza morții sale este incertă. A fost membru al Partidului Comunist Român din 15 noiembrie 1945. În 1981, a fost exclus din CC al PCR și a fost acuzat că a încălcat regulile partidului pentru că a aprobat furnizarea de cărbuni de proastă calitate, care au deteriorat stații electrice.

STUDII

Patru clase profesionale;

Șapte clase primare;

Școala medie;

Universitatea Serală de Marxism - Leninism;

Facultatea de Economie Generală la Școala Superioară de Partid „Ștefan Gheorghiu“.

Sursa: wikipedia.org

104. AVRAM D. TUDOSIE: speranța ca certitudine (†)

Sunt oameni cu care ești prieten de când lumea.

Parcă totul se leagă în conversație, parcă ce spune este și în inima ta, parcă ce-a făcut ca operă îți provoacă plăcerea creației.

Prima întâlnire cu A.D.Tudosie a fost la Festivalul Umorului „Constantin Tănase”, când l-am lăsat să intre la spectacolul din sala „Traian” în 1970, după ce s-a recomandat, întrucât era pe cai mari, urma să

mă duc la Huși cu familia Tănase și alți invitați la Festival, auzisem de el. Ani destui n-am mai avut nici un contact cu el, dar în primăvara lui 1991, am realizat un material pentru TVV, în timp ce el, directorul adjunct, explica în teren elevilor de la „Dimitrie Cantemir” cum se taie și se leagă vița de vie. N-a fost prea încântat, mai ales că i-am pus și întrebări mai grele, dar a fost foarte politicos și înțelegător cu mine=reporterul. După filmare am aflat ce este cu BBH, soiul de struguri Busuioaca de Bohotin, Huși, pe care îl descoperise și la producția căruia lucra. Directorul IAS de atunci, Ion Neamțu, afirmase la un concurs de vinuri că „producția de vin Busuioacă de Bohotin a fost de un milion de litri din care numai la Vaslui a vândut 3 milioane”, Tudose, a comentat hâtru întâmplarea.

Am început o colaborare de, iată, 30 de ani. Ne-am întâlnit de multe ori la manifestările culturale private, organizate cu fondurile mele proprii, deci, unde a făcut dovada erudiției, intelectualității sale, a experienței de viticultor mult apreciat de academicianul AOȘR.

– Când mai organizezi așa ceva, cheamă-mă și voi fi prezent.

– Dacă-mi explici de ce nu te îmbeți după degustările de vinuri, că azi au fost o duzină. Am aflat că e oenolog, adică autorizat cu semnătură și ștampilă, că e invitat la degustări și clasificări în toată țara și că în concursuri contează mult felia de pâine și felia de măr, precum și faptul că de fapt nu bea acel vin.

– Dar, de scris, cum faci?

– E simplu, îmi notez cât de repede câte ceva, și apoi completez. Mereu am câte ceva nou de consemnat.

– La câte personalități românești și europene ai primit, câte cărți mai scrii ?

Prietenul meu AVI are peste 20 de cărți scrise și tipărite. E o veritabilă enciclopedie despre vie-vin-consum, are întâmplări picante cu foarte mulți oameni de stat, consemnate într-o carte impunătoare de peste 1000 de pagini.

*

S-a născut la 14 martie 1931 în satul Cermeghești, jud. Vâlcea într-o familie cu 6 copii. A făcut liceul la Drăgășani, ceea ce desigur a influențat alegerea meseriei sale, astfel încât a urmat cursurile Facultății de Horticultură și Viticultură din București, unde, în 1971, își dă și doctoratul în viticultură și oenologie. Din 1964 se transferă la Liceul Agroindustrial din Huși, unde este un profesor excelent și un cercetător asiduu până la pensionarea sa în 1994. Pensionarea nu i-a întrerupt

activitatea publicistică și de adevărat colecționar în domeniul viticol și în aspectele sale culturale.

La Școala Viticolă din Huși își desfășoară activitatea de cercetător în domeniul viticulturii și vinificației după nevoile și cerințele podgoriei. A realizat în activitatea sa Muzeul Vini-viticol din Huși, care cuprinde peste 500 de obiecte prețioase prin valoarea lor de reprezentare. A completat colecția de instrumente și unelte vitivinicole cu o sală cu 150 de figuri zoomorfe și antropomorfe din butuci naturali de viță de vie. Amenajează și modernizează vechea cramă-pivniță, adăugând o sală-laborator de prezentare și degustare a vinurilor. A înființat o vinotecă unică în țară colecționând vinuri din podgoria Huși și din alte podgorii din țară.

Ca oenolog s-a impus la nivel național prin elaborarea Tehnologiei de producere a vinului aromat din Busuioaca de Bohotin-Huși, precum și cea de preparare a vinului Vermut extraaromatizat de Huși precum și a Tehnologiei vinurilor semioxidative (omoloage celebrelor vinuri străine: Porto, Malaga, Marsala, Madera, Cahors).

Avram D. Tudosie și-a canalizat activitatea publicistică cu același profesionalism atât în știință cât și în literatură. A publicat peste 400 de articole, studii și lucrări științifice în diferite reviste și ziare, precum și 20 de cărți dintre care 10 sunt de știință și 10 de literatură. Dintre titluri amintim: *Metode noi în viticultura pe nisipuri* (1963); *Podgorii și vinuri în județul Vaslui* (1964); *Studiul comparativ al soiurilor pentru obținerea vinurilor aromate-coloare în podgoria Hușilor* (1974); *Cultura viței de vie și producerea vinului în gospodărie* (1981); *Busuioaca de Bohotin de la origini și până în prezent, și obținerea vinurilor aromat-roze* (1983); *Vița de vie, rod al pământului și al muncii* (1989, reeditată la Chișinău la 1992); *Via și vinul* (1994); *Ambrozie și nectar* (1978); *Vinul în înțelepciunea omenirii* (1980); *Vinuri în știință și imnuri*

bahice (1981); *Pedéaluri* *dogorite*
depodgorii (1982); *Podgoriile* *românești* *în*
literatură (1985); *Dicționar viti-vinicol literar-aforistic și*
anecdotic-umoristic (1996); *Degustarea romanțată a vinurilor*
(1999); *Via și vinul în literatură* (2000) ș.a.

„Patriarhul vinului hușean” are și astăzi o prezență creativă susținută fiind și un model de îndrumător și un neprețuit prieten.

SERIALUL ACADEMICIANULUI TUDOSIE: UN DESTIN „CULTURAL” UNIC: DUMITRU V. MARIN

I

Încercăm un serial consacrat unei mari personalități locale, despre care am mai scris că reprezintă, alături de Th. Codreanu turnurile Gemene ale vieții spirituale vasluiene.

Reluând o parte din articolul precedent ținem să accentuăm asupra plurivalenței profesorului, excelent la catedră, excepțional ca jurnalist, de fapt cel mai mare jurnalist din toate timpurile, om de mare spirit și mare scriitor!

Recordmenul mondial, de 2 ori, ar merita alte seriale.

28 apr. 1941, se naște la Giurgioana din părinții Vasile-Tudora.

1959 – Termină Liceul la Podu-Turcului absolvent al 2 universități, Iași 1967, București 1976, Doctorat, 1991

1990 – Înființează TVV Vaslui, cu mare notorietate în Moldova și în țară.

1 martie 1970: angajarea prof. Dumitru V. Marin ca inspector cu bibliotecile la Comitetul de Cultură și Artă al județului Vaslui. Debut în ziaristică în 1957, la Steagul Roșu, Bacău.

1-3 iulie 1970: prima ediție a F N U C T cu noul angajat în prim plan; ca doctorand în științe trebuind să alerge după invitații de valoare, care nemaiauzind de vreun festival la Vaslui nu manifestau nici un interes.

Orășelul de 17.000 de locuitori, proaspăt centru de județ (din 1968, prin insistența lui Virgil Trofin, de loc din Lipovăț, în detrimentul Bârladului), era în plină transformare cu actualul sediu al Consiliului județean și Prefecturii terminat și Casa de cultură proiectată; cel care i-a dat numele Festivalului după cel al marelui actor de divertisment, Constantin Tănase, (din județul Vaslui de loc), D.V.Marin a manifestat de la început mare interes pentru cultura locală și cercetări folclorice.

1972-1974, tot printre organizatorii de bază, și-a extins cunoștințele și relațiile printre marile personalități culturale ale timpului fiind și cel mai cunoscut organizator al întâlnirilor cu scriitorii. În 1971 aduce un grup de scriitori la Vaslui printre care Nichita Stănescu, Ileana Mălăncioiu, Constantin Chiriță, Radu Cârneli.

A înregistrat pe bandă magnetică ediția a II-a și a III-a precum și numeroși rapsozi populari ai timpului și a participat la Sesiuni Naționale pe teme etno-folclorice la Târgoviște, Craiova, Reșița, Timișoara ș.a.

Trecut la catedră (Văleni, Vaslui) din 1974 a avut preocupări constante de cercetare pe teren (mii de texte), de participare ca cercetător sau îndrumătorul elevilor la multiple Sesiuni naționale ale elevilor și profesorilor. A urmărit și scris despre aproape fiecare ediție a F.N.U.C.T până astăzi și a colaborat la peste 30 de publicații din România: Cronică, Clopotul, Convorbiri literare, Scânteia tineretului, Gazeta învățământului, Îndrumătorul Cultural etc., etc.

S-a afirmat și în învățământ unde a obținut gradele didactice, definitiv, gradul II, gradul I și apoi doctoratul în științe. Ca și în prezent era mult mai cunoscut în afara județului .

22 dec. 1989 participant activ la eveniment, corespondențe la Radio Iași, Radio București, TVR.

5 Dec. 1990 înființează prima televiziune privată din România obținând, în 1993, Licența 001/TV. Prin realizarea grupului de presă s-a împlinit cu radio, ziar și diversifică și activitatea sa, realizând până în prezent 27 de cărți; 2 performante mondiale, 4 naționale și 19 întâietăți în județul Vaslui.

Membru al Ligii scriitorilor

Membru al U.Z.P.R.

(Meridianul, joi, 03 august 2017)

II

Am încercat în numărul de joi 3 august 2017 să subliniez simțământul de prețuire și simpatie pentru un om de aleasă valoare, care, acum, poate privi cu liniște și încredere că a reușit ceva în viață, că opera sa trebuie continuată spre binele unei întregi vieți culturale din județul Vaslui și de ce nu, pentru o mai corectă percepție a unei mari personalități a timpului de care aparținem, cu care suntem contemporani.

Chiar dacă am exagera în aprecierile noastre tot nu-i putem cuprinde multe dintre domeniile cultural-sociale, personale, și mai ales jurnalistice în care a reușit să se afirme.

DURATA ACTIVITĂȚII

A fi prezent în viața VIE a Vasluiului de la 1 martie 1970 și până astăzi adică aproape $\frac{1}{2}$ secol e o PERFORMANȚĂ. În pofida inamicității pe care le-a provocat prin firea sa (activă și directă), profesorul a fost un om al Cetății prin participarea la cercuri și cenacluri literare (a condus „Mugurel 74, timp de 2 decenii), prin articolele din presa locală și națională, prin conflictele în care a intrat cu principalii

conducători comuniști. A fost mereu în preajma celor mai mari ai județului care trebuiau să țină cont de personalitatea sa și de legitimațiile de presă pe care le-a avut tot timpul.

Debut jurnalistic în 1957, la „Steagul Roșu” Bacău, a colaborat la Vremea nouă, Gazeta învățământului, Clopotul (Botoșani) ș.a., ș.a. dar și la prestigioasa revistă Cronică de la Iași condusă de vestitul profesor universitar Constantin Ciopraga. Întemeietor al Grupului de presă, intitulat inițial Studioul de televiziune și radio Vaslui, la 5 decembrie 1990, deja marchează ca existență o perioadă unică de activitate în domeniul presei, pentru că nu cunoaștem nici o altă publicație sau grup de presă cu asemenea durată de existență și absolut sigur n-a existat în istoria județului și a țării un „grup” cu televiziune, radio, ziar și revistă proprie.

27 de ani, în istoria Vasluiului, în slujba oamenilor de pe aceste meleaguri. RECORD. Peste 60 ca ziarist. Record.

VARIETATE ȘI REALIZĂRI

A fost un împătimit educator, cu debut în învățământ pe 10 septembrie 1959, a parcurs toate gradele didactice, apoi și doctoratul în științe.

A fost apreciat ca profesor, diriginte, publicist, conducătorul cenaclurilor județene, antrenor și arbitru de fotbal, fost vicecampion național la lupte libere.

Ca inspector la Comitetul Județean de Cultură și Artă Vaslui, a cercetat fiecare colțișor al județului Vaslui; a participat la foarte numeroase Sesiuni de comunicări științifice în țară. A colaborat și a fost apreciat de mari personalități științifice ale timpurilor Iorgu Iordan, Mihai Pop, Ov. Papadima, Adrian Fochi, Gheorghe Vrabie, Vasile Adăscăliței ș.a., ș.a. A fost recunoscut ca un folclorist de valoare națională.

Dinspre poeți și scriitori: Nechita Stănescu, Eugen Simion, Laurețiu Fulga, Marin Preda etc. iar dintre vasluieni a fost apropiat cu: Al. Angheluș, Ion Iancu Lefter, Th. Codreanu, Ion Gh.Pricop, Th. Pracsiu, S. Bogdănescu, Avram D. Tudosie, Gabriela Ana Balan și foarte mulți alții, pe care i-a și promovat în calitate de jurnalist, director al M.C.R.și adevărat om de cultură.

Este autorul primului roman realizat din istoria Vasluiului cu *Zăpada pe flori de cireș* (în spațiul pentru iubire) – 1999, așa cum afirmă și istoricul și criticul literar Th. Pracsiu.

60 de ani în presă și trei decenii în toate ramurile presei locale, și prin M.C.R, cu 27 de vol. Tipărite, acestea, pot fi merite ÎNCONTESTABILE?

Desigur, D. V. Marin are și destui detractori.

Dar, absolut sigur, este o personalitate de înalt rang cultural, unic în județul Vaslui și recunoscut în toată România.

(Meridianul, joi, 17 august 2017)

III

Nu din totdeauna, dar de o bună vreme mă uimește cu munca și realizările sale acest om care, sigur, nu este prețuit cum se cuvine: Meteahna veche la noi, mai ales că vasluienii sunt cârtitori și nerecunoscători încă de pe vremea lui D.Cantemir.

Trebuie să scriu că între noi e o prietenie și o prețuire reciprocă, rarisimă.

La peste 8 decenii de viață știu și eu ce înseamnă valoare, ce, cine și cât a contribuit la viața mai bună a concetățenilor noștri, cine a dus faimă peste hotare și cât s-a afirmat în țară. Eu însumi am fost recunoscut și datorită muncii și talentului de jurnalist al conjudețeanului nostru. Spre exemplu descoperirea mea, Busuioaca de Bohotin, nu știam că se vinde și

în Canada iar serialul care se publică în MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC ne popularizează în 4 continente, multe capitale, sute de locuri în România. M-au onorat recenziile și popularizarea operelor mele. Primul care m-a felicitat la dobândirea titlului de Academician (al Academiei Oamenilor de știință din România) a fost acest bun prieten al meu.

Cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, prof.dr. D.V. Marin ,a fost argint viu în duminicile trecute, ca om de presă ori lector la simpozioane. Intervenția sa la ziua comunei Duda-Epurenii - Vaslui a fost interesantă, completând pe Th. Codreanu, Th. Pracsiu, Petruș Andrei ori Ion Gh. Pricop. A mers apoi în alte două comune!

Se vede ușor că este adevărat ziarist.

Editorialele sale sunt elemente de referință! Sunt acolo informații generalizate despre problemele zilei cu destule învățăminte!

Merită urmărite!

(Meridianul, joi, 24 august 2017)

IV

M-am angajat să realizez un serial cât mai lung legat de acest om cu totul aparte cu care am șansa să fiu prieten de o jumătate de viață. Să ne înțelegem: cei care mereu vin vor avea mereu nevoie de modele, de oameni care să fi reușit ceva mai mult decât orice alt contemporan, care să amprenteze evul, măcar cu o pată de culoare, dacă nu cumva cu o realizare excepțională. Spre mândria noastră avem mulți oameni de valoare națională și mondială născuți pe aceste meleaguri (Emil Racoviță, Gheorghe Vrânceanu, Radu Miron ș.a.) dar care s-au afirmat studiind sau activând departe de aceste locuri.

Cazul lui D.V.Marin este unic pentru că acesta a ajuns de 2 ori recordmen mondial, de 6 ori național și de 26 de ori primul din județul Vaslui, activând neîntrerupt aici, lângă noi, la vederea noastră, în bătălie cu problemele locale, uneori, în dezacord cu concetățenii noștri: să realizezi interviuri cu 9 șefi de stat, 14 prim-miniștri, atâția reprezentanți ai bisericii, puzderie de parlamentari și oameni de cultură e și noroc, și capacitate, și îndrăzneală și orice mai vreți dumneavoastră. O revistă internațională ca MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, e foarte greu de realizat! De aici din Vaslui... plecând de lângă prieteni ca Ion Al. Angheluș, Ion Gheorghe Pricop, Th. Codreanu, Emil Pascal, P. Lascăr, C. Donose (aceștia sunt hușenii mei) cu Th.Pracsiu, Ion Iancu Lefter, Ion Enache, dr. Valeriu Lupu (și alți vasluieni), cu destui bărlădeni (vezi cazul Tr. Nicola) care l-au prețuit, s-a întors mereu tot aici, unde n-a trăit pe roze.

Nu e de mirare că este menționat în 11 dicționare cu personalități din jud. Vaslui, Bacău, Galați sau din țară. Este singurul vasluian în Dicționarul etnologilor români, și e menționat în 9 rubrici destinate din Istoria jurnaliștilor români din toate timpurile. Și dacă mai are vreo 27 de cărți, dacă mai conduce singurul Grup de presă din Moldova, dacă este foarte activ la cei aproape 77 de ani ai săi, membru al Ligii scriitorilor din România și fost vicepreședinte al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, putem vorbi de un vasluian de excepție? Deschizător de drumuri în presa și media modernă, primul cu un roman de valoare în Vaslui, cel mai longeviv editorialist din țară, cu debut în jurnalism acum 60 de ani...

Nu-i sunt dator lui D.V. Marin, doctorului în științe filologice, profesorului vasluian, celui mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, decât cu prietenie, în numele căreia semnez, Prof. dr. ing. Avram D. TUDOSIE Huși – România academician AOSR.

(Meridianul, joi, 7 septembrie 2017)

V

Aș intitula notele următoare „Marin – jurnalistul” dar e mult prea puțin față de valoarea celui mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, pentru că nu prea devreme în timp va putea fi egalat: durată, consistență, realizări de excepție.

21 de ani, în scris, adică 21 de ani de când apare ziarul de față. Nu scriam prea mult la ziarul Meridianul... fiind preocupat de lucrările mele, de cercetări, de BBH (Busuioaca de Bohotin). Prietenul meu, D.V. Marin se miră și astăzi de ce n-am luat patima băuturii, ca oenolog reputat ce sunt...

Pe 26 sept. 1996, a apărut primul nr. al ziarului în grupul de presă cu editorialist același ca la TVV și Unison. Să spun drept credeam că este un moft!

Anii, 21, au demonstrat că era nevoie de acest ziar, mai ales pagina lui culturală unde au semnat mari personalități ale națiunii române, mulți din Diaspora, foarte mulți din județ. Era manualul de pe banca învățăcelului, pentru că tot ce a rezultat ziarist vasluian a trecut pe aici. Toate realizările județului au fost consemnate aici; toate sau multe dintre mărturiile despre activitatea prof. Marin, vicepreședinte al UZPR, membru al Ligii scriitorilor, sunt aici.

Pe masa noastră se află o publicație longevivă.

În mâna noastră poate fi mărturia scrisă și semnată, pentru că cea auzită sau văzută au dispărut.

Chiar dacă ne așteaptă computerul – stăpân, poate ce s-a realizat în aceste două decenii va interesa pe „cei care mereu vin” (cum zice profesorul) pentru că dovada scrisă rămâne.

Rămânem și noi ca reprezentanți ai mediului vasluian, în momentul istoric dintre două secole și două milenii, oameni de merit ai unui timp, subliniez, imposibil de repetat.

Prin întreaga și variata sa activitate D.V. Marin rămâne unic.

(Meridianul, joi, 21 septembrie 2017)

VI

EDITORIALISTUL. Ar fi cazul să amintim că Tvv s-a înființat pe 5 decembrie 1990, când s-a hotărât să se pornească la drum, că prima emisiune a fost pe 24 dec. 1990, că de la bun început și până astăzi la mersul acestei unități media a vegheat un om întreprinzător și competent. Alergătura prin Europa și prin lume, ca să nu mai vorbim din România, n-a dus cumva, la absența editorialelor ca modalitate de purtător de cuvânt și de ideologie a cuiva, deci orientarea în câmpul audio-vizual.

Ziarul Meridianul a împlinit zilele acestea 21 de ani (înf. 26 sept.1996), dar în nici un număr n-a lipsit EDITORIALUL ca modalitate de comunicare a esențialului din viața de zi cu zi a comunității, ca posibilitate de comunicare a gândurilor și atitudinilor unui ziar și a unui jurnalist. Poate și pentru orientarea oamenilor în legătură cu problemele zilei. Și, dacă ne gândim la rubrica deosebit de urmărită „minutul de frumusețe” apreciată și comentată îndelung atunci când ora exactă se dădea la Vaslui, pentru vasluienii din tot județul, dacă ne ducem cu gândul la vestitele relatări de prin multe colțuri ale lumii, ne închipuim că a existat întotdeauna o grijă pentru astfel de emblemă a ziarului. Se împlinesc peste 3 luni niște ani de la apariția TVV. Profesorul îplinește și el o vârstă, noi împlinim... visuri la diferite vârste. După primirea mea în Academia Oamenilor de Știință din România, m-am gândit că unul dintre cei mai îndreptățiți să fie admis acolo este acest concetățean al nostru care deja mai este membru al Uniunii Ziariștilor din România, membru al Ligii scriitorilor din România. Și mai este menționat în 11 dicționare de personalități din jud. Vaslui, Bacău, Galați, și mai este Cetățean de onoare în comune din aceste județe. Pentru noi a fost și este un promotor local cu rezultate deosebite. Pentru cel mai longeviv EDITORIALIST din Țara Românească, respectul nostru.

(Meridianul, joi, 05 octombrie 2017)

VII

Seria de articole din ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău este foarte potrivită pentru a arăta lumii o figură contemporană luminoasă care, vorba președintelui țării, Emil Constantinescu, a avut și are harul de a face. Chiar în aceste zile datorită insistențelor și capacității prof.dr. Marin a ieșit de sub tipar nr.11 al Revistei de suprafață globală MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC.

Nu pot fi decât de acord cu acest recordmen al jurnalismului românesc și să constat că doar după cele 11 numere se înregistrează un număr record de colaboratori, 359, cifră care pare de domeniul incredibilului pentru județul Vaslui, cu săracii, prăpădiții și răuvoitorii lui. Din ce știu, până acum el n-a primit nici cel mai mărunț sprijin financiar. Presa locală n-a făcut absolut nici o remarcă sau evidențiere, deși revista le-a fost trimisă și tipografic și pe email, ceea ce denotă lipsa de cultură și obiectivitate a acestor conducători, care, chipurile, ar fi interesați și de cultură. Aici e vorba de cultură adevărată care se realizează sub ochii lor. Dacă ar fi vorba de bălăcărit, ei ar fi primii.

M-am gândit ce-l tot mână pe profesorul vasluian să realizeze acest fapt unic de cultură... Bani nu aduce, eforturi personale cât încape, nesomn și griji la greu, ba, mai trebuie să scrie și el câte ceva, că prietenul meu are mereu ceva de spus, după cum se vede și în ziar. Mă bucur că el poate, știe și vrea spre cinstirea acestor oameni subjugăți de prea multe griji.

Zilele trecute mi-a luat un interviu mie și directoarei Marinela Vasilescu în Ferma didactică viticolă de la Huși, dorind să popularizeze rodul viei și vinului de la noi. A zis că sunt o enciclopedie vie. Desigur că-i mulțumesc, dar eu subliniez disponibilitățile (de toate felurile) omului cu o așa putere de muncă remarcată de Ben Todică din Australia, Georg

Barth din Germania, de Vasile Filip-Canada și de mari personalități românești. Oare, ce-l tot mână spre astfel de realizări pe concetățeanul nostru?

MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC nu poate fi decât o altă dovadă extrem de valoroasă a unei personalități cu destin cultural unic în județul Vaslui, despre care sunt tare bucuros să scriu.

(Meridianul, joi, 19 octombrie 2017)

VIII

Nu-mi dau seama cât poate alerga acest domn, pentru că număr de număr ține ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, face înregistrări video pentru TVV.ro, mai scrie câte ceva, manageriază societatea, corectează M.C.R.

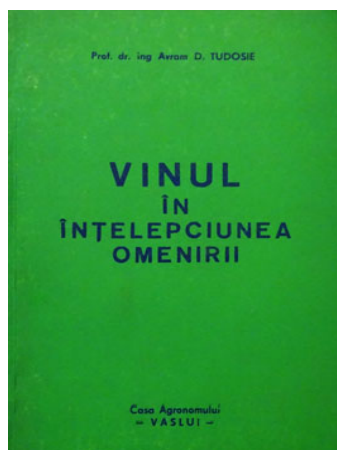
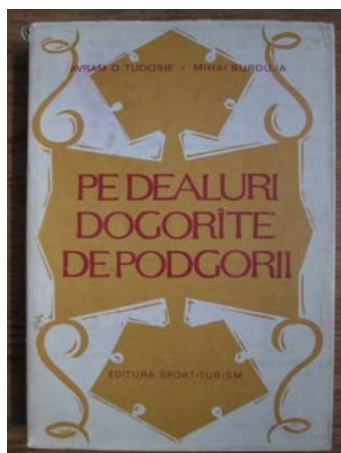
Duminică, a stabilit un alt record generat până la urmă de munca sa de o viață: a participat, înregistrat și scris despre o a treia întronizare, adică a noului Episcop de Huși, P.S. Ignatie Mureșanul. Chiar că a fost un ales privilegiu oferit de soarta muncitorului cu condeiul! Gândiți-vă câți în decursul istoriei au putut, câți au reușit să participe și să scrie despre asemenea evenimente spirituale cu tot felul de conotații în viața unei comunități cu 5 protopopiate și cu o jumătate de milion de locuitori. Ziarul său e mărturie pentru acum și peste timp că nimic important în viața județului Vaslui și chiar din Moldova n-a trecut fără să fie filtrat de simțul său de observație.

Am știut că a fost apropiat de P.S.Ioachim care îl ținea la dreapta lângă iconostas, pe care-l frecventa, ale cărui pastorale i le publica. N-am știut de apropierea de episcopul Corneliu pentru că în ultima perioadă erau mai reci. Am știut de interviurile sale cu Papa, cu P.F. Teoctist și Daniel, se mândrea cu cele realizate cu I.P.S.Teofan, Streza și mai ales cu Cassian al Americii de Nord. Acum, sigur, e de adăugat P.S. Ignatie, pentru

că un cuvânt al prof.dr. Marin are mare greutate, și, pentru că știe ce să întrebe în numele enoriașilor.

Eu mă mândresc a fi fost în apropierea unor mari personalități ale neamului, nu ca jurnalist ci ca specialist într-ale vinului. Abia aștept acest cuvânt special al P.S.Ignatie.

(Meridianul, joi, 26 octombrie 2017)

105. CORNELIU VADIM TUDOR, poet „politic” , politician „guraliv”

Înainte de 1989 era poet fanion alături de Adrian Păunescu în glorificarea mărețelor realizări ale lui Nicolae Ceaușescu, trimis prin străinătate să-i beștelească pe capitaliști, încurajat serios de Eugen Barbu , membru al Biroului Politic al C.C. al PCR. și el un mare scriitor, scenarist de film, conducător de reviste și alte publicații. Eugen Barbu era stăpânul și Vadim Tudor, trombonul. Am discutat amical, totuși cu el.

A sărit în barca revoluționarilor și pentru că avea un vocabular bogat de mahala cu totul aparte, a găsit tenta naționalistă spre care s-a canalizat... a ajuns gata să-l învingă în turul II, la prezidențiale, pe Ion Iliescu. Era mare jale dacă ar fi învins pentru că promitea execuții publice și cu mitraliera. Personal nu cred că ar fi fost capabil de așa ceva pentru că în intimitate era foarte blând și chiar afectuos cu convorbitorii.

Ultimul interviu l-am realizat într-o zi de 13 noiembrie, când, pe un ger zdravăn, a poposit la Vaslui să-și încurajeze ciracii (în frunte cu prof. Bichineț) pentru alegeri. Era foarte grăbit, foarte târziu și nici autografele pentru mine, pe vreo 5 cărți n-au fost prea detaliate. Evident cunoștea bine-bine limba română.

Oricum Corneliu Vadim Tudor a fost pata de culoare cea mai violentă de după Revoluție, el și partidul său, România Mare, a cărei existență s-a încheiat după moartea neașteptată a promotorului.

Publicații (România Mare), volume tipărite (multe) și activitate parlamentară impresionantă, acte și fapte ale șefului de partid PRM=Partidul România Mare, rămân elemente scrise dintr-o prodigioasă și multilaterală activitate.

106. MIRCEA VARVARA, profesor – exemplu

Toți am fost copii, toți am muncit cât și pe unde am reușit, mai toți avem familia noastră, viața noastră. Ca unelte ale timpului ne străduim să facem ceva pe lumea asta, nu numai umbră pământului.

Cred că prof.univ.dr. Mircea Varvara a adăugat ceva în plus vieții sale: rigoarea. Ba, și un surplus de interes pentru disciplina științifică „înnobilantă”, creatoare de liniște în

viața de după muncă.

A fost și pentru noi cei care l-am cunoscut o pildă de dăruire și competență chiar începând de la Podu Turcului, unde mie mi-a fost profesor și diriginte. Colaborarea și comunicarea, să-i zic, „afectiv-științifică” a fost ambilor folositoare... pentru... a intra în Legenda valorilor de pe Valea Zeletinului.

UNELE AMINTIRI CU REZONANȚĂ SPECIALĂ PENTRU PSIHICUL SI EVOLUȚIA MEA, PROFESOR UNIVERSITAR DR.,ASOCIAT, EMERIT, VARVARA MIRCEA

Tot ce facem pentru prieteni, pentru persoanele apropiate, pentru vecini etc. ne exprimă educația, atitudinea, aprecierea și respectul.

Mă numesc Varvara Mircea. Am venit în lumea vieții pe Planeta Terra din Galaxia Calea Lactee în satul Dealul Morii,

Comuna Dealul Morii, județul Bacău, în după amiaza zilei de 13 august, 1932, Zodia Leului.

Impulsul, cauza, stimularea (martie, 2019) de a materializa, în cuvinte tăcute unele mărturisiri din dezvoltarea mea intelectuală a fost elevul Marin Dumitru de la Liceul Podul Turcului, județul Bacău în anul școlar, 1957-1958, astăzi, 2019, el, cu realizări deosebite și excepționale.

Ne educăm, ne dezvoltăm, învățăm de la părinți, de la școală, de la alții, de la noi, „dorul de lumină și scârba de noroi”.

Cuvintele care urmează marchează unele întâmplări, momente deosebite din viața mea, cu o rezolvare favorabilă pentru evoluția mea din partea unui Decan cu suflet mare și deosebită înțelegere umană.

La vârsta de 4 ani mi-am dat seama că exist pe pământ într-o familie iubitoare, cu părinți foarte buni, mama Anica cu un suflet bun, duios, foarte muncitoare și tata, Dumitru, un om inteligent, foarte bun familist, încrezător în autorități. A fost secretarul Primăriei din Comuna Vultureni.

La vârsta de 8 ani m-am dus singur la Râul Berheci, de lângă satul Dealul Morii, un râu care curgea din nord spre sud și se unea cu râul Bârlad, în localitatea Berheci, la 15 kilometri de orașul Tecuci. M-am dus la râul Berheci să aduc peștele din vârșă noastră (unealtă de pescuit de formă lunguiată). Întâmplător, trecea prin zonă un soldat al poliției locale de atunci, 1940). A văzut ce am făcut și mi-a zis: „dă-mi peștele că trag”. Mi-a fost frică și am fugit acasă, la distanță de circa un kilometru. Probabil, el a glumit!.

O trăsătură genetică importantă a existenței și evoluției mele intelectuale și sociale a fost și este că mi-a plăcut să muncesc și să învăț, am avut dotarea ereditară necesară, interesul și o memorie vizuală, bine dezvoltată. Doream să merg mai departe.

Propunerea părinților, și în special a lui tata, a fost să urmez cursurile Școlii normale din orașul Bârlad, la distanță de

40 kilometri de satul Dealul Morii, (Liceul Pedagogic, în denumirea actuală de la Bârlad). Am absolvit cursurile Școlii normale, după 8 ani de studii, învățare etc. cu Diploma de Merit nr. 543, E,73. Pe baza diplomei de atunci am admis fără examen de admitere (1953) la Facultatea de Științele Naturii și Geografie, Iași, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, pe care am absolvit-o, de asemenea, cu Diploma de Merit, nr.13161,1957.

Ca loc de începerea activității de profesor mi-am ales Liceul din localitatea Podul Turcului, astăzi târgul cu același nume, județul Bacău, la 15 km distanță sudică de satul natal, Dealul Morii, județul Bacău. La acest liceu, am predat Zoologie, Chimie organică și ore de limba franceză.

Întâmplarea obiectivă, norocoasă, în octombrie 1958, am fost invitat, printr-o adresă să mă transfer la Facultatea de Biologie, Iași, la Catedra de Botanică. Informația a durat numai o săptămână, apoi s-a anulat. Spre norocul meu, în aceeași perioadă s-a creat un post la Catedra de zoologie, aceeași facultate, unde, de asemenea, am fost invitat să accept postul.

La scurt timp de la numirea mea la Catedra de Zoologie, la Rectoratul Universității se primește o adresă de la Regionala Bacău de care aparținea Liceul din orașul Podul Turcului să fiu trimis înapoi la Liceu deoarece am plecat fără să fi anunțat. Ceea ce era adevărat! Întâmplător, un prorector din vremea aceea se întâlnește cu un coleg de al meu pe care îl întreabă, „Cine este Varvara?” Colegul îi răspunde „Este un coleg de-al nostru“, „Să-i spunetăci îl vom trimite înapoi “.

Mă cheamă Decanul și-mi spune să fiu liniștit că și facultatea „are nevoie de cadre bine pregătite”, doar absolvisem cu diplomă de Merit

Am lucrat la Catedra de Zoologia Vertebratelor un an de zile. Mărturisesc că nu-mi plăcea la Zoologia vertebratelor. Fără să mă anunțe, m-au mutat la Zoologia nevertebratelor.

Aude șeful de la Zoologia nevertebratelor, un profesor foarte bine pregătit în ce privește fenomenele de denumiri ale speciilor, descrieri, clasificări, dar fără interpretări mai ample, de explicații, de evoluție etc. Care a fost reacția sa? Reacția și atitudinea sa: se duce direct la Decan, și-i spune: „apăi, dacă Varvara îi rău, mi-l dai mie? Si ce-i răspunde, același Decan: „Tovarășe profesor (cum se adresa pe vremea aceea), „ Dacă va fi rău îl vom da noi afară”. Da?! se miră profesorul reclamant. Unele afirmații exprimate aici mi-au fost spuse de un coleg, apropiat al profesorului reclamant.

De la un profesor de la Facultatea de Geografie, Iași, am auzit următoarea glumă: Spiritul cel Bun al Universului s-a întâlnit cu Spiritul cel Rău și amândoi au avut o scurtă convorbire. Întâi, a început să vorbească Spiritul Cel Bun: „Eu am făcut un profesor universitar, spune-mi, tu ce ai făcut?” Și răspunde Spiritul cel Rău: „Eu i-am făcut un coleg!”

Dar avem și bucurii permanente:Eu, soția Elena, cu un fizic plăcut, harnică , inteligentă, perseverentă. Avem o familie reușită. Doi urmași: Viorel și Cătălin, bărbați frumoși, educați, bine realizați, căsătoriți: Viorel, 60 ani, Profesor universitar Dr. la Institutul Politehnic, Iași; Cătălin, 50 ani, IT-ist de renume European. Două nuri, medici de prestigiu, Roxana și Beatrice, două nepoțele, Sorana și Carina. Sorana, 34 ani, Doctor în Economie, vorbește germana, engleza, franceza.Căsătorită cu un soț, bine realizat fizic, englez, Matt. Au serviciul și familia în Elveția. Carina, 14 ani, premiantă în fiecare an în Belgia, la un Liceu de prestigiu, „Jean Monet”.

Mai avem încă ceva. Avem un strănepot, cu prenume englezesc, Henry, aproape în vârstă de cinci ani, căruia-i place foarte mult Limba engleză. Când bunica lui, Roxana, medic cu peste 15 ani lucrați în străinătate, Europa, îi vorbește în limba română, el îi răspunde, uneori, „Please, don't tell me ugly words” .

Și mai adaug ceva despre mine: Timp de 20 de ani nu am răcit, nu am fost gripat, nu am fost bolnav. Cauzele?: Am consumat frecvent salată din cinci ingrediente: (țelină, morcovi, mere, castraveți și ridiche), în lunile de iarnă: afine, cătină și vișine (ținute în congelator). Mersul pe jos la facultate, timp de 44 de ani.

În fiecare dimineață efectuez câte 80 de mișcări pentru membrele superioare și 80 mișcări pentru trunchi, în cinci reprize a câte 16 mișcări și 80 de respirații profunde, aducând mai mult oxigen în plămâni, în creier, în corp.

Odată, un medic m-a întrebat: „Nu mai veniți pe la noi?” N-am pentru ce!

*

Activitatea științifică s-a exprimat în lucrări științifice publicate și manuale didactice: ● În perioada 1961- 2016, (45 ani) am redactat și publicat, 112 lucrări ca singur autor sau în colaborare cu diverși specialiști. ● În intervalul de ani 1978-2002, (24 de ani) am realizat 63 contracte științifice. ● În perioada 1979 – 2002, (23 ani) am îndrumat și condus 35 lucrări pentru obținerea gradului I în învățământul general.

Activitatea mea este citată în 13 publicații: România 5 și externe 8. Ca exemplu, în Romania, în Who's who in Romania, București, 2002 pg.697. Ca exemplu în străinătate: Outstanding People of the 20th Century, Second Edition, 1999, Cambridge, England.

APRECIERI DESPRE OMUL MULTIDIMENSIONAL, MARIN DUMITRU

Mă numesc Mircea Varvara. Sunt profesor universitar doctor, pensionar, emerit la Facultatea de Biologie, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași. Sunt adeptul concepției filozofice, holiste despre lume și viață. Legile fizice sunt aceleași și acționează în tot Universul cunoscut, format din cele 450 de Galaxii în care se include și Calea Lactee, iar noi

trăim la marginea ei, în Sistemul Solar, pe Planeta noastră albastră, Pământul, Terra, la 150 milioane kilometri depărtare de steaua noastră, de Soare care răsare în fiecare dimineață, izvorul de lumină și energie.

Ce scriu în continuare este efectul unei cauze, venită din exterior, de la elevul meu din anul școlar 1957 - 1958, astăzi, 2016, omul cu foarte multe realizări, multidimensionale, Marin Dumitru. Toți factorii acționează, influențează, dar marile spirite ale umanității prin știință, tehnică, înțelegere și folosirea ei au adus Umanitatea unde este în prezent. Ai computerul în față, deschizi Skype-ul, privești la ecranul său, vezi și vorbești cu cei pe care-i cunoști, la mii de kilometri distanță, în America sau Australia. Tot computerul păstrează, în cuvinte și imagini, tot ce a realizat o persoană spre luare aminte. Pentru mine, computerul a fost izvorul de lumină, pentru ca efectul meu să se conjuge cu cauza, care a plecat de la Vaslui.

Există o ierarhizare, oare ce-i mai important, mai prețios în devenirea, în realizările sale? Toate! Aș menționa doar unele, totuși, resursele ereditare, educația cu toate componentele sale, contextul social, curajul, și încă o dată, curajul și apoi dorința și puțința de mai bine.

Eu sunt, cine sunt! Celebra formule! Când spun eu sunt, mă văd și mă aud oamenii. Dar cine sunt, rămâne ascuns în interiorul meu, adică în regele organelor, creierul, care conține acumulările care se vor exterioriza, așteptând de a fi exprimate, observate, evidențiate.

Îmi imaginez că nu a fost ușor deloc de a intervieva nouă Șefi de State, conducători în vârful piramidei intelectuale, sociale, din țările respective: România, Moldova, Franța etc.: ce întrebi, ce răspunde interlocutorul în continuitate pe plan individual și interindividual.

Domnul Profesor Dr. Marin Dumitru, Director de Televiziune și cu alte funcții (inspector, îndrumător în societate, scriitor, publicist, reporter, sintetizator de articole, etc., ca de exemplu, „Giurgioana - Bacău, Sat - Biserică -Oameni” (2011),

și una foarte importantă prin cei ce au vorbit, „Ceașescu - Bășescu, Mitterand - Snegur - Iliescu, Lucinski - Constantinescu - Regele Mihai I, Evocări de reporter” (2014). Dânsul a avut prilejul și fericirea de a colecta multe substantive, verbe și adjective de apreciere de la academicieni, profesori universitari, profesori în învățământul preuniversitar, directori, ziariști, colegi, prieteni, săteni etc., un mare buchet de mulțumiri și bucurii spre altitudinea de 70 de ani și în continuare.

Există cauze oriunde și oricând! Noi vedem, înțelegem și explicăm, facem anticipări în baza inteligenței și acumulărilor din interiorul nostru. Un academician în anii studenției mele, dorind să-l particularizeze pe cel ce a observat, înțeles și formulat Legea gravitației universale, s-a întrebat: Câți n-au văzut căzând un măr!

Am citit de două ori sinteza de pe Internet, postată de Dl. Marin Dumitru. La sfârșitul primei lecturi am acumulat multe emoții. Am citit a doua oară, mi-am făcut notări. Am redactat textul.

Concluzia acestor rânduri se bazează pe ceea ce am citit, am revărsat lumină în Învățământul superior, am o vârstă, am acumulări, am putere de comparație și exprim o părere personală, responsabilă. Omul, patriotul, profesorul, Directorul, reporterul, întreprinzătorul, Marin Dumitru etc. prin tot ceea ce a realizat până acum, atât de divers, s-a îndepărtat treptat de obișnuit și s-a apropiat de excepțional și nu știu cât... de genial?

Cu sincere felicitări și admirație!
Iași, 29-31 martie, 2016,
prof.univ.dr. MIRCEA VARVARA
(75 - D.V. Marin - Volum aniversar
Editura PIM Iași, 2016)

107. NICOLAE VĂCĂROIU, prim ministru, la Vaslui, drept, cam ciudat lucru...

Economistul Nicolae Văcăroiu a fost promovat de Ion Iliescu și era omul său de încredere. Un excelent specialist, deși au fost valuri peste valuri inflaționiste, mulțime de probleme interne și externe, marile sincope ale tranziției. Când a intrat pe holurile Prefecturii și a aflat că există televiziune la Vaslui, și, mai ales s-a trezit și cu microfonul în față, a făcut cea mai sugestivă figură pe care am văzut-o vreodată. Fotografia de atunci e o dovadă, interviul realizat rămas puțin dintre cele 3000 de casete altă dovadă. S-a angajat să sprijine județul Vaslui.

Oficial s-a declarat pentru Unificarea cu Republica Moldova, dar cum nici Iliescu nici Mircea Snegur (să ajung doar președinte de județ ca Enache?) nu voiau, n-a avut ce face. A rezistat destul la tot felul de critici și atacuri în presă până și-a găsit un post mult mai liniștit, tot bine plătit. Practic a dispărut din politică.

Dar a fost un Prim ministru... performant și comunicativ cu presa. L-am evocat, nu pentru că a fost Prim-ministru (țuica „săniuță”) ci pentru ceea ce a realizat într-o funcție așa de expusă.

Dumitru V. Marin și Primul ministru Nicolae Văcăroiu - 1992

108. GRIGORE VIERU, tot poet național

Pentru eroismul său, pentru că nu și-a vândut neamul după atâta promovare în toată Uniunea Sovietică, pe care a parcurs-o de-a lungul și de-a latul ca mare poet ce era, dus mereu să demonstreze libertatea creației în Rusia comunistă, omul pipiriu și costeliv avea în constituția sa snaga strămoșească, ambiția de a fi român și slujitorul limbii române („m-am născut în limba română”). De multe ori am susținut aceeași idee împreună: există doar limba română...

Filmările de la manifestările comune româno-moldovene sălășluiesc în cele vreo 3000 de casete video, încă în arhiva personală.

Umbra care veghează: GRIGORE VIERU sau jertfă pentru Eminescu, limba și poporul român

Eram în clasa a V-a, în 1953, când a murit I. V. Stalin conducătorul popoarelor. Jurnalele cinematografelor (nu exista televiziune) erau pline de înlăcrimații de toate vârstele, din toate popoarele care făceau cozi de km să-și exprime durerea pentru dispariția generalisimului care ne-a trunchiat ȚARA și

ne-a pus sub talpa comunismului. Destul de târziu am aflat adevărul.

Imagini durabile pentru un copil, confruntate adesea cu realitățile din Uniunea Sovietică sau de la noi... din viață și literatură.

În 1984 am organizat o excursie la Chișinău și am dormit cu 40 de copii la Cărpineni, eu și familia la prof. Ion Iachim la care se afla în vizită Gr. Vieru. Ambii erau foarte bucuroși că într-o cărțulie pentru copii strecuraseră *TRICOLORUL ROMÂNESC* și că lirica lui Grigore „Izvorul și clipa” era bine primită la București, ca și filmul muzical „Maria Mirabela”. Ne-am întâlnit mai apoi pe diverse „paliere sociale” cu o zgomotoasă revedere și cu Nicolae Dabija la proclamarea independenței Moldovei unde subsemnatul i-a luat primul interviu (înaintea BBC) lui Mircea Snegur iar apoi când pe estrada din centru stăteau colaboratorii TVV.

GRIGORE VIERU era un tip plăpând, cam străin de lume dar mereu arătat mulțimii pentru valoarea sa: *POETUL* cel dintâi al Moldovei în renaștere, și promotor al limbii române unice... Avea darul de a fi printre marii prieteni chiar din prima clipă. A avut, cred, printre cei mai statornici prieteni pe Adrian Păunescu, Theodor Codreanu (Huși), academicianul M. Cimpoi și a fost imediat „naturalizat” la Uniunea Scriitorilor Români sau la Academie.

Omul, oarecum neajutorat, nu impresiona până nu citea ceva. Ca și lui Nichita Stănescu (am mai scris despre asta) i „se făcea loc” pentru prezență pe scena adevăratei poezii. Ca și Nichita, inspira starea de poezie.

POETUL vorbea rar și măsurat cu grija pentru metafore. Scotea efecte poetice din graiul moldovenilor de peste Prut, sărăcit de ocupația sovietică. A învățat de la Eminescu pe care l-a slujit credincios până pe 15 ianuarie 2009. „Steaua de vineri” (titlul unui volum, 1978) nu l-a mai condus decât până

la accidentul de duminică. Am scris că între granițele limbii române, adică în toată lumea, alături de Eminescu vom fi reprezentați mereu și de Grigore Vieru.

Patriotul era subînțeles pentru că cita, recita, vorbea, crea și... slujea limba veche și-nțeleaptă a neamului din care se inspira. „Rădăcina de foc” (Ed. Universul, București) l-a purtat prin toată România Mare și prin destule colțuri ale lumii. Într-un interviu la Biblioteca din Huși (la 70 de ani) spunea convingător: sunt acasă și la Huși, și la Chișinău, și oriunde slujesc limba română ! Urmaș al țăranilor basarabeni, rupt de Stalin, de trup și limbă românească, poet de vocație și simțire autentică, creator de limbă alături de clasicii dinlăuntrul țării, Grigore Vieru a avut funeralii naționale în Republica Moldova tocmai pentru că a știut că „eliberatorul popoarelor” și imperiul sovietic au atentat cel mai mult la ființa noastră națională.

La moartea lui Grigore Vieru nu au fost coloane de înlăcrimați ca în 1953. Asta, pentru că plânge... LIMBA ROMÂNĂ.

**(MERIDIANUL, An XI, nr. 4 (783),
joi, 29 ianuarie 2009, editorial)**

*

OPERA:

- 1957 - Alarma (versuri pentru copii)
- 1958 - Muzicuțe (versuri pentru copii)
- 1961 - Făt-Frumos curcubeul și Bună ziua, fulgilor! la editura „Cartea Moldovenească”
- 1963 - Mulțumim pentru pace (versuri) și Făgurași' (versuri, povestiri și cântece).

– 1964 - Revista „Nistru” publică poemul Legământ, dedicat poetului nepereche Mihai Eminescu.

– 1965 - Versuri pentru cititorii de toate vârstele, prefăcut de Ion Druță pentru care i se acordă Premiul Republican al Comsomolului în domeniul literaturii pentru copii și tineret (1967).

– 1967 - Poezii de seama voastră (editura „Lumina”)

– 1968 - Bărbații Moldovei, cu o dedicație pentru „naționalistul” Nicolae Testimiteanu (revista „Nistru”). Întregul tiraj este oprit, dedicația scoasă.

– 1969 - Duminica cuvintelor la editura „Lumina” cu ilustrații de Igor Vieru, o carte mult îndrăgită de preșcolari, care a devenit prezentă în orice grădiniță de copii.

– 1970 - Abecedarul (editura „Lumina”) — în colaborare cu Spiridon Vangheli și pictorul Igor Vieru)

– 1972 - Trei iezi

– 1974 - Aproape (versuri lirice, cu ilustrații color de Isai Cârmu)

– 1975 - Mama (editura „Lumina” — carte pentru cei mici, ilustrată de Igor Vieru)

– 1976 - Un verde ne vede! (editura „Lumina” — volum pentru care poetului i se decernează Premiul de Stat al Republicii Moldova (1978).

– 1989 - Metafore albastre - Сини метафори - (editura „Narodna cultura”, Sofia — în colecția Globus poetic, traducere în limba bulgară de Ognean Stamboliev.

– 2010 - Mi-e dor de piatră - Жал ми е за камъка - ed. Avangardprint, Bulgaria - traducere în bulgară și prefăcut de Ognean Stamboliev - 100 poezii

109. VARUJAN VOSGANIAN, armean, poet, politician înnăscut.

„Nedomolitul prieten” al lui Vosganian a fost în grațiile politicianului câtă vreme i-a fost de folos, adică a servit cu acțiunea, pana și imaginea PNL din care făcea parte, pe care l-a trădat pentru facțiunea lui Tăriceanu redenumită ALDE rămasă la guvernare unde își menține o poziție privilegiată și de apropiat al lui Tăriceanu. A fost mereu orientat și... oportunist, servit magistral de inteligența înnăscută, de talentul de poet și scriitor cu mai multe volume pe baza cărora a ajuns și în conducerea Uniunii Scriitorilor din România. E un personaj de mare influență, în 2019, dar nu și de mari decizii, spre deosebire de anii când a fost Ministrul Economiei, în care calitate a poposit și în Studioul TVV, Unison Radio, Ziar Meridianul. Era și este un interlocutor excepțional.

În acești din urmă ani se dovedește un politician redutabil cu apariții apreciate în media românească.

*

PRIETENUL MEU CEL NEDOMOLIT

Acum douăzeci de ani politica românească arăta oarecum diferit. Știam mai bine care sunt unii și care sunt ceilalți. Între timp, din păcate, lucrurile s-au amestecat, oamenii politici s-au învălmășit, astfel încat am ajuns într-un fel de devălmășie.

Ei bine, una dintre figurile memorabile ale perioadei în care convingerile mai făceau încă parte din recuzita conștiinței politice, este Dumitru V. Marin. Așa cum se vede lumea dinspre mine, el a fost mereu de partea celor buni. Fără a cere altceva pentru sine decât mulțumirea de a fi în fotografia de grup a promoției câștigătoare.

Așa cum se întâmplăîndeobște cu cei care se încăpățânează să rămână de partea celor buni, Dumitru V. Marin nu a avut prea des prilejul să fie și de partea câștigătorilor. Ceea ce, însă, nu l-a domolit și nu i-a retezat elanul.

În acești douăzeci de ani de când ne cunoaștem, prietenul nostru a încheiat prietenii și a înfruntat dușmăni, a înființat partide și a slujit alianțe, a imaginat modele, a găsit acolo unde alții se întorseseră cu mâinile goale și a căutat acolo unde alții nu credeau că ceva poate fi găsit.

E un om căruia îi place să vorbească. Multă vreme și-a făcut chiar o meserie din asta. Televiziunea sa a stat de veghe, a rodit idei, a stârnit conștiințe, a fost chiar sursă de inspirație pentru opere artistice.

Să nu-ți vină să crezi, Dumitru V. Marin a împlinit șaptezeci de ani. Să nu vă imaginați, însă, că asta îl va potoli. Așa cum nu au reușit să o facă nici deziluziile, nici trădările unora ori indiferența altora, nu va reuși să o facă nici timpul. Ne-am revăzut de curând. Avea ochii la fel de luminoși, părul la fel de rebel, gesturile la fel de nervoase. Aflați că Dumitru Marin are, în continuare proiecte de tot felul. Dacă o să-l căutați prin parcuri, plimbând nepoți ori jucând tabinet cu camarazii de-o vârstă, văînșelați. Îl veți găsi mai departe în Agora, acolo unde, într-un oraș unic în felul său și capricios cum e Vasluiul, i-a fost locul în ultimele (cinci) decenii.

Ec. Varujan Vosganian,
scriitor, fost ministru al Economiei,
senator

(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 162)

110. GHEORGHE VRABIE, folcloristul afectuos.

Mai întâi un gând pios pentru acest om de înaltă cultură, plecat din Bârladul provincial și ajuns un universitar stimat și apreciat, cu opere importante în Istoria Folcloristicii și cu un respect unic pentru atitudinea sa părintească față de studenți.

Prof. Dr. Gheorghe Vrabie avea o vârstă respectabilă când m-a invitat să-i onorez apartamentul din București, unde am văzut o Bibliotecă demnă de un învățat, unde am

observat că avea un defect la ochi și un tremurici, dar era foarte afectuos și primitor. După starea timpului, trăia modest și cumpătat, salariul mic de universitar fiind cheltuit pentru cercetare și studiu. Când a auzit că sunt de prin partea Bârladului m-a tratat ca pe o rudă apropiată, m-a servit cu un ceai într-o ceașcă chinezească, cu pahar de metal pe exterior, mi-a arătat o bibliotecă pe profil folcloric având rarități europene și mondiale printre tipărituri. Ar fi mare păcat ca acest tezaur să se fi pierdut, pentru că de la 1989 n-am mai ținut în vreun fel legătura cu el. Am avut un schimb lung de corespondență, mi-a dăruit cu autograf din voluminoasa sa operă „Basmul cu Soarele și fata de împărat” (București, 1974) și mi-a oferit sfaturi bune pentru teza de doctorat.

Profesorul Gheorghe Vrabie a făcut mare cinste meleagurilor bârlădene pe care le evoca adeseori, despre care a scris, unde a tot participat la manifestările culturale cele mai diverse. Moldovenii căutau îl pentru bogata sa operă dar mai ales pentru „Bârladul cultural”, București, 1938, și pentru istoria vie pe care o reprezenta (n. 8.04.1908).

Din păcate despre moartea lui (19.07.1991) nu s-a scris mai nimic, oamenii fiind preocupați de politică și avere.

Învățăcelul care eram a învățat ceva deosebit de la el despre caracter și valoare, despre moștenire culturală și despre patriotism local și național.

OPERA:

- Mesianism ardelean, Bucuresti, 1937;
- Birladul cultural, cu o pref. de N. Petrascu, Bucuresti, 1938;
- Gindirismul. Istoric, doctrina, realizari, Bucuresti, 1940;
- Folclorul. Obiect, principii, metoda. Bucuresti, 1947;
- Folclor romanesc [Studiu si texte], Craiova, [1947];
- Balada populara romana, Bucuresti, 1966;
- Folcloristica romana - Evolutie, curente, metode. Bucuresti, 1968;
- Folclorul. Obiect, principii, metoda, categorii, Bucuresti, 1970;
- Structura poetica a basmului. Bucuresti, 1975;
- Retorica foclorului (Poezia), Bucuresti, 1978;
- Eposul popular romanesc. Bucuresti, 1983;
- Poetica Mioritei. Studiu stilisitc. Bucuresti, 1984;
- Proza populara romana, Bucuresti, 1986;
- Zur Volkskunde der Rumanen Volksdichtung und Brauchtum in europaischen Kontext, Bucuresti, 1989.

111. C.D. ZELETIN: D.V. Marin... a avut cu ce...

Ar trebui multe pagini pentru a putea ilustra colaborarea specială cu o asemenea personalitate multilaterală, cu rezultate de excepție în medicină (Academician AȘtM), literatură, viață socială. Provine dintr-o localitate pe care am măsurat-o cu pasul ca să observ că într-un patrat cu latura de circa 4 km, la Burdusaci, com Răchitoasa, s-au născut 11 mari personalități ale științei și culturii române (la Căbești 8, la Giurgioana 3, la Podu-Turcului, 5), cam în jurul

casei rămase de la părinții învățatului moldovean, n. în 13 aprilie 1935.

Chiar de n-ar fi fost avantajul meseriei de jurnalist, cu C.D. Zeletin se împăca toată lumea, îl respecta toată lumea pentru erudiția lui, îl prețuia pentru comunicativitate, așa că am comunicat aproape de perfecțiune prin toate mijloacele.

*

Pseudonim al lui Constantin Dimoftache, născut, 13 aprilie 1935, Burdusaci, comuna Răchitoasa, județul Bacău) este poet, eseist, traducător, profesor doctor, medic și biofizician.

Volume publicate: Michelangelo, *Sonete*, E.L.U., 1964 (pentru care obține, în anul următor, premiul de carte, Edinburgh, Anglia, 1964); *Lirica renașterii italiene*, Editura Tineretului, 1966; Charles Baudelaire, *Florile răului* (ediție colectivă), E.L.U., 1968; *Sonetul italian în Evul mediu și Renaștere*, două volume, Editura Minerva, B.P.T., 1970; Michelangelo, *Sonete și crâmpeie de sonet*, Editura Albatros, 1975 (Premiul Asociației Scriitorilor din București); *Călătorie spre transparență*, poezii, Editura Eminescu, 1977; Michelangelo Buonarroti, *Scrisori urmate de Viața lui Michelangelo* de Ascanio Condivi, două volume, editura Meridiane, 1979; *Lirica franceză modernă, florilegiu*, Editura Albatros, 1981; *Ideograme pe nisipul coridei*, proză aforistică, Editura Cartea Românească, 1982; Michelangelo, *Poezii*, opera omnia, Editura Minerva, B.P.T., 1986; *Andaluzia*, poezii, Editura Cartea Românească; Charles Baudelaire, *Florile răului*, traducere integrală, Editura Univers, 1991; *Respiro în amonte*, eseuri, Editura Cartea Românească, 1995; *Gaură-n cer*, eseuri, Editura Athena, 1997; *Adagii*, proză aforistică, Editura Athena, 1999; *Sonetul în zorii, amiaza și amurgul Renașterii italiene*, Editura Pandora-M, Târgoviște, 2002; *Ștefan Zeletin. Contribuții documentare*, Editura Corgal Press, Bacău, 2002 (semnat, C. Dimoftache-Zeletin); *Paul Verlaine, Poèmes. Poezii*, Editura Pandora-M, Târgoviște, 2002; *Scânteind ca Sirius...*, Editura Sfera, Bârlad, 2004; *Distinguo*, Editura Vitruviu, București, 2008; *Doctorul Alexandru Brăescu, 1860-1917. Contribuții documentare*, Editura Corgal Press, Bacău, 2009; *Rămânerea tăcerii*, Editura Spandugino, București, 2011; *Zdrențe în paradis*, Editura Spandugino, București, 2012; *Scrieri I*, Editura Spandugino, București, 2012;

Premiat de Asociația Scriitorilor din București, și Uniunea Scriitorilor din România (1991), pentru cea mai bună tălmăcire a unei capodopere lirice a literaturii universale.

Președinția României i-a acordat Ordinul Național Serviciul Credincios în gradul de Ofițer etc.

CUVÂNT ÎNAINTE la cartea
„GIURGIOANA - Bacău, Sat- Biserică- Oameni”
Editura PIM, 2011

Un copil de țăran din Giurgioana - jud. Bacău, a străbătut lumea după ce a măsurat cu pasul întreaga vale a Zeletinului, inclusiv comuna mea natală Burdusacii.

Un tânăr îndrăzneț, inclusiv la lupte libere, s-a dovedit un profesor eminent în perimetrul Vasluiului, recunoscut atât pentru profesionalismul său cât și pentru nonconformism și inventivitate.

Astăzi, cetățean al Vasluiului, care a pornit Televiziunea Vaslui, Unison Radio Vaslui, Unison Radio Bârlad și Ziarul Meridianul (iată-l într-al 15-lea an de apariție), care a candidat la primărie, Consiliul Județean sau la Parlament situându-se mereu în locuri remarcabile ...

Un om dintre noi, alergând în cele 4 zări ale lumii (...27 de țări!) dar mai ales în România pentru a realiza numeroase reportaje, întrevederi, corespondențe în direct etc. în sfârșit, presă de cotă înaltă, din moment ce a reușit să aibă în direct 6 președinți de stat, regele Mihai I, 14 prim-miniștri, sute de parlamentari din țară și de peste hotare.

Un etnolog (reținut în Dicționarul de specialitate) un romancier, un istoriograf cultural (câteva cărți valoroase), deci o fire activă și întreprinzătoare, dă la iveală o monografie consacrată satului natal: „GIURGIOANA - Bacău, Sat - Biserică - Oameni”.

Alcătuită într-un timp scurt, cartea, de 150 de pagini, este un stop-cadru al vieții unui sat, poate, ineluctabil alunecând spre veșnicie. Atestat la 1531, cu biserică veche în 1809, și aceasta sărbătorită acum, Sf. Voievozi, la cei 150 de ani, cu

enoriași harnici dar din ce în ce mai puțini, în acest noiembrie, deci, un document care poate rămâne în istoria (culturală) a României, poate, pentru că este primul.

Cele 6 capitole ale volumului: I - Satul, II - Biserica, III - {coala, IV - Oamenii, V - Personalități, VI - Addenda, demonstrează spiritul, rigoarea autorului, capacitatea de sinteză și priceperea de a îmbina datele, documentele, exprimările orale spre a servi cititorului de azi și de mâine.

Documentele inedite despre sat, biserică, școală, oamenii satului, personalitățile locale sunt într-o succesiune bine gândită și echilibrată, se constituie în mari merite ale lucrării.

Ilustrarea cu fotografii sau xerografii ține de încercarea de a prezenta o contribuție personală cu adevărat remarcabilă.

Cunoscându-l și apreciindu-l pe prof. dr. Dumitru V. Marin care se ocupă și de cercetarea Văii Zeletinului, în speranța că va continua și pe această latură științifică, recomand călduros această carte „GIURGIOANA - Bacău, Sat- Biserică-Oameni”!!!

București, 24 octombrie 2011

Prof. univ. dr. C. D. ZELETIN

Membru al Academiei de Științe Medicale.

Președintele Societății Medicilor Scriitori și

Publiciști din România.

Președinte de onoare al Academiei Bârlădene,

(Societate literar-artistică înființată în anul 1915)

AFLU ...

Aflu că un conjudețean important de-al meu împlinește 70 de ani. Pe care nu i-a trăit degeaba, dacă privesc la opera sa scrisă și mai ales la opera sa de viață pentru că D.V. Marin este un foarte bun profesor (atâția alții o spun) de peste 40 de ani, este un lider de presă al ultimelor 2 decenii (și a avut cu ce),

este un iubitor al Bârladului, este un întreprinzător de succes, un personaj de excepție în cadrul Curentului Cultural - Informațional pe care-l susține personal și prin cărțile sale tipărite.

Am stat doar o dată de vorbă în Bârladul meu cel drag, căruia îi fac o donație de cărți în aceste zile prin Academia Bârlădeană. Mi-a spus atunci că întemeietorii Academiei Bârlădene sunt în ordinea importanței Tudor Pamfile, George Tutoveanu și Toma Chiricuță și eu l-am convins că George Tutoveanu a fost cel dintâi, iar Alexandru Vlahuță a fost ales președinte de onoare la 1 mai 1915, dar și la apariția primei reviste de după război Florile Dalbe cu contribuția aceluiași.

M-am bucurat și mă bucur că a cercetat evoluția acestei unice unități culturale ca expresie a localismului creator dar și că a repus în drepturile sale pe cel mai mare folclorist român din perioada romantică, Tudor Pamfile în volumul din 1998 „Tudor Pamfile și revista Ion Creangă”.

După cum se vede, ne-am întâlnit pe tărâmul cercetării, al afecțiunii pentru Bârlad, al activității literare, ca etnologi, el fiind menționat în Dicționarul etnologilor din toate timpurile și iată, mi se pare că rămâne un exponent al presei meleagurilor moldave cu mai multe mențiuni în Istoria presei românești.

Îmi închipui că după o activitate de peste 50 de ani nici nu se poate opri cât mai are putere de muncă.

La aniversarea sa îi urez să-și continue în același ritm viguroasa sa activitate.

**Cu sănătate,
Acad. prof. dr. C.D. Zeletin,
medic, biofizician, poet, eseist
(prin telefon, luni, 28 martie 2011)
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 180)**

UN PREMIU PENTRU CITITORI: DINTRE MULȚI ALȚII,

Într-adaos pentru tot felul de cititori care să ia la cunoștință că n-am nominalizat aici Președinți de Stat ca Petru Lucinschi, Igor Smirnov, academicieni ca Președintele Academiei Române Eugen Simion, Valeriu D. Cotea, Șerban Cioculescu, Dinu C. Giurăscu, Valeriu Irimescu, Nicolae Manolescu, Grigore Moisil, Ovidiu Bîrlea, Ion Vlăduțiu (tot dintre etnofolcloriști, Al. Amzulescu, Petru Caraman, I.C. Chițimia, Emilia Comișel, Gh. Focșa, Petru Ursachi, Costea Marinoiu, Sabina Stroescu), Andreea Răducanu, Adi Cristi, de la Suceava Mircea Radu Iacoban, Craiova, mulți, etc.,etc., iar din plan județean pe prof. cercetător Costin Clit, prof.univ.dr. Daniela Gîfu, sau prof. dr. Vicu Merlan, pe sculptorul Gheorghe Alupoae, pe mai mulți pictori și graficieni, pe caricaturistul Nicolae Viziteu, pe poetii Gabriela Ana Balan, Petruș Andrei, Simion Bogdănescu, pe „decanul” scriitorilor vasluieni, Ion Măcnea Vetrișanu (realizatorul unui excepțional grup sculptural, unic în România), pe primarii Toader Dima (dr. inginer), Petrică Chiriac, Horațiu Cărăușu, de la Iași pe dr. Cornelia Ursu, Mihai Caba, Const. Profir, de la Bacău pe Mihaela Băbușanu, Viorel Savin, Ion Prăjișteanu și mulți alții, de la Tecuci pe Vasile Ghica ș.a,ș.a. considerând că cei 111 alcătuiesc un mozaic foarte grăitor pentru lumea în care m-am mișcat ca om, profesor, romancier, etnolog, reporter, șofer și manager de televiziune (presă). Nu se pot nominaliza atâtea sute și sute de... martori ai valorii.

Apare ca îndeajuns și foarte onorant numărul așa de mare de academicieni, universitari, doctori în știință, oameni cu operă de nivel național și mondial (așa din treacăt, câți s-ar mai

putea prezenta în fața posterității cu astfel de ... martori și mărturii ?). Puteți reține că înfinit mai puțin s-a întors înspre noi, din ce am dăruit unei întregi națiuni: autoritate socială și profesională, imagine publică, onoruri, etc. dar... cel mai mult, informația „ajutătoare” pentru salt social. N-am nominalizat nici un politician, deși pe ăștia i-am ajutat cel mai mult.

Bunăoară, Președintele Republicii Moldova, Piotr Lucinschi era un prosovietic foarte convins (mult rău a făcut unificării celor două state românești, el și Igor Smirnov), despre Vladimir Voronin nu merită să scriem tot din aceeași cauză, despre ceilalți ...s-ar burduși prea bine acest volum.

Președintele Academiei Române, Eugen Simion a venit de mai multe ori la Vaslui, l-am înregistrat la mai multe acțiuni cu cartea la Biblioteca Județeană, l-am intervievat, dar l-am avut și în emisiuniTV-radio în direct. Era calm, extrem de ponderat chiar în considerații critice, comprehensiv față de valorile locale. La noi a emis idea că în circa 300 de ani pe glob se vor vorbi doar 2 sau 3 limbi, astăzi de mare circulație, dar și acelea mult alterate.

I-am răspuns că în condițiile videoculturii, comunicării rapide și ușoare prin telefon, a computerului (cel mai mare dușman al limbii române) doar în câteva zeci de ani se va petrece mondializarea în comunicare, inclusiv literară.

Din această cauză și Meridianul Cultural Românesc se situează așa de hotărât în frontul bătăliei pentru apărarea LIMBII ROMÂNE.

Încă o precizare: cu aceste mari personalități, nu m-am întâlnit doar o singură dată, nu la cărciumi, ori restaurante, ci în media (îndeosebi), în manifestări publice, unde ei au beneficiat de interesul realizatorului TV, de autoritatea lui, cu care ei au căpătat mai multă strălucire și...valoare socială. Pentru noi au fost subiecți de presă, pentru ei un pas spre strălucire și recunoaștere.

Noi suntem tare mândri că am reușit acestea. Oricum...
unic!

POSTFAȚĂ/PRECIZĂRI

6 decenii de activitate printre oamenii de valoare dintr-un secol (deci care au trăit și activat și înainte de a-i cunoaște), ai unei națiuni, reprezintă un ales privilegiu asigurat de încrederea în valoarea pe care la rândul meu o afișam, pentru că nimeni nu era dispus să-și piardă timpul cu vreun pierde-vară, sau la șprițuri (cu care niciunul nu avea a face), ori vreun agent... plătit. Așa, am învățat să vreau și să pot.

Prin acumulări intelectuale, curaj și chemare s-a format cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile; mai spun: prea m-am risipit în lume să nu știu cine sunt.

Aș fi ajuns cercetător mai autoritar, romancier, poate recunoscut, istoric local de oarecare valoare și, cine mai știe, dacă plecam în Ghana să le fac Televiziune Națională eram sigur, bogat. Oricum ceva de mai mare importanță aș fi reușit, că nu degeaba președintele Emil Constantinescu a zis că am harul „de a face”.

Cu siguranță sunt cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, pentru că: 1. Am o longevitate activă de excepție, 62 de ani în presă (debut: Steagul Roșu, 1957), cu articole în peste 30 de publicații; 2. Am realizat singurul grup de presă, simultan cu Televiziune, Radio (2 posturi), ziar Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău și revista internațională MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, aceasta, doar după 5 ani, în 18 numere, având 534 de colaboratori din toată lumea; 3. Am publicat 34 de cărți, în mare majoritate de istorie culturală, am ridicat monumentul „77...Noduri culturale și semne amicale”, Iași, 2018, 398

pag.; **4** Am reușit 3 recorduri mondiale (interviuri cu 9 șefi de stat, 14 prim miniștri, revistă dinspre jurnalismul cultural (difuzată în 4 continente, 32 de țări), la care se adaugă interviuri cu Papa Ioan Paul al II-lea, Înalte fețe bisericești, în frunte cu patriarhii Teoctist, Daniel, mitropoliți, episcopi, preoți. Ar trebui să se adauge sutele de manifestări cu public din județele Moldovei, Simpozioanele naționale „Omagiu cărții și culturii vasluiene” și multe altele (v. Pliantul „Recorduri...”); **5** Am realizat o veritabilă școală de presă (când așa ceva nu exista) pentru că peste 500 de persoane au învățat câte ceva la noi (vârfuri: Pârvoiu, Sîmpetru, Striblea), tot ce există în județ s-a școlit aici; **6** Am fost un actor politic important în județul Vaslui, timp de 29 de ani șef de partid-ecologist, în variante și perioade, candidat la Primărie, Consiliul Județean, Parlament (ambele camere); **7** Am fost cumpătat și în deplină legalitate om de afaceri, care sprijin cultura locală și națională, și, spun că nu sunt bogat, dar nici sărac; **8** Am întreținut atmosferă și relații afectiv-culturale cu sute de personalități din țară și de peste hotare (vezi, vol. „111 valori naționale dintr-un secol pentru Vaslui”, 2019), mai ales după 1990, când am înființat primul post privat de televiziune din România, Licența 001/TV. Pe mulți i-am făcut eu oameni, pe foarte mulți i-am ajutat și stimulat cu imaginea TV-radio-presă scrisă, să devină ceea ce sunt în 2019; **9** Singurul „Mecena” din județul Vaslui pentru cultura locală, după m. dr. Teodorescu. **10** Am destui dușmani care să mă denigreze, inclusiv pentru cartea-emblemă a județului Vaslui, „101 vasluieni pentru 100 de ani” (Iași, 2019, 404 pag.); sau „... 77... Noduri culturale și semne amicale”, Pim, Iași, 2018, 398 pag.

La ce să mai enumăr cercuri, cenacluri, organizații la care particip?

*

Oricum eu am dăruit mult, mult mai mult, decât am primit, nu numai pentru că pe foarte mulți i-am făcut eu harnici ci le-am oferit și celor mai valoroși, gratuit, MARFA TIMPULUI: imagine TV public=pozitivă, apoi radio, apoi presă scrisă. Gratuit, în capitalism nu înseamnă sacrificii și mecenat, înțelegere pentru perioada de așezare a valorilor neamului? Ca mențiune: DECENIUL DUȘMĂNIEI a însemnat o aprigă bătălie între valori, nouă ierarhizare, noi perspective și nu numai înfruntarea dintre vechi și nou; se luptau voințe, inteligențe, răbdare și pregătire în toate domeniile.

Deci, un plus de imagine atunci oferită era un ajutor hotărâtor pentru selecție. Acolo a fost plusul de valoare adăugată de noi, când și „ora exactă” pentru Vaslui se dădea la TVV.

Astfel, în vremuri de exod, noi am adus mari valori în acest județ.

De ce n-au scris aceste rânduri, alții... nu vor, nu pot, sau nu știu.

Dar și acestea înfățișează doar o parte din munca mea.

La ce-mi folosește mie, ca persoană?

Dar, o asemenea carte, poate folosi celor care mereu vin?

CE REZULTĂ...?

Până la urmă o carte cu prieteni învățați, de aprecierea cărora m-am bucurat, ca și de valoarea pe care ei și-au demonstrat-o în câmpul culturii naționale sau chiar universale, între granițele limbii române, adică pretutindeni. O șansă în cazul fiecăruia (pentru mine), o notă pozitivă și compensatorie (oarecum) pentru cei 111 mari ai nației noastre, dintr-un secol (aproape) desfășurat pe... fragmente din 2 milenii. Puteam muri pe Catedrala San Pietro sau pe vaporul Lira (în Bermude), la

ultimul nivel din Zgârâie Norii din New York, la Liepaja ori Londra, în Ierusalim ori Ankara, unde am avut „întâmplări”, adică în cele patru orizonturi ale lumii.

Ce am dat, ce am luat de la fiecare nu poate fi cuantificat. Am învățat mereu, am învățat pe mulți alții, în afară de elevii mei ca profesor și director, (au trecut pe la TVV, peste 500 de persoane, cu vârfuri naționale ca Pârvoiu, Sîmpetru și Striblea), am dăruit din timpul meu, din valoarea mea, din munca mea (fizică și spirituală), prin plusul de vizibilitate cu care am consolidat nume, cariere, profesii, opere, absolut întotdeauna cu spirit constructiv.

O istorie a culturii românești nu poate ignora scrierea de față.

Orice fel de istorie culturală pentru județul Vaslui poate constata că am adus un fond ideatic și spiritual prin aceste personalități, prin grupul de presă, unic în țară, prin recordurile mondiale, naționale, județene, într-o îndelungată zbatere pentru acești oameni, spre folosul lor. Nu m-aștept la recunoștință, nici la onoruri, nici la monumente. Mi le-am făcut eu pe toate și ceva în plus: nu numai prin Meridianul Cultural Românesc, revista cu 534 de colaboratori din toată lumea (în 5 ani), dar prin comunicarea cu toată lumea am racordat amărâțul de Vaslui (azi, hulit de toată lumea) la nivelul de cultură universală prin Revistă, opere, popularizarea valorilor, prezență „scrisă” și net.

E... puțin lucru?

ADDENDA

OPERA

- TABLOU SINTETIC – Dumitru V. MARIN

1. a) Deschizător de drumuri în presa modernă:

Televiziune - prima în țară (1990) - Licența 001/TV, Unison Radio Vaslui (1993), Unison Radio Bârlad (1994 →), ziar Meridianul, (1996 →), Revista internațională Meridianul Cultural Românesc (2015 →); Debut în 1957. Singurul

Grup de Presă complet (2017).

b) Interviuri cu **9 președinți de stat**, 14 prim-miniștri, zeci de miniștri, deputați, senatori, ambasadori etc.; **Unic în România** ca jurnalist; 9 fișe în Istoria Jurnalismului din România (Enciclopedia).

c) Transmisiuni directe radio - Tv - ziar, din 32 de țări;

d) Interviuri cu **înalții ierarhi ai bisericii**: P.F. Teoctist, P.F. Daniel, mitropoliți, episcopi.

e) Vicepreședinte al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România și președinte filiala Vaslui din 2005. A organizat multiple manifestări social - culturale în județele Iași, Vaslui, Bacău, Galați. Zilele Meridianului, Simpozioane interjudețene, ample acțiuni cultural - științifice și de popularizare - Gala Ziariștilor (pentru județul Vaslui) și a fost invitat la Craiova, Baia Mare, Iași, Târgoviște, București, Râmnicu-Vâlcea, Timișoara etc.

„Prin activitatea sa, Studioul TV Vaslui a dovedit că opinia publică are nevoie de informare constantă și obiectivă. Sunt sigur că telespectatorii Studioului TV Vaslui se bucură de o radiografie complexă a zonei, a comunității din care fac parte. Societatea românească are nevoie de informație, de seriozitate și dedicație, lucruri pe care colectivul Studioului TV Vaslui le-a dovedit din plin, în toți acești ani.”

Traian Băsescu

*Cu toată aprecierea,
Traian Băsescu,
Președintele României 2004 - 2014
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011,
p. 6)*

2. Acțiuni unicat în istoria Vasluiului și nu numai:

Festivalul național Fantastic Dance (1993, Vaslui) + Chișinău, 2 ediții, Festival pentru copii Tip-top-minitop, 2 ediții, Gala ziariștilor, 2 ediții, Omagiu Cărții Vasluiene

(2013, 2015, 2017), Școala de ziariști pe lângă Tv.V., (peste 500 de persoane), Festivalul Național al Umorului, 1970, organizator, sprijinitor 47 de ani), Revista internațională Meridianul Cultural Românesc, din 8 februarie 2015→, Simpozioane interjudețene în județele Iași-Vaslui-Bacău-

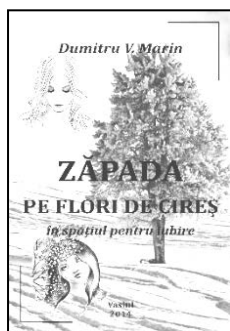
Galați ș.a. **Asociația Creatorilor Vasluieni Vaslui: I. 1971; II. 1999.** Promotor al Curentului Cultural Informațional Vasluian. Reprezintă România la 2 decembrie 2001 la Internaționala Ecologistă; Întâlnire și convorbiri oficiale cu Iosckha Fischer, ministrul de externe german. A avut rol unic de influență asupra destinelor unor mari personalități contemporane, Th. Codreanu, Th. Pracsiu, Dumitru Buzatu, Daniela Oatu, Lucian Pârvoiu, Cătălin Striblea, Adrian Porumboiu, Traian Nicola, Dan Ravaru, Val Andriescu etc., etc.

„Dl Dumitru V. Marin se grăbește să trăiască din plin, cu demnitate cât și ce i-a hărăzit bunul nostru Dumnezeu. Este mereu ocupat, în mișcare, multiplicând faptele bune.[...] Ca și mai înainte, se bucură de mult succes și sunt căutate lucrările dumisale care-i reflectă înalta pregătire științifică - e un eminent savant, doctor în

filologie.”

*Mircea Snegur,
primul Președinte al Republicii Moldova*

3. Romancier: Zăpada pe flori de cireș (1999 și 2014 - Ed. a II-a revăzută și adăugită), și proze scurte în diferite reviste, printre care „Baaadul Literar” (Bârlad) Meridianul Cultural Românesc, Convorbiri literare, Cronica, ș.a.

„Dascăl, publicist, editor, om de comunicare prin radio și televiziune, D.V. Marin este emblematic pentru ceea ce socotesc a fi elita neștiută a țării, cea care modelează mentalul colectiv contemporan, motorul progresului local, adesea necunoscut. Numai că D-sa are și contribuții de valoare națională și este destul de apreciat...”

*Acad. Răzvan Theodorescu,
București*

(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 162)

4. Monografist:

- **Liceul „Mihail Kogălniceanu”** (1990), monografie la Centenar.
- *„Unison Radio Vaslui continuă...”* (2000), prezentare mass-media.

- **MERIDIANUL - istorie a presei locale și a Curentului Cultural - Informațional**, 416 p. (2009); Premiata de UZPR.

- **Festivalul Național al Umorului „C-tin Tănase”**, 218 p. (2010), monografie culturală;

- **GIURGIOANA - Bacău, Sat, Biserică, Oameni**, 170 p. (2011), monografie.

„D.V. Marin este un foarte bun profesor (atâția alții o spun) de peste 40 de ani, este un lider de presă al ultimelor 2 decenii (și a avut cu ce), este un iubitor al Bârladului, este un întreprinzător de succes, un personaj de excepție în cadrul Curentului Cultural - Informațional pe care-l susține personal și prin cărțile sale tipărite[...] ne-am întâlnit pe tărâmul cercetării, al afecțiunii pentru Bârlad, al activității literare, ca etnologi, el fiind menționat în Dicționarul etnologilor din toate timpurile și iată, mi se pare că rămâne un exponent al presei meleagurilor moldave cu mai multe mențiuni în Istoria presei românești”

*Acad. prof. dr. C.D. Zeletin,
medic, biofizician, poet, eseist
(prin telefon, luni, 28 martie 2011)
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 180)*

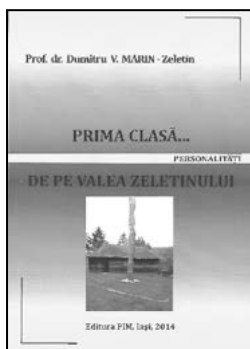
5. Contribuții științifice:

- **Cu Eminescu, Dascăl de suflet - Studii și adnotări istorico - literare**, 172 p. (2013): D. Cantemir, V. Alecsandri, I.L. Caragiale, M. Eminescu, T. Pamfile, N. Stănescu, V. Silvestru, Gr. Vieru etc. - monografie și dicționar.

- „*Meridianul: Filă din Istoria Presei locale și naționale*” (2009), extras.

- **PRIMA CLASĂ... / PERSONALITĂȚI DE PE VALEA ZELETINULUI**, 330 p. (2014);

- D.V. Marin, „*Noi perspective*

asupra operei lui Ștefan Zeletin” (coordonatori Ionuț Horeanu, Horia Pătrașcu) Ed. Junimea, Iași, 2014.

- D.V. Marin, **Mihai Eminescu, în starea lui de azi**, Iași, 2017.

- Numeroase Editoriale și articole din Meridianul Cultural Românesc și Meridianul de Iași – Vaslui – Bacau.

„Lui Dumitru Marin, tecucean ca și mine, cu urări de succes în munca sa științifică”

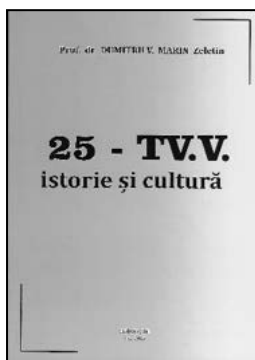
*Academician Iorgu Iordan,
MEMORII, (1977)
ianuarie 1977*

Editorialist: Editoriale, articole, eseuri, Pim, Iași, 2018, 184 p.

6. Istorie culturală:

- **TV.V. - 15... explozia**, 556 p. (2006), istorie, cultură, roman picaresc;

- **Tv.V. - Vaslui - România - Europa**, 256 p. (2011), istorie, mijloace mass-media, autoritate.

- **25 - TV.V. (Istorie și cultură)**, 322 p. (2015), volum aniversativ despre Grupul de Presă și apariția TV.V.

- **75 D.V. Marin – Istorie, cultură, jurnalism**, Pim 2016, 166 p.

...77... Noduri culturale și semne amicale, Pim, Iași, 2018, 398 p.

101 vasluieni, pentru 100 de ani,/Valori identitare, Pim, Iași, 2019, 402 pag.

111 valori naționale dintr-un secol pentru Vaslui, 2019, 512 p..

”Stimate domnule Marin [...] doresc să îmi exprim satisfacția de a vedea, în activitatea gazetărească și civică a domniei voastre, confirmarea convingerilor de care am fost animați, în zilele dificile de după Revoluția din Decembrie 1989, toți cei care am pus bazele unei Româнии democratice.”

*Ion Iliescu,
Președinte de Onoare al P.S.D.
Președintele României 1989 - 1996, 2000 – 2004*

7. Istoria învățământului:

- „*Evoluția învățământului vasluian până la 1859*” (1980), extras + volum;

- „*170 de ani de învățământ public la Vaslui*” (2011), extras. Numeroase simpozioane în județele Moldovei.

- **ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI MERIT VASLUIAN - Eșantion din învățământul românesc (I)**, ed. PIM, Iași, 2016, 154 pag.

-Sute de articole în Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău.

- Zeci de articole în Meridianul Cultural Românesc.

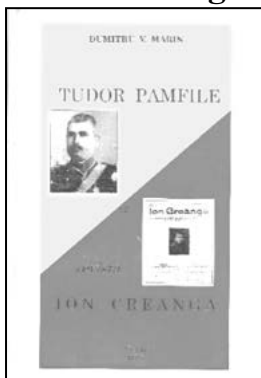

„...meritul cîtorului acestui mozaic cultural, profesorul doctor Dumitru Marin, este unul remarcabil. Împreună cu o sumă de contributori de elită fiecare număr prin paginile sale se constituie într-o adevărată frescă a tinereții, vigorii și creativității pe care această străveche

cultură o dovedește.. Distribuția ei în cele patru zări poate deveni un mesager a ceea ce Eminescu, și nu numai el, considera că ar fi misiunea istorică a românismului.”

*dr. în medicină Valeriu LUPU,
critic literar - Vaslui
(M.C.R. nr. 5/ 2016)*

8. Etnografie și folclor:

- Tudor Pamfile și Revista „**Ion Creangă**”, (etnofolcloristică) 294 p. (1998), curentul arhivistic; *„contribuie la recuperarea integrală a acestui prețios element de patrimoniu”...* - Iordan Datcu, „Dicționarul etnologilor români” (p. 65).

- „*Considerații privind*

cântecul popular” (1974), extras; primul studiu de gen.

- „Importanța Revistei „ION CREANGĂ” în folclorul românesc”, teză doctorat (1998), ample noutăți și documente inedite.

- **OFITERUL FOLCLORIST, Medalion istorico-literar, M.C.R., anIII, nr.1 (9),2017, p123-124.**

-Bârlad-Vaslui/Pamfile-Marin/ destine istorice,
Pim, Iași, 2017,184 p.

- „Curentul Cultural - Informațional” (serial 2011 - 2016 în ziarul Meridianul);

- Articole, reportaje, editoriale în principale ziare și reviste ale vremii.

„Dumitru V. Marin a dovedit ambiții mult mai mari decât cercetarea etno-folclorică, aspirând a fi polyvalent: om politic (consilier județean și candidat la alegerile de primari din partea PNL), ziarist, prozator (autor al unui roman sentimental, cu titlu metaforic, Zăpadă pe flori de cireș), întemeietor al unui trust de presă, Cvintet TE-RA (cuprinzând televiziune, radio, ziar)... Dumitru V. Marin nu s-a mulțumit însă nici

cu a fi un abil om pragmatic, reușind să reziste intemperțiilor din presa postdecembristă, ci s-a încercat să și teoretizeze inițiativele sale culturale, considerând că a pus umărul, și pe această cale, la întemeierea unui „curent cultural informațional” în județul Vaslui, aproape unic în țară...”

Prof. dr. Theodor CODREANU,
scriitor, critic literar

9. Reportaje și memorii de călătorie:

- **Editoriale valabile din vremuri regretabile**, 258 p. (2013), texte variate, considerații socio - economice; Premiată de UZPR în 2014.

- **„Spirale” internaționale - Vasluieni pe spițe din roata istoriei**, 208 p. - (2013), volutele muncii de jurnalist;

- **PRIMARII, ca niște oameni acolo, și ei**, 338 p. (2014). Interviu cu 50 de primari ieșeni.

- **Ceașescu -... - Băsescu - Mitterand - Snegur - Iliescu - Lucinski - Constantinescu - Regele Mihai I, - evocări de reporter** - 188 p. (2014). Interviu cu 9 președinți de stat, prim-miniștri, capi ai bisericii.

„Numele prestigiosului profesor doctor DUMITRU V. MARIN este legat pe veșnicie de cultura județului Vaslui, întrucât el a fost cel care mulți ani a asigurat în această zonă o activitate cultural-istorică, jurnalistică și etnografică extrem de consistentă. Distinsul Profesor este cel care a lucrat mereu la zidirea fundamentelor culturale ale cetății Vasluiului și, în general, ale județului Vaslui, contribuind la cristalizarea unui spirit autohton și la afirmarea unor personalități culturale locale, fapt pentru care oricând el își merită lauda și cinstirea noastră, a tuturor.”

*dr. în istorie Laurențiu CHIRIAC - Vaslui
(M.C.R. nr. 5/ 2016)*

10. Editor: - Tudor Pamfile - Basme (1976);
 - Ziarul **Meridianul** (1996 →),
 Teleradioeveniment (1993/94)
 - T.V.V., **Unison Radio Bârlad** și **www.tvv.ro**
 (1990 →)
 - **Revista Meridianul Cultural Românesc** (8
 febr. 2015→) - director-fondator, editor, critic literar;
 - **Revista Onyx** - revistă de literatură, civilizație și
 atitudine, director, editor, redactor. (2014)

„Mare mi-a fost bucuria când m-a anunțat că intenționează să scoată o revistă intitulată „Meridianul Cultural Românesc”, ceea ce s-a și întâmplat începând cu anul 2015, [...], cu o tematică interesantă, captivantă și diversificată, aflându-mă și eu printre autorii articolelor de biologie. Văzând ce probleme abordează revista, m-a interesat cine este directorul. După cele citite, pot afirma că este o personalitate marcantă a Culturii românești, un om de aleasă ținută intelectuală, o figură reprezentativă a ziariștilor vasluieni și români, un scriitor cunoscut și apreciat pentru întreaga sa activitate editorială.”

15 martie 2016
 Academician Constantin Toma
 Profesor la Facultatea de Biologie

Onesti, 1971

11. Constructorul și îndrumătorul!

- Construirea școlilor din Stejarii-Iași, Măcărești-Iași, a Școlii noi din Văleni-Vaslui și stadionul local,

- Coordonator la construirea Căminelor Culturale de la Berezeni, Dragomirești, diriginte de șantier la Casa de Cultură Vaslui,

- Coordonarea lucrărilor la amplasarea Statuiei lui Ștefan cel Mare de la Băcăoani - Vaslui. A prezentat Statuia

în fața lui N. Ceaușescu, Casa Scânteii, București, 1973.

- Sprijin la turnarea filmului Ștefan cel Mare – Vaslui

- Introducerea Cataloagelor alfabetice și tematice, a Clasificării zecimale în Biblioteci, ca inspector de specialitate între 1970-1974 la C.J.C.A. Vaslui,

- Înregistrarea fonetică a primelor 3 ediții ale F.N.U.C.T. (Festivalul Umorului)

- Ca antrenor, formarea echipei de fotbal jr. Moldosin-Vaslui, arbitru de fotbal între 1974 – 1979.

- Concurent, medaliat cu aur, argint, bronz, la lupte libere (Pașcani), oină, volei și alte jocuri sportive (Iași), aruncarea greutății, Iași, vicecampion național la lupte, Iași, 16 dec. 1962. În toate cazurile și conducătorul echipelor.

- Instructor de formații și ansambluri artistice, cu rezultate regionale, din jud. Iași și Vaslui.

- Creatorul și conducătorul singurei școli de presă din jud. Vaslui, circa 500 de candidați pe lângă Tv. Vaslui între 1990 – 2019.

- A condus cenacluri literare, cel mai cunoscut „Mugurel” 74 (15 ani), cel mai reprezentativ (Cenaclul „Asociația Creatorilor Vasluieni” (A.C.V.), 1966 și după 1989.

- A îndrumat zeci de ani elevi la Sesiuni Științifice, întorși numai cu Locul I. A lansat poeți și scriitori de valoare națională.

- A fost organizator la Festivalul Umorului „C. Tănase” Vaslui, primele 3 ediții (1970 - 1974), a organizat 3 ediții ale Festivalului Fanfarelor, Vaslui, 1971, 1972, 1973; a organizat 2 ediții ale Festivalului Național de dans modern Fantastic Dance, 1993, 1994; printre organizatorii Festivalului Obiceiurilor la Vaslui, la începuturi; a inițiat și organizat Gala ziariștilor profesioniști, 2 ediții, și 2 „județene” Cupa TVV la fotbal; Festivalul Tip-top minitop, două ediții; foarte multe Simpozioane interjudețene; a organizat și condus 4 ediții ale Simpozionului Național „Omagiu Cărții Vasluiene” (2013, 2015, 2017, 2018). A scos 3 reviste, 2 ziare, 2 posturi de radio și 1 TV (și online); 31 de cărți tipărite.

„Renumitul Albert Einstein, născut la ULM – deci pe malurile Dunării spunea: „Încearcă să fii un om de valoare și mai puțin un om de succes“

Cu o astfel de gândire, am avut ocazia să cunosc și eu, un adevărat om de valoare culturală! Vorbesc despre Dl. Prof. Dr. Dumitru V. MARIN din VASLUI, Director–Fondator al Revistei “MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC” - în lb. germană: RUMÄNISCHER KULTUR MERIDIAN”

*Georg Barth, 22.02.2017
Passau, landul Bavariei, Germania*

12. Important om politic în jud. Vaslui, 1989 - 2016: președintele Federației Ecologiste din România, filiala Vaslui, 18 ani, a Partidului Verde în prezent; **Consilier județean 5 mandate**, Candidat la Senat, Camera Deputaților, Consiliul Județean, Consiliul Local, Primăria Vaslui, vicepreședinte al Acțiunii Populare, propus de liberali candidat la Primăria Vaslui în alegerile

din iunie 2008. Multiple prezențe naționale și internaționale culturale și politice. Contacte, interviuri și colaborări cu toate marile personalități politice și culturale naționale ale timpului (1990 – 2019).

„L-am cunoscut pe profesorul dr. Dumitru Marin cu ocazia unei întâlniri la Vaslui cu reprezentanți ai societății civile și simpatizanți ai Convenției Democratice, înainte de alegerile din 1996, când i-am acordat și un interviu pentru postul de radio și televiziune pe care îl conducea.

Pe vremea aceea, Vasluiul era considerat un fief absolut al PDSR-ului, era numit „județul roșu” și a avea alte opinii decât majoritatea însemna un act de curaj. Era vorba de curajul unui om care înțelesese să facă presă adevărată, dar în același timp angajată în slujba unor valori democratice în care credea... Bun organizator, activ și integrat în

comunitate...”

Prof. dr. Emil Constantinescu,

Președintele României 1996 - 2000

(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 7)

13. Acțiuni culturale interjudețene și naționale:

- Interviuri la Televiziunea Canadiană, B.B.C., Televiziunea Națională din Chișinău, Captalan, Tele 7 abc, Deutsche Welle, Vocea Americii etc.

- Pagini speciale în „Evenimentul Zilei”, alte articole în „Deșteptarea”, „Ziarul de Bacău”, „Tecuceanul”, „Booklook”, „Meridianul Iași-Vaslui-Bacău” ș.a.

- Acțiuni culturale 2014: **Omagiu Cărții Vasluiene** - Vineri, 25 octombrie 2013; Simpozioane Interjudețene: **Românești** - Miercuri, 15 ianuarie 2014; **Hârlău** - Joi, 23 ianuarie 2014; **Prisăcani** - Joi, 30 ianuarie 2014; **Bârnova** - Miercuri, 27 februarie 2014; **Bârlad** - Joi, 13 martie 2014; **Iași** - Colegiul „Costache Negruzzi”, Luni, 7 aprilie 2014; **Ivești** - Luni, 21 aprilie 2014; **Podu - Turcului** - Joi, 29 mai 2014; **Iași** - Vineri, 30 mai 2014, Univ. „Al. I. Cuza” (Ștefan Zeletin); **Prisăcani** - **22 - 24 august 2014; Ciortestii** - **29 și 30 august 2014; Lungani** - **Mărti, 23 septembrie 2014 altele în 2015-2016; Bacău** - Colegiul Național „Gheorghe Vrânceanu”, Vineri, 10 octombrie 2014; **Țepu - Galați**, Duminică, 26 octombrie 2014; **Sat Frumusele, com. Glăvănești, jud. Bacău** - Sâmbătă, 8 noiembrie 2014; Băcani - Vaslui, (28.11.2015), **Omagiu Cărții Vasluiene, Ediția a II-a** - Luni, 26 octombrie 2015. **Colegiul Național „Costache Negruzzi” Iași** - 29 ianuarie 2016 („Iași - Meridiane Culturale”); **Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu”, Colegiul Economic „Anghel Rugină” și Liceul Tehnologic „Ion Mincu”** - Vineri 15 ianuarie 2016 („Simpozion „Mihai Eminescu în liceele vasluiene!”). Orele 10:00, 13:00, 16:00 - Întâlniri cu redactorii Grupului de presă, ALPI și scriitori din Bacău. **Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău** - vineri, 1 aprilie 2016 (Simpozion

Simpozion MARIN 70 - Gelu Bichineț, D.V. Marin, Levente Csaba Szekely, Alexandru Ionescu, Adi Cristi, Corneliu Bichineț

Interjudețean - Lansare Revista M.C.R. nr. 5, volumul „Învățământ și merit vasluian”, „25 - TV.V. - Istorie și cultură”). Joi, 21 aprilie 2016, **Simpozion Național „D.V. Marin și contemporaneitatea” - Vaslui. „OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE, ed.III-a, vineri, 5.05.2017, Centrul Cultural „Alexandra Nechita”, Simpozion Național (partic.din Bacău, Iași, București, Slobozia, jud. Vaslui).**

Aniversarea Meridianului... la 20 de ani, 26-27 sept. 2016, la Vaslui (Biblioteca Județeană), Iași (Colegiul Național NEGRUZZI), Vaslui, Liceul Ștefan Procopiu (oct. 2016). Lansare M.C.R. la Iași (Lic. Negruzzi, C.C.D. ș.a.), 2016, 2017, Bacău, Bârlad, Huși, Vaslui, 2018, sept. Vaslui.

LANSAREA M.C.R. în adunări publice, cu mii de participanți, Băcani, Bogdănești, Bălțați (Iași), Lungani (Iași) Duda Epurenii, Vaslui și alte 8 localități, în 2018.

Lansări repetate la ALPI, Iași.

„MERIDIANE CULTURALE LA IAȘI - Luni, 27.03, s-a desfășurat la Iași, la Casa Corpului Didactic, lansarea numărului (comasat) 7-8 din Revista deja celebră, **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**, revistă care apare, prin străduința exclusivă a directorului grupului de presă **CVINTET TE-RA, prof. dr. DUMITRU V. MARIN**. Revista beneficiază de un colectiv redacțional ales: profesori, oameni de cultură și știință.

Încep cu gândurile noastre de gratitudine pentru efortul de a veni la Iași, pentru atmosfera culturală creată, prin prezența scriitorilor și oamenilor de cultură în mijlocul elevilor, aflați în **SĂPTĂMÂNA ALTFEL**, participanți la manifestare, dar mai ales prin poarta

deschisă pentru tinerele talente din diversele școli ieșene implicate.

Spre deosebire de evenimentele exclusive dedicate Colegiului Național “Costache Negruzzi”, au venit la manifestarea, organizată în parteneriat cu Casa Corpului Didactic “Spiru Haret” Iași: “Liceul Tehnologic de Mecatronică și Automatizări”, profesor - coordonator Alina Teodora Vartolomei, Colegiul Tehnic “Gheorghe Asachi”, coordonator bibliotecar Oana Epure, Școala gimnazială “Ion Creangă”, coordonator profesor Alina Fîntînaru, Școala Normală “Vasile Lupu”. Am admirat, așadar, elevii îndrăgostiți de poezie, de la clasa a VII a, liceu, pe care nimeni nu i-a obligat să se implice! Au făcut-o de bună voie! Câștigul a fost în totalitate al acestor copii!

Scriitorii prezenți au făcut o atmosferă de zile mari,. Prof. dr. Dumitru V. MARIN a prezentat, modest, propria activitate, elevii receptând mesajul prin care munca te susține în viață iar din punct de vedere patriotic, apărarea Limbii Române, în țară și străinătate, poate deveni o

deviză de viață! „Să știți că aveți o șansă nemaipomenită să participați la un eveniment cultural. Dați-mi voie să vă spun că mă simt ca și dumneavoastră elev. Să nu creadă cineva că noi, cei prezenți aici, suntem „bătrâni”. Nu! Noi suntem tot tineri, dar unii de mai multă vreme. Cel mai tânăr dintre noi este profesorul Mircea Varvara, fostul meu profesor de acum mulți ani. Când l-am anunțat astăzi, a zis: „Domnule, vin!” Mulțumesc domnule profesor, pentru că, prin prezența dumneavoastră alături de mine, aici, mă simt la vârsta celor tineri, din aceasta sală. Printre altele, țin să vă spun că noi trăim o vreme în care se petrece așa o transformare a limbii române încât ea va dispărea. Academicianul Eugen Simion spunea că în vreo 200-300 de ani, vor mai exista două sau trei limbi pe pământ. Eu spun că în mai puțin de 30 de ani va fi așa o modificare de nu ne vom înțelege între noi. Scrie și în ziarul Meridianul că Mihail Sadoveanu, acum 100 de ani, se mai înțelegea cu românii lui dar nu s-ar înțelege cu noi nicicum pentru că opera lui a devenit operă de arhivă, nu este funcțională la ora actuală ca model de limbă. Unii vorbim de poeții actuali, alții de scriitorii actuali dar ne place, mie cel puțin îmi place, să vorbim despre scriitorii care apără limba română, pentru că de când este limba română, de 2000 de ani, niciodată nu au fost mijloace de influențare așa de agresive ca cele de astăzi. Altădată, noi românii aveam un cuvânt care ne caracteriza: „Bă, mergi acasă? - Îhî” Îhî era acceptul. „Acum, ești bine? - Ok” prin urmare sunt multe, multe exemple care arată că limbajul din calculator, dacă nu-l știi, nu știi o brumă de engleză, nu ai ce căuta pe-acolo. Asistăm și la pericolul dispariției poporului

român, din care peste 3 milioane au șters-o peste granițe și deși în mintea lor există materie cenușie ,eu am niște elevi de-ai mei poeți - buni poeți, s-au dus să măture prin Roma și prin alte părți. Noi încercăm prin revista

MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC să diminuăm acest pericol. Revista **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** se duce în 23 de capitale europene, în vreo 250 de locuri din România și recordul pe care de asemenea

îl invoc, avem 73 de scriitori din străinătate și în total 292 de colaboratori. În vecii vecilor n-o să mai întâlniți așa ceva. Orice revistă din țara Românească se chinuie între 20 și 40.” a spus prof. dr. Dumitru V. MARIN.

Comandorul de aviație, MIHAI BATOG BUJENIȚĂ, a vorbit despre misiunea deloc ușoară, dar cu multă noblețe sufletească, de a scrie o revistă, de a o lansa în

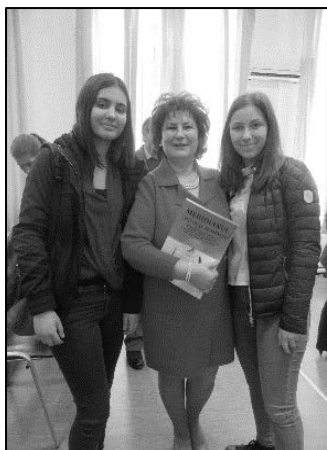

paisprezece țări și ne-a invitat la ședințele Cenuclului “Păstorel”, invitație pe care o vom onora. „Onorat auditoriu ca să scoți o revistă trebuie să fii nebun. Unii din acei frumoși nebuni, nu prin ei înșiși ci prin faptele lor este domnul profesor. Ai de luptat cu tot felul de adversități, invidii, răutăți, tot ce umple paharul mâhnirii noastre, în această lume. Îți vor trebui bani ca

să scoți revista, timp, muncă, asiduitate dar mai ales, niște oameni pe care să-i convingi, cei care fac parte din colegiile de redacție, pe care să-i convingi că tu vrei, poți și meriți. Ei bine, în acest sens domnul Marin a cucerit. E destul de dificil totuși să aduni un colectiv de oameni de valoare. Aici sunt și profesori doctori universitari și doctori în științe, oameni cu titluri, cu profesii deosebite cu toate onorurile pe care societatea le dă celui care produce ceva. Nu mă voi lăuda ce titluri am eu, pentru că sunt cu mult în urma domnului Marin, vă va spune el și o parte dintre ale lui sunt și ale mele. Nu uitați să râdeți. Râsul nu îngrașă, nu are E-uri, vă menține tonusul, vă menține înălțimea spirituală la care fiecare dintre noi trebuie să fie. Ignorăm în bună măsură problemele care ne pot afecta. De aceea, eu, vă invit întotdeauna la Cenaclul nostru. În fiecare duminică, la ora 10, la Biblioteca Județeană. Ne-au venit niște moșnegi acolo și ne simțim ferice pentru că în primul rând comunicăm. Este foarte importantă comunicarea pe care am redus-o cu toții la eternul „like”, „share”. Oameni buni, comunicarea este între oameni, prin cuvânt, prin expresia figurii.” a spus Mihai Batog BUJENIȚĂ.

Au recitat, la manifestare, poetul VASILE LARCO și actorul EMIL GNATENCO, oameni de o sensibilitate de nedescris, dăruiți de Dumnezeu cu transmiterea mesajului poetic, rupt de realitatea

cotidiană, mesaj care te înalță și transpune într-o lume mai bună. Vă mulțumim!

Printre alți participanți de seamă au fost poeta și pictorița Viorica Bordianu, soții Valentina și Valeriu Lupu și profesorul Mircea Varvara.

Eleva NAOMI RANGHIUC a citit din propriile creații. Pregătită de profesor Alina Fîntînaru, de la Școala gimnazială Ion Creangă din Iași ne-a făcut să vedem că misiunea de dascăl se împlinește dacă elevii noștri sunt receptivi, deschiși ideilor frumoase, ca Naomi.

*Elevul PĂDURARIU ȘTEFAN RADU, pregătit de dna bibliotecară Oana Epure, de la Colegiul Tehnic "Gheorghe Asachi" a citit din propriile creații transpunându-și ideile prin care receptează lumea în care trăiește iar elevele Liceului "Mihai Eminescu", COMANDATU CLEMENTINA și HRESTIC MARIA LUIZA au recitat din cel mai recent număr al revistei **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**.*

Activitatea s-a încheiat cu elevul ALEXANDRU URSACHE, pregătit de profesor CLAUDIA MARTINICĂ, care ne-a cântat și încântat cu un cântec românesc pe care regret că nu îl pot expune în aceste rânduri decât ca dăruire la cel mai mare potențial pe care îl poate avea un copil de 9 ani. Îl felicităm și sperăm să-l vedem pe marile scene ale orașului cât mai curând.

Cuvântul meu de mulțumire îi este adresat dlui director al Casei Corpului Didactic “Spiru Haret” Iași, SILVIU IORDACHE, pentru facilitarea întâlnirii unor generații diferite întru același scop: Dragostea pentru Limba Română!

*Vă mulțumim tuturor și urăm Revistei Internaționale **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** cât mai multe și frumoase numere!*

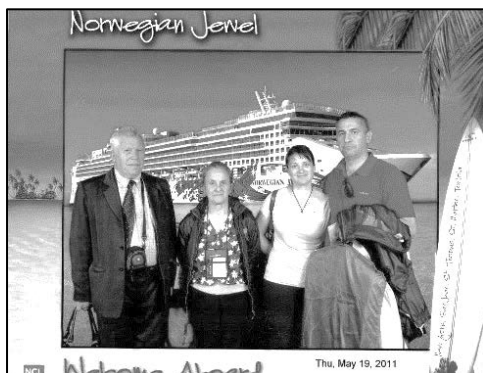
A consemnat,
Prof. dr. Monica Luminița COZMEI”
Articol apărut în ziarul Meridianul
de joi 30 martie 2017

*„Un om fără odihnă și fără
astâmpăr, pe care l-am cunoscut în anii de
după Revoluția din 1989, unul dintre cei
condamnați să construiască.”*

jurnalist, Alexandru Mironov,
scriitor, fost ministru
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 73)

14. Reprezentări internaționale, Depart. Tourrenne

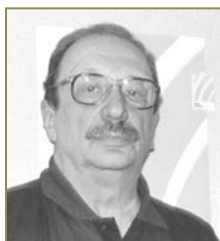

(Reprez. grupului de la Miclești, jud. Vaslui, interviu cu Prefectul, manifestare Cult. la Casa de cultură din Neuille Pompiere de lângă orașul Tour), Strassbourg (1999,cu grupul, primit de Secret.gen al Comisiei

Europene, Marie Trautman, interviu și dineu oferit în sala de festivități a Primăriei din Strassbourg) Budapesta (2 dec. 2001, Internaționala Ecologistă, președintele delegației ecologiste românești. Tratatative de 2 ore cu președintele ecologist german și Ministru de Externe, Ioscha Fischer, Hotel Budapesta), Montreal (Invitat al Televiziunii Canadiene), Chișinău (Participant-invitat la Congresul ecologiștilor de către președintele Ioan Dediu, Discuții ample la Ministerul Culturii cu Ion Ungureanu, Stabilirea legăturii cu Nicolae Dabija, președ. Uniunii Scriitorilor din Moldova, materiale de presă și protocoale semnate, Uniunea Ziariștilor din Balcani (Timișoara, printre inițiatori și primii semnatori), Transnistria (Tighina, Dubăsari, Soroca, în timpul luptelor declanșate după vizita lui Ion Iliescu și Adrian Năstase, urmate de autoproclamarea Independenței Republicii Transnistriene. Interviu cu președintele Igor Smirnov).

Relație de prietenie specială cu Președintele Republicii Moldova, Mircea Snegur de mai multe ori intervievat.

Filmări și transmisii în direct din 32 de țări. Recunoaștere internațională confirmată prin M.C.R., unde colaborează 76 de scriitori străini. Prezență activă în mediul VIRTUAL.

”Dumitru Marin, a avut prioritate în mass-media vasluiană, iar eu cred că și în cea din toată Moldova de dincoace și de dincolo de vremelnica graniță”

*prof. dr. Mihai Miron
aprilie 2016*

15. Referințe:

- **MARIN 70 - Volum omagial**, 210 p. (2011);
- **MARIN D. V. - Opera în câmpul critic și valoric**, 202 p. (2013).
 - Iordan Datcu - **Dicționarul etnologilor români**, Ed. SAECULUM I.O., București, 1998: MARIN, Dumitru V., pp. 65 - 66;
 - **Istoria Jurnalismului din România în date, Enciclopedie cronologică**, ed. Polirom, Volum coordonat de Marian Petcu (pag. 514, 655, 902, 910, 930, 936, 945, 965 și 1002).
 - **Enciclopedia Personalităților din România**, ed. a V-a, 2010, Hubners Who is Who, p. 790.
 - **Personalități băcăuane**, vol. VII, Cornel Galben, 2014 pag. 142-149;
 - Alte dicționare ale personalităților în județele Vaslui, Galați, Bacău, total 13. Alte reviste și ziare.
 - Biblioteca județeană Vaslui: **Biobibliografie „DUMITRU V. MARIN la 70 de ani”** (2011);
 - Biblioteca județeană Bacău - Catalog internațional - **Geografie spirituală; D.V.Marin.**
 - Vasile Ghica - „Nasc și la Tecuci oameni”. (Tecuci), Dicționar personalități (2008).
 - **Monografia Popricani, jud. Iași - 18 noiembrie 2013.**
 - **MARIN D.V. CONTEMPORANUL NOSTRU** (virtual, 2014).
 - **75 - D.V. MARIN (istorie - cultură - jurnalism), Volum omagial**, ed. PIM, Iași, 2016.
 - Uniunea Ziariștilor Profesioniști - **Dumitru V. Marin - Om, operă, prezentă** - Ed. PIM, Iași, 2015 (92 pag. - reeditare 72 pag.).

- Uniunea Ziariștilor Profesioniști - **Operă și viață pentru Vaslui - România/ Dumitru V. Marin** - Ed. PIM, Iași, 2015 (52 pag.).

- B. Negoescu, (Benone Neagoe) **Tinerete fără bătrânețe**, Revista UZPR, nr3/vară, 2016, p.25.

- **Supliment omagial literar – artistic, cu amici / La mulți ani, D.V.M -75, Pim,2016, 80 pag.**

- Articole omagiale și de analiză în Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, în M.C.R., Deșteptarea - Bacău, BZI Iași.

- **C. Galben, Personalități băcăuane, DUMITRU V. MARIN**, Ateneu, nr.561, an 53, mai 2016, p.23, 2016

- **Ioan Dănilă, Limba ce-o vorbim...**, Deșteptarea, an XXVI, nr.7615/29.04.2016

- Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, în multe ediții, începând cu 1996, 26 septembrie.

- Ion N. OPREA **Dumitru V. Marin, DVM, de la un timp DVMZ** – 75, Luceafărul, Anul 8 - 2016, 27 aprilie, 2016.

- Materiale omagiale în M.C.R, Meridianul și alte publicații.

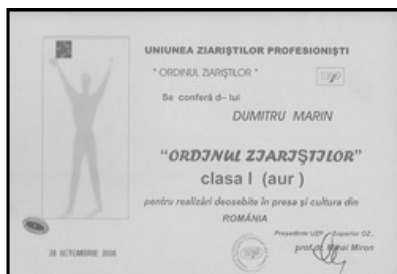
- 111 Valori naționale pentru Vaslui, Ed. PIM, Iași, 2019, 512 p.

- **Recorduri, recorduri, numai ...recordurile, pentru memoria istoriei**, pliant, 3000 ex.,2018.

„...prin grația netului l-am cunoscut pe domnul D.V. Marin care în meseria mea de inginer este acronimul nelipsitului instrument Digital-Volt-Metru. În cazul editorului din Vaslui, electronica este înlocuită cu o vastă activitate intelectuală, publicistică, didactică, posturi de radio, Director în presă etc... iată o biografie impresionantă și bogată la extrem.”

*Cu amicitie,
Adrian Grauenfels, ASILR - Israel*

16. Distincții:

- **Ordinul Ziariștilor „aur”** de 2 ori, Cetățean de onoare în 3 județe, Numeroase Diplome de Onoare și Excelență, oficiale și pentru merite sau participare.

- **Diplome de onoare, conferite de Primăria Bârlad. Numeroase alte Primării din Moldova, Consiliul județean Vaslui.**

- Primul Cetățean de onoare al comunei **Podu-Turcului, județul Bacău** (29 martie 2011); Cetățean de onoare al comunei **Prisăcani, județul Iași** (24 august 2014); Cetățean de onoare al comunei **Țepu, județul Galați** (30 septembrie 2014).

- Membru al Ligii Scriitorilor din România, și Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România.

„Dăruit, generos, autoritar cu măsură, iertător, învățător a condus cu bine „barca”, s-a descurcat, a reușit să-și pună copiii pe picioare. Adeseori gândindu-mă la copiii mei, îmi doresc să aibă un tată cum am avut și eu. Nu e puțin lucru să transformi copilul în matur și probabil ca până la urmă asta e cea mai mare realizare a unui individ în plan personal. Eu cred că el a reușit și în privința

asta.[...]

Av. Daniel Marin - Cernat,
(întemeietor TVV și „Unison Radio”, fiul mijlociu
București, 29.03.2011
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 98)

FILM: „A fost sau n-a fost” (filmul lui Corneliu Porumboiu, consacrat lui D.V.M., an 2006), premiat la Cannes ș.a., ș.a.

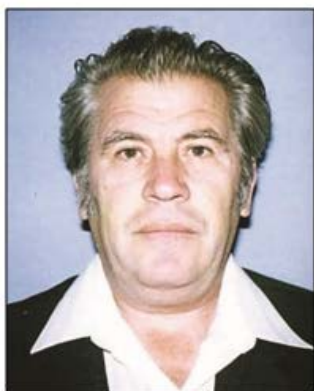
ICONOGRAFIE

Dumitru V. MARIN
Anul de debut
03.10.1957, Cl. a IX-a

TVV – Prima emisiune
24 decembrie 1990

Dumitru V. MARIN
03.08.1999

Dumitru V. MARIN
Văzut de Gheorghe Alupoaei

**În fața lui Francois Mitterand –
18 febr. 1991, Iași**

**30 aug. 1991,
Rep. Moldova - Chișinău,
Interviu cu preș. Mircea Snegur**

**Cu preș. Ion Iliescu,
1990, la Vălenii de Munte**

**Nov. 1996 –
Prima vizită a președintelui
Emil Constantinescu**

**Vaslui, mai 2004 - cu președintele
Emil Constantinescu**

**Dumitru V. Marin, Emil
Constantinescu, Dan Albescu
2 mai 2004, Vaslui, în atmosfera
electorală**

**Interviu cu Ion Rațiu,
la Vaslui, 1992**

**D.V. Marin - Traian Băsescu
În acțiune... în campanie electorală
noiembrie 2004**

**Octombrie 2007, Vaslui –
interviu cu Teodor Stolojan,
președinte PD-L**

**2008, Primul ministru
Călin Popescu Țăriceanu,
în direct la TVV**

**Cu Jonathan Scheele,
în Studioul TV Vaslui,
15 nov. 2005**

**Interviu cu poeta Ana
Blandiana – 10 martie 1994**

Dumitru V. Marin și Primul ministru Nicolae Văcăroiu - 1992

2009, Interviu cu ministrul Economiei, Varujan Vosganian

martie 1992 - cu scriitorul Mircea Radu Iacoban

1992 - Cu Stela Popescu și Alexandru Arșinel

Cu primul ministru, Adrian Năstase în Studioul TV Vashu, 2004

sept. 1993 - interviu cu Anghel Rugină, somnitate internațională

2009 - Interviu cu cântăreața
Matilda Pascal Cojocărița

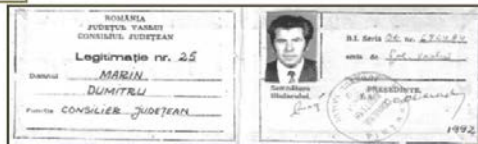
2 iunie 2007, Vaslui - Cu Prințesa
Margareta și Prințul consort Radu Duda

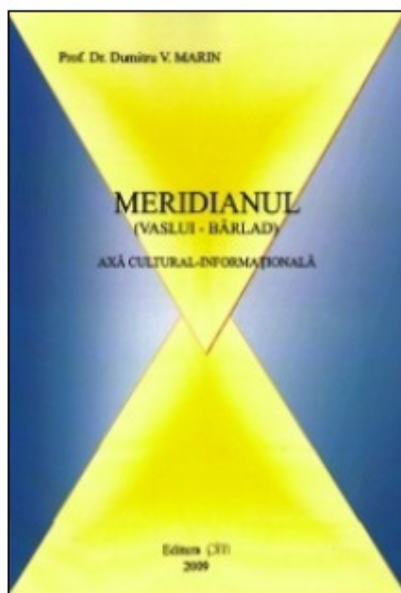
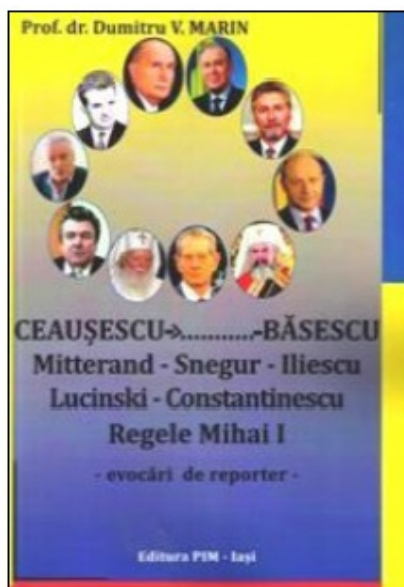
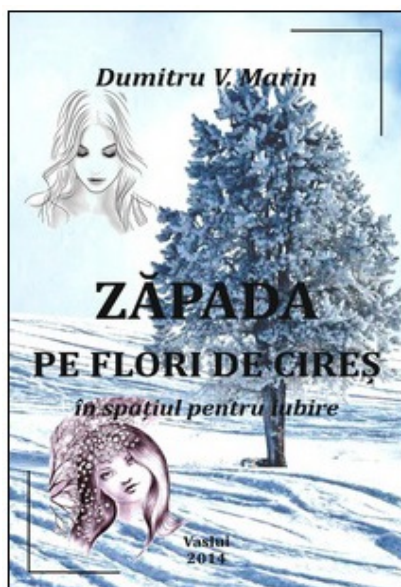

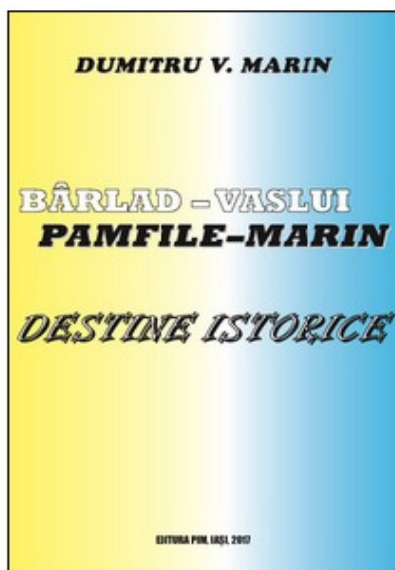
9 iulie 2007, Todirești - Vaslui - Interviu cu
Mitropolitul Ardealului, ÎPS Laurențiu Streza

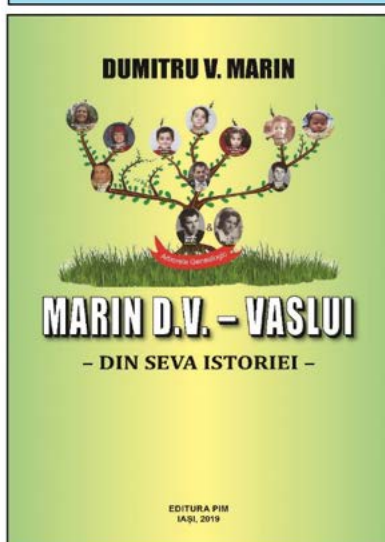
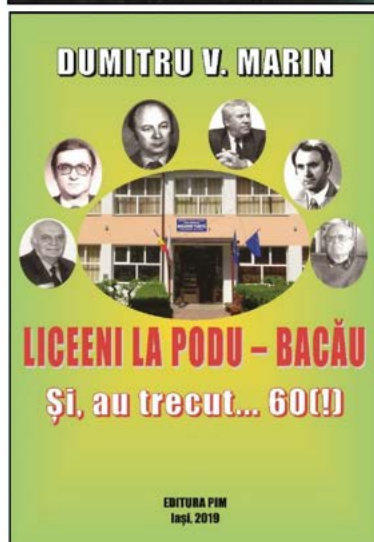
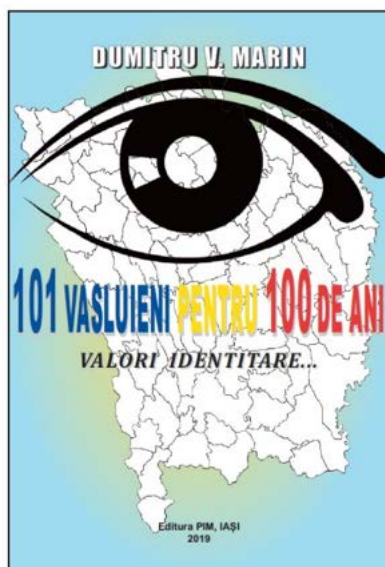

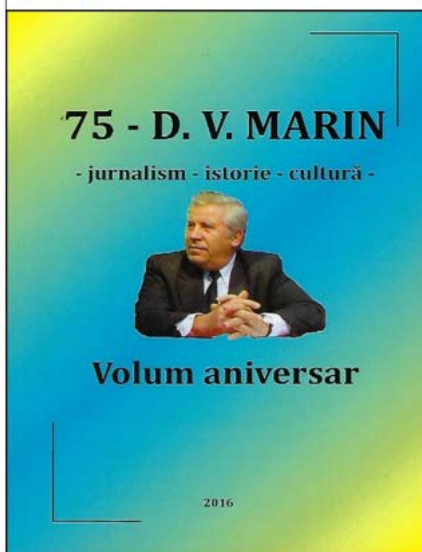
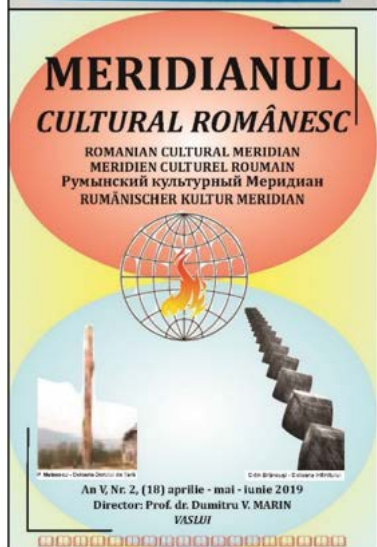
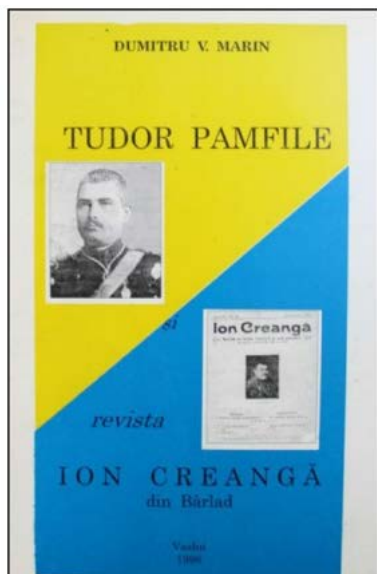
2009 - interviu cu președintele CJ
Vaslui, Vasile Mihalachi

PERSONALITĂȚI evocate:

(în ordine alfabetică)

1. **Vasile Adăscăliței** – Profesor Universitar, Doctor
2. **Val Andreescu** – Scriitor, ziarist
3. **Crin Antonescu** – Politician
4. **Alexandru Arșinel** – Artist de revistă, director de teatru
5. **Ioan Baban** – Poet, scriitor
6. **Ilie Balaci** – Fotbalist
7. **Nicolae Balan** – Dirijor, muzician
8. **Ovidiu Balan** – Mare dirijor internațional, muzician
9. **Georg Barth** – Ziarist – Germania
10. **Mihai Batog Bujenița** – Scriitor, Conducător Revistă
11. **Traian Bănescu** – Președinte de Stat, România
12. **Radu Beligan** – Mare actor
13. **Ioan Berdan** – Profesor, Universitar, Doctor în chimie
14. **Ana Blandiana** – Poetă
15. **Dumitru Brăneanu** – Poet, prozator, doctor inginer
16. **PS. Cassian-Canada** – Episcopul Americii... Canadei
17. **V. I. Cataramă** – Prozator, profesor
18. **Nicolae Ceaușescu** – Președinte de stat, România
19. **Viorel Cheptine** – General, istoric militar
20. **Constantin Chiper** – Colonel, dr
21. **Laurențiu Chiriac** – Doctor, muzeograf
22. **Constantin Ciopraga** – Profesor, Universitar, Doctor, critic lit.
23. **Emil Constantinescu** – Președinte de Stat, Academician
24. **Nicoale Constantinescu** – Profesor, Universitar, Dr, filolog
25. **ÎPF Daniel** – Patriarhul României
26. **Iordan Datcu** – Profesor, Universitar, Doctor

27. **Ioan Dănilă** – Profesor, Universitar, Doctor, critic literar
28. **Ioan Dediu** – Academician, Doctor – Basarabia
29. **Eugen Deutsch** – Poet, epigramist, ing.
30. **Mircea Dinescu** – Poet, politician, publicist
31. **Constantin Dudu Ionescu** – Ministru
32. **George Filip** – Poet – Canada
33. **Joschka Fischer** – Ministru german externe, ecologist.
34. **Adrian Fochi** – Cercetător, doctor
35. **Năstase Forțu** – Pictor
36. **Petru Frăsilă** – Scriitor, Om de televiziune, ing.
37. **Cornel Galben** – Istoric literar, prozator
38. **Gh. Gheorghiu Dej** – Conducător al României
39. **Tudor Gheorghe** – Artist liric, actor
40. **Iancu Grama** – Poet, profesor
41. **Adrian Grauenfels** – Poet, scriitor – Israel
42. **Marcel Guguianu** – Universitar, sculptor.
43. **Ion Iliescu** – Președinte de stat , România
44. **Grigore Ilisei** – Jurnalist, prozator
45. **Alexandru Ionescu** – Profesor, Universitar, Doctor, scriitor
46. **Iorgu Iordan** – Academician, filolog
47. **Mugur Isărescu** – Guvernator BNR, prim ministru
48. **Vasile Larco** – Poet, epigramist, ing.
49. **Valeriu Lupu** – Doctor în medicină, critic literar
50. **Dumitru V. Marin** – Profesor, Dr, jurnalist, prozator
51. **Ioan Massoff** – Critic teatral, doctor cronicar
52. **Teodor Meleșcanu** – Președinte APR, ministru
53. **Constantin Mândru** – Ministru, colonel
54. **Ștefan Milcu** – Academician, Doctor
55. **Ionel Miron** – Profesor, Universitar, Doctor, Academician
56. **Mihai Miron** – Doctor, Ziarist
57. **Alexandru Mironov** – Ziarist, ministru, dr.
58. **Francois Mitterand** – Președinte de stat, Franța
59. **PS Ignatie Mureșanul** – Episcop, Huși-Vaslui

60. **Adrian Năstase** – Prim ministru, universitar, doctor
61. **Ilie Năstase** – Tenisman
62. **Alexandra Nechita** – Pictoriță
63. **Ion N. Oprea** – Prozator, monograf
64. **Letiția Oprișan** – Pictoriță
65. **Ludovic Orban** – Politician
66. **Matilda Pascal Cojocărița** – Cântăreață de muzică populară
67. **Patriarhul Teoctist** – Patriarh, România
68. **Papa Ioan Paul al II-lea** – Papa
69. **Ovidiu Papadima** – cercetător, doctor
70. **Adrian Păunescu** – Poet, politician
71. **Florin Piersic** – Actor
72. **Marian Petcu** – Doctor, istoric, ziarist
73. **Alexandru Piru** – Doctor, Rector, Universitar, Academician
74. **Mihai Pop** – Doctor, docent, universitar
75. **Gheorghe Popa** – Universitar doctor, decan, geochimist
76. **Stela Popescu** – Artistă comedie
77. **Adrian Porumboiu** – Arbitru fotbal, om de afaceri
78. **Corneliu Porumboiu** – Regizor, premiat la Cannes
79. **I. Gh. Pricop** – Poet, prozator
80. **Ștefan Racovitză** – Publicist, Geneva - Elveția
81. **Nicolae Rainea** – Arbitru fotbal
82. **Dan Ravaru** – Istoric local, activist cultural
83. **Titus Raveica** – Universitar, Doctor, Președinte CNA
84. **Regele Mihai** – Rege, detronat
85. **James Rosapepe** – Ambasador SUA
86. **Anghel Rugină** – Doctor, economist de rang mondial
87. **Jonathan Scheele** – Administrator UE
88. **Valentin Silvestru** – Critic teatral, prozator
89. **Mircea Snegur** – Președinte de stat, R. Moldova
90. **Nichita Stănescu** – Poet național
91. **Ion Stoia** – Academician, Doctor, Universitar
92. **George Stoian** – Prozator, monografist

93. **Daniela Straccamore** – Poetă – Italia
94. **Î.P.S. Streza** – Mitropolit Ardeal
95. **Laurențiu Șoitu** – Profesor, Doctor, Universitar
96. **Mihai Șora** – Filozof român, academician
97. **Fam. Tănase** – Urmașii lui C.Tănase
98. **Vasile Tărățeanu** – Academician – Ucraina
99. **Călin Popescu Tăriceanu** – Prim ministru
100. **Răzvan Theodorescu** – Academician, istoric, doctor
101. **Ben Todică** – Ziarist – Australia
102. **Constantin Toma** – Academician, dr., Biolog
103. **Virgil Trofin** – Politician
104. **Avram D. Tudosie** – Oenolog, dr., Academician AOȘTR (Ț)
105. **Corneliu Vadim Tudor** – Poet, politician
106. **Mircea Varvara** – Doctor, Universitar, biolog
107. **Nicolae Văcăroiu** – Prim ministru, economist
108. **Grigore Vieru** – Poet național – R. Moldova
109. **Varujan Vosganian** – Politician armean, poet
110. **Gheorghe Vrabie** – Doctor Universitar, folclorist
111. **C.D. Zeletin** – Academician, Doctor, universitar

*Lumea învățaților printre care am
avut îndrăzneala să mă mișc a însemnat
școlirea pentru marile realizări din viață.
Îndrăznesc să spun că nu mai pot fi egalat
vreodată...*

D.V.M.

REZUMAT

Încercarea noastră este consacrată unor valoroși ai științei și culturii române care, prin eforturi personale, capacități individuale, să fie prețuiți pentru munca lor, iar însemnările de față să prezinte în eboșe fugare profiluri, acte și fapte. O nouă precizare: numai dintre acei cu care autorul a venit în contact direct, (scrisa lui Arghezi: „vreau să te pipăi și...”), deci lucrarea capătă și caracter memorialistic și de document istoric. Și altceva: sunt câțiva dintre ei încă în viață, dar nu se mai pot ilustra la modul creativ atins cu ani în urmă. Nu cred că poate fi o scădere, ci ilustrarea unui evantai mai complet de mari realizări cultural-științifice-politice sau de altă natură. Începem cu, doar câțiva, dintr-o listă lungă (peste 280), cu influențe directe în „demnitatea” mea publică de jurnalist, fără nici o îndoială, cel mai mare din istoria culturală a județului Vaslui.

SUMMARY

Our attempt is devoted to valuable Romanian science and culture who, through personal efforts, individual capacities, are valued for their work, and the present notes to present profiles, acts and facts in draft sketches. A new clarification: only of those with whom the author came in direct contact, (Arghezi's writing: "I want to catch you and ..."), so the work gets memorialistic character and historical document. And something else: there are a few of them still alive, but they can no longer be illustrated in the creative way achieved years ago. I do not think it can be a decrease, but the illustration of a more complete range of great cultural-scientific-political or other achievements. We start with, only a few, from a long list (over 280), with direct influences on my public "dignity" as a journalist, without a doubt, the largest in the cultural history of Vaslui county.

RÉSUMÉ

Notre tentative est consacrée à la science et à la culture roumaines précieuses qui, par leurs efforts personnels, leurs capacités individuelles, sont appréciées pour leur travail et les présentes notes pour présenter des profils, des actes et des faits dans des projets de croquis. Une nouvelle clarification: seulement de ceux avec lesquels l'auteur est entré en contact direct (l'écriture d'Arghezi: "Je veux te prendre et ..."), ainsi l'œuvre acquiert un caractère commémoratif et un document historique. Et quelque chose d'autre: il y en a quelques-uns encore en vie, mais ils ne peuvent plus être illustrés de la manière créative réalisée il y a des années. Je ne pense pas que cela puisse être une diminution, mais l'illustration d'une gamme plus complète de grandes réalisations culturelles, scientifiques, politiques ou autres. Nous commençons avec seulement quelques-uns, parmi une longue liste (plus de 280), avec des influences directes sur ma "dignité" publique en tant que journaliste, sans aucun doute le plus important de l'histoire culturelle du comté de Vaslui.

SOMMARIO

Il nostro tentativo è dedicato alla preziosa scienza e cultura rumena che, attraverso gli sforzi personali, le capacità individuali, sono apprezzate per il loro lavoro e le note presenti presentano profili, atti e fatti in bozze di bozze. Un nuovo chiarimento: solo di quelli con i quali l'autore è venuto in contatto diretto (la scrittura di Arghezi: "Voglio prenderti e ..."), in modo che l'opera ottenga carattere commemorativo e documento storico. E qualcos'altro: ce ne sono alcuni ancora vivi, ma non possono più essere illustrati nel modo creativo raggiunto anni fa. Non penso che possa essere una diminuzione, ma l'illustrazione di una gamma più completa di grandi risultati culturali-scientifici-politici o di altro tipo. Iniziamo con, solo alcuni, da una lunga lista (oltre 280), con influenze dirette sulla mia "dignità" pubblica come giornalista, senza dubbio la più grande nella storia culturale della contea di Vaslui.

**TIMPUL N-ARE RĂBDARE NICI CU FRUMUSEȚEA,
NICI CU INTELIGENȚA... NICI CU VIAȚA NOASTRĂ!**

- Mii de articole, editoriale, reportaje sau contribuții științifice, în zeci de publicații, debut 1958;
- Deschizător de drumuri... și îndrumător în presa locală și moldoveană;
- Director și editor de reviste: 1. *ONYX* (Revistă de literatură, civilizație și atitudine, Anul III, nr. 11 - 12 (27 - 28) - nov. - dec. 2014); 2. *Meridianul Cultural Românesc* (Revistă trimestrială, 2015→).
- Editor: *Tudor Pamfile*, *Basme* (1976), *Vlăstarul* (1990), *Teleradioeveniment* (1993), *Meridianul* (1996 →).

Operă tipărită (selecții):

- **Considerații privind cântecul popular ...** (1974) - studiu etnologic.
- **Evoluția învățământului vasluian până în 1859** (1980) - Istoria învățământului.
- **Liceul „M. Kogălniceanu”, monografie** (1990)
- **TUDOR PAMFILE ȘI REVISTA „ION CREANGĂ”** (1998) - istorie etnofolclorică, 294 p..
- **Unison Radio Vaslui continuă...** (2000) - prezentare media;
- **ZĂPADĂ PE FLORI DE CIREȘ** (1999), roman, 274 pag.
- **TV.V - 15... explozia** (2006), „*Cronica locului, jurnal intim...*”, 556 pag.
- **MERIDIANUL** (2009) - O istorie a presei locale și a Curentului Cultural Informațional, 416 pag.
- **FESTIVALUL NAȚIONAL AL UMORULUI „CONSTANTIN TĂNASE”** (2010), istorie culturală, 218 pag.
- **Tv.V- Vaslui - România - Europa** (2011), filă de istorie, presă și cult., 256 pag.
- **Volum omagial „MARIN 70”** (2011), 210 pag.
- **GIURGIOANA - Bacău, Sat - Biserică...** - monografie (2011), 169 pag.
- **Editoriale valabile din vremuri regretabile** - culegere (2013), 258 pag.
- **Cu Eminescu, Dascăl de suflet** - Studii și adnotări istorico - literare, (2013), 172 pag.
- **MARIN D.V. - OPERA ÎN CÂMPUL CRITIC ȘI VALORIC** - (Th. Codreanu, C.D. Zeletin, N. Constantinescu etc.), (2013), 202 pag.; opinii 23 ediții.
- **„SPIRALE” INTERNAȚIONALE - Vasluieni pe spițe din roata istoriei** (2013), 208 pag.; reportaje și interpretări.
- **PRIMARI, CA NIȘTE OAMENI ACOLO, ȘI EI** - Jud. Iași (2014), 338 pag.
- **CEAUȘESCU -...- BĂSESCU, Mitterand - Snegur - Iliescu, Lucinski - Constantinescu - Regele Mihai I** (evocări de reporter), Ed. PIM, Iași, 2014, 188 p.
- **PRIMA CLASĂ.../ PERSONALITĂȚI DE PE VALEA ZELETINULUI**, Ed. PIM, Iași, 2014, 331 pag.
- **MARIN D. V. CONTEMPORANUL NOSTRU** (virtual, 2014)
- **25 - TV.V. - Istorie și cultură** (2015), Ed. PIM, Iași, 322 pag.
- **ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI MERIT VASLUIAN** (eșantion din învățământul românesc) (I), Ed. PIM, Iași, 2016, 154 pag.
- **75 - D.V. MARIN** (istorie - cultură - jurnalism), Volum omagial, Ed. PIM, Iași, 2016, 168 pag.
- **VIATA „pe portative” ... în 16 note**, Ed. PIM, Iași, 2017, 78 pag.
- **Bârlad - Vaslui / Pamfile - Marin / Destine istorice** Ed. PIM, Iași, 2017, 156 pag.
- **... 77... NODURI CULTURALE ȘI SEMNE AMICALE** Ed. PIM, Iași, 2018, 397 pag.
- **EDITORIALE, ARTICOLE, ESEURI** Ed. PIM, Iași, 2018, 184 pag
- **101 VASLUIENI PENTRU 100 DE ANI** Ed. PIM, Iași, 2019, 402 pag.
- **LICEENI LA PODU – BACĂU** Ed. PIM, Iași, 2019, 204 pag.
- **MARIN D.V.– VASLUI – Din seva istoriei –** Ed. PIM, Iași, 2019, 160 pag.
- **111 VALORI NAȚIONALE PENTRU VASLUI** – Ed. PIM, Iași, 2019, 512 pag.

„O operă pentru un timp și o ilustrare a unui mediu unic, viața care pulsează în editoriale, în cărțile sale și în filmul lui Porumboiu ... un învingător prin muncă, merite naționale prin activitatea politică autoritate morală, recunoscute. Afirm că a avut harul de A FACE!”

Prof. Dr. Emil Constantinescu, Președintele României, 1996 – 2000